

BOSTON PUBLIC LIBRARY

David Kimball Fund

apelas Tays puer erantisy ay aggoditū Jans de p. 11.

Lib. 2 de ponto

Artibus ingenius gnasita e gloria multis

Lib. 2 de arte

Nec lenis ingenias pectus coluisse per artes
Cura sit & linguas edidicisse duas.

1898. Aescopus vixit anno 570. ante
Christum.

X 1 5 ± 5 2 X .

ΥΗΘΕ ΚΑΙ ΜΕΜΡΑΣΘΕ ΑΠΙΣΤΕΥ.

Matthæus Sebivius Falcom: Sit

entus Romicensis

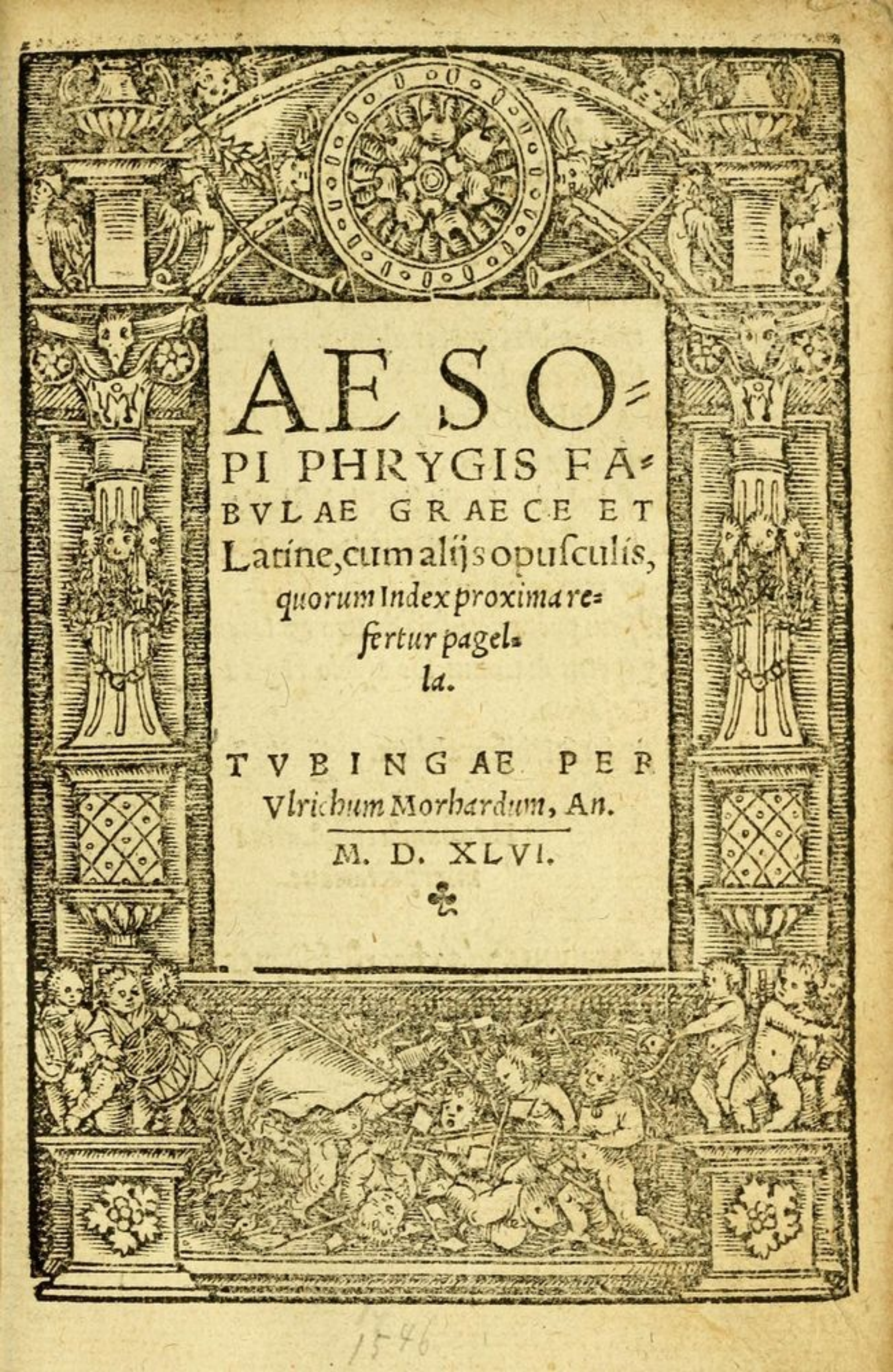

PA 3851.A2 154bX

Acc 84-476

R-B

AESO=

PI PHRYGIS FA=
BVLAE GRAECE ET
Latine, cum alijs opusculis,
quorum Index proxima re=
fertur pagel=
la.

T V B I N G A E P E R
Ulrichum Morhardum, An.
M. D. XLVI.

INDEX AVTORVM
HVIVS LIBRI.

Aesopi Phrygis uita, & fabella.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex trime-
tris iambis, præter ultimam ex scazonte, tetra-
stichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum de for-
micis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri βατραχομουμαχία, hoc est, ranarum
& murium pugna.

Musæus poëta uetustiss. de Ero & Leandro.

Agapetus diaconus De officio regis ad Iustinianum
Cæsarem.

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina
interpretatione.

Γαλεωμουμαχία, hoc est, felium & murium pu-
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

CANDIDO L E s

Flori. S.

I Terum exhibemus vobis Aesopi fabulas cum ali-
 quot alijs libellis Graecè & Latine, quòd proxia-
 mam editionem, quæ tota græca fuit, ijs qui adhuc
 tyrones sunt in Græcanica literatura, minus gratam
 fuisse cognouerimus, quibus hoc enchiridium præci-
 pue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt,
 malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam inci-
 pientibus consulendum putamus. Nec libet quibus-
 dam hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici
 Græcarum literarum professores, propter ingens
 istud dissidium, quod magnam orbis partem, sed præ-
 cipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus inter-
 uentionem minitans, nisi melior deus aliquis succurat.
 Talibus igitur qui domi suo, quod aiunt, Marte, ali-
 quid Græcanicæ eruditionis comparare uolunt, muti
 magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram
 operam boni consulite, & bene
 ualete. Basileæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ

ποιός, Μαξίμω βωβ Πλανιδῆ
συγγραφεύς.

Ραγμάτων οὖν τῆν ἐν ἀνθρώ-
ποις ἠκρίβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι,
καὶ τοῖς μετ' αὐτὰς πρέδωκαν
φέροντες. αἰσώπου δὲ, δοκῆι
πόρρω θροτέρως ἐπιπνοίας τῆς
ἠθικῆς διδασκαλίας ἀφάμενθ, πολλῶ τῶ
μέτρῳ τὰς πολλοὺς αὐτῆν πρέλασαι. καὶ
γὰρ ἔτ' ἀποφαινόμενθ, ἔτε συλλογιζόμενος
οὔτε μὲν ἕξις οὐσίας, ἢ ὁ πρὸ τῆς κατ' αὐτὸν
ἡλικίας ἠέγε χρόνθ, τὴν νοθεσίαν διατι-
θέμενθ, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδοπει-
σῶν, ἔτω τὰς τῆν ἀκροωμένων ἀγρευθ ψυχὰς,
ὡς αἰχμῶεσθαι τὰς λογικοὺς ποιῆν ἢ φρονεῖν,
ἢ μὴτ' ὄρνιθες, μὴτ' ἀλώπεκες. Ἐ αὐτὸν πάλιν μὴ
προσέχθν ἐκείνοις, οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων ἐν και-
ρῶ συνεχῶς προσεχθικότα μυθεύετ. ἐξ ὧν μὲν κιν-
δυνῶς ἐπηρεαλίης αὐτοῖς διέδρα, αἱ δὲ μεγίστης
ἐν τοῖς καιρίοις τῆς ἀφελείας ἔτυχεν. οὗτος
τοίνυν ὁ ἄρ καθ' αὐτὸν βίον φιλοσόφθ πολι-
τείας εἰκόνα προθέμενος, καὶ ἔργοις μάλλον ἢ
λόγοις φιλοσοφῆσας, ἢ μὲν γένος ἕξ ἀμορίας
τῆς

5

AESOPIFABVLATORISVITA,
à Maximo Planude composita.

Erunt humanarū naturā
persecuti sunt et alij, et pos-
teris tradiderunt. Aeso-
pus uero uidetur nō absq̃
diuino afflatu, cum mora-

lem disciplinam attigerit, magno inter-
uallo multos eorum superasse. Etenim
neq̃ definiendo, neq̃ ratiocinādo, neq̃
ex historia, quā ante ipsius ætatem tu-
lit tempus, admonēdo, sed fabulis peni-
tus erudiēdo, sic audientiū uenatur anī-
mos, ut pudeat ratione præditos facere,
aut sentire, quæ neq̃ aues, neq̃ uulpes:
& rursus nō uacare illis quibus pleraq̃
bruta tēpore prudenter uacasse fingun-
tur; ex quibus aliqua, pericula imminen-
tia effugerunt, aliqua maximā utilitatē
in opportunitatibus consequuta sunt.
Hic igitur qui uitā suam philosophicæ
reipublicæ imaginē proposuerat, & o-
peribus magis quā uerbis philosopha-
tus, genus quidē traxit ex Amorio op-

τῆς φευγίας κατήγε τῷ μεγάλῃς ἐπίη λησιν,
 πῶς ἢ τυχῶν γέγονε δῆλος. ἐφ' ᾧ κἢ σφόδρα
 μοι δοκεῖ, ὅ τ' ἐπλάτωνος εἰ γοργία καλῶς
 αἶμα κἢ ἀληθῶς εἰρησθαι, ὡς τὰ πολλὰ ἄρ' ταῦτα
 εἰς τὴν φησὶ ἐναντία ἀλλήλοισι ὄσιν, ἢ τε φύσις καὶ
 ὁ νόμος. αἰσώπῃ γὰρ πῶς ψυχὴν ἢ μὲν φύσις
 ἐλευθέρην ἀπέδωκεν, ὁ δὲ παρ' ἀνθρώπων νό-
 μος τὸ σῶμα πρὸς δουλείαν ἀπέδοτο. ἴσχυσε μὲν
 ἄρ' οὐδ' οὕτω πῶς τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμῆ-
 νασθαι, ἀλλὰ καὶ τοὶ πρὸς πολλὰ καὶ πολλὰ
 χόσε μεταφέρων τὸ σῶμα, τῆς οἰκείας ἐκένω
 ἔδρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μετασῆσαι. ἐτύγα-
 χανε δ' ἄρ' οὐ μόνον δούλος, ἀλλὰ καὶ δυσειδέ-
 σατα τῶν ἐπ' αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εἶχε,
 καὶ γὰρ φοβός ἦν, σιμὸς πῶς εἶναι. σιμὸς τῶν
 τρέχων, πρόχειλος, μέλας, ὄθεν καὶ τοῦ ὀνό-
 ματος ἐτύχε (ταυτὴν γὰρ αἰσώπῃς ἴσως αἰθί-
 πι) προγαστῶρ, βλαυσός, καὶ κυφός, τάχα
 καὶ τῶν ὀμηρικῶν θορσίτων τῆς αἰσχρότητι τοῦ
 εἶδος ὑπερβαλλόμενος. ὅ δὲ δὴ πάντων εἰς αὐ-
 τῶν χάριτον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς
 φωνῆς ἀσημόν τε καὶ ἀπάρεθρον. ἀπάν-
 τα © δοκεῖ πῶς δὲ λείαν αἰσώπῃν πρᾶσκεινά-
 σαι. καὶ γὰρ δὴ κἢ θαῦμα ἄρ' ἦν, εἰ οὕτως ἀτό-
 πως ἔχει τὸ σῶμα, ὅθεν γέγονε τὰς τῶν
 δουλούντων

pido Phrygię cognomēto Magnę, sed
 fortuna fuit seruus. Quare & magnoꝝ
 pere mihi uideť Platonis illud in Gor-
 gia pulchre simul et uere dictũ: Plerun-
 que enim hæc, inquit, contraria inter se
 sunt, natura simul ac lex. Nam Aesopi
 animũ natura liberũ reddidit, sed homi-
 num lex corpus in seruitiũ tradidit. Po-
 tuit tamẽ ne sic quidẽ animi libertatem
 corrũpere. Sed quãuis ad res uarias, &
 in diuersa loca trãsferret corpus, à pro-
 pria tamen sede illum traducere nõ po-
 tuit. Fuit aut non solũ seruus, sed & de-
 formissimus omniũ suę etatis hominũ:
 nam acuto capite fuit, pressis naribus,
 depresso collo, prominẽtib; labris, ni-
 ger, unde & nomen adeptus est, (idem
 enim Aesopus quòd Aethiops) uẽtroꝝ
 sus, ualgus, & incuruus: forte & Home-
 ricũ Thersitẽ turpitudine formę supe-
 rans. Hoc uero omniũ in eo pessimũ es-
 rat, tardiloquẽtia, et uox obscura simul,
 & inarticulata. Quæ omnia etiã uident
 seruitutẽ Aesopo parasse. Etenim mirũ
 fuisset, si sic indecẽti corpore potuisset

δουλοῦτων ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν
 σῶμα τοιοῦτον ἦν τῷ ἀνδρὶ, πλὴν δὲ ψυχῆ
 ἀγχινοῦσατος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν
 πᾶσαν ἐπιβολώτατος. ὁ κεντημένος τοίνυν
 αὐτὸν, ἅτε πρὸς ἑδὲρ οἰκίας ἔργον εἰκείως ἔχον-
 τα, σκῆπτρον εἰς ἀγρὸν Ἰζαπέσειλεν. ὁ δ' ἀ-
 πελθὼν προθύμως τὸ ἔργον εἶχετο. ἀφικομένη
 δὲ ποτε καὶ τῷ δεσπότῃ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφῶ
 τῆν ἔργον ἐπισκοπὴν θεῶν, γεωργός τις σὺ-
 κατῶν ἀγαθῶν δρεφάμενθ' δῶρον ἤνεγκεν. ὁ
 δ' ἐπὶ τῷ τῆς ὀπάρας ἡσθῆς ὠραίῳ, ἀγα-
 θόποδ' τῷ οἰκέτῃ (τέτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ
 παιδί) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ
 τὸ ληστῆρον πᾶθειναι. συμβαῖν δ' οὕτω, καὶ
 τοῦ αἰσώπυ κτ' ἤ τινα χρέαμ εἰσελθόντος εἰς
 πλὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθόπους λαβόμε-
 νθ', βουλήν τοιάνδε τῶν σιωδῶλων τινὶ προ-
 τείνει, ἐμφορηθῶμεν, εἰ δοκῆ τῶν, εὐκωρ, ὡς ἔ-
 τος, καὶ ὁ δεσπότης ὑμῶν ταῦτα ζητήσῃ.
 αἴμ' ἡμεῖς τοῦ αἰσώπου καταμαρτυρήσομεν
 ἀμφῶ, ὡς εἰς πλὴν οἰκίαν εἰσδραμόντος, καὶ
 τὰ σῦκα λάθρα καταφαγόντθ', καὶ ἐπ'
 ἀληθείᾳ θεμελίῳ, τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσόδῳ,
 πολλὰ τῆν ψευδῶν ἐποικοδομήσομεν, καὶ
 τὸ μηδὲν ἔσαι ὄγε εἰς πρὸς τοὺς δύο, καὶ ταῦ-
 τα

seruientiū retia effugere. Sed corpore sane tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentum felicissimus. Possessor igitur ipsius tanquā ad nullum domesticū opus cōmodum, ad fodiendū agrū emisit. Ille uero digressus alacriter operi incūbebat. Profecto uero aliquādo et hero ad agros, ut opera specularetur, agricola quidam ficos egregias decerptas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodi ministro (hoc enim erat nomē puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. Cum uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quādam necessitatē ingresso in domū, occasione capta Agathopus consiliū huiusmodi conseruo cuiusdam offert: impleamur, si placet, ficibus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos uero cōtra Aesopum testificabimur ambo, quod in domū ingressus sit, & ficus clam comederit: & super uero fundamēto, uidelicet in domū ingressione, multa mendacia inædificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, præ-

τα μὴ δ' ἄνευ ἐλέγχων διαραί ποτε τῶν γλώτ-
 ταν δυνάμιμ' ἔχωρ. δόξαντ' ὅδ' ἡ τούτου, πρὸς
 τῶν γον' ἐχώρησαν. καὶ τῶν σῦκα ἐσθίουτες ἔλεγον
 ἔφ' ἐκάστω σὺ γέλωτι, φεύσοι δύσλιπε αἰσώπε.
 ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ λου-
 τῆος, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς
 αἰσώπ' ὅ αὐτὰ κατεδήδοκε, τότε αἰσώπορ
 σὺ ὀργῆ κελεύει κληθῆναι, καὶ κληθέντι φη-
 σί. λέγε μοι ὅ κατάρρατε, οὕτω μὲ κατεφρόνη-
 σας, ὡς εἰς τὸ ταμιεῖον εἰσελθεῖν, καὶ τὰ ἐτοι-
 μαθέντα μοι σῦκα θοινήσασθαι; ὁ δὲ ἀκούων
 μὲν, καὶ σωθεὶς ἦν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὅπο-
 σοῦμ' ἄλλ' ἢ βραδύγλωσσον. μέλλων δὲ ἡδὴ
 τύπτεσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδρότερον ἐπι-
 κειμένωρ, πεσὼν πρὸς τοὺς τοῦ δεσπότης πό-
 δας, ἀναχέσθαι μικρὸν ἐδέητο. δραμῶν δὲ, καὶ
 χλιαρὸν ὕδωρ προσνεγκῶν, τούτῃ τε πέπωκε,
 καὶ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ σῶμα καθείς, αὐθις
 τὸ ὕγρον μόνον ἀνέβαλεν. ἔπειτα τὴ τροφῆς ἀψά-
 μνος ἔτυχεν. ἠντιβόλει γοῶν αὐτοῦ τοῦτο καὶ
 τοὺς δάκνοντας δραῖσαι, ὡς ἂν δῆλον γένηται,
 τίς ὅτ' αὐτὰ σῦκα διαφορήσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῆ-
 μορ αὐτὸ θαυμάσας, οὕτω ποιῆν καὶ τοὺς ἄλλ-
 λους ἐπέταξεν, οἳ δ' ἐβουλεύσαντο πιεῖν μὲν τὸ
 ὕδατος, μὴ μὲν τοι καθεῖναι καὶ τὸ λαίμαρ τὸ
 δακτύλους

sertim cū ne sine probationibus quidē diducere unq̄ os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserūt, & ficus deuorantes, dicebāt in singulis cū risu: Ve tibi infelix Aesope. Cum igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset, & audiuiſſet quod Aesopus eas comederit, & Aesopum cū ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execrāde, ita me contēplisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes: ille audiebat quidē, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguæ tarditatē. Cum iam uerberandus esset, & delatores uehemētiores instarēt, procūbens ad heri pedes, ut sustineret se parū, orabat: cum aut accurrisset, & tepidā aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os demissis rursus humorē solū reiecit: nondū enim cibum attigerat. rogabat igit̄ ut idem & accusantes facerent, quo manifestū fieret, quis nam ficus dissipasset. herus aut ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi aut deliberauerāt bibere quidē aquam, nō tamen demittere in guttur digitos.

δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνάθων
 αὐτοῦς πρῶτα φέρειν. οὐκ ἔφθασαν δὲ πείοντες, ἅ
 τ' ἤλιχρον ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεποκό-
 σι παραχρήμα ἐπεγεγόν, αὐτομάτῳ παρε-
 ρετῶ ὀπώραν ἀναδοθῆναι. τότε τοίνυν πρὸ
 ὀφθαλμῶν πεσόντος, τοῦ τε κακουργήματος
 τῶν οἰκετῶν, καὶ τῆς συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης
 τῆς ἐκέλευσεν αὐτὸς γυμνωθεῖτας μασιζέσθαι.
 οἷδ' ἐπέγνωσαν σαφῶς καὶ τ' ἄρ' εἰπόντα, ὡς ὅστις
 καθ' ἑτέρας δόλια μηχανεύεται, αὐτῶν λείληθε τ'
 κακὸν ἀρχιτεκτονῶν, τῆ δ' ἐπίσημ, τ' μὲν δεσπότης
 τοῦ εἰς ἄστυ ἐπαναζεύξαντος τ' δ' αἰσώπουσιν
 πηοντ' ἢ προσετάχθη, ἰδρῆς τῆς ἀρτέμιδος
 εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἄνθρωποι τ' ὁδὲ πλανηθέντες,
 καὶ τ' αἰσώπῳ πόριτυχόντες, προὔτρεποντο
 πρὸς διὸς ξενίαν τ' ἄνδρα, πῶν εἰς ἄστυ φέρουσαν
 αὐτοῖς ἔπειθεσθαι. ὁ δ' ἔπειθεσθαι δειδρατὸς
 ἄνδρας ἀπαγαγῶν πρότορον, καὶ λίτρ' παρα-
 θέμενος δ᾿ ἄπνον, εἴτα καὶ ἠγασάμενος αὐτοῖς,
 εἰς ἠρ' ἐξήτω ὁδὸν εἰσιλεύειν. εἰ μὲν οὖν τοῦτο
 μὲν ἐπὶ τῆς ξενίας, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδηγίας δια-
 φερόντως τοῦ ἀνδρός ἔχρηθηθέντες, τὰς τε χεῖ-
 ρας εἰς οὐρανὸν ἤραν, καὶ εὐχῆ τὸν εὐδργέ-
 τῳ ἠμείψαντο αἰσώπῳ δ' ἔπειθεσθαι, ἅ
 εἰς ὑπνον κατὰ πρῶτον ὑπὸ τε τοῦ σιωχοῦς
πόνου

digitos, sed per obliqua maxillarū eos circumferre. uix dum aut biberant, cum tepida illa aqua nausea potis in ducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tūc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorū & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictū illud, Qui in alterū dolos struit, sibi inscius malū fabricat. Sequenti uero die hero in urbē reuēcto, Aesopo uero fodiente, quemadmodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabātur per Iouem hospitalem, hominē, ut quæ in urbem duceret, uia ostenderet. Ille cū sub umbrā arboris uiros adduxisset, prius & frugalem apposuisset cœnā, inde & dux factus ipsis, in quam quærebant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitalitatem, tum ob ducatum, mirum in modum uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarunt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus & assiduo labore

πόνου ἢ καύματος, ἔδοξα ἰδέσθαι τὴν τύχην ἐπι-
 βαλεῖν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης ἢ λόγου
 δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομε-
 νῶν. εὐθύς οὖν διυπνισθεὶς, φησὶ, βαβαὶ πῶς
 ἠδέως κεκοίμημαι, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον
 ἰδέσθαι ἔδοξα. καὶ ἰδού ἀνωλύτως λαλῶ, βούς,
 ὄνος, δίκημα. νῆ τοῦς θεοῦς σωῆναι πόθεν μοι
 τάγαθόν προσεγένετο τοῦτο. εὐσεβήσας γὰρ
 εἰς τοῦς ξείνους, ἀντιλαχουνομένοις τὸ κρήτο-
 νος ἔτυχον. ποιεῖν οὖν ἔνδρα ἄγαθὰ ἐστὶ πλη-
 ρές ἐλπίδων. οὕτω μὲν οὖν αἰσώπος ὑπάρχει
 οἷος τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν.
 τὸ δ' ἐφρηκτότος τῷ ἀγρῷ (ζῶας ἢ αὐτῷ
 τούνομα) πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐλθόντος,
 καὶ τούτων ἕνα, ἐπειδὴ μικρὸν ἐσφάλῃ τοῦ ἔρ-
 γου, τῆ ῥά βδω πατάξαντος, αἰσώπος πρῶ-
 τήμα ἀνέκραγεν, ἄνθρωπε, τὸ χάρις ἔμ μηδὲρ
 ἠδὴ κηκότα ἔτως αἰκίζῃ, ἢ πάντιν εἰκὴ πληγὰς
 ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγγελῶ ταῦτα
 τῷ κεκτημένῳ. ζῶας δὲ ταῦτα τὸ αἰσώπου ἀ-
 κούσας, ἔξεπλάγη τε οὐ μέσως, ἢ πρὸς ἑαυτὸν
 εἶπεν, αἰσώπος λαλεῖν ἀρξάμενος, ἔδ' ἐν ἐμόν ὄφε-
 λος ἔσαι. φθάσας τοίνυν αὐτὸς κατήγορήτω αὐ-
 τὸν ἐπὶ τῷ δεωότη, πρὶν αὐτὸς τὸ αὐτὸ δρᾶ-
 σθαι, καὶ μετ' ὀδεωότης τὸ ἐπιτροπῆς παραλύσει.

ταῦτα

labore & æstu, uisus est uidere Fortunã
astantẽ sibi, & solutiouẽ linguæ & ser-
monis cursum, & eam quæ fabularũ est
doctrinã largientẽ: statim igitur excita-
tus ait. Pape ut suauiter dormiui, sed &
pulchrũ somniũ uidere uisus sum, & ec-
ce expedite loquor: Bos, asinus, rastrũ,
per deos intelligo, unde mihi bonũ ac-
cesserit hoc: quia. n. pius fui in hospites,
propitiũ numẽ cõsequutus sum. Ergo
benefacere, bona plenũ est spe. Sic igit̃
Aesopus lætatus factõ, rursus cœpit
fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat
ipsi nomẽ) ad operarios profecto, et hor-
rũ unũ, q̃niã parũ errauerat in ope, uir-
ga uerberãte, Aesopus statim exclama-
uit: Homo, cuius gratia eũ qui nulla in-
iuria affecit, sic uerberas? & oĩbus teme-
re plagas ingeris q̃tidie? oĩno renũcia-
bo hęchero. Zenas aut̃ hęc ab Aesopo
audiẽs, obstupuit nõ mediocriter, & se-
cũ ait: q̃ Aesopus loqui cœperit, nulla
mihi utilitas erit: p̃ueniẽs igit̃ ipse accu-
sabo eũ corã dño, anteq̃ ipse hoc idem
faciat, et me herus procuratione priuet.

His

ταῦτ' εἰπὼν εὐθύ τῆς πόλεως πρὸς τὸν δεσπότην
 τῶν ἡλαίων. καὶ δὴ σὺν θορύβῳ προσελθὼν,
 χαῖρε φησὶ δεσπότη. ὁ δὲ, τί πεθορυβημένος πά-
 ρει, φησὶ; καὶ ὁ ζῴων, χρημάτων τι τὸ βραχυῶδες ἐν τῷ
 ἀγρῷ σικέβη. καὶ ὁ δεσπότης, ἤπυ τι δένδρον
 πρὸ καιρῶν κερπὸν ὡς ἐγχευ; ἢ τῆν κτιλιῶν τι
 παρὰ φύσιν ἐγένεσε; καὶ ὁ, ἔχ' ἔτως, ἀλλ' αἰσώ-
 πος ἀναιδὸς τὸ πρότερον ἄρ, νωὶ λαλεῖν ἤρξα-
 το. καὶ ὁ δεσπότης, ἔτω σοι μηδὲν τῶν ἀγαθῶν γέ-
 νοῖτο, τοῦτο νομίζοντι τέρας εἶναι. ὁ δὲ καὶ μάλα
 φήσιν. ἀ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ πρὸνύβρισεν, ἐκὼν παρί-
 ημι δεσπότη, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ φορητὰ βλασ-
 φημεῖ. ἐπὶ τῆτοις ὀργῆν ἠλφθῆς ὁ δεσπότης, τῷ
 ζηνᾶ φησιν, ἰδέσσοι πρὸ ἀδέδοτη αἰσώπος. ἀπόδ' ε,
 δώρησαι, ὅ βέλει ἐπ' αὐτῷ ποιήσομ. τοῦ δὲ ζην-
 νᾶ ἐπ' αὐτῷ γενομένου πρὸ λαβόντος τὸν αἰσώ-
 πομ, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ δεσποτεῖαν αὐτῷ ἀναγε-
 γείλαντος, ἐκεῖνος ὅ, τι δὴ ποτε βυλομένω σοὶ ἐστὶ
 φήσιν ἐργασαι. καὶ δὲ δὴ τινε τύχῳ ἀνδρὸς
 τινος κτιλιῶν ζητοῦντος πρὶαθαι, καὶ δεῖ ταῦ-
 τα τὸν ἀγρὸν διόοντος, ἐκεῖνον καὶ τὸν ζῴων
 ἐρομένου, ἐκεῖνος θρέμμα μὲν οὐκ ἐστὶ μοὶ φησιν
 ἀποδόσθαι, σωματίον δὲ ἄρρεμ, ὅπῃ εἰ θέλεις
 ὠνήσασθαι, πάρεσι. τοῦ δὲ ἐμπόρου φήσαντος
 ἔπειθ' ἀποδειχθῆναι αὐτῷ τὸ σωματίον. καὶ τοῦ

His dictis urbem uersus ad dñm uectus est, ceterū turbatus cū accessisset: Salue, inquit, here. Ille uero, Quid p̄ turbatus ades? inquit, Et Zenas, Res q̄dā monstrosa in agro cōtigit. Et herus, Nūquid arbor p̄ter t̄ps fructū tulit? aut iumentū aliq̄d p̄ter naturā genuit? Et ille, Nō ita sed Aesopus qui antea erat mutus, nūc loqui cœpit, Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimāti monstrū esse. Et ille, Et fane, inquit: nā q̄ in me cōtumeliose dixit, sp̄ōte p̄tere o here: in te aut et deos itolerabiliter cōuiciat. His ira p̄citus herus. Zenas ait, ecce tibi traditus est Aesopus. uēde, dona, q̄ uis de eo facū. C Zenas aut in potestate sua accepisset Aesopū, & q̄ in eū haberet imperiū ei renunciaffet: ille quodcunq̄ uolenti tibi licet, inquit, effice. Forte uero cum uir quidā iumenta q̄reret emere, & propterea p̄ agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit, uendere, sed mancipiū masculum: quod si uis emere, adest. cum uero mercator dixisset ostendi sibi seruulum, &

ζηνᾶ τ' αἰσώπορ μεταπεμφαμένη, ὁ ἔμπορος
 ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀνακαυχάσας, πόθεν σοὶ φησὶ
 πρὸς τὸν ζηνᾶν, ἠδέ ἢ χύρα; πότερον σέλεχος ἐστὶ
 δένδρον, ἢ ἄθροπος; ἔρως ἢ μὴ φωνὴν εἶχει, οὐδ' ἔρ
 ἄρ' ἔδει μή οὐχὶ δοκῆν ἀσκοκὴλη. ἵνα τί μοι τὴν
 πορτίαν διέκοψας τουτοῦ τοῦ καθάρματος ἐνε-
 νεκας; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆει τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. ὁ δ'
 αἰσώπος μεταδιώξας αὐτὸν. μείνον φησὶν. ὁ δ'
 μεταστραφείς, ἀπῆει φησὶν ἀπ' ἐμοῦ ῥυπαρώ-
 τατε κύων, καὶ ὁ αἰσώπος, εἶπέ μοι, τίνας ἐνε-
 κεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, καθάρμα,
 ἵνα τί χρῆσὸν πρίωμαι. σὲ δ' ἀχρήσου καὶ σα-
 προῦ ὄντος, οὐ χρῆζω. καὶ ὁ αἰσώπος, ὠνῆσαί με,
 καὶ εἴ τίς ἐστι πίσις, πολλά σε ὠφελῆσαι οἷός
 τ' εἶμι, καὶ ὅς, τί δ' ἂν ὀναίμην, συγῆματος
 ὄντος αὐτοῦ χρημα; καὶ ὁ αἰσώπος, οὐ πάρεσί
 σοι παιδία οἴκοι ἀτακτουῦτα καὶ κλαίοντα;
 τούτοις ἐπίσησόν με παιδαγωγόν, καὶ πάντως
 αὐτοῖς ἀντιμορμῆς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ
 τούτῳ ὁ ἔμπορος, φησὶ τῷ ζηνᾶ, πόσον τὸ κα-
 κὸν τὸ πωλεῖς ἀγγεῖον; ὁ δ' ἐπιπρῶν φησὶν ὁ-
 βολῶν. ὁ δ' ἔμπορος αὐτίκα τῆς τρεῖς ὀβο-
 λούς κατεβάλλετο, λέγων, οὐδέ μ' κατεθέμην, καὶ
 οὐδέ μ' ἐπριάμην. ὁ δ' εὐσάντων τοιγαροῦν, καὶ
 ἀφικομένην αὐτῆν οἴκαδε, παιδάρια δύο ἔτι
ἔπει

Zenas Aesopū accersisset, mercator uide-
 dēs ipsum, & cachinnatus, unde tibi, in-
 quit ad Zenā, hęc olla: utrum truncus
 est arboris, an homo? hic nisi uocē ha-
 beret, ferme uideret̄ uter inflatus. Qua-
 re mihi iter rupisti huiusce piaculi gra-
 tia? His dictis, abiit suam uiam. Aeso-
 pus uero insequutus ipsum, Mane, in-
 quit. Ille autem cōuersus, Abi inquit, a
 me sordidissime canis. Et Aesopus, dic
 mihi cuius rei causa huc uenisti? Et mer-
 cator, Scelste, ut aliquid boni emerem:
 tui q̄ inutilis & marcidus sis, non egeo.
 Et Aesopus, eme me, & si qua est fides,
 multū te iuuare potis sum. Et ille, Qua-
 a te in re iuuari possem, cū sis odiū peni-
 tus? Et Aesopus. Nōne adsunt tibi pu-
 eruli domi turbulētī, & flentes? his p̄fice
 me p̄dagogū, oīno eis pro larua ero, ri-
 dens igit̄ de hoc mercator, inquit Zenas,
 quātī malū hoc uēdis uas. Ille uero, Tri-
 bus, inquit, obolis. Mercator aut̄ statim
 tres obolos soluit, dicēs, Nihil exposui,
 et nihil emi. Cū igit̄ iter fecissent, ac per-
 uenissent in suā domū, pueruli duo qui
 b a adhuc

Ἐπὶ μητρὶ τελευτῶντα, ἔνθα αἰσώποιο ἰδόντα καὶ
 συγχηθέντα ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἰσώπῳ εὐθὺς
 ἔειπεν ἔμπόρω φησὶν, ἔχεις μου τῆς ἐπαγγελί-
 ας ἀπόδειξιν. ὁ δὲ γελῶν φησὶν, εἰσελθὼν φησὶν,
 αἰσώπῳ τούτους σκωδούλας σου. ἔνθα εἰσελθόντα
 καὶ αἰσώπῳ ἰδόντες ἐκείνοι, τίποτε ἄρα κα-
 κὸν τῶν ἡμῶν δεωσότη φησὶ συμβέβηκεν, ὅτι
 σωματίον αἰσώπῳ οὕτως ἐπρίατο; ἀλλ' ὡς εἶπα-
 κεν, ἀντὶ βασιλευσίου τούτου τῆς οἰκίας ὠνήσα-
 το. μετὰ δ' οὐ πολὺ καὶ ὁ ἔμπορος εἰσελθὼν τὰ
 πρὸς ὁδὸν εὐτρεπιασθῆναι τοῖς δούλοις ἐπέσκε-
 ψε, μέλη γὰρ τῶν ἐπιούσων εἰς Ἀσίαν πορεύε-
 σθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκεύη διμερίζοντο.
 ὁ δ' αἰσώπος εἶδε τοῦ κουφοτάτου τῶν φορ-
 τίων αὐτῶν πρᾶχων εἶναι δὴ νεωπήτων, καὶ μή πο-
 πρὸς τὰς τοιαύτας ὑπεργίας γεγυμνασμένῳ.
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βούληται συγγνώμῳ
 πρὸς ἑαυτὸν, ἐκείνος οὐδεὶς ἔλεγε, πάντων κο-
 πίωντων αὐτῶν μόνον αἰσώπῳ τελεῖν τυχεῖν.
 τῶν δὲ ὅπου ἄρα βούληται ἐπιτρεπόντων,
 δεῦρο καὶ εἶσε περιβλεψάμενος, καὶ σκεῦη
 αἰθροῖσας διάφορα, σάκκους καὶ στρώματα
 καὶ γυργάθους, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπλη-
 ρωμένον, ὃν δύο βασιλεῖς ἐμελλον, αὐτῶν ὡς
 τεθεῖναι μελέναι. οἱ δὲ γελῶντες, καὶ μηδὲν
 εἶναι

adhuc sub matre erant, Aesopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inquit, Habes meae pollicitationis probationem. Ille uero ridens: ingressus, inquit, saluta conseruos tuos, Introgressum autem, ac salutantem uidentes illi, Quodnam malum nostro hero, inquit, contigit, ut seruulum deformem adeo emerit? sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Non multo uero post & mercator ingressus, apparari res ad iter seruis iussit, quod postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim uasa distribuiebant: at Aesopus rogabat leuissimum onus sibi concedi tanquam nupem empto, & nondum ad haec ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere uelit, ueniam praebentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutilem esse. His quae attollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, saccos & stramenta & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil

εἶναι μωρόττορον τοῦ χυδαίου τὸ τε καθάρματα
 τῶν φάμινοι, ὅς μικρῶ μὲν ἔμπροσθεν τὸ κου-
 φότατον ἐδεῖτο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν δὲ τὸ
 πάντων βαρύτεατον εἴλετο, χρῆναι μὲν τοι πῶ
 ἐπιθυμίαν αὐτῶ πληρῶσαι, ἕω λαβόντες τὸν
 γύργαθον, ἐπιτιθέασι τῶ αἰσώπῳ. ὁ δὲ κῆ τῆν
 ἄνω τὸ φορτίον ἀπνηχθισμένος, δεῦρο κἀκῆσε
 διεκλονεῖτο τὸν δὲ ἰδῶν ὁ ἔμπορος ἀπεθαύμα-
 σεν, καὶ φησί. αἰσώπος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος
 ὢν, ἠδὲ πῶ ἑαυτῶ τιμὴν ἐξέτισε, κτῶν δὲ τὸ φόρ-
 τον ἔρατο. ἐπεὶ δὲ ὄρας ἔσης ἀρίστου κατέλυ-
 σαν, αἰσώπῳ κελευσθεὶς ἀρτοδοτήσαι, ἡμί-
 θεῖα τὸν γύργαθον, πολλῶν φαγόντων, ἐποίη-
 σεν, ὅθεν καὶ μετὰ τὰ τὸ ἀρίστον κουφοτέρου
 τῶ φορτίου γεγονότῳ προθυμότερον ὤδενε.
 καὶ δὴ καὶ ἑσπέρασ ἔκατήχθησαν πάλιν ἀρ-
 τοδοτήσας, τῆ ἑφεξῆς ἡμέρα κινῶν παντάπα-
 σιν ἐπὶ τῆν ἄνω ἀνέχων τὸν γύργαθον, πρῶ-
 τῳ ἀπάντων ἦεν, ὡς καὶ τοῖς σκευδούλοις
 προτρέχοντα τοῦτον ὁρῶσιν ἀμφίβολα γί-
 νεσθαι, πότερον ὁ σαπρός ἐστὶν αἰσώπῳ, ἢ
 τις ἕτερος, καὶ καταμαθοῦσιν ἐκείνον εἶναι
 θαυμάσιον, ὅπως τὸ μεμελανωμένον ἀνθρώπι-
 ον, νοσηχέσεν πάντων ἔπραξε, τοῦς ῥαδίως
 διαπικνωμένους ἀρτους ἀράμενον. ἐκείνων τὰ
 εὐώματα

esse stultius uili hoc scelesto, inquietes, qui paulo ante leuissimū rogabat tollere onus, nunc omnium grauiissimum elegit: oportere tamen desiderium eius explere, sublatum canistrum imposuerunt Aesopo. Ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebat. Hunc uidens mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborandū prōptus sit, iam suum pretiū p̄soluit, iumentū em̄ onus sustulit. Cum uero hora pr̄andij diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiuacuū canistrū multis comedentib. fecit: unde etiā post pr̄andium leuiore onere facto alacrius incedebat. Verū uesperis quoq; illic quò diuerterant pane distributo, postera die uacuuo omnino humeris sublato canistro, primus omnium ibat, ut & cōseruis praecurrentem hunc uidentibus dubium faceret utrum putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirabant, quòd denigratus homuncio solertius oībus fecerit: quoniam qui facile absumeretur panes, sustulit, cū illi

ἑσώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἐπιφορε-
 τισαμνίων, ἃ μὴ φύσιν ἔλαχεν οὕτωςι δα-
 πανᾶσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπορος ἐπὶ τῆ ἐφέσῳ
 γενόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδραπόδων σὺν
 κέρδει ἀπέδοτο, ὑπελείφθη δ' αὐτοῦ βία, γραμ-
 ματικός, ψάλτης, καὶ ὁ αἰσώπῳ. τῶν δέ τις
 αὐτοῦ σωήθων συμβαλεύσας εἰς σάμον ἀπα-
 ραι, ὡς ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι κέρδει ἀπεπωλήσων-
 τι τὰ σωματῖα. πείθει καὶ ὁ ἔμπορος ἐπιβάς
 τῆς σάμου, ἃ μὲν γραμματικὸν σὺν τοῦ ψαλ-
 τη καὶ ναῦς σολᾶς ἀμφιέσας, ἴσῃσιν ἀμφῶ ἐπὶ
 τῶ πρατηρίῳ, ἃ δ' αἰσώποισι, ἐπεὶ μηδαμόθεν
 εἶχε κοσμήσαι. ὅλος γὰρ ἦν ἀμάρτημος. ἐσθῆτα
 σάκκου πύτω πύρικαθάψας, μέσσοι ἀμφοῖν
 ἔσῃον, ὡς καὶ τοὺς ὀρώντας ἰζίσασθαι λέγον-
 τας, πόθεν τοῦτο ἢ βδέλυγμα, ἢ καὶ τοὺς
 ἄλλους ἀφανίζοι; αἰσώπος δὲ, καί πορ πολ-
 λῶν σκευῶν ἰσάτο μὲν τοιτολμηρὰ πρὸς
 αὐτῶς ἀπενίζωρ. ξάνθος δὲ ὁ φιλόσοφος εἰς τῶν
 εὐνοικούντων ὡρ τῆνικαῦτα τῆ σαμῶ, προσελ-
 θῶν ἐπὶ τῶ ἀγορᾶν, καὶ θεασάμενος τῶς μὲν
 δύο παῖδας σὺν εὐπρεπείᾳ πρῖσαμένους, μέ-
 σοι δὲ τούτων ἃ μὲν αἰσώποισι, ἠγάσατο τῶ τῶ
 ἔμπορου ἐπίνοιαν, ὅπως ἃ μὲν αἰσώποισι τῶ με-
 ταξυ τέταχεν, ὡς τῆ παραθέσει τῶ δυσειδούς,

καλί=

stramenta, & reliquã supellectilẽ baiu-
larent, q̃ non est sortita naturã, ut sic ab-
sumeret̃. Mercator itaq; cū esset Ephe-
si, alia quidẽ mancipia cum lucro uendi-
dit: remanserunt autẽ ei tria, gramma-
ticus, cantor & Aesopus. Cū uero qui-
dã ex familiaribus ei suasisset in Samũ
ut nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro
diuendituro seruulos, psuadet. Et mer-
cator cū puenisset in Samũ, grãmaticũ
quidẽ et cantorẽ, utrunq; noua ueste in-
dutũ statuit in foro, sed Aesopũ qm̃ nec
unde poterat ornare (totus. n. erat mẽ-
dosus) ueste ex sacco ei circũposita, me-
diũ inter utrunq; cõstituit, ut & uidẽtes
stuperẽt, dicentes: unde hæc abomina-
tio, q̃ & alios obscurat? Aesopus autẽ
quamuis à multis morderet̃, stabat tñ
audacter ad ipsos intuẽs. Xanthus ue-
ro philosophus habitãs tũc Sami, pro-
fectus in forũ, & uidẽs duos quidẽ pu-
eros cum ornatu astantes, mediũ uero
horum Aesopũ, admiratus est merca-
toris cõmentum, quòd turpẽ in medio
collocauerat, ut appositione deformis

καλίως ἐαυτῆν τοῦς νεανίας φανῆναι. ἐγγυτέρω δ' ἐπισὰς, ἐπύθετο τοῦ ψάλτου, πόθεν ἄμειν καὶ ὅς, καππαδόκης. καὶ ὁ ξάνθῳ, τί οὐμ οἶδας ποιῆμ; ὁ δέ, πάντα, καὶ ἐπὶ τούτοις αἰσώπῳ ἔξεγέλασε. τῆν δέ χολαστικῶν, οἱ τῷ ξάνθῳ σωῆσαν, ὡς εἶδον αὐτῶν γελάσαντα καὶ παραφῆναντα τοῦς ὀδόντας, ἐξαίφνης καὶ τιτέρας ὄραμ δοξάντων, καὶ τοῦ μὲν, ἢ πού κήλη ὄσῃ ὀδόντας ἔχουσα λέγοντῳ, τοῦ δέ, τίποτε ἀρὰ ἰδῶν ἐγέλασε; τοῦ δ' ὡς ἐκ ἐγέλασαν, ἀλλ' ἐρρίγωσε. πάντων δέ βυλομείων γνῶναι τίς ποτε ἦν ὁ γέλωσ, εἰς τις αὐτῆν προσελθῶν τῷ αἰσώπῳ φησίμ, ὅτου χάριμ ἐγέλασας; καὶ ὅς, ἀποχώρει θαλάττηον πρόβατον. τοῦ δέ, ἀμηχανήσαντος τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ τοῦ εὐθέως ἀναχωρήσαντῳ, ὁ ξάνθῳ τῷ ἐμπόρῳ φησί, πόσῃ τιμήματῳ ὁ ψάλτης; τοῦ δέ χιλίων ὀβολῶν ἀποκριναμένον, πρὸς τῶν ἑτόρον ἦλθεν, ὑπερβάλλου ἀκούσας τὸ τίμημα, καὶ μὲν τοῖ καὶ τοῦτον ἐρομένον τοῦ φιλοσόφου πόθεν ἄρῆμ, καὶ ἀκρίβησαντῳ ὅτι λυδὸς, καὶ ἐπανδρομένον, τί οὐμ οἶδας ποιῆμ; καὶ κείνου φαρμάου πάντα, παλιμ ἐγέλασαν αἰσώπῳ. τῆν χολαστικῶν δέ τινῳ

pulchriores seipsis adolescentuli appa-
rerent. Propius autē astans p̄cōtatus est
cantorē, cuius esset; & is, Cappadox. tū
Xanthus, quidigit̄ scis facere? hic, oīa.
atq; ad hęc Aesopus risit. Sed discipu-
lis qui cū Xantho unā erant, ut uiderūt
ipsum risisse, & ostēdisse dentes, statim
et aliquod monstrū uiderere arbitrātibus:
& uno, certe hernia est, dentes habēs di-
cēte; alio uero, quid nā uidēs risit? alio,
non risisse, sed riguisse; omnibus autem
uolentibus cognoscere cur risisset, unus
ipforum accedens Aesopo inquit, Cu-
ius rei gratia risisti? Et is, Abscede ma-
rina ouis. Illo uero confuso funditus eo
sermone, repenteque secedente, Xan-
thus inquit mercatori: quanto pretio
cantor? illo autem mille obolorum re-
spondente, ad alterum iuit, immenso
audito pretio. atqui de hunc rogitante
philosopho, cuius nam foret, & audito
Lydum esse: rursusq; rogante, quid er-
go scis facere? & illo dicente, omnia:
iterum risit Aesopus. Ex scholasticis
autē

δέ τιν' ἀπορρομῆν, τί δήποτε οὐτ' πρὸς
 πάντας γελᾷ; ἔπερ' πρὸς αὐτὸν εἶπεν εἰβό-
 λει κῆ σὺ θαλάτῃ τράγος ἀκῆσαι ἐρώτησον.
 ὁ δὲ ξάνθη, καὶ αὐθις ἤρετο τὸν ἔμπορον, πόσων
 τιμήματος ὁ γραμματικὸς; καὶ κείνους τριχιλίω
 ὀβολῶν ἀποκριναμένη, δυσφόρως ὀφιλόσοφος
 ἠέγευκε τὴν ὑπερβολὴν τῶν τιμήματ', καὶ
 γραφεὶς ἀπῆεν. τῆν δὲ χολαστικῶν ἐρομνίω, εἰ
 μὴ ἤρεσκον αὐτῶν τὰ σωματία. ναί φησιν, ἀλλὰ
 δόγμα κέεται, μὴ ἀνδράποδον ὠνεῖσθαι τῆν
 πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τέτρω φαμένη, ἀλλ' εἰ
 ταῦθ' ἔτως ἔχει, τὸν γὰρ αἰχρὸν τοῦτο ἔδει
 νόμος ἐμποδῶν ἵσταται μὴ ὠνεῖσθαι. τὴν αὖ-
 τὴν γὰρ καὶ ἔτ' λειτουργίαν εἰσοίσει, καὶ
 ἡμεῖς τὸ τίμημα τούτου καταθησόμεθα. ὁ ξαν-
 θ' ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἄρ' εἴη ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ
 τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δέλομ ὠνεῖσθαι, ἄλλως τε,
 καὶ τὸ γυναικίον με καθήριον ὄρ' εἶναι ἄρ' ἀνάχοι
 τοῦ ὑπ' αἰχρῶν σωματίων ὑπηρετεῖσθαι. τῆν δὲ
 χολαστικῶν αὐθις ἐπόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἡ γνώ-
 μη, κατὰ τὸ μὴ πείθεσθαι γυναικί. ὁ φιλόσο-
 φ' εἶπε, λάβωμεν πρότερον πείρα, εἰ οἶδε
 τί, μήποτε καὶ τὸ τίμημα μάττω ἀπόληται.
 προσελθὼν γοῦν βεβ' αἰσώπῳ, χαῖρέ φησι. καὶ
 ὅς,

autē quodā dubitante, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hircus uocari, roga. Xanthus autē & rursus rogauit mercatorē, quanto pretio grāmaticus? & illo tribus milibus obolorū respōdente, ægre philosophus tulit immēsum preciū, & auersus discedebat. Scholasticis autem petentibus, an nō placuerint ei seruuli: nā inquit, sed decretū est nō emere mancipium pretiosum. uno autē ipsorū dicente, sed si hæc ita se habent, igitur turpē hūc nulla lex impedimento est, ne ematur: idem enim & hic ministerium afferet, & nos pretium huius exponemus. Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse pretium, me autē seruū emisse, alioqui & uxorcula mea munditię studiosa, nō ferret à deformi seruulo seruari sibi. At scholasticis rursus dicētibus: sed prope est sentētia, ne pareat fœminę. Philosophus dixit, Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne & p̄tiū in cassum pereat. Adiēs igitur Aesopū, gaude inquit. Et ille

ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέμην; καὶ ὁ ξάνθος, ἀσπάζομαι σε
 καὶ κεῖνος, καὶ γὰρ σέ. καὶ ὁ ξάνθος, ἅμα τοῖς ἄλλοις
 ἐπὶ τῷ πρῶτῳ λόγῳ καὶ ἐτοίμῳ τῷ ἀποκρίσεως ἐκ
 πλαγίως, ἤρετο, ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησὶ. καὶ
 ὁ ξάνθος, ἔτι τό φημι, ἀλλὰ πόθεν γεγέννησαι.
 καὶ ὅς, ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς μητρὸς μου. καὶ ὁ ξάνθος
 θῆ, ἔτι τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τόπῳ γεγέννησαι.
 καὶ κεῖνος, ἐκ ἀνήγγελλέ μοι ἢ μήτηρ μου, πόθεν
 τὸν ἐν ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος
 θῆ, τί δὲ πράττει ἐπίστασαι; καὶ κεῖνος θῆ, ἔτι
 δὲ μ. καὶ ὁ ξάνθος. τίνα τρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδὴ
 πρὶν ἔτι πάντα ἐπίστασθαι ἐπηγγείλαντο,
 ἐμοὶ δὲ κατέλιπον ἔτι δὲ ἐμ. καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ
 χολαστικοὶ ὑπὸρφυῶς ἀγάμνοι. καὶ τὴν θείαν
 πρόνοιαν ἔφαθον, πάνυ καλῶς ἀπεκρίνατο.
 ἔτι δὲ γὰρ εἰς ὅτι ἄνθρωπος, ὅς ἂν πάντα εἰδεῖν.
 Διὸ γὰρ ταῦτα δηλαδὴ καὶ ἐγέλα. αὐθις
 οὐμ ὁ ξάνθος φησὶ, βέλει πρίωμαι σε; καὶ ὁ
 αἰσώπῃ, ἐμὲ πρὸς τοῦτο συμβέλου δέη;
 ὅπότ' ἴδόν σοι δοκῆ βέλτιον, ἢ πρίωσθαι, ἢ
 μὴ, ποίει. ἔτι δὲ γὰρ οὐδὲμ πρὸς βίαν ποιεῖ,
 τοῦτο παρὰ τῆς ἡμετέρας γνώμης. καὶ μὲν βέλει
 λη, βαλαντίου θύρα ἀνοίξας, ἀργύριον ἀριθ-
 μεῖ, εἰδὲ μὴ, μὴ σκώπη. πάλιν οὐμ οἱ χολαστικοὶ
 πρὸς

ille: nūnam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus uerū cum alijs inexpectato & prompto responso stupefactus, rogauit, cuias es? ille, niger. Et Xanthus: nō hoc inq̄, sed unde natus sis. Et is: ex uentre matris meę. Nō hoc dico, sed ī q̄ loco natus sis. Et ille: nō renunciauit mihi mater mea utrū in sublimi loco an in humili. Et philosophus: quid uero facere nosti? Et ille: nihil. Et Xanthus, quomodo? Quoniam hi omnia nosse professi sunt, mihi autem reliquerūt nihil: Atq̄ hæc scholastici uehementer admirati, per diuinā prouidentia dixerūt, ualde bene respōdit: nullus .n. est homo, qui oīa norit: & propterea scilicet & risit. Rursus igit̄ Xanthus inquit, Vis emā te? Et Aesopus, Me hac in re consultore eges? utrū tibi uideat̄ melius, aut emere aut nō, fac. Nullus .n. quicq̄ ui facit: hoc in tua positū est uolūtate: et si uolueris, crumene ianuā apies, argētū numerā: si uero minime, ne cauillare. Rursus igit̄ scholastici

inter

πρὸς ἀλλήλους ἔφασκεν, νῆ τοὺς θεοὺς νενίκηκε
 ἔμ καθηγητῶν. τοῦ δὲ ξάνθος φήσεντ' ὅτι, ἔὰν
 πρίωμαί σε δραπετεῦσαι βυλῆση; γελάσας ὁ
 αἰσώπος ἔφη, τοῦτο εἰ βυλῆσομαι πράξιαι, οὐ
 πάντως χηρῶμαί σοι συμβέλω, ὅς δὴ καὶ συ
 μικρῶ πρόσθεν ἐμοί, καὶ ὁ ξάνθος, καλῶς μὲν λέ
 γεις, ἀλλ' αἰχρὸς εἰ. καὶ κείνος, εἰς ἔμ νῆμ ἀφορᾶμ
 δεῖ φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τῶν ὄψιν. τότε ἔμ
 πόρω προσελθὼν ὁ ξάνθος φησὶ, πόσος τοῦτο μ
 πωλείς; καὶ ὅς κέρτομησαί μιν πάρει τῶν ἐμ
 πορίαν, ὅτι τοὺς ἀξίους σε παῖδας ἀφείς, ἔμ
 αἰχρὸν τοῦτομ εἴλου. θάττορον τῆν λοιπῶν
 ὦνῆσαι, τοῦτομ δὲ πρόσδομα λάβε. καὶ ὁ ξαν
 θος, ἔδῆτα, ἀλλὰ τοῦτομ. καὶ ὁ ἔμπορος, ἐξή
 κοντα ὀβολῶν ὦνῆσαι. καὶ οἱ μὲν χολαστικοὶ
 παραχρημα σιωπῶν ἐγκοντες κατέθεντο, ὁ δὲ
 ξάνθος ἐκτῆσατο. οἱ τοίνυν τελῶναι τῶν πράσιμ
 μεμαθηκότες πῆρσαν ἀνακρίνοντες, τίς μὲν ὁ
 ἀπεμπωλήσας, τίς δ' ὁ πριάμενος. αἰχρῶ μὲν
 νῶν δ' ἀμφοτέρων ἐαυτοὺς ἀνεπέμ Διᾶ ἔμ πε
 νιχρὸν τῆ τιμήματος, ὁ αἰσώπος σὰς εἰς ἔμ μέ
 σον ἀνέκραξεν. ὁ μὲν πρᾶθεις, ἐγὼ. ὁ πριάμενος
 δ' ἔττοσι, καὶ ὁ πωλήσας ἐκείνοσι. εἰ δ' αὐτοὶ σιω
 πῶσιμ, ἐγὼ ἄρα ἐλεύθερός εἰμι. οἱ δὲ τελῶναι
 διαχυθέντες ἐχαρίσαντο τε ἔμ ξάνθῳ ἔμ τέλος,
 καὶ

inter se dixerunt, p̄ deos superauit præceptorem. Xanthus uero cum dixisset, si emero te, fugere uoles? ridens Aesopus ait: hoc si uoluerō facere, nullo modo utar te consultore, ut & tu paulo ante me. & Xanthus: bene dicis, sed deformis es. & ille: mentē inspiciere oportet, ò philosophe, & nō faciē. tunc mercatorē adiens Xanthus, inquit: quāti hūc uendis? & ille: ut uituperes, ades, meas merces? qm̄ te dignos pueros dimittēs, deformem hūc eligis? alterū horū eme, hunc autē auctarium accipe. & Xanthus: non certe, sed hunc. & mercator, sexaginta obolis eme. & scholastici cōfestim collatos exposuerunt, Xanthus autē possedit, itaq; publicani uenditione cognita, aderant indagātes, quis uēdiderit, quis emerit: at cum puderet utrunq; se pronūciare propter uilitatem pretij, Aesopus stans in medio exclamauit, Qui uenditus est ego sum: qui emit, hic: qui uēdidit ille: si uero ipsi tacuerint, ego igit̄ liber sum, Publicani uero diffusi risu, donato Xantho uectigali,

καὶ ἀπὸ πηλῶν γίνονται. ὁ μὲν δὲ αἰσώπυς ἠκολούθη
 πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπίοντι τῷ ξάνθῳ. μεσημβρινὸς δὲ
 καύματ' ὄντος, ὁ ξάνθος ἐν τῷ περὶ πατέρ' ἔμ
 ἔμ χειτῶνα ἀνασυράμενος ἔρει. ὅπου ἰδὼν
 αἰσώπυ, καὶ τῶν ἱματίων ἐκείνου δραξάμε-
 νος, ὅπουθεν πρὸς ἑαυτὸν εἰλκυσε, καὶ φησὶ.
 τὴν ταχίστω με πώλησον, ἐπεὶ δραπετεύσω. καὶ
 ὁ ξάνθος, ἀνθ' ὅτου; ὅτι φησὶν, ἔτι ἂν δυναίμην
 ποιῆσαι ὑπηρετεῖσθαι δεωότη. εἰ γὰρ σὺ δεωότη
 τῆς ὥμ, καὶ μηδένα φοβέμενος, ὅμως ἀνεσίμ
 ἔπρεχες τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ ἔρει, εἰ τύ-
 χοι ἔμ δούλομ ἔμ πρὸς τινὰ σαλήναι διακονί-
 αμ, καὶ τῷ μεταξὺ τῆς πορείας τοῖομ δέ τι ἀ-
 παιτήσαι τὴν φύσιν, ἀνάγκη πάσα πετόμε-
 νόμ με ἀποπατέρ. ὁ ξάνθος, τὸτό σε θορυ-
 βεῖ; τρία κακὰ βυλόμενος διαδράναι βαδίζωμ
 ἔρω. καὶ ὅς, ποῖα; κακῆνος. ἐσῶτίμοι, τῆ μὲν κε-
 φαλήμ κατέκαυσεν ἂν ὁ ἥλιος, τῆς δὲ πόδας
 ἔμ τῆς γῆς ἔδαφος ὅμ ἐκπεπυρωμένομ, ἢ δὲ τῆ
 ἔρει δριμύτης τῆ ὄσφρησιμ ἂν ἐλυμμένατο. καὶ ὁ
 αἰσώπος, βάδιζε, πέπεικας με. ἐπεὶ δὲ ὁ τῆ οἰκία
 ἐπέσησαμ. ὁ ξάνθος πρὸς γυγέλας τῷ αἰσώπῳ
 μίσημ πρὸ τῆ πυλῶν, ἐπειδὴ καθάριον ὅμ
 αὐτῷ ἔμ γυγέλασ ἡδεῖ. καὶ ἔτι ἔχρημ ἔμ ἀπίνης
 ποιῆτομ αἴχος αὐτῆ φανῆναι, πρὶν τινὰ καὶ πρὸς
 αὐτῷ

abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridiana autem æstus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mingebat: quod uidentem Aesopus uestibus illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit. quæ celerrime me uende, quoniam fugiam. & Xanthus, quamobrem? quoniam inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu herus es & neminem times, tamen relaxationem non præbes naturæ, sed eundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolens euitare, eundo mingo. Et ille: quæ? Et hic, statim mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum. lotum autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postquam autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum quoniam elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinem ei ostendi, antequam aliquis

αὐτῷ ἀδείσῃται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, κυρία,
 ἐκέτι με τούντευθεν ὀνειδιῆς τῆς θοραπείας, ἥς
 πρὸς τῆν θοραπαινίδωρ τῆν σῶμ ἀπολάνω.
 ἠδὲ γὰρ καὶ γὰρ παῖδάσοι ἐπριάμιω, εὐὼ κὴ ὄψιν
 κάμῃ, οἶον ἔπω τεθέασαι, ὅς κὴ ἠδὲ πρὸ τῆ
 πυλῶνθ' ἔσηκ. καὶ κείνθ' μεν ταῦτα. αἰδὲ γε
 θοραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα,
 πρὸς ἀμύλας ἔκ ἀγνώως ἠμροσθήτωι πδρι
 τῆ, τίνι τῆτωρ νυμφίθ' ὁ νεώνητος ἔσαι. τῆς δὲ
 τῆ ξάνθη γυναικὸς εἶσω κληθῆναι τὸν νεώνητορ
 κελευτάσης, μία τῶν ἄλλωρ μάμορ ὀργῶσα,
 καὶ ὡς ἀραθῶνα τῷ κλησίω ἀρπάτασα, τὸν
 νεώνητορ ἐκδραμῶσα ἐκάλει. καὶ κείνθ' φασί
 νθ, ἰδοὺ ἐγὼ πάρεμι ἐκπλαγῆσα, σύ φησιν εἶ
 κὴ ὅς, ναί καὶ κείνη, ἀβάσκαντε, μὴ εἰσέλθῃς εἶσω,
 καὶ πάντες φύγασι. καὶ μὲν τοι καὶ ἄλλης
 ἔξελεύσῃς, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθεῖν οὐ
 φασί κὴ τὸ πρόσωπον, καὶ δεῦρο εἰσελθε, ἀλλὰ
 μὴ προσεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔση ἀντικρὺ τῆς
 δεσποίνης. ἠ δὲ, τῆτωρ θεασαμένη, τὰς ὄψεις
 ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἄνδρα, φασί κὴ, πόθεν μοι
 τῆτο τὸ τέρας ἠνεγκας; ἐκβαλε' αὐτὸν τῆ προσ
 σώπου μθ. καὶ κείνθ', ἄλις σοὶ κυρία, μὴ ὑπέ
 σκωπῆ μου τὸν νεώνητορ. ἠ δὲ, δῆλθ' εἰ ξάνθη
 μιτήσας με, ἔτέρω ἀγαγέσθαι βεβλόμενθ',
 καὶ

ipsi urbana diceret: ipse aut ingressus di-
 cit, domina nō etiā post hac obijcies mi-
 nisteriū, qđ mihi tuę pedisseque p̄stent.
 Iam em̄ & ego puerū tibi emi, in quo ui-
 debis pulchritudinē, qualē nūq̄ uidisti,
 qui & iā ante uestibulū stat. Et ille qui-
 dē hęc. pedisseq̄ aut uera existimātes q̄
 dicta fuerāt, inter se nō mediocriter cō-
 tendebāt, cui nā ipsarū sponsus nup̄ em-
 ptus futurus sit. Xāthi uero uxore itro
 uocari nouitiū iubēte mācipiū, una ex a-
 lijs magis accelerās, et ut arabonē uoca-
 tionē arripiēs, nouitiū seruū egressa ac-
 cersebat. Et illo dicēte: ecce ego adsum,
 stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, ne. Et il-
 la, Sine inuidia, ne ingrediaris intrō, &
 oēs fugiāt. Et tñ & alia egressa, ac ut ui-
 dit ipsum, cędat̄ tua dicēte facies, & huc
 ingredi, sed ne appropinq̄s mihi: In-
 gressus stetit corā dñā, q̄ cū eū uidisset,
 oculos auertit ad uirū, inquiēs, unde mi-
 hi hoc mōstrū attulisti? abijce ip̄m à fa-
 cie mea. Et ille, Satis tibi dñā, ne meum
 submorde nouitiū seruū. Hęc aut, ui-
 deris Xāthe osus me aliā inducere uelle,

καὶ ἴσως αἰδούμεν ἔφρασα μοι, ὡς τῆς οἰκί-
 ας ἀνὰ χωρήσω, ἔρκενω κεφάλον μοι τοῦτο
 κενόμηκας, ὡς ἄρ τὴν αὐτὴ δυσαναχετῆσα
 λατρεία, φύγω. δὸς οὖν μοι τὴν προῖκά μου κἢ
 πορεύσομαι. πρὸς ταῦτα τῆ ξάνθη μεμφαμέ-
 νη ἔρκενω αἰσώπῃ, ὡς κἄν μὴ τὴν ὁδὸν αἰσῆά τινα
 φθεγξαμένης πόρι τῆς ἐρ τῷ βαδίζεμ ἔρκεσεως,
 νυνὶ δὲ πρὸς τὴν γυναικὰ μηδὲρ λέγοντος, αἰ-
 σώπος ἔφη, βάλε αὐτὴν εἰς τὸν βάραθρον. κἢ ξάν-
 θη, πάντε καθαρχμα, ἢ ἔοιω ὅτι ταύτῃ ὡς
 ἔμαυ ἔρκεσεως κἢ ὁ αἰσώπος, ἔρκεσε τῆ γυναικί-
 καὶ κἄντος, πάντε μὲν ἔρκεσε δραπέτα. κἢ πρὸς τῆ το
 αἰσώπος κροτήσας εἰς το μέσον τὸν πόδα, μεγά-
 λως ἀνέκραξε, ξάνθη ὁ φιλόσοφος γυναικο-
 κρατῆτη. κἢ ἔγραφε πρὸς τὴν αὐτὴν δέσποιναν
 ἔφη σὺ ὡ δέσποινα, ἐβούλετ ὁ φιλόσοφος ὠνή-
 σασθαί σοι δουλομνέον, ἐσώμα τούνητα, σφρι-
 γῶνητα, ὅμ ἔδει γυμνῶ σε καὶ τῷ βαλανεῖον
 θεᾶσθαι, καί σοι προσαιζεν τὰ εἰς αἰχμύλω
 τοῦ φιλοσόφου. ἐυριπίδη, χρυσοῦμ ἐγώ σου φη-
 μὶ τὸ σῶμα, τοιαῦτα λέγομ. πολλαὶ μὲν ὄρε-
 γαὶ κυμάτων θαλασῆων, πολλαὶ δὲ ποτα-
 μάων, καὶ πυρος θόρμου πνοαί. δεινὸμ δὲ πε-
 νία, δεινά δ' ἀλλα μυρία, πληρ ὄυδῆρ ὄυτω δει-
 νὸμ, ὡς γυνὴ κακὴ. σὺ δ' ὡ δέσποινα φιλοσόφου
 γυνὴ

& forte dū pudet dicere mihi, ut tua domo abscedā, canicipitem mihi hunc ap-
portasti, ut eius ægre latura ministeriū
fugiam, da igitur mihi dotem meā, atq̃
ibo. Xantho increpante Aesopum tan-
quam in itinere urbana quædam locus-
tum de mictu inter eundum, nunc uero
mulieri nihil dicentē: Aesopus ait, pro-
ijce ipsam in barathrum. Et Xanthus,
Tace scelus, an nescis me hanc, ut me
ipsum, amare? Et Aesopus, Amas mu-
lierculā? Et ille. Admodū quidē fugiti-
ue. Et ad hoc Aesopus pulsato medio
pede ualde exclamauit: Xāthus philo-
sophus uxorius est: & uersus ad suā do-
minam, ait, Tu ô domina uelles philo-
sophū emisse tibi seruum iuuenē bono
habitu, uigētē, qui tenudā in balneo spe-
ctaret, & tecū luderet in dedecus phi-
losophi: O Euripides, aureū ego tuū in-
quam os, talia dicēs: Multi impetus flu-
ctuū marinorū, multi fluminū, & ignis
calidī flatus, dura res paupertas, dura &
alia infinita, tñ nihil æque durū ut muli-
er mala, Tu uero ô domina, philosophi

γυνὴ ἔστα, ἔπειθ' ἐκάλωμ νεανίσκωμ ὑπηρετῆσιν
 ὦσαι μὴ θέλε, μή πως ὑβρίμ τῷ ἀνδρί σου προσ-
 ερίψῃς ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσασα, καὶ πρὸς μηδὲμ
 ἀντιπῆμ δωκηθῆσα, πόθεν ἀνδρ φησὶ τὸ κάλλος
 τῆτο πεθήρακας; ἀλλὰ καὶ λάλος ὅσα πρὸς οὗ-
 τος φαίνεται, καὶ εὐβάπελος. διαλλαγήσομαι τοί-
 νω αὐτῷ. καὶ ὁ ξάνθος, αἰσώπε, δὴ καὶ λακταί σοι ἢ
 οὐδέωσιν. καὶ ὁ αἰσώπος ἐρωνευσάμενθ, μέ-
 γατι χρεμά φησὶ τὸ πρᾶναι γυναικα. καὶ ὁ
 ξάνθθ, σιῶπα τούτεῦθεν. ὠνησάμεν γὰρ σε
 εἰς δουλείαμ, καὶ εἰς ἀντιλογίαν τῆ δ' ὑδραία
 ξάνθθ ἔπεσθαι τῷ αἰσώπῳ κελεύσας, πρὸς τι-
 να τῶν κίπων ἦεν ὠνησόμενθ λάχανα. τοῦ
 δὲ κηπωροῦ δέσμῳ λαχάνων θρίσαντος, ἀνέ-
 ληφεν αἰσώπθ. τοῦ δὲ ξάνθθ μέλλοντθ ἦδη
 τῷ κηπωρῷ καταβάλλει τὸ κέρμα. ὁ κηπωρός
 ἔχ' κύριέ φησιν, ἐνὸς προβλήματος παρὰ σου
 δέομαι. καὶ ὁ ξάνθος, τίνος; καὶ ὅς, τί δή πο-
 τε, τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φυτευόμενα τῶν λαχά-
 νων, καὶ πῶρ ὠμελῶς σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 θενόμενα, βραδείων ὅμως ποιῆται τῷ ἀνέξ-
 σιν. οἷς δ' αὐτομάτη ἐκ γῆς ἢ ἀνάδουσις, καί
 τοι μηδεμίᾳς ὠμελείας ἀξιωμαίοις, τούτοις
 ὀξυτέρη ἢ βλάσησις. ὁ μὲν οὖν ξάνθος, καί
 τοι φιλοσόφου τῆς ζητήσεως οὐσης μηδὲμ
 ἔτδρον

uxor, a pulchris adoleſcētulis ſeruirī tibi noli, ne q̄ pacto contumeliā uiro tuo inflīxeris. Illa hæc audiens, cū nihil cōtradīcere poſſet: Vnde uir, inquit, pulchritudinem hanc uenatus es: ſed & loquax putridus hic uidet̄, & facetus, reconciliabor igit̄ ei. Tum Xanthus, Aesope, reconciliata eſt tibi tua hera. & Aesopus ironice loquens, Magna res inquit, placare mulierē, Et Xāthus, Tace poſthac, emī enim te ad ſeruiēdū, nō ad cōtradīcendū. Poſtera die Xāthus Aesopo ſequi iuſſo, ad hortū quendam iuit empturus olera. cū uero olitor faſciculū olerū meſſuiſſet, accepit Aesopus: Xātho autē ſoluturo iam hortulano pecuniā: hortulanus, dimitte domine inquit, unū problema à te deſidero. et Xāthus, quid nā: tum ille quid ita, quæ à me plātant̄ olera, quāuis diligenter & fodiant̄ & irrigent̄, tardū tamē ſuſcipiunt incrementū: quibus uero ſpontanea e terra pullulatio, & ſi nulla cura adhibet̄, ijs tamen celerior germinatio: Xanthus igitur, licet philoſophi q̄ſtio foret, cū nihil

ἔτδρομ συμοήσας εἶπερ, τῆ θεῖα προνοίᾳ τῶ
 το πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικεῖσθαι φησιν. ὁ δ' αἰ-
 σωπῶ, παρῆμ γὰρ, ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν
 ὁ φιλόσοφῶ, πότερον γελάς. ἢ καταγελάς;
 ἢ ὁ αἰσώπῶ, καταγελώ φησιν, ἀλλ' οὐ σου,
 τοῦ δὲ διδάξαντός σε. ἀ γὰρ ἕως θεῖας προ-
 νοίας γίνεται, ταῦθ' ἕως σοφῶν ἀνδρῶν τυγ-
 χάνει τῆς λύσεως. προβαλοῦ τοίνυν ἐμὲ, καὶ γὰρ
 λύσω τὸ πρόβλημα. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ ξάνθος
 ἐπίστραφίς, λέγει τῷ κηπωρῶ. ἢ κίσα πάντων
 εὐπρεπὲς ἐστὶν ὧ τῶν, ἐμὲ τὸν ἐν τοσοῦτοις ἀκρο-
 ατηρίοις διαλεχθόντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λυεῖν
 σοφίσματα. παῖς δὲ μὲ οὐτοσί, πολλῶν πει-
 ρῶν ἔχω ἀκολουθίας, τούτῳ προσαναθέμενος,
 τὴ λύσεως τεύξῃ τὸ ζητούμενον. ἢ ὁ κηπωρὸς, οὐ-
 τοσ ὁ αἰχρὸς γράμματα εἶδεν; οἴμοι τὴ δυσυχί-
 ας. ἀλλὰ φράσομ ὧ λῶσε, εἰ τὸ ζητούμενον τῆ δια-
 σάφησιν ἔγνωκας. ἢ ὁ αἰσώπῶς, ἢ γυνή φησιν
 ἐπειδὴμ πρὸς δεῦτδρομ γάμορ ἔλθῃ, τέκνα ἐκ
 τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἔχουσα, εἶπερ ἔυροι καὶ
 τὸν ἄνδρα, τέκνα ἐκ τῆς προτέρας γυναι-
 κὸς τεκνοποιησάμενον. ἀ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπη-
 γάγετο, τούτων μήτηρ ὄσῃ, ἀ δ' εὔρεμ ἐν τῶ
 ἀνδρὶ τουτῶν ὄσῃ μητρὶ. πολλῆμ οὖν ἐνεκα-
 τεροῖς ἐνδείκνυται τῶ διαφορῶν. τὰ μὲν γὰρ
 ἐξ αὐτῆς

aliud sciret dicere, à diuina pro uidentia
& hoc inter cætera gubernari inquit.
Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad
quẽ philosophus : rides ne, an derides?
& Aesopus : derideo inquit, sed non te,
uerum qui te docuit. quæ enim à diuina
prouidentia fiunt, hæc à sapientib. uiris
solutionẽ sortiunt. Oppone itaq; me, &
ego soluam problema. Interim itaq;
Xanthus conuersus inquit olitori : mi-
nime omnium decens est, o amice, me qui
in tantis auditorijs disceptauerim, nunc
in horto soluere sophismata. Pueri aut
huic meo, qui cõsequentia multorum cal-
let, si proposueris, solutionẽ consequere-
ris quæsitum. Et olitor, Hic turpis literas
nouit? o infelicitatẽ. Sed narra o optime
si quæsitum declarationẽ nosti. Et Aeso-
pus, Mulier, inquit, cū ad secundas nu-
ptias iuerit, liberis ex priore uiro susce-
ptis, si uirum quocumque inuenerit filios ex priore
uxore genuisse, quos ipsa filios addu-
xit, horum mater est : quos inuenit penes
uirum, horum est nouerca. Multam igit
in utrisque ostendit differentiã. Nã quos
ex se

ἔξ αὐτῆς φιλοσόργως καὶ ὕμελως τρέφουσα
 διαγίνεται. τὰ δ' ἔξ ἀμοτρίων ὠδίνων, μισεῖ,
 καὶ ζηλοτυπία χρωμένη, πῶ ἐκείνων τροφήν
 πόρικόπησα, τοῖς ἐαυτῆς προσίθετ' τέκνοις. τὰ
 μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰκῆα φιλή, ἀποσέρχεται δὲ τὰ
 τ' ἀνδρὸς ὡς ἀμόρτα. ἔρ' ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ ἴσον,
 τῆν ἢ αὐτομάτως ἔξ αὐτῆς φυομένην, μήτηρ
 ὄσιν. ἀδ' αὐτὸς ἐμφυτεύει, τούτων γίνεται μη-
 ρυῖα οὐ χάρις, καὶ μάλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰκῆα
 τρέφει καὶ θάλλει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτευο-
 μένοις, ἔτοσαύτω, ὡς νόθοις, πῶ τροφήν νέμει,
 ἐπὶ τέτοις ἡσθεῖς ὁ κηπόρος, πιεύσας ἄρ-
 μοί φησιν, ὅτι με ἀμηχανία λύπης, καὶ ἀδολε-
 χίας ἐκούσας. ἀπιθι προῖκα φέρων τὰ λά-
 χανα. καὶ ὄσάκις σοι τούτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκῆον
 κῆπον βαδίξωρ λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πά-
 λιρ εἰς τὸ βαλανῆον ἐλθόντος τοῦ ξάνθου, καί-
 τισιν ἐντυχόντος ἐκείνῳ τῶν φίλων, καὶ πρὸς τὸν
 αἰσώπον εἰρηκότος, εἰς τε πῶ οἰκίαν προσδρα-
 μῆρ, καὶ φακῆρ εἰς πῶ χύτραρ ἐμβαλόντα
 ἐφῆσαι, ἐκείνος ἀπελθὼρ, κόκηον ἕνα φακῆς εἰς
 πῶ χύτραρ ἐμβαλὼρ. ὃ δὲ ξάνθος ἅμα τοῖς
 φίλοις λουζάμενος, ἐκίλει τούτους σιωαρι-
 σήσοντασ προσίπε μὲν τοι καὶ ὡς λιτῶς, ἐπι-
 φακῆ γὰρ ἔσαι τὸ δεῖπνον. καὶ ὡς μὴ δεῖν
 τῆ

ex se genuit, amāter & accurate nutrire
perseuerat: alienos uero partus odit, &
inuidia utens, illorū cibū dīminuēs, suis
addit filijs: illos enim natura quasi pro-
prios amat: odio autem habet qui uiri
sunt, quasi alienos. Eodē modo & ter-
ra, eorū quæ ipsa ex se genuit, mater est:
quæ autē tu plantas horū est nouerca,
huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legiti-
ma magis nutrit, ac fouet: à te autē plan-
tatis ut spurij non tantum alimentū tri-
buit. His delectatus olitor. Credideris
mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac
garrulitate leuaris. Abi gratis ferens o-
lera, & quoties tibi his opus est, tanq̄ in
propriū hortū uadens, accipe. Post dies
aliquot rursus in balneū profecto Xā-
tho, & quibusdā ibi amicis inuentis, &
ad Aesopū loquuto, ut & in domū cur-
reret, & lentem in ollam iniectā coque-
ret, ille abiēs granū unū lentis in ollam
coquit iactū. Xanthus ergo unā cū ami-
cis lotus uocauit hos cōpransuros p̄fa-
tus tamen & q̄ tenuis esset futura cœ-
na, utpote ex lente, quodq̄ nō oporteret
uariē

τῆ ποικιλία τῶν ἐδεσμάτων τῶν φίλους κρι-
 νει, ἀλλὰ δοκιμάζει τὴν προθυμίαν. τῶν δὲ ἐ-
 ξάντων. καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφεικομένων, ὁ
 ξάνθος φησὶ, δὲς ἡμῖν ἀπὸ λαβῆς πειρῆ αἴσωπε.
 τοῦ δ' ἐκ τῆς ἀπορροίας τῆς λαβῆς λαβόντος καὶ
 ἐπιδεδωκότος, ὁ ξάνθος τῆς δυσωδίας ἀναπλη-
 θείς, φεῦ τί τοῦτό φησιν αἴσωπε; καὶ ὁς, ἀπὸ
 λουτρῆς ὡς ἐκέλευσας. τοῦ δὲ ξάνθου τῆ παρου-
 σία τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπιχόντος, καὶ λεκάνη
 νῶν αὐτῶν πρᾶτεθῆναι κελεύσαντος, αἴσωπος
 τὴν λεκάνην θείσας ἴσατο. τὴν ὁ ξάνθος, οὐ νίπασ-
 πης; καὶ κεῖνος, ἐντέταλταί μοι ταῦτα ποιῆσαι
 ὅσα ἂν ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὕ-
 δωρ εἰς τὴν λεκάνην. ὁ νίπαστος τοῦς πόδας μου, καὶ
 θεῖς τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα
 τα τοῖς φίλοις ὁ ξάνθος ἔφη. μήτε δούλοισιν ἐπι-
 αμῶν; οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀλλὰ διδάσκαλον. ἀνακλι-
 θέντων τοίνυν αὐτῶν καὶ τῶν ξάνθου τὸν αἴσωπον
 ἐρωτήσαντος, εἰ ἔφη τῆ φακῆ. δοῖδυνι λαβῶν ἐ-
 κεῖνος τὸν τῆς φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξάν-
 θος λαβῶν, καὶ οἰκθεῖς ἔνεκεν τῆς πειρᾶς λαβεῖν τῆ
 ἐφήσεως τῆς φακῆς δέξατο, τοῖς δακτύλοις δια-
 ρίψας ἔφη, καλῶς ἔφη, κόμισσον. τῆ δὲ μόνον τὸ
 ὕδωρ κενώσαντος ἐν τοῖς βυβλίοις καὶ πρᾶθέντος, ὁ
 ξάνθος, πρὸς τῆ φακῆ φησὶ; καὶ ὁς, ἔλαβες αὐτῆ.

καὶ

uarietate ferculorū amicos iudicare, sed probare uoluntatē. His uero profectis, & in domū ingressis Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiēte & tradēte, Xanthus fœtore repletus, Hē quid hoc inquit, Aesope? Et ille, A balneo, ut iussisti. Xantho autē præsentia amicorū iram cōpescente, & peluim sibi apponi iubēte, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, nō lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quę iusseris: tu nūc nō dixisti, inijce aquā in peluim, et laua pedes meos, & pone soleas, & quęcunq; deinceps. Ad hęc igit̃ amicis Xanthus ait, Nū enim seruum emi? nullo modo, sed magistrū. Discumbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopū rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granū tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendī periculū coctiōnis lentē accepisse, digitis cōterens, ait: Bene cocta est, affer. Illo solū aquā uacuante in scutellas, & apponēte: Xanthus, ubi est lēs? inquit. Et is, Accepisti ipsam

Et

καὶ ὁ ξάνθῳ, ἕνα κόκκορ ἐφίπασα; καὶ ὁ αἰσώπῳ
 πῳ μάλισα. φακῆρ γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' ὅ
 φακῆς, ὅδῃ πληθωτικῶς λέγεται. ὁ μὲν οὖρ
 ξάνθῳ ἀπορήσας τοῖς ὄλοις, ἄνδρες ἑταῖροι,
 εἶφῃ, ὅτῳ εἰς μανίαρ με πόρι τρέψῃ. εἶτα στρα-
 φῆς πρὸς τῷ αἰσώπῳ εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω
 κακὸν δούλε, τοῖς φίλοις ἐνυβρίζῃ, ἀπελθὼρ
 ὄνησαι πόδας χοιρέας τέτηχας, καὶ Δῖα τα-
 χέωρ ἐφίπασα παρὰ θεοῖς. τοῦ δὲ αἰσώπῳ τὸ
 ποιῆσαντῳ, καὶ τῷ ποδῶρ ἐφορμῆωρ, ὁ ξάνθῳ
 ὅτῳ εὐλόγως θέλωρ τύψαι τῷ αἰσώπῳ, αὐ-
 τὸ πόρι τι τῷ εἰς χρέαρ ἀχολαμεία, ἕνα τῷ
 ποδῶρ ἐκ τῆς χύτρας λαθραίως ἀνελόμενος,
 ἐκρυφε. μετὰ μίσηρ δὲ καὶ ὁ αἰσώπῳ ἐλθὼρ,
 καὶ τῷ χύτραρ ὡς κηφάμενος, ὡς τῆς τῆς
 μόνος πόδας ἐώρακεν, σιωπῆκε ὡς βλίω αὐτῷ
 ἵνα γεγонуῖαρ. καὶ δὴ κατὰ δραμῶρ ἐπὶ τῷ αὐ-
 λῆρ καὶ τοῦ σιτενομῆου χοίρεσ τῷ ἕνα τῶρ πο-
 δῶρ τῆ μαχαίρα πόριελῶρ, καὶ τῶρ τριχῶρ φι-
 λώσας, εἰς τῷ χύτραρ ἐρρίφε, καὶ σιωπέφῃ τοῖς
 ἄλλοις, ξάνθος δὲ δείξας, μὴ πως αἰσώπῳ τῷ
 εἴφαιθεντῳ τῷ ποδῶρ εἴφῃ ἀποδράση.
 αὐθις εἰς τῷ χύτραρ αὐτῷ ἐνέβαλε. τὸ δ' αἰσώ-
 πῳ τῆς πόδας εἰς τῷ τρύβλιον κενώσαντος, καὶ
 πέντε τέτρωρ ἀναφανέντων, ὁ ξάνθος, τί τὸ
 φησιν

Et Xanthus, Vnū granū coxisti? Tum
Aesopus, magnopere. lentē eñ singu-
lariter dixisti, nō lentes, q̄ pluratiue di-
cūt. Xanthus ergo profus cōsilij inops:
Viri focij ait, hic ad infaniā me rediget.
Deinde cōuersus ad Aesopū ait, Sed ne
uidear improbe serue, amicis iniurius a-
biens eme pedes porcinos quatuor, &
perceleriter coctos appone. Ab eo autē
festine hoc factō, ac dū pedes coquerēt,
Xāthus iure uolēs uerberare Aesopū,
cū esset in re aliqua ad usum occupatus,
unum ex pedibus ex olla clanculū aufe-
rens, occulit. Paulo post autem & Ae-
sopus ueniens, & ollam p̄scrutatus, ut
tres solos pedes uidit: cognouit insidi-
as sibi aliquas factas, & accurrens in sta-
bulum & saginati porci unum ex qua-
tuor cultro amputans, & pilis nudans
in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris.
Xanthus uero ueritus ne Aesopus sub-
reptum pedem non inueniens, fugeret,
rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo
aut in patinā pedes euacuāte, ac quin-
que his apparentibus, Xanthus, quid hoc
d inquit,

φησὶν αἰσώπυ, πῶς πέντε; κακῆνθ, τῷ δ' ὄ-
 χθίρω πόσους ἔχετορ πόδας; καὶ ὁ ξάνθ, ὅκ-
 τῶ. καὶ ὁ αἰσώπ, ἔσιν ὄυρ ἔνταυθοῖ πέντε,
 καὶ ὁ σιτενομλί, χοῖρ, νέμεται κάτω τρί-
 πους. καὶ ὁ ξάνθ, πάνυ βαρέως χῶρ, πρὸς
 τοῦς φίλους φησί. ὄυχι μίκρῳ πρὸσθεν ἔπορ.
 ὡς τάχιστα με πρὸς μανίαν οὔτ, δ' ἔπειθ' ἔ-
 φη; καὶ ὁ αἰσώπ, δέσποτα, ὄυκ οἶδ' ὅτι ἔ-
 ἐκ προσθέσεως τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ
 λόγον ποσὸρ συγκεφαλαίμενον, ἔκ' ἔσιν ἀ-
 μάρτημα; ὁ μὲν ὄυρ ξάνθ, μηδεμίαν αἰτίαν
 εὐπρὸσπορ ἐυρηκῶς μαγισῶσαι τὸρ αἰσώπορ,
 ἄσυχασε. τῆ δ' ὄυεραία τῆν χολαστικῶρ τις πο-
 λυτελες εὐρεπίσας δειπνον, σὺν ἄλλοις χολαστι-
 κοῖς κ' ἔκ' ξάνθορ κέκληκεν. εὐωχρμλίωρ τοίνυ,
 ὁ ξάνθος μερίδας ἐκ τῆν παρακειμλίωρ ἀνελό-
 μενος ἐπιλέκτους, ἐπὶ τῷ αἰσώπῳ ὄπιασεν ἔφε-
 σῶτι δ' ἔς, τῆ ἐυνοῶση μοι, φησὶ πρὸς αὐτὸρ, ταῦ-
 τα ἐπίδ, ἀπελθῶρ. ὁ δ' ἀπιῶρ, καθ' ἑαυτὸρ,
 ἐννοῶει, νῦρ καιρὸς τίσασθαι μου πῶ δέσποιναν,
 εὐδ' ὄρ με ἠνίκα νεώνητος ἤλθορ ἔσκηπῆεν. ὄφει-
 ται τοίνυ εἰ τῷ δεσπότη μοι ἐυνοῶ. ἀφικόμε-
 ν, ἔρ εἰς πῶ οἰκίαν, καὶ καθίσας ἐν τῷ προ-
 δόμῳ, καὶ πῶ δέσποιναν ἐκκαλέσας, πῶ στυ-
 ρίδα τῶρ μερίδωρ ἐπίπροσθεν αὐτῆς τέθεικε,
 καὶ

inquit, Aesope? quomodo quinque? Et ille, Duo porci quod habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tū Aesopus, Sunt ergo hic quinque, & saginatus porcus inferius tripe pes pascit. Et Xanthus admodū moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celerrime hic me ad insaniam rediget? Et Aesopus, Here nosti id, quod ex additione & subductione in quantitatem secundū rationalem summam colligit, non esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inueniens uerberandi Aesopum, quieuit. Postridie autem ex scholasticis quidam sumptuosam apparans coenam, cum alijs discipulis & Xanthum inuitauit. Coenatibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Aesopo pone stanti dedit; Beneuolamque meam, inquit ei, hæc trade abiens. Ille uero decedens secū cogitabat, nunc occasio est ulcisci meam dominam, propterea quod me, cum nouitius ueni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene uelit. Profectus itaque in domū, et sedens in uestibulo, et hera accita sportulam partium coram ipsa posuit,

καὶ φησὶ, δέωοινα, ταῦτα πάντα ὁ δεωότης
πέπομφεν οὐ σοί, ἀλλὰ τῆ ἐυνοῶσῃ. Ἐπὶ κύναι,
καλέσας, κῆ ἐπὶ ἄρ, ἐλθέ λύκαινα φάγε. σοὶ ἄρ ὁ
δεωότης ταῦτα ἐπέταξεν δοθῆναι, ἀνά μέρος
τῆ κωὶ πάντα πρέβαλε. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς
ἄρ δεωότης πάλιν ἐλθὼν, κῆ ἐρωτηθεὶς εἰ τῆ
ἐυνοῶσῃ δέδωκε πάντα. πάντα φησὶ, καὶ ἐνώ-
πιον ἐμοῦ πάντα κατέφαγε. τὸ δὲ ἐπανδρο-
μίου, καὶ τί ποτε ἄρα ἐδίξασα ἔλεγε; ἐκεί-
νη δὲ ἐμοὶ μὲν φησὶ ἔδοτιοῦρ εἶρηκε, καθ' ἑαυ-
τὴν δὲ σοὶ χάριτας ἤδει. ἢ μὲν τοι γυνὴ τοῦ ξάνθου
συμφορὰν ἄρ πρῶτον οἴησα μὲν, ἄτε δὴ δευτέ-
ρα τῆς κωὶς ἐλεγχθεῖσα τῆ πρὸς ἄρ ἄνδρα
ἐυνοία, καὶ ἐπειποῦσα, ἢ μὲν μηκέτι τοῦ λοιποῦ
σωοικῆσαι αὐτῶ, εἶσα παρελθοῦσα τοῦ κοιτῶ-
νος ἐθρῶν, τοῦ δὲ πότου προκόπηοντ, καὶ
ζητημάτων πρὸς ἀλλήλους προτεινομένων, καὶ
ἐνὸς αὐτῶν ἀπορήσαντ πλῆθια ἄρ γένοιτο
μεγάλη ἐν ἀνθρώποις ταραχή. αἰσώπ, ὅπι-
θεν ἐσὼς εἶπεν, ἢ νίκα ἄρ οἱ νεκροὶ ἀνισάμενοι,
τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι κτήματα. καὶ οἱ χο-
λαστικοὶ γελάσαντες ἔφασαν, νοήμων ὅστις ὁ
νεώνητ. ἑτέροι δὲ πάλιν προθέντ, ὅτου
χάρις τὸ μὲν πρόβατον ἐπὶ σφαγῆν ἐλκόμε-
νον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χοῖρ, ὅτι μάλισα κρᾶζει.
αἰσώπ

ac inquit: Hera hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & cane uocata, atq; dicto, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim cani oïa proiecit. At post hoc ad herũ regressus & rogatus, an beneuolæ dederit omnia. Omnia, inquit, & corã me omnia comedit. Illo uero iterũ rogante, & quid nã edēs ait? Et is. Mihi quidẽ nihil quicquã dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamẽ Xanthi eam rem calamitosam esse arbitrata, tanq; secunda cani redarguta erga uirũ beneuolentia, ac subdens certe nõ amplius in posterũ cohabitaturã cum eo, ingressa cubiculũ plorabat. Potu aut procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingēs inter homines turbatio, Aesopus pone stans ait: Cũ resurrexerint mortui, repetētes, quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerũt. Ingeniosus est nouitijs hic. Alio uero rursus proponēte, quã obrẽ ouis ad cædẽ tracta nõ exclamat, sus aut q; maxime uociferañ,

αἰσώπῳ αὐθις ἔφη, ὅτι ᾗ μὲν πρόβατον κῆρ
 ᾗ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ἢ ᾗ τῆς πόκου βάρῃ
 ἀποτιθέμενον, σιγῆ ἔπεται. διὸ κῆρ ἕως κελι-
 ζόμενον κῆρ ᾗ σίδηρον ὄρωρ, ἔδερ δεινὸν ἕως
 πένυα, ἀλλ' ἐκείνα τὰ σιωπήθη κῆρ μόνα δοκεῖ πεί-
 σεσθαι. ὁ δὲ χοῖρῳ ἄτε δὴ μήτ' ἀμελγόμενος,
 μήτε κερόμενῳ, μὴ δὲ σιωπῶς ἐαυτῷ πρὸς τι
 τῶν τοιούτων ἐλκόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν
 αὐτῆς μόνων ὅσι χρεία, εἰκότως βοᾷ. τούτων ἔ-
 τω ῥηθέντων, οἱ χολαστικοὶ πάλιν ἐπήνευσαν αὐ-
 τῶν, τραπέντες εἰς γέλωτα. πανσαμνὶς μὲν τοι
 τῆς πότῃ, κῆρ τῆς ξάνθῃ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπονόση-
 λαντος, κῆρ τῆ γυναικὶ σιωπῶς ὀρμίσαντῳ
 προσλαλῆν, ἐκείνη τῆσιν ἀποστραφῆσα, φησὶ.
 μή με πλησίον γένη. δός μοι τὴν προῖκά μου, κῆρ
 ἀπελέυσομαι. ἔδερ γὰρ ἄρ' αἶμα μείναιμι σὺν σοὶ τῆσιν
 τεύθει. σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κύναν κολάκευε, ἢ πέ-
 πομφας τὰς μερίδας. κῆρ ὁ ξάνθῳ ἐπιπλαγῆς
 λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως ἐκ ἡρτυσέ μοι τι κακὸν
 πάλιν αἰσώπῳ. κῆρ πρὸς τὴν γυναῖκα φησὶ,
 κυρία, ἐμε πεπωκότος σὺ μεθύεις; τί νι τὰς με-
 ρίδας πέπομφα, ἔχι σοί; μα δὲ, ἐμοὶ μ' ἔφη-
 σιν ἐκείνη, τῆσιν κωί. κῆρ ὁ ξάνθος τῷ αἰσώπῳ κλη-
 θέντι φησὶ, τί νι δέδωκας τὰς μερίδας; κακείνος
 τῆσιν εὐνοῦσῃ σοί. κῆρ πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ ξάνθῳ,

Aesopus rursus ait: quoniã ouis assue-
ta mulgeri, aut etiam uelleris onus de-
ponere, tacite sequitur. Ideo etiam pedi-
bus arrepta, & ferrũ uidens, nihil graue
suspicatur, sed illa familiaria & sola ui-
detur passura. Sed sus, ut qui neq; mul-
getur, neq; tondetur, neq; nouit ad ho-
rum aliquid trahi, sed carnes suas tan-
tum uisui esse, merito uociferatur. His
sic dictis, discipuli rursus laudauerunt
ipsum, uersi in risum. Finito conuiuio,
& Xantho in domum reuerso, & uxo-
rem pro more aggresso adloqui, illa ip-
sum auersata, inquit, Ne mihi propin-
quus fias, da mihi dotem meã, & abibo,
non enim manserim tecũ posthac. Tu
autem abiens cani adulare, cui misisti
partes. Et Xãthus stupefactus ait, nõ
potest aliq; modo nõ cõdiuisse mihi ma-
li aliquid rursus Aesopus, & uxori in-
quit: dñã, nũ me poto, tu ebria es? cui p-
tes misi, nõne tibi? Nõ p Iouẽ, mihi qui-
dẽ minie, inquit illa, sed cani. Et Xãthus
Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes?
Et ille, Beneuolæ tuę. Et uxori Xãthus,

ἔδερ' ἔλαβες; καὶ κείνη, οὐδὲρ. καὶ ὁ αἴσωπος
 τίνι γὰρ ἐκέλευσας δέωποτα τὰς μδρίδας δο-
 θῆναι; καὶ κείνη, τῆ' εὐνοῆσῃ μοι. καὶ ὁ αἴσωπος
 πῶς κύναι φωνήσας, αὐτῆ σοι φησὶμ' εὐνοῆ. ἡ γὰρ
 γυνὴ καὶμ' εὐνοῆμ' λέγεται, ἀλλ' ἐπ' ἔλαχίσω
 ἀλγῆσασα, ἀντιλέγει, λοιδορεῖται, ἀναχωρεῖ.
 πῶς μὲν τοι κύναι τύφορ, ἀπέλασορ, καὶ οὐκ
 ἀναχωρήσειν ἄμ, ἀλλ' ἐπιλαθομλῆν πάντων,
 αὐτίκα φιλοφρόνως σαίνει καὶ σὺμ χάριτι τῶμ
 δεωπότῳ ἔδεισε οὐρ εἶπεμ' δέωποτα, τῆ' γυναι-
 κὶ τὰς μδρίδας κόμισσορ, καὶ μὴ τῆ' εὐνοῆσῃ.
 καὶ ὁ ξάνθος, ὄρας κυρία ὡς ἐκ ἐμὸρ τὸ ἀμάρ-
 τημα, ἀλλὰ τῆ' κομίσαντ' ἄνάχου ποιγα-
 ροῦρ, καὶ οὐκ ἀπορήσω προφάσεως, δι' ἧρ αὐ-
 τῶμ μαστιγώσω. τῆς δὲ μὴ πειθομλῆς, ἀλλὰ λά-
 θρα πρὸς τῆς ἑαυτῆς γονῆς ἀποχωρησάσης,
 αἴσωπος εἶπεν οὐκ ὀρθῶς εἶπορ ὡδ' ἑωποτα, ὡς
 ἡ κύωρ σοι μάλορ εἰωσοῆ, κὴ οὐχ ἡ ἐμὴ δέωποι-
 να; ἡ μδρῶρ δὲ τινωρ παρωχηκυιάμ, ἐ τῆς γυ-
 ναικός ἀδελμάκτου μνουσῆς, καὶ τοῦ ξάνθου
 τῆ' προσηκόντων τινὰς ὡς αὐτῶ, ὡς ἄμ ὑπο-
 στρέφεμ οἴκαδε, πέμφαντ'. τῆς δὲ μὴ ὑπέ-
 κειμ' θελούσης καὶ τοῦ ξάνθου δι' αὐτῶ εἰς ἀθυ-
 μίαν πεσόντ', αἴσωπος προσελθὼρ αὐτῶ
 φησι μὴ ἀνιῶ δέωποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτῶ ἀύριορ
 ἤκειμ'

nihil accepisti? Et illa, nihil. Et Aesopus, Cui enim iussisti here partes dari? Et ille, beneuole meę. Et Aesopus cane uocata: hæc tibi, inquit, bene uult. nã mulier etsi bene uelle dicatur, tamẽ minima quaq; recula offensa cõtradicit, cõuítia- tur, abit. Canẽ tamẽ uerberato, expelli- to, nõ tamẽ discedet, sed oblita omniũ, statim benigne blanditur & cum gratia hero. Oportebat igitur dicere here, ux- ori has partes ferto, & non beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non meam esse culpã, sed eius qui tulit? tolera itaq; nec deerit mihi occasio, qua eum uerbe- rem. Illa uero non credente, uerum clam ad suos parentes regressa, Aesopus in- quit, Non recte dixi, ò here, canem tibi magis bene uelle, quàm meam heram? Diebus autẽ aliquot præteritis, & ux- ore irreconciliata manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuertes- tur domum mittente, illa uero cum ce- dere nollet, & inde Xanthus in mœro- re esset, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here: ego enim eam cras

d s uenire

ἢ κερ αὐθαίρετον, ἢ ἀπαράλλακτον δράσω πρός
 σέ. ἢ λαβῶν κέρμα, πρὸς τὴν ἀγοράν ἦλθεν,
 καὶ ὠνησάμενος χῆνας καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ'
 αἴτια τῆν πρὸς εὐωχίαν ἐπιτηδείων, βαδίζων
 τὰς οἰκίας περιεπόσει. παρῆκε τοίνυν ἢ τὴν
 τῆς αὐτῆ δεσποίνης γεννητῆρων οἰκίαν, μήτε
 ταύτῃ εἰδέναι προαποιοῦμενος ἐκείνων τυγα-
 χάνεσθαι, μήτε μήν ἐν αὐτῇ δεσποίνα μείνεσθαι.
 ἢ δὲ τινὶ τῶν τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐντυχῶν ἠρώ-
 τα, εἴ τι πρὸ τῶν εἰς γάμους χρησίμων οἱ κτ' τὴν
 οἰκίαν ἔχοιεν αὐτῷ πωλήσαι. τὸ δὲ, καὶ τίς
 τούτων ἔχει τὴν χρεία πυθομλήσξξανθος φησὶν
 ὁ φιλόσοφος. ἀύριον γὰρ γυναικὶ μέλαι σωμα-
 πηδῶν. τὸ δὲ ἀναβάλλοντος, καὶ τῆ γυναικὶ ταῦ-
 τα τὸ ξάνθος ἠκασθεν ἀναγγείλαντος, ἐκείνη σὺν
 δρόμῳ, καὶ αὐοῦδῆ πρὸς τὸν ξάνθον ἦλθεν αὐ-
 τήκα, καὶ αὐτοῦ κατεβόα λέγουσα πρὸς τοῖς
 ἄλλοις καὶ ταῦτα, ὡς ἔκ ἄρ' ἐμὸ ζώσης ὡ ξάνθε
 ἕτέρα γυναικὶ δωρηθήσῃ σωμαρμοσθῆναι. καὶ
 ἔτῳς ἔμενεν ἐπὶ τῆς οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς
 ἢ δι' ἐκείνον ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τι-
 νὰς, καλέσας ὁ ξάνθος χολαστικὸς εἰς ἀρίστον, τῷ
 αἰσώπῳ φησὶν, ὁψώνησον ἀπελθῶν πᾶν ὅ, τι
 χρυσότατόν τε ἢ βέλτιστον. ὃ γὰρ ἀπὼν καθ' ἑαυτῶ
 τῶν ἔλεγε, ἐγὼ διδάξω τῶν δεσποτῶν μὴ μωρα
 διατάτθεσθαι

uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domū parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogitante: Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est, Eo uero ascēdente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthū iuit statim, et contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Nō me uiuente o Xāthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopū, quemadmodū propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xāthus discipulos ad prandīū, Aesopo inquit: I, eme optimum quodq; & præstātissimū. Ille inter eundū secū dicebat: ego docebo herum non stulta mandare.

διατάττειται. γλώττης ἔρ μόνως ὑέως πριάζ
 μιν Θ καὶ ἐπιμάσας ἀνκλιθῆσι, γλώττην
 ὁπῆρέκασω σω ὄξυγύρω παρεθῆκε. τῆν δὲ χολο-
 λαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλοσοφορ ἢ πρῶ-
 τὸν ἔδεσμα, Δὲ τῆς γλώττης πρὸς ἔρ λό-
 γον ὑπηρεσίαν, πάλιν αἰσώπος ἐφθὰς γλώτ-
 τας παρεθῆκε. Θ αὐθις αὐ βράματ Θ αἰτηθέν-
 τος ἄλλο Θ ἄλλο, ὃ δ' ἔδερ ἔτερον ὅτι μὴ γλώτ-
 τας πρῆτίθει. τῆν ἰ χολαστικῶν ἐπὶ τῶ ταυτῶ
 τῆς τροφῆς ἀγανακτῆσάντων, μέχρι τίν Θ
 γλώττης ἐπόντων; καὶ ὡς ἡμεῖς δι ἡμέρας
 γλώττης ἐθίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγῆσαμεν,
 ὃ ξάνθος φησι πρὸς ὄργην, οὐδὲρ σοι πάρεστρέτε-
 ρον αἰσώπε; καὶ ὅς, οὐ δῆτα. καὶ κῆν Θ, ὄυκοιω
 ἐνετειλάμην σοι κατὰρατορ ἀνθρώπιον. πᾶρ ὃ,
 τι χρῆσώτατόρ τε Θ ἄριστον ὀφωνῆσαι; ἢ ὃ αἰ-
 σώπ Θ, πολλαὶ ὁμολογῶ σοι τὰς χάριτας
 μεμφομένη με φιλοσόφων ἀνδρῶν πρόντων.
 τί ἄρ ἔρ γένοιτο γλώττης χρῆσώτατόρ τε καὶ
 βέλτιον ἐν τῶ βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φι-
 λосоφία δι αὐτῆς παιδύεται καὶ διδάσκει-
 ται, δι αὐτῆς δόσος, λήψος, ἀγοραὶ, ἀπασμοί,
 εὐφημίαι, μεσοῦ πᾶσα. δι αὐτῆς γὰρ συγκρο-
 τῆνται γάμοι, πόλεις ἀνορθῆνται, ἄνθρωποι
 διασώζονται, καὶ σινελόντι φάναι, δι αὐτῆς
 ἅπας

mandare. Cum linguas igitur solū suū-
 las emisset & apparasset discūbentibus,
 linguā affatam singulis cū falsamento
 apposuit. Discipulis laudātib. ut philo-
 sophicum primū ferculum propter lin-
 guæ ad loquutionē ministeriū: rursus
 elixas Aesopus linguas apposuit, atq̃
 iterū etiā ferculo alio atq̃ alio petito, il-
 le nihil aliud q̃ linguas proponebat. Di-
 scipulis autē eodē subinde cibo repetito
 indignatis, quousq̃ linguas inquenti-
 bus, quippe nos p̃ diē linguas edēdo, no-
 stras dolumus. Xāthus iquit iratus, Ni-
 hil aliud tibi est Aesope? Et is, Nō certe.
 Tū ille, Nōne mādaui tibi sordidissime
 homule, optimū q̃d̃q̃ & p̃stātissimū ob-
 sonari? & Aesopus, Multas habeo tibi
 gratias increpāti me philosophis p̃senti-
 bus. Quid igit̃ fuerit lingua melius et p̃-
 stantius in uita? oīs em̃ doctrina & phi-
 losophia p̃ ipsam mōstrat̃ ac tradit̃. Per
 ipsam dationes, acceptiōes, fora, saluta-
 tiōes, benedicētiæ, musa oīs. Per ipsam
 celebrant̃ nuptiæ, ciuitates erigunt̃, ho-
 mines seruāt̃, et ut breuiter dicā, p̃ ipsam
 tota

ἄπχε οἱ βίος ἡμῶν σωθήσεται. εἰ δὲ ἄρα τῆ γλώτῃ
 τῆς ἀμεινον. ἐπὶ τούτοις οἱ χολαστικοὶ τὸν μὴ αἰσώπυ
 πομ ὀρθῶς λέγειν φέμενοι, ἡμαρτηκέναι δὲ τὸν
 διδάσκαλον, διελήλυθασιρ ἕκαστος ἐπ' οἴκῳ. τῆ
 δ' ὑπεραία πάλιν αἰτιωμένων αὐτῶν τὸν ξάνθου,
 ἐκεῖνος ἀπολογεῖτο μὴ κτ' γνώμῳ αὐτῶ ταῦτα
 γεγονέναι, ἀλλὰ τῶ ἀχρεῖς δόλῳ τῆ κακουργία.
 σύμβρομ δὲ διαμείψα τὸ δέπνομ. καὶ γὰρ δὲ πα=
 ρόντων ὑμῶν αὐτῶ διαλέξομαι. καὶ καλέσας
 αὐτὸν, πάν ὅτι φαυλότατόμ τε καὶ χείρισομ ὀ=
 φωνῆσαι κελεύει, ὡς τῆν χολαστικῶν σὺν αὐτῶ
 δεπνησόντων. ὁ δὲ, μηδὲμ διατραπείς, πάλιν
 γλώσας ἐπείατο. καὶ ἐτοιμάσας, ἀνακλιθεῖσι
 πρέθηκεν. οἱ δὲ, πρὸς ἀλήλῃς ὑπεφώνουω, χοί=
 ρισαι πάλιν γλώσας. καὶ μετὰ μικρὸν αὐθις
 γλώτῃς παρέθηκε, καὶ μάλα αὐθις καὶ αὐ=
 θις. τὸ ξάνθου δὲ δυσαναχετήσαντος, τί τῶ
 αἰσώπυ εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετειλάμῳ σοι
 πάν ὅ, τι χρυσότατόμ τε καὶ βέλτισομ ὀφω=
 νῆσαι; οὐχὶ πάν ὅ, τι φαυλότατόμ, τε καὶ χεί=
 ρισομ; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρομ τῆς γλώτῃς ὦ
 δέωποτα; οὐ πόλλῃς δὲ αὐτῆς καταπίπῃσιρ;
 εἰ ἀνθρώποι δὲ αὐτῆς ἀναρουῦται; οὐ ψεύδη
 πάντα καὶ βλασφημίαι καὶ ἐπισηκίαι ἀπὸ
 ταύτης πόρκίνονται; εἰ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ
 βασιλείαι

tota uita nostra cōsistit, nihil ergo lingua
 melius, Ob hæc discipuli Aesopū recte
 loqui dicētes, aberrasse uerò magistrū,
 abiere singuli in domum. Postridie rur-
 sus accusantibus ipsis Xanthū, ille re-
 spondebat, nō secundū uoluntatē suam
 hæc fuisse, sed inutilis serui nequitia: ho-
 die aut permutabit cœnā, & ipse p̄sentis
 bus uobis cū eo colloquar. Ac uocato
 eo, uilissimū q̄dç, & pessimū obsonari
 iubet, q̄d discipuli secū foret cœnaturi.
 Ille autē nihil mutatus, rursus linguas
 emit, et apparatus discūbentibus a p̄po-
 suit. Hi inter se submurmurabāt, por-
 cinæ rursus linguæ. Et paulo post iterū
 linguas apposuit, et ualde iterū atq̄ ite-
 rū. Xantho aut iniquo anio ferēte, & quid
 hoc Aesopo dicēte? Nū rursus mēdaui
 tibi optimū q̄dç & p̄stantissimū obso-
 nari? ac nō potius uilissimū q̄dç, & pes-
 simū? Ille aut, et quid unq̄ peius lingua
 o here? nonne urbes p̄ ipsam corruunt?
 Nō hoīes p̄ ipsam interficiūt, nō mēda-
 cia oīa, & maledicta, & p̄iuria p̄ ipsam
 p̄ficiuntur: nō nuptiæ & principatus &
 regna

Βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀνατρέπονται, οὐχ, ὡς κεν
 φάλαγορ εἶπῆρ, ὁ βίβλ δι' αὐτῆς ἅπασ μυρί-
 ωρ πλημμελημάτων γέμεται, ταῦτα τοῦ αἰσώ-
 πυ φαμλίν, τῶν τις σωνακεμλίνωρ τῶ ξάν-
 θω φησίρ, ἔτθ εἰ μὴ πάνυ σεαυτῶρ ἀσφαλί-
 σῃ, ἔκ ἄρ ἄπορθ εἴη μανίας ἀφορμή σοι γενέ-
 σθαι. οἷα γὰρ ἡ μορφή, τοιαύδε καὶ ἡ ψυχὴ. καὶ
 ὁ αἰσώπθ πρὸς αὐτῶρ σύ μοι δοκεῖς ἄνθρωπε
 κακὴν τρεχῆς τις καὶ πδρίδργθ εἶναι, δεωό-
 τλω παροξυώων κτ' οἰκέτθ. καὶ ὁ ξάνθος πρὸς ταῦ-
 τα, προφάσεως ἐφλέμνθ μαστιγῶσαι τῶρ ἄν-
 θρωπορ, δραπέτα φησίρ, ἐπεὶ πδρίδργορ εἶπασ
 τῶρ φίλορ, δείξορ μοι ἀπδρίδργορ ἄνθρωπορ ἀ-
 γαγώρ. Ἰζελθώρ τοίνω τῆς ἐπίδσης ἐπὶ τῆς
 λεωφόρθ ὁ αἰσώπος, εἰ τοῦς παρίοντασ πδρι-
 σιοπῶρ, ὄρᾶ τινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἱκανὸρ χρό-
 νορ καθίθοντα, ὄρ καὶ δοκιμάσασ καθ' αὐτῶρ
 ἀπράγμονά τινα, καὶ ἀπλουῶρ εἶναι, προσελ-
 θώρ φησίρ. ὁ δεωότῃσ σε καλεῖσὺρ αὐτῶ ἀρι-
 σῆσαι. καὶ ὁ ἄγροικοσ ἐκεῖνοσ μηδὲρ πδρίδργα-
 σάμλοσ, μή τε τίς ὡρ ὑπότινοσ καλεῖται, εἰ-
 σῆλθερ εἰσ τῶ οἰκίᾳρ, καὶ συμ αὐτοῖσ ἔσωδῆ-
 μασι φάυλοισ οὔσιρ ἀνέπεσεν. ἐρομείθ δὲ τοῦ
 ξάνθθ, τίς ἔτοσ; αἰσώπος εἶπεν, ἀπδρίδργοσ ἄν-
 θρωποσ. καὶ ὁ ξάνθοσ εἰς οὖσ εἶπῶρ τῆ γωακί
σιωνυποσ

regna per ipsam euertuntur non, ut summatim dicam, uita omnis per ipsam infinitorum errorum referta est. Hec Aesopo dicente, quidam ex discumbentibus, una, Xantho inquit: Hic nisi ualde te ipsum munieris, non dubia erit insaniam causa tibi, qualis enim forma talis & anima. Et Aesopus ad eum, tu mihi uideris o homo prauus quidam & curiosus esse, herum irritas contra seruum. Et Xanthus adhuc causam cupiens uerberandi hominem, Fugitiue inquit, quonia curiosum dixisti amicum, ostende mihi incuriosum hominem adductum. Egressus igitur postridie in plateam Aesopus, & eos qui preteribant circumspiciens, uidet quendam in loco quodam diu sedentem, quem iudicans secum ociosum & simplicem esse, accedens inquit: Herus te inuitat secum pransurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus neque quis esset a quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis ut erant uiles, discubuit. Rogante autem Xantho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori,

σιωποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅπου ἄρ' αὐτὸς ἐπι-
 τάτῃη, ποιῆν, ὡς ἄρ' εὐπροσώπῳ λόγῳ πληγὰς
 τῷ αἰσώπῳ ἐντείνεμεν. εἶτα ἐμ' ἐπηκόῳ πάντων
 φησὶ, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ τῆς λεκάνης βαλῶσα,
 τοὺς πόδας τῶ ξένῳ νίψον. διανοῖτο γὰρ καθ' αὐ-
 τὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος εὐλαβηθήσεται, ὁ
 δ' αἰσώπος ὡς ἐκείνῳ ποριέρχου φανέντος,
 πληγὰς λήφεται. ἢ μὲν οὖν βαλῶσα τὸ ὕδωρ
 εἰς τὴν λεκάνην, ἢ τὸν πόδας τῶ ξένῳ νίψουσα.
 ὁ δὲ γνῶς ταύτῳ οὖσαν τὴν τοῦ οἴκου δεωσότην,
 καθ' ἑαυτὸν εἶπε, τιμῆσαί με πάντως βέλεται,
 καὶ τῶ δὲ χάριμαυτοχειρία τοὺς πόδας με
 βούλεται νίψαι, ἐπεὶ θόρα παινίστην εἶχερ ἄρ'
 τῶτ' ἐπιτάξαι. προτείνου οὖν τοὺς πόδας, νί-
 ψον κυρία, φησὶ. καὶ νίψά μιν ἄνεκκλίνθη. τῶ
 δὲ ξάνθος κελεύσαντος οἴνον τῷ ξένῳ δοθῆναι πι-
 εῖν, πάλιν ἐκείνῳ διελογίσαστο καθ' αὐτὸν, ὡς
 αὐτὸς μὲν τὸ πρόδρομον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δ' οὕτως
 αὐτοῖς ἔδοξε, ὁ δὲ μ' ἔργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ἐρευ-
 νᾶν, καὶ λαβῶν ἐπιση. ἀρισούντων δὲ, καὶ τινος
 ἐδέσματος τῷ ξένῳ παρατεθέντος, καὶ ἐκείνῳ
 ἠδέως ἐωθίοντος, ὁ ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς κα-
 κῶς τῶτο ἀρτύσαντι ἐνεκάλεσεν. καὶ μλίτοι καὶ
 ἀποδυθέντι πληγὰς ἐνεφωρεῖ. ὁ δ' ἀγρόιωτης
 καθ' αὐτὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἐδέσμα ἀρίστα εἴηται,
 καὶ

ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut plagas Aesopo honesta ratione inferret. Deinde coram omnibus inquit, Domina aquam in peluim iniice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum omnino hospitem recusaturum. Aesopum uero, illo curioso appaerente, uerberibus celsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscens hanc esse domum dominam, secum loquebatur, Honorare me omnino uult, atque huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, cum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus, Laua, inquit, hera: ac lotus discubuit. Xantho autem iubente uinum hospiti dari, quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos antea oportere bibere: sed quia sic ipsis uisum est, non opus mihi hec inquireret. Accipiens igitur bibit. Prandentibus uero, et ferculo quodam hospiti appposito, atque illo suauius comedente, Xanthus cocum, quod male hoc condiuisset, criminabatur, atque etiam nudum afficiebat. Rusticus autem secum dicebat, Ferculum quidem optime coctum est,

καὶ εὐδειὸς αὐτῷ δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν. εἰ δὲ
 καὶ δίχα προφάσεως βέλεται τὸν αὐτὸ δου-
 λον μαστιγοῦν ὁ οἰκοδέσποτος, τί πρὸς ἐμὲ; τὸ
 δὲ ξάνθου ἀχάλλουτος κῆ εἶχ ἡ δέως διακειμένη,
 ἐπεὶ μηδὲν ὁ ξένος πῶριεργάζετο, τέλος πλα-
 κῆντες ἠνέχθησαν. ὁ δὲ ξένος ἄτε δὴ μήπω πλα-
 κούντο γευσάμενοι, σωρέων καὶ σιωηλῶν
 αὐτῶς ὡς φωμῶς ἠΐτιε. τὸ δὲ ξάνθου τὸν ἀρτο-
 ποιὸν αἰτιασαμένην, καὶ τί δὴ ποτε ὠκατά-
 ρατε φαμένην, καὶ μέλιτος δίχα καὶ πεπέ-
 ρεως τῶς πλακῆντας ἐσκενάσας; ἐκείνη ἔφη,
 εἰ μὲν ὠμός ἐστιν ὠδέσποτα ὁ πλακῆς, ἐμὲ τύ-
 πτε, εἰ δ' εἶχ ὡς εἶδει ἐσκενάσαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν
 δέσποιναν αἰτιῶ. κῆ ὁ ξάνθος, εἰ πρὸς τῆς ἐμῆς
 τὸ γέγονε γυναικὸς, ζῶσαν αὐτὴν ἀρτίως
 κατακάνσω. καὶ πάλιν τῆ γυναικί νένει αὐ-
 τῷ σιωυποκριθῆναι δὲ αἰσώπορ. κελύσας οὐρ
 κληματίδας εἰς τὸ μέσορ ἀχθῆναι, πυρᾶν ἀνῆ-
 ψε. καὶ λαβόμενοι τῆς γυναικὸς, ἐγγύς τῆς
 πυρᾶς ἠγάγε, προσδοκήσιμον ὡρ αὐτὴν εἰς τὸ
 πῦρ ἐπαφῆναι. διέτριβε δέπως κῆ πῶριεβλέπετο
 τὸν ἀγροικον, εἶπως ἀνασᾶς τοῦ τοιοῦδε τολ-
 μήματι εἶξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειν. ὁ δὲ, καθ'
 αὐτὸν αὐθις διεσκοπεῖτο, ὡς αἰτίας μὴ παρού-
 σης, τί δὴ ποτε οὕτως ὀργίζεται; ἔτά φησιν,
 οἰκοδέσποτα

& nihil ei deest quo minus recte paratum sit: si aut absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho aut ægre ferente, neq; iucunde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirabat, tandē placētæ allatę sunt, hospes uero tanq; nūq; placētā gustasset cōuoluens, & accipiēns ipsas ut panes comedebat: Xantho aut pistore accusante, & cur nā ò execrāde dicēte, & absq; melle ac pipare placētā pparasti? Ille, inquit, si cruda est ò here placenta, me uerbera. Si uero nō ut oportebat, pparata est, nō me sed herā accusa. Et Xanthus: Si à mea hoc factum est uxore, uiuā ipsam nunc comburā. Atq; iterū uxori innuit, ut sibi obsequerē propter Aesopū. Iusso igit farmēta in mediū afferri, pyram succēdit, & arreptā uxore prope pyrā egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differebat autē aliq; modo, & circūspiciebat rusticū, si q; modo assurgens à tali audaciā prohibere ipm̄ aggredere. Sed is secū rursus cōsiderabat, cū nulla adsit causa, quid nā sic irascit? Deinde, inquit,

οἰκοδέσποτα, εἴ τ' ὅτο κείρινας δειρ γενέσθαι,
 ὑπόμεινόν με μικρόν μέχρ' ἄν ἀπελθῶν ἐνέγυ-
 κω με καὶ αὐτὸς ἕξ ἀγρῶ τῷ γυναικί, ὡς ἄν
 ἄμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσης. ταῦτα τ' ὁ
 ἀνδρὸς ὁ ξάνθος ἀκέσας, καὶ τὸ τ' ὅτ' ἀκέραι-
 ον καὶ κενναῖον θαυμάσας, τῷ αἰσώπῳ φησὶν,
 ἴδε ἀληθῶς ἀνθρώπου ἀπδρίεργου. ἔχεις τὰ
 νικητήρια λαβὼν αἰσώπε. ἄλλ' ἔχει σοι τ' ὅλοι-
 π' ἔ. τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἐλευθέριας τῆς σῆς ἐπιτεύξῃ.
 τῆς δ' ἐπίσης ὁ ξάνθος ἐπέταξε τῷ αἰσώπῳ
 εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν ἢ σκέψασθαι, εἴ μὴ
 πολὺς πάρεστιν ὄχλος, βέλεσθαι δ' αὐτὸν λα-
 θῆναι. ἀπιόντι δέ, ὁ στρατηγὸς σιωπήσας, καὶ
 τ' ὁ ξάνθος γνοὺς αὐτὸν ὄντα, ἤρετο ποῖ πορεύοι-
 το. τ' ὁ δέ, ὅτι οἶδα φησὶν, νομίσας ὁ στρατη-
 γὸς τῷ ἐρώτησιν αὐτῶ παρ' ἑδὲμ λογιῶσθαι,
 εἰς εἰρητῶν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελεύει. ἀπαγό-
 μινθ τοίνυν ὁ αἰσώπος ἐκράξεν, ὁρᾷς ὡς στρα-
 τηγὲ, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθῃ; ἄ γὰρ μὴ προσε-
 δόκησα, καὶ σιωπήντησά σοι, καὶ εἰς εἰρητῶν ἤδη
 ἀπάγομαι. ὁ δ' ὁ στρατηγὸς ἐκπ' ἀλαγῆς ἐπὶ τῷ
 τῆς ἀπολογίας ἐτοίμῳ, ἀφῆκεν ἀπιέναι. αἰσώ-
 πος ἰ παραγενόμενος εἰς τὸ βαλανεῖον, ἢ πλῆ-
 θος ἐν αὐτῷ θεασάμενος ὄχλος, ἢ λίθον ὀρᾷ κ' ἢ τὸ
 τῆς εἰσόδου μεσαίτατον κείμενον, ἐφ' ὀρέκασος
 τῶν ἐσιόντων

O pater familias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxorem, ut ambas simul comburas. Hec a viro Xanthus audiens, & huius synceritatem ac generositatem admiratus. Aesopo inquit, Ecce uere homo incuriosus, habes accepta premia uictoriae O Aesope: satis est tibi de cetero, dein uero libertatem tuam assequeris. Postridie autem Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari, an multa adesset turba, uelle enim lauari. Abeunti autem Praetor occurrens, et Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit quoniam iret. Quod cum seis negasset scire: existimans praetor interrogationem suam floccipendi, in carcerem ipsum abduci iubet. Cum igitur abduceretur Aesopus, clamauit, Vides O praetor quemadmodum recte responderim? quem non expectaui, et occurri tibi, & in carcerem iam trahor. Tum praetor stupefactus responsi promptitudine, siuit abire. Aesopus autem profectus in balneas multam turbam in ipsis intuitus est, sed et lapidem uidet in medio ingressu positum, in quem singuli

τῶν εἰσίωντων τε καὶ ἐξίωντων τὸν πόδα προσ-
 σέπσαμε. τὸτομ δὲ εἰς τις εἰσιῶν ἐφῶ λέσαοβ, ἀ-
 ρας μετέθηκεν. Ἐποστρέψας οὖν πρὸς τὸν δε-
 σπότην, εἰ κελεύεις φησὶ δέσποτα λέσαοβ, ἕνα
 ἄνθρωπον ἐν τῷ βαλανείῳ τεθέαμαι. ἢ τὸ ξάνθος
 ἐλθόντῳ, ἢ τὸ πλῆθῳ τῶν λομνίων ἰδόν-
 τος, ἢ τίτῃτο εἰπόντος, αἰσώπε; οὐχ ἕνα ἄνθρω-
 πον ἐφης ἑώρακέναι; ὁ αἰσώπῳ, ναί φησιν. τὸν
 γὰρ λίθον ἐκείνον, τῇ χειρὶ δείξας, πρὸ τῆς εἰσό-
 δου κείμενον ἔυρον, ἐφ' ὅρ οἱ εἰσίοιτες πάντες
 καὶ ἐξίοιτες προσέπιαμον. εἰς δὲ τις πρὶν ἢ προ-
 σπαῖσαι, ἄρας μετέθηκεν. ἐκείνον οὐμ ἕνα ἄν-
 θρωπον εἶπον ἑώρακέναι, προτιμήσας τῶν ἄλ-
 λων. καὶ ὁ ξάνθος, οὐδέμ παρὰ τῷ αἰσώπῳ
 ἀργὸν εἰς ἀπολογίαμ. ἄλλοτέ ποτε τῷ ξάνθῳ
 ἐξ ἀφείδρος ἐπανιόντῳ, καὶ πυθομένῳ τὸν αἰ-
 σώπον, τί δήποτε οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπόπατον
 τὰ τῆς γαστρὸς ἐκρίμματα βλέπουσιν; ἐκεί-
 νῳ ἔφη, κατὰ τοῦς παλαιὰς χρόνος ἀνὴρ τις
 τὸ τρυφώδρον ζώντων, πολλῷ χρόνον ἔσθ-
 πατάλης ἐν ἀφώδῳ ἐκάθητο, ὡς καὶ τὰς οἰ-
 κίας ἐκείνας διατρίβων ἀποπατήσαι φρένας. ἐξ
 ἐκείνης τοίνυν δεδοικότες οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων, πρὸς τὰ τῆς γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα,
 μὴ πως καὶ αὐτοὶ τοῦτο πεπόνθασιν. ἀλλὰ σὺ
 δέσποτα

ingrediētes & egrediētes offendebant. Hunc aut̄ unus quis ingrediens ut laua-
ret, sublatū trāspofuit. Reuerfus igit̄ ad
herū, Si uis, inquit here lauari, unū ho-
minē in balneis uidi. Et Xantho p̄fecto
ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid
hoc dicēte o Aefope, nōne unū hominē
dixisti te uidisse? Aefopus, certe, inquit:
nā lapidē illū (manu ostendēs) ante in-
gressum positū reperi, in quē ingredien-
tes omnes & exeūtes offendebāt. Vnus
uero quidā anteq̄ illideret eleuatū tran-
spofuit. Illū igit̄ unū hominē dixi uidis-
se, pluris faciēs q̄ alios. Tū Xāthus, Ni-
hil apud Aefopū tardū est ad responsio-
nē. Aliquādo alias Xantho ex latrina
redeunte, et interrogante Aefopū, quid
ita homines post cacationē uentris ex-
cremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tē-
poribus uir quidā delicatius uiuēs mul-
to tempore præ delitijs in latrina fede-
bat, ut & sua illic immorans cacauerit
præcordia. Ex illo tēpore igit̄ timentes
cæteri homines, uētris inspiciūt sordes,
ne quo modo et ipsi hoc patiant̄. Sed tu

δέωοτα μὴ φοβῶ, οὐ γὰρ ἔχεις φρένας. ἐν ἡμέ-
 ρα δέ τινι συμποσίῳ συγκροτηθέντος, ὁ τῶ ξάν-
 θου σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλι-
 θέντος, καὶ τῶ πότῳ ἤδη ἐπικρατήσαντ^{ος},
 συχνὰ προβλήματα μεταξύ τούτων ἐκαλι-
 δέτο. καὶ τῶ ξάνθου ἀρχαμλίου ταράτρεσθαι,
 αἰσώπος παρεσὼς ἔφη, δέωοτα, ὁ δρόνυσ^{ος}
 τρεῖς κέκτῃται κράσεις. πρῶτον μὲν πρῶτῳ, ἡδο-
 νῆς. πρῶτον δὲ δευτέρῳ, μέθης. πρῶτον δὲ τρίτῳ, ὑβρε-
 ως. καὶ ὑμεῖς οὐκ πεπωκότες ἤδη καὶ ἠσθέντες,
 τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθ^{ος}, ἡδη με-
 θύων φησὶ, σιώπα. τοῖς ἐν ἄδῃ συμβούλευε. καὶ
 ὁ αἰσώπος, ἐκούρ καὶ εἰς ἄδου καταπαθή-
 σῃ. τῶν δὲ χολαστικῶν τις ἕσπεβερεγμλίου ἡ-
 δη τῆ μέθῃ τὸν ξάνθου ἰδῶν, καὶ ὅλον εἶπερ, οἶνο
 πλῆγα. καθηγητὰ φησὶ, δωῖαταί τις ἐπι-
 εἶρ πρῶτον θάλατταν ἀνθρώπος, καὶ ὅς, πάνυ μὲν οὐκ
 ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐπιπίομαι. ὁ δὲ χολα-
 στικός, εἰ δ' ἔδωκῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπι-
 γράψω; καὶ ὁ ξάνθος, πρῶτον οἰκίαν μετ' ἴθνημι πα-
 σαν. καὶ ἐπὶ τούτοις καταθέμενοι τρεῖς δακτυ-
 λίδες, τὰς σωθήκας ἐκύρωσαν. τότε μὲν οὐκ δι-
 ελύθησαν. τῆ δ' ὑσβραία πρῶτα ἐξεγερθέντος
 τῶ ξάνθου, καὶ πρῶτον τὸν ὄφιρ νιφάμενον, καὶ τὸν
 δακτύλιον ἐν τῷ νίπτεσθαι μὴ ἰδόντος, καὶ τὸν

here, ne time. Non em̄ sunt tibi p̄cora
dia. Die autē quodā celebrato cōuiuio,
et Xantho cū alijs philosophis discum-
bente, & potu iam inualescente, crebræ
q̄stiones inter hos uersabant, atq; Xan-
tho incipiente turbari, Aesopus adstās
ait, here, Bachus tria possidet tēperamē-
ta: primū uoluptatis, secūdū ebrietatis,
tertiū cōtumeliæ. Et uos igiṛ poti iam et
lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tū
Xanthus iā ebrius ait, Tace, inferis con-
sule. Et Aesopus, Igiṛ & in infernū di-
strahere. Ex discipulis aut quidam sub-
ebriū iam Xanthū uidēs, & ut in uniuers-
um dicā, temulentū, O p̄ceptor, in-
quit, potest ne quis ebibere mare homo?
Et ille, Admodum quidem, ego enim
ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si
non poteris, quam nam tibi multam
irrogabo? Tum Xanthus, Domum
meam depono totam. Atq; interim
depositis annulis pacta firmauerunt,
tum discesserunt. Postridie diluculo ex-
citato Xantho, ac faciem lauante, & ans-
nulum inter lauandum non uidente, &
Aesopum

αἰσώπορ πρὶ αὐτοῦ πυθομλίας. ἐκείνθ' ἔκ οἷς
 δάφησι, τίποτε γέγονεν. εἴ δ' οἶδα μόνον, ὅτι
 τῆς οἰκίας σου τὸ ἄλλότριθ' γέγονας. καὶ ὁ
 ξάνθθ', ὅτι τί δὴ; καὶ ὁ αἰσώπθ', ὅτι πῶς χθὲς
 μεθύωρ, σωέθου πῶς θαλάττηρ ἐπιπείρ, καὶ πῶς
 ταῖς ὁμολογίαις κατέθου καὶ τὸν δαιτύλιον.
 καὶ κείνθ', καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μῆζον πίσειθ' ἔργον
 δουλέομαι; ἀλλὰ σου νῦν δέομαι, εἴ τις σωθήε-
 σις, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, συμπαρίστασο
 καὶ βοήθειαν ὀρέγε, ὡς πρὶ βενέσθαι, ἢ τὰς γε
 σωθήκας λύσαι. καὶ ὁ αἰσώπθ' πρὶ βενέσθαι
 μὲν οὐκ ἔνι, λυθῶναι δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήε-
 σω. ἐπειδὴ γὰρ αὐθις τήμβρορ εἰς ταυτὸ συ-
 νέλθητε, μή δ' ὀτιοῦρ φανῆς δειλιάσας, ἀλλ' ἄ-
 πρὸ ὁμολόγησας παροινῶρ, ταῦτα καὶ νήφωρ
 λέγε. κέλευσορ μὲν τοὺς σκώματα καὶ τράπε-
 ζαρ παρά πῶς ἥιονα τεθλῶναι, καὶ παῖδας ἐτοί-
 μος σωὲ ἐπιπώμασιρ ὀρέγειρ σοι τὸ θαλάττηον
 ὕδωρ. ἐπειδὴ δὲ σύμπαντα θαλάσσηρ τὸν ὄχλον
 σωδεδραμνηκότα ἐπὶ πῶς θέαρ, αὐτὸς ἀνα-
 πεσῶρ, κέλευσορ ἐκ τῆς θαλάττης πληθῶναι
 τὸ ἔκπωμα, καὶ τοῦτο λαβῶρ εἴ ἐπικύω πάν-
 τωρ ἐπὶ τῶ σωθνηκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν
 πεποιήκα μὲν τὰς σωθήκας; ὅς ἀποκριθεῖ-
 ται σοι, ὡς ὁμολόγησας τῆς θαλάσσηρ ἐπιπείρ.

σραφείς

Aesopum de eo interrogante. Ille, nescio, inquit quid nā factū fuerit, sed unū scio tantū, qđ a domo decideris tua. Tū Xāthus, Quāobrē? Et Aesopus. Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atq; in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum q̄modo maius fide opus poterō? Verum te nunc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, p̄sto sis, ac opem porrigere ut uincā, aut pacta dissoluam. Et Aesopus, Vincere quidē haud licet, sed ut soluas pacta, efficiam. Cum hodie rursus in unū conueneritis, nullo modo uidearis timere, uerū q̄ pactus es ebrius, eadē sobrius quoq; dic. Iube itaq; stramenta & mensam in litore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinam aquam. Cum autē omnem uideris turbam concurrisse ad spectaculū, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum. Atq; hoc accepto omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quæ nam apud uos foedera iniuimus? Atque is respondebit tibi, quòd pepigeris mare ebibere.

Conuersus

γραφεῖς οὐμ σὺ πρὸς ἅπαντας οὕτω φράσομ^ε
 ἄνδρες σάμιοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάντως πλείους
 ὄσους ποταμὸς ἐκβάλλοντα εἰς τὴν θάλασσαν.
 ἐγὼ δὲ συνεθέμην μόνῳ τῷ θάλαττῳ
 ἐκπειρῆ, ὅ μιν ὅτι τῶν ἰζιόντα εἰς αὐτὴν ποταμῶν.
 οὗτος ὅμ ὁ χολαστικός ἀπελθὼν πρό-
 περον ἐπιχέτω τῶν ποταμῶν ἅπαντας. εἶτα
 δ' εὐθύς ἐγὼ τῷ θάλαττῳ μόνῳ ἐκπίομαι. ὁ
 δὲ ξάνθος τῷ μέλουσῳ ἐκτῆτου τῆς σωθῆ-
 κης διάλυσιν ἔσεσθαι γνοὺς, ὁπδρήθη. τῶ δὲ δήμῳ
 τοίνυν παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρέοντος ἐπε-
 θεαμ τῶ πρᾶχθῆσεσθαι μέλουτος, καὶ τῶ ξάν-
 θου κατὰ τὰ διδάχθέντα πρὸς τοῦ αἰσώπου
 δρᾶσαντος, καὶ εἰπόντος, οἱ σάμιοι ἀνεβόησαν
 εὐφημοῦντες αὐτὸν καὶ θαυμάζοντες. ὁ δὲ χολ-
 αστικός προσεσῶν τῷ καὶ αὐτῷ τῷ ξάνθῳ. νενι-
 κῆσθαι τε ὁμολογεῖ, καὶ τὰς σωθῆκας ἐδοῖτο
 λῦσαι, ὅτι πεποίηκε ξάνθος δυσωποῦντος τῶ
 δήμου. ἀποκομῆσθαι δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰ-
 σώπος προσελθὼν τῷ ξάνθῳ φησὶν. ὁ πάντα
 σοι τὸν βίον χαρισάμενος ἐγὼ, οὐκοῦν ἀξίος εἶμι
 δέσποτα τυχεῖν ἐλευθερίας; καὶ ὁ ξάνθος λοιδορή-
 σασ αὐτὸν ἀπῆλασε, λέγων. μὴ γὰρ ὁ βυλομῆσθαι
 μοι ἤρ τῶτο πρᾶξαι, ἀλλ' ἐξελθε πρὸ τῶ πυλῶνος
 καὶ σκέψαι, καὶ μὴ δὲ δύο κορώνας, ἀνάγειλομοι.
 — ἀγαθός

Cōuersus igit̃ tu ad omnes sic dicito, Viri Samij, scitis & uos penitus q̃ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego aut̃ pepigi mare solum ebibere, nō etiā exuentia in ipsum flumina. Hic itaq̃ scholasticus eat prius contenturus flumina omnia, deinde statim mare solū ebibā. Xāthus autē futurā ex hoc pacti solutionem cognoscens, uehementer lætatus est. Populo igit̃ ad littus confluente ad spectaculū eius q̃ faciendū erat, cūq̃ Xāthus quē edoctus fuerat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij acclamauerunt laudantes ipsum, & admirantes. Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus, & uictū se confitebatur, & pacta rogabat dissolui. Quod et fecit Xāthus exorāte populo. Profectis aut̃ ipsis in domū, Aesopus adiens Xāthū, inquit, per omnē tibi uitā gratificatus ego, nōne dignus sum^o here consequi libertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit dicēs, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante uestibulum & specularē, & si uideris duas cornices renuntia mihi, bonum

ἀγαθὸς γὰρ οἶωνός οὗτος. ἐπεὶ εἰ μίαν ἰδῆς, τοῦ-
 το πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ αἰσώπυ, καὶ
 συμβὰρ ὄντω δύο κορώνας ἐπὶ τινὶ ἰδῶν δέν-
 δρον καθεζομένης, προσελθὼν τῷ ξάνθῳ ἀνήγα-
 γηκεν. Ἰζιόντι δὲ τῷ ξάνθῳ ἢ ἑτέρῳ τούτων ἀ-
 πέπην. καὶ ὁ ξάνθυ θάτερον μόνω ἰδῶν, ἔφη,
 ὅτι εἴπας μοι κατάρρατε δύο ἑώρα κενάι; καὶ ὅς,
 οὕτως. ἀλλ' ἢ ἑτέρῳ ἀπέπην. καὶ ὁ ξάνθυ, ἔπει-
 λιπέ σοι δραπέτα ἢ χλευάζει με; Ἦ κελεύει
 αὐτὸν γυμνωθέντα τύπτεσθαι. τὸ δ' αἰσώπου
 μαστιγασμένης, προσελθὼν τις ἐκάλεσεν ἐπὶ τῷ δει-
 πνορτῷ ξάνθῳ, καὶ ὁ αἰσώπυ ἔτι τυπτόμε-
 νῶ ἀνεβόησεν, οἴμοι τῷ δυσλίῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ
 τῷ δικόρωνοι ἰδῶν, τύπτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδῶν
 μόνω εἰς εὐωχίαν ἄγεις. ἔωλθε ἄρ' ἢ ἡ οἶωνο-
 σκοπία. καὶ ὁ ξάνθος τῷ ἀγχίνῳ αὐτὸ θάυμα-
 στας, παύσασθαι κελεύει τυπτόμενον. μετὰ δ'
 οὐ πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥήτορας κα-
 λέσας ὁ ξάνθυ, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῶ
 πυλῶν ἵσθαι, καὶ μηδέν τῶν ἰδιωτῶν εἰ-
 σελθῆναι συγχωρῆσαι, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφοὺς μόνους.
 τῇ δὲ ὥρᾳ τοῦ ἀρίστου κλέσας αἰσώπος τῷ πυ-
 λῶνᾳ, ἐντὸς ἐκαθέσθην. τῶν κεκλημένων δέ τινος
 ἐλθόντος, καὶ τῷ θύρα κώπροντος, αἰσώπος
 ἐμδοθεὶς ἔφη, τί σέει ὁ κύων; ὁ δὲ, νομίσας κύων
 κληθῆναι

bonū eñ auguriū hoc, qđ si unā uideas,
hoc malū. Accedens igit̃ Aesopus, atq̃
cū forte duas ita cornices sup quadā ui-
disset arbore sedētes, accedēs Xātho re-
nūtiāuit. Exeūte aut̃ Xātho, altera harū
auolauit: et Xāthus alterā solā uidēs ait,
Nōne dixisti mihi execrāde duas uidi-
ssete? Et is, Ita, sed altera auolauit, tū Xā-
thus deerat tibi fugitiue deridere me? Et
iubet eū denudatū uerberari. At dū Ae-
sopus uerberabat̃, p̃fectus quidā inuitā
uit ad cōnā Xāthū. At Aesopus inter
uerbera exclamauit, Hei mihi misero e-
go eñ qui duas uidi cornices uerberor,
tu uero qui unā tm̃, in cōuiuuiū abis: ua-
nū itaq̃ fuit auguriū. Tū Xāthus soler-
tiā eius admirat̃, cessare iubet uerbera.
Nō multis autē post dieb. philosophos
& rhetoras cū inuitasset Xāthus, iussit
Aesopo añ uestibulū stare, & nullū in-
doctū ingredi sinere, sed doctos solos.
Hora aut̃ prādij clauso uestibulo, Aeso-
pus intus sedebat. Ex inuitatis aut̃ qđā
profecto & ianuā pulsante, Aesopus in-
tus ait, Quid mouet canis? Ille putās ca-

f nis uocari

κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. ἕτως οὐμ ἐκά-
 σος ἀθικνούμενθ, αὐθις ἀπῆει σὺμ ὀργῆ, νομί-
 ζωμ ὑβρίζεσθαι, τὸ αἰσώπου ταυτὰ πάντα
 εἴδοθεν ἐρωτῶντθ. ἐνὸς δ' αὐτῶμ κόψαντθ,
 καὶ τί σείει ὁ κύωμ ἀκούσαντθ, κῆ τῶ τε κέρ-
 κομ καὶ τὰ ὄτα ἀποκριθέντος, αἰσώπθ αὐ-
 τῶμ ὀρθῶς δοκιμάσας ἀποκεκρίσθ, ἀνοιξας πρὸς
 τῶμ δεωότῳ ἠγάγε, καὶ φησίμ, εἰδὲς τῆνθ αἰ-
 λοσόφωμ σιωεσταθῆναί σοι ἦλθεν ὡ δέωοτα,
 πλῶ οὐτθ μόνος. κῆ ὀξάνθος σφόδρα ἠθύμη-
 σε, πῶα λελογίσθ οἰηθεὶς ἔωδ τῆνθ κληθέντωμ.
 τθ δ' ὑσδραίασ σιωελθόντες οἱ κληθέντες ἐπὶ τῆ
 διατρίβῆμ, ἐνεκάλωμ τῶ ξάνθω, φάσκοντες, ὡς
 εἰοικας ὡ καθηγητὰ, ἐπεθύμεις μὲν αὐτῶσ ἕξου-
 δενῶσαι ἡμᾶσ, αἰδούμενθ δ', τῶμ σαπρὸμ ἐπὶ
 τὸ πυλῶνος ἐσησας αἰσώπομ, ὡς προπηλακί-
 σαι, ὁ κύνας ἡμᾶσ ἀποκαλέσαι. καὶ ὀξάνθος,
 ὄναρ τοῦτ' ὄσιμ, ἠῦπαρ; καὶ κείνοι, εἰ μὴ ἔγχομεν,
 ὑπαρ. καὶ δὴ τὰχος μετακλήθεὶς αἰσώπος, ὁ
 ἐρωτηθεὶς σὺμ ὀργῆ, τοῦ χάριμ τοῦσ φίλους ἀ-
 τίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη, εἰχὶ σὺμοι δέωοτα ἐνε-
 τέλω, μὴ τινα τῶμ ἰδιωτῶμ καὶ ἀμαθῶμ ἀνα-
 δρῶμ ἐᾶσαι πρὸς τῶ σῆμ σιωελθῆμ ἐνωχίαν,
 ἀλλ' ἠ τῶσ σοφῶσ μόνους; καὶ ὀξάνθθ, καὶ
 τινες οὗτοι, οὐ τῆνθ σοφῶμ; καὶ αἰσώπθ,
 οὐδεμίαν

nis uocari, iratus discessit. Sic ergo unus
 quisque ueniens rursus abibat iratus, putans
 iniuria affici Aesopo eadem omnes interro-
 gate. Cum autem unus ipsorum pulsasset, &
 quid mouet canis audiuisset, et caudam et
 aures respondisset, Aesopus ipsum recte
 indicans respondisse, aperta ianua ad herum
 duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad
 conuiuium tuum uenit, o heri propter hunc solum
 Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum
 se existimans ab inuitatis. Postridie cum
 uenissent inuitati ad literarium ludum, ac-
 cusabant Xanthum dicentes, ut uideris o pro-
 ceptor, cupiebas quidem ipse continere nos
 sed ueritus, putridum in uestibulo constituis-
 sti Aesopum ut nos iniuria afficeret, et canes
 uocaret. Et Xanthus. In somnium ne
 id est, an uera res? Tu illi, nisi stertimus,
 uera res, Et celeriter uocatus Aesopus,
 et rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos
 ignominiose amolitus esset, ait. Non tu
 mihi heri mandasti, ne quem uulgatum ac
 indoctum hominem promittere in tuum conuiu-
 ium, sed solos doctos? Tu Xanthus,
 Et quales hi? nonne docti? Et Aesopus,

οὐδεμίαν μηχανὴν αὐτῶν καὶ γὰρ κοπήντων πλὴν
 θυρακῆ, καὶ μὲν εὐδοκίαν ἐρωτῶντος, τί ποτε σείει ὁ
 κύων, ἔδ' ὅς τις ἐκ αὐτῶν συνῆκε τὸν λόγον. ἐγὼ
 γοῶ ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, ἔδ' ἐν αὐ-
 τῶν εἰσῆγαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τοῦτο ἀ-
 ποκριθέντα μοι. οὕτως οὖν τοῦ αἰσώπου ἀπολε-
 λογημένου, ὀρθῶς ἅπαντες λέγουσιν αὐτὸν εἶ-
 φίλῃ. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν τινὰς ὁ ξάνθος,
 ἐπομπὴν τοῦ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα πα-
 ραγένετο, καὶ εὐταῖς λάβραξις ἐπιγράμματα
 ἢ ἀναγινώσκων, ἑαυτὸν ἔτρυπε. τοῦ δ' αἰσώπου
 εὐτιμῆς τούτων ἐγνεχαραγμῶν σοιχεῖα ταῦτα
 ταῖς ἰδόντων, α β δ ο ε θ χ. ἐπιδείξαντός τε
 τῷ ξάνθῳ, καὶ ἐρομένου εἰ ἄρα ταῦτα εἰδὴν, ἐπι-
 μελῶς ἐκεῖνος κεφάλῃ, οὐχοῖός τ' ἐγένε-
 νετο πλὴν τούτων εὐρεῖν διασάφην, ὅτι ὡμολό-
 γησεν ἀπορῆσαι τοῖς ὅλοις. καὶ ὁ αἰσώπος, εἰ-
 δὲ τούτης τῆς σήλης ὡδέωστα θησαυρὸν
 ἔπαυσε σοι, τίνι με ἀμείψῃ; ὅς, θάρσει, λή-
 ψῃ γὰρ πλὴν ἐλευθέρια σου, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ
 χρυσίου, τότε ὁ αἰσώπος ἀποχωρῶν τῆς σήλης
 βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβέ τε τὸν
 θησαυρὸν καὶ ἠνέγκε τῷ δεωότη, λέγων, δός
 μοι πλὴν ἐπαγγελίαν, δὲ ἢς εὐρεῖς τὸν θησαυρὸν,
 ὅτι ὁ ξάνθος, οὐχ ὅσα καὶ με εἰδέναι, εἰ μὴ καὶ τὸν
 νοῦν

Nullo pacto: ipsis etem pulsantibus ianuam, & me intus rogitate, quidnam moueat canis, neque quisquam eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderent, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursus aliquid Xanthus sequente Aesopo ad monumenta accessit. Et quae in arcibus erant epigrammata legens, seipsum delectabat. At Aesopo in quadam ex ipsis insculptas literas has uidentem, $\alpha \beta \delta \theta \epsilon \theta \chi$, ostendenteque Xantho, atque rogante, an hasce nouisset: diligenter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire declarationem, ac factus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc columnulam o here thesaurum ostendam tibi, qua re me remunerabis? Et is, confide, accipies enim libertatem tuam, atque dimidium auri. Tunc Aesopus distans a cippo passus quatuor, & fodiens, accepitque thesaurum, & tulit hero dicens, Da mihi promissum per quod inuenisti thesaurum. Et Xanthus, Non si & ego sapiam, nisi &

νοῦν τῶν σοιχείων μοι φράσης. τὸ γὰρ μαθεῖν
 τὸτο, πολὺ τῶ ἐυρήματι ἐμοὶ τιμιώτερον.
 καὶ ὁ αἰσώπῃς, ὁ τὸν θησαυρὸν κατορύξας ἐν
 ταῦθα, ὡς σοφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχάραξε
 ταῦτα, ἀ κη φησὶν, α ἀποβάς β βήματα
 δ τέσσαρα ο ορύξας ε εὐρήσας θ θησαυρὸν
 χ χρυσίου. καὶ ὁ ξάνθος, ἐπειδή περ οὗτος ἐπί-
 βολος εἶ καὶ πανουργός, οὐ λήψῃ σου τὴν ἐλευ-
 θερίαν. καὶ ὁ αἰσώπῃς, ἀναγγελάω δοθῆναι ὡ
 δέωπα τὸ χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυζαντίῳ.
 ἐκείνῳ γὰρ τε ταμίευται. καὶ ὁ ξάνθος, πόθεν
 τοῦτ' οἶσθα; καὶ κείνος, ἐκ τῶν σοιχείων. τοῦτο
 γὰρ φησὶν, α ἀπόδος β βασιλεῖ δ δονου-
 σίῳ ο ὄμ ε εὔρες θ θησαυρὸν χ χρυσίου. καὶ ὁ
 ξάνθος ἀκῆσας τοῦ βασιλέως εἶναι τὸ χρυσίον,
 τῷ αἰσώπῃ ἐφῆ. λαβὼν τὸ ἥμισυ τῶ ἐρμαίῃς, ἢ
 σύχασον. καὶ κείνος, εἰ σύ μοι νῦν τὸτο παρέχεις,
 ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθοῖ κατορύξας, ς ὅπως,
 ἀκῆσον, τὸτο κη λέγει τὰ γράμματα, α ἀνελό-
 λόμνοι, β βαδίσαντες, δ διέλεσθε, ο ὄμ, ε εὔρετε,
 θ θησαυρὸν, χ χρυσίῃς. κη ὁ ξάνθος, δεῦρό φησὶν, εἰς
 τῆ οἰκίαν, ὡς ἂν ς ἤρθησαυρὸν διελώμεθα, κη σὺ
 τῆ ἐλευθερίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόντων ζη, ὁ ξάνθος
 φοβῶμενος τὸ τῷ αἰσώπῃ λάλοισιν, εἰς εἶρη τῆ αὐτῶν
 ἐκέλευεν ἐμβληθῆναι. κη ὁ αἰσώπῃς ἀπαγόμενος
 τοιαῦτα

sensum literarū mihi dixeris: nam scire
 hoc, multo re inuenta p̄tiosius. Et Ae-
 sopus, Qui thesaurū infodit, hic ut uir
 eruditus literas insculpsit has, quæ &
 inquiunt, α recedens, β passus, δ qua-
 tuor, ο fodiens, ε inuenies, θ thesaurum,
 χ auri. Et Xanthus, Quia ita soleres
 & astutus nō accipies tuam libertatem.
 Et Aesopus, Renunciabo dandū aurū
 ò doñe regi Byzantinorū: illi em̄ recō-
 ditū est. Et Xanthus, unde hoc nosti?
 Et ille, Ex literis: hoc em̄ inquiūt, α red-
 de, β regi, δ Dionysio, ο quē, ε inuenisti, θ
 thesaurū, χ auri: Et Xanthus audiēs re-
 gis esse aurū, Aesopo ait, Accepto dimi-
 dio lucri, taceto. Et ille, Nō tu mihi nūc
 hoc p̄bes sed quia aurum hic infodit. Ac
 quē admodū, audí: hoc em̄ dicunt literę,
 α acceptū, β uadentes, δ diuidite, ο quē,
 ε inuenistis, θ thesaurū, χ auri. Et Xan-
 thus, Venias inquit, in domū ut & the-
 saurū diuidamus & tu libertatem acci-
 pias. Profectis ergo, Xanthus timens
 Aesopi loquacitatē in carcerem ipsum
 iussit inijci, Et Aesopus iter abducēdū,

ποικυταί φησίμεισιρ αἰ ὑποχέσφς τῶμ φιλοσόφω
 φωρ; ἔκ ὅτι ὄρ ἔκ ἀπολαμβάνω με τῶ ἐλευθε
 ρίᾳ, ἀλλὰ κῆς δεσμοτήριον κελεύς βληθῆναι
 με. ὁ μὲν ἔμ ξάνθος ἐκέλευσεν αὐτῶ ἀπολυθῆναι,
 καὶ πρὸς αὐτῶ ἔφη. πάνυ καλῶς φῆς, ἴν' ἐλευ
 θέριας τυχῶν, σφοδρότῶρ με γένῃ κατήγο
 ρθ. ὁ δὲ αἰσώπυ εἶπεν, ὅτι ποτέ με ἔχεις κα
 κῶν ποιῆν, ποίει, πάντως καὶ αἰκῶν ἐλευθέρω
 σαις με. κτ' δὲ τῶν καιρῶν τούτων σιωπέσειε τι
 τοῖσιν ἐν σάμῳ. πανδήμω ἑορτῆς ἀγομῆνης
 αἰφνης ἀεὶς καταπῆς, καὶ τῶν δημόσιον ἀρ
 πάσας δακτύλιον, εἰς δούλου κόλπον ἀφῆ
 κεν. οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, εἰς πλεί
 στω πόρῃ τῶδε τῶ σημεῖα πεσόντες τῶ ἀγωνί
 αμ, κτ' ταυτῶ ἀθροισθέντες, ἤρξαντο δεῖσθαι τοῦ
 ξάνθου, ἅ τε πρώτου τῶν πολιτῶν ὄντος καὶ φι
 λόφου, σφίσι τῶ κρίσει τῶ σημεῖα διασαφῆσαι.
 ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ἤτησε, καὶ ἀ
 φικόμηνθ οἴκαδ', πολὺς ἦν ἀθυμῶν, καὶ τῆ
 λύπη βαπτιζόμενος, οἷα δὴ κηδῶν κρίναι διωά
 μηνθ. ὁ δ' αἰσώπυ τῶ ἀθυμίᾳ σιωνοήσας
 τῶ ξάνθου, προσελθῶν, λέγει. τῶ χάρις ὅ δέωσι
 τα ἔτω διατελῆς ἀθυμῶν; ἐμοὶ προθανάθου,
 χαίρειν ἐπῶν τῶ λυπεῖσθαι. αὐριον δ' εἰς ἀγῶ
 ρῶν προσελθῶν, εἶπε τοῖς σάμιοις, ὡς ἐγώ μὲν
 οὔτε

Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorum? non solum enim non accipio meam libertatem, sed & in carcerem iubes iniicere me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirum recte inquis, ut parta libertate uehementior sis contra me accusator. Tunc Aesopus dixit, Quodcumque mihi potes facere, fac malum: oino uel inuitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publice festum celebraret, repente aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaque Sami perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cum incidissent moerore, in unum coacti, coeperunt rogare Xanthum, quod primus ciuium esset & philosophus, ut sibi iudicium prodigii manifestaret. At ille oino ambigens tempus perijt. Et profectus domum multum erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus moerore Xanthi cognito, adiens ait, Quae causa o here, sic perseueras tristari? mihi committe, ualere iusso moerore: Cras in forum profectus dic Samiis, Ego neque

f 5   prodigia

ἔτε σημεολυτῆρ ἐπαιδεῦθῶ, ἔτ' οἰωνοσκοπεῖρ,
 παῖς δὲ μοι πρόσσει πολλῶρ πείραμ εἰδῶς αὐ-
 τῶρ ὑμῖρ ἢ ζητούμενον λύσει. καὶ μὲν αὐτῶρ ἐπι-
 τύχῳ τῆς λύσεως δέωσθα, σὺ τῶν δόξαρ, ἀ-
 ποίση τοιέτω χρώμενθ' ὀδύλῳ. ἀρ' ἀποτύχῳ,
 ἔμοι μόνῳ ἢ ἐντεῦθεν προστριβήσεται ὕβρις. πεισ-
 θεῖς οὐρ ὀξάνθῳ, καὶ τῆς ὑσεραίας εἰς τὸ θεά-
 τρον ἀπαντήσας, καὶ κατασας, εἰς τὸ μέσον
 κατὰ τὰς ἑσπερίκας αἰσώπου διελέχθη τοῖς
 σωελθῶσιρ. οἷδ' ἐυθέως ἠξίωσιν τῶρ αἰσώπου
 κληθῆναι. τοῦ δ' ἀφλοκόμενῶρ καὶ σάντῳ ἐπὶ
 τοῦ μέσου, οἱ σάμιοι τῶν ὄφιρ αὐτοῦ κατανοή-
 σαντες, ἐρεξελοῦντες ἐφώνωσιν, αὐτῆρ ὄφισ ση-
 μεῖον λύσει; ἐκ τοῦ αἰχρῶ τούτου τί ποτε κα-
 λὸρ ἀκουσόμεθα; καὶ γελᾶρ ἠρξάντο. καὶ ὁ αἰ-
 σώπῳ κατασείσας τῆ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν αἰ-
 τήσας γενέσθαι, φησίρ. ἄνδρες σάμιοι, τί με
 τῶν ὄφιρ σκώπτετε; οὐκ εἰς τῶν ὄφιρ, ἀλλ' εἰς τῶρ
 νοῦρ ἀποβλέπειρ χρῆ. πολλάκις γὰρ καὶ τῆ
 φαύλη μορφῆρ χρῆσὸν νῆρ ἢ φύσις ἐνέθηκιν. ἢ τῶν
 ἔξωθεν τῆρ κδραμίων μορφῆρ σκοπεῖτε ὑμεῖς.
 ἀλλ' εἰ τῶν ἐντῶρ γεῦσιρ τῶ οἶνῶ; ταῦτα τῶ
 αἰσώπῶ πάντες ἀκούσαντες, ἔλεγορ. αἰσώπε,
 εἴτι δύνασαι, λέγε τῆ πόλει. καὶ ὅς μετὰ παρρη-
 σίας ἔφη. ἄνδρες σάμιοι, ἐπειδή πορ ἢ τύχη

Θιλονεῖκος

prodigia soluere didici necq̄ augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quæsitū soluet. Et si ipse cōsecutus fuero solutionē here, tu gloriā reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igit̄ Xāthus, et postero die in theatrū profectus, & astās in medio secūdū admonitiones Aesopi cōcionatus est hīs qui cōuenerāt. Illi uero statim rogabāt Aesopū acciri: qui cū uenisset, staretq̄ in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt. Hæc facies prodigium soluet: ex deformi hoc quid unq̄ boni audiemus? atq̄ ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silentio petito inquit, Viri Samij, quid faciem cauillamini: nō faciē, sed animū respicere oportet. Sepe em̄ in turpi forma bonum animum natura imposuit. An uos exteriorē testarū formā cōsideratis, ac nō potius interiorē uini gustū? Hæc ab Aesopo cū audissent, oēs dixerūt: Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, quoniā fortuna, quæ

Φιλόνεικθ ἔσα, δόξης ἀγῶνα τέθεικε δεωπό-
 τη καὶ δέλω. καὶ μὲν ὁ δούλθ ἠΐων φανῆ
 τῆ δεωπότου, Δία μασίγωμ ἐλεύσεται. εἰ δ' αἰ-
 μείνωμ, ἔδερ ἔλαπρον καὶ ἔτω πληγαῖς ξανθή-
 σεται. εἰ ὑμεῖς Δία τῆς ἐλευθερίας παρρησίαν
 χαρίσοιθέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδεῶς ἢ ζητούμε-
 νομ φράσω. τότε ὁ δῆμθ ἀπὸ μιᾶς γλώττης
 πρὸς ἄνθρωπον ἔβόωμ, ἐλευθέρωσομ αἰσώπομ,
 ὑπάκουσομ σαμίοις, χάρισαι τῷ ἐλευθερίαν αὐ-
 τοῦ τῆ πόλει. ὁ δὲ ξάνθθ, οὐκ ἐπένευε. καὶ ὁ πρῦ-
 τανις ἔφη. ξάνθε, εἰ μὴ σοι δοκῆ ὑπακούσαι τῷ
 δήμῳ, ἐγὼ τῆς δὲ τῆς ὥρας αἰσώπομ ἐλευθέρωμ
 ἄν ποιήσαιμι, εἰ τότε σοι ὁμότιμθ ἔσαι. τῆ-
 νικαῦτα τοίνυν ὁ ξάνθθ ἀνάγκη τῷ ἐλευθερί-
 ἀν ἀπέδωκε. καὶ ὁ κήρυξ ἔβόα, ξάνθθ ὁ φιλό-
 σοφθ ἐλευθέρωι σαμίοις ἄν αἰσώπομ. καὶ
 τούτῳ πέρασ ὁ τοῦ αἰσώπου λόγθ εἰλήφει,
 φημίς πρὸς ἄνθρωπον, ὡς καὶ ἄνωμ ἐλευθε-
 ρώσεις με. αἰσώπθ οὐμ ἐλευθερίας τυχῶμ, σὰς
 εἰς ἄνθρωπον μέσομ, ἔφη. ἄνδρες σαμίοι, ὁ μὲν αἰεὶ ὡς
 ἴσε, βασιλεὺς τῆν ὀρνίθων ὄσιν. ὅτι δε ἄνθρωπον στρα-
 τηγικὸν δακτύλιον οὐτθ ἀρπάσας ἀφῆκεν
 εἰς δούλου κόλπον, τοῦτο σημαίωσιν βούλε-
 ται, ὅτι τῶν νικητῶν βασιλέων τίς βέλεται ὑμῶν
 τῷ ἐλευθερίαν δουλῶσαι, καὶ τῆς κυρίας νό-
 μους

q̄ cōtētiōis studiosa est, glorię certamē
 proposuit dño & seruo: & si seruus infē-
 rior uideat̄ dño, uerberib. cæsus abibit:
 sin aut̄ p̄stātior nihilo minus et sic uerbe-
 rib. lacerabit̄: si uos p̄ libertatē loquēdi
 mihi fiduciā indulseritis, ego nūc uobis
 intrepide q̄sitū narrabo. Tūc populus
 uno ore clamabat ad Xanthū, libertate
 dona Aesopū, obtēpera Samijs, largire
 libertatē eius ciuitati. At Xāthus nō an-
 nuebat. et p̄tor ait, Xāthe si tibi nō pla-
 cet auscultare populo, ego hac hora Ae-
 sopū libertate donabo et tūc tibi equa-
 lis fuerit, Tūc igit̄ Xāthus necessariō li-
 bertatē reddidit. Et p̄co clamauit: Xā-
 thus philosophus liberū Samijs largit̄
 Aesopū. Atq; iterim finē sermo Aesopi
 accepit, dicētis Xātho, Vel iuitus me li-
 bertate donabis. Aesopus itaq; liberta-
 tē cōsequutus, stās in medio ait, Viri Sa-
 mij, aquila ut scitis, regina auū est, qm̄
 aut̄ impatoriū anulū hec raptū demisit
 ī serui sinū, hoc significare uult, quēdā
 ex n̄s qui nūc sunt regē uelle uestrā liber-
 tatē ī seruitutē redigere, atq; sancitas le-

μος ἀκύρους δεῖξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκού-
 σαντες, κατηφείας ἐπλήσθησαν. μετὰ δ' ἔπο-
 λὺν χρόνον καὶ γράμματα παρὰ κροίσου τῷ
 λυδῶν βασιλέως ἦκει σάμιοις, κελεύοντα ἵ-
 ἀπὸ τοῦδε φόρους αὐτῷ παρέχειν, εἰ δὲ μὴ πεί-
 θοιντο, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβουλεύσαντο
 μὲν οὖν ἅπαντες. εἶδεν γὰρ ὑπήκοοι γενέσθαι
 τῷ κροίσῳ, σωοῖσθαι μὲν τοι εἶναι καὶ αἰσώποιο
 ἐρωτήσαι. καὶ κείνῳ ἐρωτηθεὶς εἶπε. τῶν ἀρχόν-
 των ὑμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φόρον ἀπα-
 γωγὴν ὑπακούειν τῷ βασιλεῖ, συμβεβημένον
 ἔδ' ὡς, λόγον δὲ ἐρῶ ὑμῖν, καὶ εἰσεσθε τὸ συμ-
 φέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς εἶδειξεν ἐν τῷ βίῳ, θα-
 τέρων μὲν ἐλευθερίας, ἧς μὲν ἀρχὴ δύσβατος ἵ-
 δετέλῳ ὁμαλόμ. θατέρων δὲ δουλείας, ἧς ἡ
 μὲν ἀρχὴ, εὐπετής τε ἐπιβάσιμῳ, ἵ-
 ἔπ' ἔπειτα ἐπώδιον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι, ἀνε-
 βόησαν. ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες ἐκόντες ἔγινόμε-
 θα δούλοι. καὶ τὸν πρεσβευτὴν οὐ σὺρῆρην
 ἀπέπεμφαμ. ὁ μὲν οὖν κροίσος ταῦτα μαθὼν,
 ἐβουλεύσατο πόλεμον κτ' ἰσάμίων κινήειν. ὁ δὲ
 πρεσβευτὴς ἀνήνεγκεν, ὡς ἔκ' ἂν διωθεῖν σαμί-
 ους ἕως χεῖρα λαβεῖν, αἰσώπου παρ' αὐτοῖς
 ὄντῳ, καὶ γνώμης ἕως τιθέντῳ. δύνῃ δὲ
 μάλλον εἶπεν ὁ βασιλεὺς, πρέσβεις ἀποσείλας,
 ἔξαιτήσαι

ges irritas facere. His auditis Samiū morore repletī sunt. Sed nō multo post tēpore & literę à Cræso Lydorū rege uenerūt ad Samios, iubētes eis ab illo tempore ut tributa sibi penderēt, sin minus obtēperauerint, ut ad pugnā se pararēt. Cōsultabāt igiŕ uniuersi, timuerūt enim subditi fieri Cræso, cōducibile tñ esse et Aesopū cōsulere. Et ille cōsultus ait, cū principes uestri sentētīā dixerint de tributo dādo obtēperādū esse regi, cōsiliū iā minime, sed narrationē uobis afferā, & scietis, quid cōducatur. Fortuna duas uias ostēdit in uita, alterā libertatis, cuius principiū accessu difficile, sed finis planus; alterā seruitutis cuius principiū facile et accessibile, finis autē laboriosus. His auditis Samiū exclamauerunt, nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, et oratorē infecta pace remisērūt. His ergo cognitīs, Cræsus decreuit bellū ī Samios mouere, sed legatus retulit, nō poteris Samios debellare, quādiu est apud eos Aesopus, & cōsilia suggerit. Potes autē magis, ait, ò rex legatis missis, petere

Ἰζαυτήσαι παρ' αὐτῶν αἰσώπορ, ἔπορχόμενος
 αὐτοῖς ἀντ' αὐτῆ χάριτας ἄλλας τε δώσειρ, κῆ
 λύσιρ τῶν ὑπὸ ταῖσι νόμοις φέρων. καὶ τότε τά-
 χα οἷός τε ἔσῃ τούτῳ περιγενέσθαι. καὶ ὁ μὲν
 κροῖσος κατὰ ταῦτα πρεσβευτῶν ἀποσεύλας,
 ἐκδοτορ ἦτε ἑρ' αἰσώπορ. σάμιοι δὲ τῆστορ ἐκ-
 δόσθαι γνώμης ἐγένοντο. αἰσώπυ δὲ τοῦτο
 μαθῶν, ἐμ μέσω τῆς ἀγορᾶς ἔσῃ, καὶ φησὶ. ἄν-
 δρες σάμιοι, καὶ γὰρ μὲν παρὶ πολλοῦ ποιῆσαι
 παρὰ τοὺς πόδας ἀδικεῖσθαι τοῦ βασιλέως,
 ἐθέλω δὲ ὑμῖν ἓνα μῦθον εἰπεῖν. καθ' ὅν χρόνον
 ὁμόφωνα ἦρ τά ζωα, πόλεμον οἱ λύκοι τοῖς
 πρόβατοις σιωπῆσιν. τῶν δὲ κωῶν συμμαχῶν
 τῶν τοῖς θρέμμασι, καὶ τοὺς λύκους ἀποσο-
 βούτων, οἱ λύκοι πρεσβευτῶν ἀποσεύλαντες,
 ἔφασαν τοῖς πρόβασιρ, εἰ βούλοιντο βιοῦν ἐμ
 εἰρήνῃ καὶ μηδένα πόλεμον ἔπορχεσθαι, τοὺς
 κύνας αὐτοῖς ἐκδοῦναι. τῆν δὲ πρόβατων ὑπ'
 ἀνοίας πεφθέντων, καὶ τῆς κύνας ἐκδεδωκό-
 των οἱ λύκοι τῆς τε κύνας διεσπάραξαν, καὶ
 τὰ πρόβατα ῥᾶστα διέφθειραν. οἱ σάμιοι τοῖ-
 νω ἑ τῆ μύθῃ βέλημα σιωνοήσαντες, ὥρμησαν
 μὲν παρ' ἑαυτοῖς καταχεῖν ἑρ' αἰσώπορ, ὁ δὲ
 ἔκῃ ἠνέχετο, ἀλλὰ τῶ πρεσβευτῆ σιωχοπλεύ-
 σας, πρὸς κροῖσορ ἀπήει. ἀδικομένων δ' αὐτῶν
 εἰς λυδίαν

petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato misso dedi sibi petebat Aesopum. Samii autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samii, & ego permultifacio ad regis pedes proficisci, sed uolo uobis fabulam dicere. Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt, una uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato misso dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus obstultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samii igitur, fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit sed cum legato una soluit, & ad Croesum se conferebat. Profectis autem

εἰς λυδίαμ, ὁ βασιλεὺς ἐπίπροθεν αὐτῶν σάντα
 τα ἄρ' αἰσώπου θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέει
 γωρ, ἴδε ποταπὸν ἀνθρώπιον ἐμποδῶρ μοι γέ-
 γονε νῆσορ ἔποτάξει τὸσ' αὐτίω; καὶ ὁ αἰσώ-
 πος· μέγισε βασιλεῦ, εἰ βία εἶδ' ἀνάγκη πρὸς
 σε παρεγένομιω, ἀλλ' ἀυθαίρετ' ἔπαρημι. ἀ-
 νάχθε δὲ με μικρὸν ἀκῶσαι. ἀνὴρ τις ἀκρίδας
 συλλέγων καὶ ἀποκτεινὺς, εἶλε καὶ τέττιγα.
 ἐπεὶ δὲ κακῆνορ ἠβέλετο κτεῖναι, φησὶν ὁ τέτ-
 τιξ· ἀνθρώπε μή με μάτλω ἀνέλης. ἐγὼ γὰρ οὐ-
 τε σάχλω βλάπῳ, οὐτ' ἄλλοτι τῆν' ἀπάντωρ
 σε ἀδικῶ. τῆ κινήσει δὲ τῆν' ἐν' ἐμοὶ ὑμνῶρ ἠδὺ
 φθέγγομαι, τέρπων τῆς ὁδοιπόρους. φωνῆς
 εἰρπαρ' ἐμοὶ πλέορ εἶδ' ἐμ' εὐρήσθης. κακῆνος ταῦτα
 τα ἀκῶσαι, ἀφῆκεν ἀπιέναι. καὶ γὰρ γέρω βασι-
 λεῦ τῆν' σῶρ ποδῶρ ἄππομαι, μή με εἰκῆ φονεύ-
 σθης. εἶδ' γὰρ οἷός τ' εἰμι ἀδικῆσαι τίνα. ἐν' εὐτε-
 λεία ἢ σάματος γενναῖορ φθέγγομαι λόγωρ. ὁ
 ἢ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα ἐοικτείρας αὐτῶρ,
 εἶφῆ. αἰσώπε, εἴθερ ἐγὼ σοι δίδωμι ἄρ' ἠμ, ἀλλ' ἠ-
 μοῖρα, ὅ γέρω θέλης, αἴτε κῆ λήψῆ. κῆ ὅς, δέομαι
 σε βασιλεῦ, διαμάγῃθι σαμίοις. τῆ δὲ βασιλέ-
 ως ἐπόντος, δημάγωμαι. πεσὼν ἐκῆνος ἐπὶ τῆ
 γῆρ, χάριτίς τε αὐτῶ ὠμολόγει. κῆ μετὰ τῶ τῆ
 οἰκείος συγγραφέμενος μύθου, τῆς μέχρι καὶ
 νῦν

in Lydiā, rex ante se stantē Aesopū uis
dens, indignatus est, dicēs: Vide qualis
homūcio impedimēto mihi ad tantā in-
sulā subiugādā fuit? Tū Aesopus, Ma-
xime rex nō uī neq̄ necessitate coactus
ad te ueni, sed spōte adsum. Patere aut
me parūp̄ audire. Vir qdā cū locustas
capet occideretq̄, cepit & cicadā, cū &
illā uellet occidere, inq̄t cicada, homo ne
me frustra occidas: ego. n. neq̄ spicā læ-
do neq̄ alia in re q̄piā iniuria te afficio,
motu uero q̄ in me sunt membranularū
suauiter cāto delectās uiatores. p̄ter igit̄
uocē in me amplius nihil iuenies. Et ille
his auditis p̄misit abire. Et ego itaq̄ ō
rex, tuos pedes attīgo, ne me sine causa
occidas. nō. n. possum iniuria quēq̄ affi-
cere, sed ī uili corpe generosum loq̄r ser-
monē. Rex aut̄ mirat̄ simul et miserat̄
ip̄m, ait, Aesopenō ego tibi largior uitā
sed fatū, ergo qd uis pete, et accipies. Et
ille, Rogo te, ō rex, recōciliare Samijs.
Cumq̄ rex, dixisset, Recōciliatus sum,
procidēs ille ī terrā, gratiasq̄ ei agebat,
& post hęc suas cōscripsit fabulas, q̄s in

νῦν φερομένης, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε
 δεξιόμενος δὲ παρ' αὐτῆς γράμματα πρὸς σα-
 μίους, ὡς ἔνεκεν αἰσώπῳ τούτοις δῆλμακται,
 καὶ δῶρα πολλὰ, πλεύσας ἐπανήλθεν εἰς σά-
 μορ. οἱ μὲν οὖν σάμιοι τῶν ἰδόντες, σέμματά
 τε αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ χορὰς ἐπ' αὐτῷ συ-
 νεθήσαντο. ὁ δ' αὐτοῖς τά τε τῆς βασιλέως ἀνέ-
 γνω γράμματα, καὶ ἀπέδειξεν ὡς τῷ εἰς αὐ-
 τῶν γυνομένη παρὰ τοῦ δήμου ἐλευθερίαν, ἐ-
 λευθερία πάλιν ἠμείψατο. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς
 νήσου ἀπάρας, πόρῃσι τῷ οἰκουμένῳ, τοῖς ἀ-
 πανταχοῦ τῆν φιλοσόφῳ διαλεγόμενῳ.
 ἀφικόμενος δὲ εἰς πρὸς βαβυλῶνα, καὶ τῷ ἑαυ-
 τῶ σοφίαν ἐπιδείξάμενος μέγας πρὸς τῷ βασι-
 λεῖ λυκίῳ ἐγένετο. κατ' ἐκείνας γὰρ τὰς χρόνας
 οἱ βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνῳ ἔχοντες, καὶ
 τέρψεως χάρις προβλήματα τῆν σοφιστικῶν
 πρὸς ἀλλήλους γράφοντες ἐπέμπον. ἀπὸρ οἱ
 μὲν ἐπιλυόμενοι, φόρους ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς τῆν
 πεμπόντων ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὴ, τοῦς ἴσους
 παρεῖχον. ὁ τοίνυν αἰσώπῳ τὰ πεμπόμενα
 τῆν προβλημάτων λυκίῳ συνῶν ἐπέλυε. καὶ
 εὐδοκίμῳ ἐποίησεν τῶν βασιλέα. καὶ αὐτὸς δὲ Δία
 λυκίῳ ἔτρεψεν τοῖς βασιλευσιν ἀντέπεμπεν,
 ὧν ἀλύτων μνηόντων, φόρος ὁ βασιλεὺς ὅτι
 πλείους

hunc usque diē extantes apud regē reliquit. Acceptis autē ab ipso literis ad Samios, quod Aesopi gratia eis recōciliatus fuerit, atque muneribus multis, nauigauit in Samū. Samij igitur hunc uidentes, coronasque ei intulerunt, & tripudia eius gratia cōstituerunt. Ille autē & regis literas legit, et ostendit quod sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubique cū philosophis disputando, profectus & in Babylonem, & suam ipsius doctrinam demonstrando magnus apud regē Lycerū euasit. Illis enim temporibus reges inuicē pacē habentes, atque delectationis gratia quæstiones uicissim sophistarum scribendo mittebant, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittentibus accipiebant: qui uero nō, æqualia præbebant. Aesopus igitur quæ mittebantur problemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regē: & ipse Lyceri noīe altera itidem regibus remittebat. Quæ cū remanerent insoluta, tributa rex quāme-

πλείους εἰσέπραττον. αἰσώπης δὲ μὴ παιδοποιε-
 ῖσάμενος, ἕνα τινὰ τῶν εὐγενῶν ἔννομον τῷ κλη-
 σιμῆσει ποιήσασατότε, καὶ ὡς γνήσιον παιῖδα τῷ
 βασιλεῖ προσενέγκας, σωῆσθε. μετὰ δ' ἔπο-
 λὺν χρόνον τῆς ἔννου τῆς δευτέρου παλαμῆ
 συμφθαρῆτος, αἰσώπης τὸ γνῶν, ἀπελαύ-
 νει ἑμελλε τῆς οἰκίας. ὁ δὲ, τῆς κατ' ἐκείνου ὄρ-
 γῆς ληφθεῖς, ἐπισολῆν τε πλάσασα παρ'
 αἰσώπης δῆθεν πρὸς τὴν ἀντιστοιχομένην λυ-
 κήρῳ, ὡς αὐτοῖς ἑτοιμὸς ἐστὶ προσίθεσθαι μάλομῆ
 τῷ λυκήρῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνέχευσε, ἔσθ' τῆς αἰσώ-
 πης ταύτης σφραγισάμενος δακτυλίῳ. ὁ
 δὲ βασιλεὺς τῆς τε σφραγίδι πεσθεῖς, καὶ ἀ-
 παραιτήτῳ ὄργῆς χρῆσάμενος, παραχρῆμα
 ἔσθ' ἐρμίππῳ κελεύει μηδὲν ἰξετάσασθαι, οἷα
 δὲ προδοτικῶς διαχειρίσασθαι αἰσώπην. ὁ δὲ
 ἐρμιππῶ, φίλῳ τῆς ἡμῶν ἔσθ' αἰσώπῳ, καὶ τό-
 τε δὲ τῆς φίλου ἐπέδειξε. ἐν τινὶ γὰρ τῶν τά-
 φων μηδενὸς εἰδότης κρύψας δ' ἄνθρωπον,
 ἐν ἀπορρήτοις ἔτρεφε. ἔννῳ δὲ, τῆς βασιλείας
 κελεύσασθαι, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώπης πα-
 ρέλαβε. μετὰ δέτινα χρόνον νεκταναβῶ βασι-
 λεὺς αἰγυπῆων πυθόμενος αἰσώπην τεθνηκέ-
 ναι, πᾶσι λυκήρῳ πᾶραχρῆμα ἐπισολῆν, οἷα
 δομῶς αὐτῷ ἀποσῆλαι κελεύσασθαι, οἷ πύργου
 οἰκοδομῆς

plurima exigebat. Aesopus aut cum non genuisset filios, nobilem quendam Ennum nomine, adoptauit, atque legitimum filium regi allatum commendauit. Non multo aut post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, quae ipsis paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorum occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit, In sepulchro enim quodam nemine sciens et occultauit hominem, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore, Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim

οἰκοδομήσουσι, μήτ' οὐρανὸν, μήτε γῆς ἀπτόμεθα
 νομ, καὶ ἔμ ἀποκρινέμενοι ἀεὶ πρὸς πάνθ' ὅσα
 ἂμ ἐρωτῶσι. καὶ τοῦτο ποιήσαντα, φόρους εἰς
 πράξαν, εἰ ἢ μὴ, κατατίθεσθαι. ταῦτα τῷ λυ-
 κήρῳ ἀναγνωσθέντα, ἀθυμίᾳ μ' ἐνέβαλε, μηδενὸς
 τῆν φίλων διωαμείνῃ ἢ πρόβλημα ἢ περὶ τῆ
 πύργου σωθῆναι. ὁ μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ κίονα
 τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἔλεγεν ἀπολωλενῆναι
 ἔμ αἰσώπορ. ἔρμιππθ δὲ τῷ τοῦ βασιλέως
 δι' αἰσώπορ λύπῳ μαθῶν, προσῆλθέτε τῷ βα-
 σιλῆ, καὶ ζῆρ ἐκεῖνον εὐηγγελίσασατο, προσηύξας
 αὐτοῦ δὴ χάριμ αὐτῶν ἐκ ἀνελεῖν, εἰδὼς ὡς με-
 λήσῃ ποτέ τῷ βασιλῆ τῆς ἀποφάσεως. τοῦ δὲ
 βασιλέως διαφρόντως ἐπὶ τούτοις ἠώσεντος,
 αἰσώπθ ῥυπῶν θ' αὐχμῶν ὅλος προσίωχ-
 θη, καὶ τῆ βασιλείας, ὡς εἶδεν αὐτῶν, δακρύσαν-
 τος, λούσασθαι τε καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας
 ἀξιώθῆναι κελεύσαντθ, αἰσώπος μετὰ τοῦτο
 καὶ ὑπὲρ ὧν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσκη-
 νάσασατο, ἐφ' οἷς θ' τοῦ βασιλέως ἔμ εἴνομ ἀνα-
 ρῆρ μέλλοντθ, αἰσώπθ αὐτῷ συγγνώμῳ
 ἠτήσασατο. ἐπομνίως δὲ τῆτοις, ὁ βασιλεὺς τῷ
 τοῦ αἰγυπῆς ἐπισολῆν τῷ αἰσώπῳ ἐπέδωκεν
 ἀναγνωῶναι. ὁ δ' αὐτίκα τῷ λύσιμ συνείς τοῦ
 προβλήματος, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράφημ
 ἐκέλευσεν

ædificent, neq; cœlum neq; terrã attin-
gentem, & responsurũ semper aliquem
ad omnia quæcunq; rogauerint. Quod
si fecisset, tributa exigeret: sin minus,
solueret. His lectis Lycerus mœrore
affectus est, cũ nullus ex amicis posset
quæstionẽ de turri intelligere. Rex ta-
men & columnam sui regni dicebat in-
terisse Aesopum. Hermippus autẽ do-
lore regis ob Aesopum cognito, adiit
ad regem, & uiuere illũ renunciauit, ad-
diditq; ipsius causa Aesopum non pene-
misse, sciens quòd pœniteret aliquando
regem sententiæ. Rege autem uehe-
menter his lætato, Aesopus sordens,
ac squalens totus adductus est: cumq;
rex ut eum uidit, illachrymasset, atq; ut
lauaretur aliãq; cura ut afficeretur iussis-
set, Aesopus post hoc & de quibus ac-
cusatus fuerat, causas confutauit. Ob
quæ cum rex Ennum esset occisurus,
Aesopus ei ueniam petijt. Post hæc au-
tem rex Aegyptij epistolam Aesopo
dedit legendam, At ille statim solutio-
ne cognita quæstionis risit, ac rescribere

ἐκέλευσεν, ὡς ἐπέδ' ἀμ' χερσῶν πρὲλθῃ, πεμφθῆ-
 ναι τὰς τε τῶν πύργων οἰκοδομήσοντας, καὶ τῶν
 ἀποκρινομένων πρὸς τὰ ἐπιδρώματα. ὁ βα-
 σιλεὺς οὖν τοὺς μὲν αἰγυπτίους πρέσβεις ἀπέ-
 σταλῆναι. αἰσώπῳ δὲ τὴν ἑξαρχῆς διοίκησιν ἐνε-
 χείρισεν ἅπαντα, ἐκδοτορ αὐτῷ παραδοὺς καὶ
 τῶν ἐννομῶν. ὁ δὲ αἰσώπῳ πρῶτα λαβῶν τῶν ἐννομῶν,
 εἶδ' ἄλλοις αὐτῶν ἐδρασαν, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν
 προσχῶν, ἄλλους τε καὶ τούτους ὑπετίθει τῶν
 λόγων. Τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον.
 τῶν βασιλέων δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε
 δεινὸν σεαυτῶν πρῶτα κεύαζε, ἵνα μὴ καταφρα-
 νῶσι σου. τοῖς δὲ φίλοις πρῶτον καὶ εὐμετάδο-
 τος, ὡς εὐνεξέρους σοι μάλλον γίνεσθαι. ἔτι τῶν
 μὲν ἐχθρῶν νοσήρ εὐχῆσαι πένεσθαι, ὡς μὴ οἴσῃς
 τε εἶναι λυπεῖν σε. τοὺς δὲ φίλους καὶ πάντα εὖ
 πράττειν βάλου. αἰεὶ τῆς γυναικί σου χρησῶς ὁ-
 μίλη, ὅπως ἑτέρου ἀνδρὸς πείρα μὴ ζητήσῃ λα-
 βῆναι. κέρφοι γὰρ τῶν γυναικῶν ὅτι φύλοι, οἱ
 κολακευόμενοι ἐλάττω φρονεῖ κακὰ. ὄξειαι μὴ
 πρὸς λόγον κτηῆσαι τὴν ἀκολίαν. τῆς δὲ γλώττης
 ἐγκρατῆς ἔσο. τοῖς εὖ πράττειν μὴ φθόνῳ, ἀλλὰ
 σύγχαιρε. φθονῶν γὰρ σεαυτῶν μάλλον βλάπτει.
 τοῖς οἰκέτ' σε ἐπιμελεῖ, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσπότῳ
 σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐδρυγέτῳ αἰδῶνται.

iussit, ut cū hyems præterisset missum
 iri & qui turrim essent ædificaturi, et re-
 sponsurū aliquē adrogata. Rex igitur
 Aegyptios legatos remisit, Aesopo autē
 pristinā administrationē tradidit omnē,
 deditū ei tradens & Ennū. At Aesopus
 acceptū Ennum nulla in re tristitia affe-
 cit, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq;
 his admonuit uerbis. Fili, ante omnia co-
 le deum. Regē honora. Inimicis tuis ter-
 ribilē te ipsum præbe, ne te cōtemnant.
 Amicis facilē & cōmunicabilē, quo lon-
 ge beneuolētiores tibi sint. Item inimicos
 male habere præcare, & esse paupe-
 res ne te possint offendere; at amicos in
 omnibus beneualere uelis. Sēper uxori
 tuę bene adhære, ne alterius uiri pericu-
 lū facere uelit: leue enim mulierū est ge-
 nus, ac adulatum, minus malū cogitat.
 Velocem ad sermonē ne posside audis-
 tū. linguæ cōtinens esto. bene agentib.
 ne inuide, sed cōgratulare; inuidens em̄
 te ipsum magis offendes. domesticorū
 tuorū satage, ut te nō solum, ut dominū
 timeāt, sed etiā ut benefactorē uenerēt.

μὴ αἰχῦνου μανθάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῆ γυναικα
 κίμηδ' ἄποτε πεισέσης ἀπόρρητα, ἀεὶ γὰρ ὄπλις
 ζεται, πῶς σου κυριεύσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς τὴν
 αὔριον ἀποταμιεύς. βέλτιον γὰρ τελευτῶντα
 ἐχθροῖς καταλεῖψαι, ἢ ζῶντα τῆν φίλων ἐπι-
 δεῖσθαι. εὐπροσήγορος ἔσο τοῖς συναντῶσιν, εἰ-
 δὼς ὡς ἐπὶ τῷ κωαρίῳ ἄριστον ἢ οὐρὰ προσωρίζ-
 ζει. ἀγαθὸς γινόμενος μὴ μετανόη. ψίθυρον ἄν-
 δρα ἐκβαλεσῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ἕωδ' οὐ λέγού-
 μενα καὶ πρατόμενα ἑτέροις φέρων ἀναθήσθαι.
 πράττει μὴ τὰ λυπήσοντά σε. ἐπὶ δὲ τοῖς συμ-
 βαίνουσι μὴ λυπῆς. μήτε πονηρὰ βυλεύσῃ ποτὲ,
 μήτε τρεῖς κακῶν μιμήσῃ. τέτοις τοῦ αἰσώ-
 που ἔρ' εἴνομ' υἱθετήσαντο, ἐκείνο τοῖς τε
 λόγοις καὶ τῆ οἰκίᾳ σωεδήσει οἷά τινι βέλε
 πληγὴς τὴν ψυχὴν, μετ' ἔ πολλαὶς ἡμέραις ἔρ'
 βίον μετήλαξεν. αἰσώπυ δὲ τοῦς ἰξευτάς
 πάντας προσκαλεσάμενος, ἀετῶν νεοτῆς τέτε-
 τας συλληφθῆναι κελεύει. συλληφθέντας οὐρ
 οὕτως ἔθρεψεν, ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδευσεν, ὅ-
 πορ οὐ πάνυ τί με πεθόμενον ἔχει, ὡς παιδάς
 ἀλλὰ θυλάκων αὐτοῖς προσετημέλιον βασά-
 ζοντας εἰς ὑψ' αἶρεσθαι, καὶ οὕτως ὑπνιόους
 τοῖς παισὶν εἶναι. ὡς ὅπ' ἄρ' ἐκείνοι βέλοινε
 τοῖ ἵπποισιν, ἄρ' τε εἰς ὑψ' ἄρ' τε εἰς γῆν χα-
 μάζε.

Ne pudeat discere semper meliora. Mulier non unquam credas secreta: nam semper armatur quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum recode: melius enim mortuum inimicis relinquere, quam uiuentem amicorum indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panem comparare. Bonum esse ne poeniteat. Susurronem uirum eijce domo tua: nam quae a te dicuntur, ac fiunt, alijs communicabit. Fac quae te non moestificent. Contingentibus ne tristare. Neque praua consulas unquam, neque mores malorum imiteris. His ab Aesopo Eneus admonitus, tum sermone, tum sua conscientia, ut sagitta quadam percussus animum, paucis post diebus e uita discessit. Aesopus autem aucupes omnes accersiuit, atque aquilarum pullos quatuor ut caperent iubet. Sic itaque captos nutriuit, ut dicitur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, ut pueros in sportis ipsi appensis gestando in altum uolarent: atque ita obediētes pueris essent, ut quocumque illi uellent, uolarēt, siue in altum siue in terram in humum

μαῖζε. τῆς δὲ χειμερινῆς ὥρας παρὰ δραμούσης
 καὶ ἤρθη διαγαλάσαντο, ἅπαντα πρὸς τὴν
 ὁδοῦ σκευασάμενοι αἴσωπον, καὶ τὰς τε
 παῖδας λαβῶν, καὶ τοὺς αἰτούς, ἀπῆραν εἰς
 αἴγυπτον. πολλὴ φαντασία καὶ δόξη πρὸς κα-
 τάπληξιν τῶν ἐκεῖ κεχηρμένω. νεκτεναβὼ δ'
 αἰκούσας πρᾶγεγονοῦναι τὸν αἴσωπον, σὺν δρεν-
 μαίφῃσι τοῖς φίλοις, μεμαθῆκώς αἴσωπον
 τεθυνηκόα. τῆ δ' ἐπιτόση κελεύσας ὁ βασιλεὺς
 πάντας τὰς ἐν τέλει λευκάς περιβαλέσθαι σο-
 λὰς, αὐτὸς ἐρέαν ἐνεδύσατο, καὶ διάδημα,
 καὶ διάλιθον κίταρι. καὶ καθεσθῆς ἐφ' ὑψη-
 λοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἴσωπον εἰσαχθῶναι κε-
 λεύσας, τίνι με εἰκάζεις εἰσελθόντι φησὶν αἰσω-
 πε, καὶ τὰς σὺν ἐμοῖς καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίω ἐαρι-
 νῶ, τὰς δὲ πρὸς σὲ τέττα, ὠραίοις σάχυσσι. καὶ ὁ
 βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν, ἐὶ δώροισι ἐδεξιώ-
 σατο. τῆ δὲ μετ' ἐκείνῃ ἡμέρᾳ πάλιν ὁ μὲν βα-
 σιλεὺς λευκοτάτῳ ἐνσκευασάμενος, τοῖς δὲ φί-
 λοις φοινικὰς κελεύσας λαβῆν, εἰσελθόντα τὸν
 αἴσωπον, τῆ προτέρᾳ αὐθις πεῦσιν ἐπύθετο.
 καὶ ὁ αἴσωπος, σὲ μὲν εἶπερ εἰκάζω ἡλίω, τὰς δὲ
 πρὸς σὲ τέττα ακτῖσι. καὶ ὁ νεκτεναβὼ, οἶμαι
 μηδὲρ εἶναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν.
 καὶ ὁ αἴσωπος μειδιάσας, μὴ εὐχόρως ἔτω πρὸς
 ἐκεῖνον

mū. Præterito uero hyemali tempore, ac uere aridente, cū ad iter omnia parasset Aesopus, & pueros accepisset, & aquilas, decessit in Aegyptū, multa imaginatione & opinione ad stupefactionē illorū hominū usus. Sed Nectenabo audito adesse Aesopū, insidijs circūuētus sum, inquit amicis, quia intellexerā Aesopū mortuū esse. Postridie aut iussit rex ut oēs magistratus cādīdis circūdarent uestibus, ipse creā induit, & coronā ac gemmatā citarim. Cūq; sedens in alto solio, Aesopū introduci iussisset, Cui me assimilas, ingredienti inquit Aesope, & eos qui mecū sunt? Et ille. Te quidē soli uerū: qui uero te circumstant, maturis aristis, & rex admiratus ipsum, donis eum profecutus est. Postero autē die rursus rex cādīdissimā indutus, amicis purpureas iussit accipere, ingredientē Aesopū iterū eadē rogauit. Et Aesopus, Te inquit cōparo soli: hos aut qui stant circū, radijs solaribus. Et Nectenabo, Puto nihil esse Lycerum præ meo regno. Et Aesopus subridens, Ne facile de illo
sic lo

ἐκείνου λέγε ὦ βασιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ ὃ ὑμετέ-
 ρον ἔθνος ἢ ὑμῶν ἐπιδικνουμένη βασιλεία, διὰ
 κίω ἠλίου σελαγεί. εἰ δὲ λυκήρω παρὰ βληθείη.
 οὐδὲρ ἄρ' ἔδοι μὴ ὃ φῶς τῆτο ζόφορ ἀποδειχ-
 θῆναι. καὶ ὄνεκ τεναβῶ τῶ τῆν λόγων εὐσοχί-
 αμ ἐκπλαγείς, ἠνεγκας ὑμῖρ ἔφη τοὺς μέλλον-
 τας ὃρ πύργου οἰκοδομεῖρ; καὶ ὅς, ἔτοιμοί εἰ-
 σιν, εἰ μόνου ἔποδειξας ὃρ τόπου, μετὰ τοῦ-
 το ἔζελαθῶρ ἔξω τῆς πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ ὃ
 πεδίον, ὑπέδειξε διαμετρήσας ὃρ χώρου. ἀγα-
 γῶρ τοίνω αἰσώπῃ ἐπὶ τὰς ἔποδειχθεί-
 σας τοῦ τόπου γωνίας τέτηκας, τοὺς τέτηκ-
 ρας τῆν ἀετῶρ, ἅμα τοῖς παισὶ Δὲ τῆν θυ-
 λίκωρ ἀπρητημέοις, ὅ οἰκοδόμων τοῖς παι-
 σὶ μετὰ χεῖρας δούς ἐργαλεῖα, ἐκέλευσεν ἀ-
 ναπῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὑψῃ γενόμενοι, δότε ὑμῖρ
 ἐφώνωσι λίθους, δότε κονίαμ, δότε ξύλα, καὶ
 τὰλλα τῆν πρὸς οἰκοδομήν ἐπιτηδείωρ. ὁ δὲ
 νεκτεναβῶ τοὺς παῖδας θεασάμεν ἔπο-
 τῶρ ἀετῶρ εἰς ὑψῃ ἀναφορομένους, ἔφη. πό-
 θου ἐμοὶ πῆνοι ἄνθρωποι; καὶ ὁ αἰσώπῃ, ἀλ-
 λά λυκήρ ἔχει. σὺ δὲ θέλεις ἄνθρωπῃ ὡρ
 ἰσοθέω ἐρίζωρ βασιλεῖ; καὶ ὄνεκ τεναβῶ, αἰσώ-
 πε, ἠτήμαι. ἐρήσομαι δέ σε, σὺ δὲ μοι ἀπόκρισαι.
 καὶ φησὶρ, εἰσὶ μοι θήλειαι ὡδε ἵπποι, αἵ πῃ
 ἔπειδάμ

sic loquere, o rex: nam genti uestræ uestrum regnum collatum instar solis lu-
cet, at si Lycero comparetur, nihil abe-
rit quin splendor hic tenebræ appare-
ant. Et Nectenabo apposita uerborum
responsione stupefactus, Attulisti no-
bis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Pa-
rati sunt, si modo ostendas locum. Po-
stea egressus extra urbem rex in plani-
ciem, ostendit dimensum locum. Ad-
ductis igitur Aesopus ad ostensos loci
angulos quatuor, quatuor aquilis, unâ
cū pueris p̄ sacculos appēsis, ac puero-
rū manibus fabrorū datis instrumētis,
iussit euolare. Illi uero sublimes, Date
nobis, clamabāt, lapides, date calcē, da-
te ligna, & alia quæ ad ædificationē a-
pta sunt. Sed Nectenabo uisis pueris ab
aquilis in altum sublatis, ait: Unde mi-
hi uolucres homines? Et Aesopus, Sed
Lycerus habet; tu autem homo cū sis,
uis cum æquo dijs rege contendere? Et
Nectenabo, Aesope uictus sum, per-
contabor autem te, tu responde. Et ait,
Sunt mihi foeminae hic equæ, quæ cum
h audierint

ἐπειδὴ ἀκούσῃ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἵππων
 χρεμετιζόντων ἐυθὺς συλαμβάνουσιμ. εἴ σοι
 πρὸς τὸ πᾶρεσι σοφία, ἐπίδ' ἔξαι. καὶ ὁ αἰσώπος,
 ἀποκρινθεῖς μαί σοι ἄνριον βασιλεῦ. ἔλθων δ' ἔκα-
 τή γετο, αἰλουρον τοῖς παισίμ ἐκέλευσε συλα-
 βῆμ, καὶ συληφθέντα, δημοσίᾳ πδριάγεσθαι
 μασιγόμενον. οἱ δὲ αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σεβόμε-
 νοι, οὕτω κακῶς πάχον αὐτὸ θεασάμενοι, συν-
 ἔδραμον, καὶ τὸν αἰλουρον τῆς χειρὸς τῶν
 μασιγουῶτων ἐκπαύσαντες, ἀναγγέλλουσιμ
 ὡς τά γ' ἔτι τῷ βασιλεῖ τὸ πάθ' ἔθ' ἔθ'. ὁ δὲ, καλέ-
 σας τὸν αἰσώπον, οὐκ ἠδεις φησίμ αἰσώπε, ὡς
 θεὸς σεβόμεν' ἔθ' παρ' ἡμῖν ἔστιμ αἰλουρ' ἔθ'; ἵνα
 τί γούμ τοῦτο πεποίηκας; καὶ ὅς, λυκῆρον τὸν
 βασιλέα ἠδίκησεν ὃ βασιλεῦ τ' παρελθούσης
 νυκτὸς οὗτος ὁ αἰλῦρος. ἀλεκτρύονα γ' αὐτοῦ
 πεφόνευκε μάχιμον καὶ γενναῖον, προσέτι γε μὴν
 καὶ τὰς ὥρας αὐτῷ τῆς νυκτὸς σημαίνοντα.
 καὶ ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἀχρῶν φευδόμεν' ἔθ' αἰ-
 σώπε; πῶς γὰρ ἔμ μιά νυκτὶ αἰλουρ' ἔθ' ἀπ' αἰ-
 γύπτου ἠλθεν εἰς Βαβυλῶνα; καὶ κεν' ἔθ' μεθιά-
 σας φησίμ. καὶ πῶς ὃ βασιλεῦ, ἐν Βαβυλῶνι
 τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἰ ἐνθάδε θήλαιαι
 ἵπποι συλαμβάνουσιμ; ὁ δὲ βασιλεὺς ταῦ-
 τα ἀκούσας, πῶν φρόνησιμ αὐτοῦ ἐμακάρισε.

μετά

audierint eos, qui in Babylone sunt, equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostēde. Et Aesopus, Respondebo tibi cras ò Rex. Profectus uero ubi hospitabat, felem iubet pueris comprehendi, & captū publice circumduci uerberādo. Aegyptij autē illud animal colentes, sic male tractari ipsum uidentes, concurrerunt, & felē e manu uerberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui uocato Aesopo, Nesciebas, inquit Aesope, tanquam deum à nobis coli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lycerum regem iniuria affecit ò rex, præterita nocte hic felis: gallum enim eius occidit pugnacem & generosum, præterea & horas ei noctis nunciantē. Et rex, Non pudet te mentiri Aesope? quoniam modo una nocte felis ab Aegypto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo inquit, Et quo modo, ò rex Babylone equis hinnientibus, hic equæ foeminae concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi felicem esse dixit.

μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφάμενθ' ἀφ' ἡλίου
 πόλεως ἀνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ἐπισή-
 μονας, καὶ περὶ τῆς αἰσώπου διαλεχθεὶς αὐ-
 τοῖς, ἐκάλεισεν ἅμα τῷ αἰσώπῳ ἐπ' εὐωχίαν.
 ἀνακλιθέντων οὖν αὐτῶν, τῆν' ἡλίου πολιτῶν
 τίς φησὶ πρὸς τὸν αἰσώπου. ἀπεσάλινω παρὰ
 τῆς θεοῦ μου πεύσιν τινα πευθέσθαι σου, ὡς ἂν
 αὐτῶν ἐπιλύσης. καὶ ὁ αἰσώπου, ψεύδῃ. θεὸς
 γὰρ παρὰ ἀνθρώπου εἶδ' ἐμ δέϊται μαθεῖν. σὺ δ' εἶ
 μόνον σαυτῆς κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ
 σου. ἔτ' ἔρ' ἔπειτα πάλιν εἶπεν, ἔστιναὸς μέγας, καὶ
 ἐν αὐτῷ σύλ' ἔσθ', δώδεκα πόλεις ἔχω, ὧν
 ἐκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐσέγασαι. τούτους δὲ
 περὶ ἰάσι δύο γυναικες. καὶ ὁ αἰσώπου ἔφη,
 τὸτο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐπιλύσονται
 παῖδες. ναὸς μὲν γὰρ ἐστὶν οὗτ' ὁ κόσμος
 σύλ' ἔσθ' ὁ ἐνιαυτός, αἱ δὲ πόλεις οἱ μῶνες, καὶ
 δοκοὶ αἱ τούτων ἡμέραι. ἡμέρα δὲ καὶ νύξ, αἱ
 δύο γυναικες, αἱ παραμὰξ ἀλλήλας δέχονται.
 τῆ δὲ ἐφεξῆς ἡμέρα συγκαλέσας τοὺς φί-
 λους ἅπαντας ὁ νεκτοναβῶ, φησὶ. Δὲ τὸν αἰ-
 σώπου τοῦτον ὀφλήσομεν φόρους τῷ βασιλεῖ
 λυκίῳ; εἰς δὲ τις αὐτῶν εἶπε, κελύσομεν αὐ-
 τῷ προβλήματα φράσαι ἡμῶν, περὶ ὧν οὐτ'
 οἶδαμεν, οὐτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὅς, ἀύριον ἐπι τούτῃ
 ἡμῶν

Post hæc autem cum acciuisset ex Heliopolitani viros quæstionum sophisticarum peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit unam cum Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo, missus sum a deo meo quæstionem quamdam rogare te, ut ipsam solueres. Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homine nihil opus est discere. Tu autem non solum te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurrunt duæ mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quæstionem apud nos soluent et pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes hominum, dies: dies autem & nox, duæ mulieres, quæ vicissim sibi succedunt. postridie convocatis amicis omnibus Nestenabo inquit, Propter Aesopum hunc debebimus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Iubebimus ei quæstiones dicere nobis ex istis, quæ neque scimus neque audiuimus. Et ille, Cras hac de

ὑμῖν ἀποκρινεῖμαι. ἀπελθὼν οὖν ἢ σωταξά-
 μιν ἢ γραμματεῖον, ἐν ᾧ ᾤπδριέχετο, νεκτενα-
 βῶ ὁμολογῶν χίλια τάλαντα τῷ λυκίῳ ὄ-
 φείλῃ, πρῶτα ἐπανελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ γραμ-
 ματεῖον ἐπέδωκεν. οἱ δὲ τοῦ βασιλέως φίλοι
 πρὶν ἀνοιχθῆναι τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλε-
 γον, καὶ εἶδομεν τὸ καὶ ἠκούσαμεν, ἢ ἀλη-
 θῶς ἐπισάμεθα. ἢ ὁ αἰσώπυ, χάρις ὑμῖν οἶ-
 δα τῆς ἀποδόσεως ἐνεκεν. ὁ δὲ νεκτεναβῶ τῷ
 ὁμολογίᾳ τῆς ὀφειλῆς ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμὲ
 λυκίῳ μηδὲρ ὀφείλοντος, πάντες ὑμεῖς μαρτυ-
 ρεῖτε· καὶ κῆνοι μεταβαλόντες, εἶπον. ἔτ' εἶδομεν
 οὐτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσώπυ, καὶ εἴτα ὕθ'
 οὕτως ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον. ἢ ὁ νεκτενα-
 βῶ πρὸς ταῦτα. μακάριος ἐστὶ λυκῆρος τοιαύ-
 τῳ σοφίᾳ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτοῦ κερτη-
 μένῳ. τῆς οὖν συμφωνηθέντας φόρους πα-
 ραδοὺς τῷ αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. αἰ-
 σώπυ δ' εἰς βαβυλῶνα παραχθέντῳ,
 διεξῆλθέ τε λυκίῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ παραχθέντα
 πάντα, καὶ τῆς φόρους ἀπέδωκε. λυκῆρῳ
 δ' ἐκέλευσεμ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἕως αἰσώ-
 πῳ ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺν χρόνον αἰσώ-
 πυ εἰς ἐλλάδα ἐβουλεύσατο πλεῦσαι. καὶ δὴ
 ἕως βασιλεῖ σωταξάμενος ἀπεδήμησεν, ὅρκον
 δούς

re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebatur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere; mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quàm aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiuius & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Menihil Lycero debente omnes uos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuius. Et Aesopus, Et si hæc ita se habent, solutum est questum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aesopo, atque in pace remisit. At Aesopus in Babylonem profectus, & narrauit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa reddidit. Lycerus autem iussit statuam auream Aesopo erigi. Non multo autem post tempore, Aesopus in Græciam decreuit nauigare, atque cum rege compositione facta discessit, iuratus ei

δους αὐτῷ πρότερον, ἢ μὴρ ἐπανήξερν εἰς βαβυ-
 λῶνα, καὶ κῆ τοῦ λοιποῦ διαβιώσειν. πόριον δὲ
 τὰς ἐλλωίδας πόλεις, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν
 ἐπιδεικνύμενος, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς. οἱ δὲ
 δελφοί, διαλεγόμενου μὲν ἠεροῶντο ἠδέως. τι-
 μῆς δὲ καὶ θοράπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν ἔδο-
 τιον. ὁ δὲ πρὸς αὐτοῦς ἔπολαβῶν ἔφη. ἄνδρες
 δελφοί, ἐπεισὶ μοι ξύλω ὑμᾶς εἰκάζειν τῷ εὐθα-
 λάτῃ φερόμενῳ. καὶ κῆνο γὰρ ὄρωντες ἐκ πολ-
 λῶ διασηματῶ ἔπο κυμάτων φερόμενον,
 πολλῶ τινος ἀξιορ εἶναι οἰόμεθα, ἐπειδὰρ δ' ἐγ-
 γυτάτω προσέλθη, εὐτελέστατον φαίνεται. κα-
 γῶ γὰρ πόρρωθεν τῆς ὑμῶν πόλεως ὦρ, ὡς τι-
 νας τῆν ἀξίωρ λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ'
 ἔλθῶρ ὡς ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖρ ἀνθρώπων
 εὖρον ἀχρηστέρους. ἔτω πεπλάνημαι. τὰυτα
 ἀκούσαντες οἱ δελφοί, καὶ δείσαντες μὴ πως
 αἰσώπῳ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδί-
 ζον κακῶς αὐτὸς λέγει, βουλὴν ἐβουλεύσαντο
 δόλω ἔρ ἀνθρώπων ἀνελεῖρ καὶ δῆτα χρυσὴν
 θιάλιω ἐκ τῶ παρ' αὐτοῖς ἰδρου τῶ ἀπόλω-
 υος ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖς αἰσώπου κατέκρυ-
 ψαν χρῶμασι, τοῦ δ' αἰσώπου τὰ ὑπ' αὐτῶν
 ἀγνοοῦντῶ σκιαωρηθέντα, ἔζελθῶρ ἐπορεύε-
 τω πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοί δ' ἐπιδραμόντες,
 καὶ

prius proculdubio rediturū se ī Baby-
 lonē, atq; illic reliquū uitę uicturū. Pera-
 gratis autē Gręcis urbibus, et sua doctri-
 na patefacta, puenit & Delphos. Verū
 Delphi differētē qdē audierūt libenter,
 sed honore & obseruantia eū affecerūt
 nulla. Is autē ad eos suscipiēs ait, uiri Del-
 phi succurrit mihi ligno uos cōpare qd
 in mari ferē. Illud etem uidētes ex multa
 distātia dū fluctib. agitāt, magni p̄t̄ij esse
 existimamus, postq̄ aut proxime adue-
 nerit, uilissimū apparet. Et ego itaq; cū
 procul essem ab urbe uestra, ut eos, qui
 existimatōe digni sunt, uos admirabar.
 Nūc aut ad uos profectus, oibus ut ita
 dixerim, inueni iutiliores, sic deceptus
 sum. Cū hęc audiuissent Delphi, & ti-
 merēt ne aliq̄ mō Aesopus et ad alias ur-
 bes accedēs male de se diceret: decreue-
 rūt dolo hoīem occidere, atq; igit̄ aureā
 phialā ex eo, qd apud se erat, sacello A-
 pollinis accipiētes, clā in Aesopi abscō-
 derūt stragulis. Cū Aesopus uero igno-
 raret q̄ ab ipsis dolo facta fuerāt, egres-
 sus ibat ī Phocidē. At Delphi aggressi.

καταχόντες αὐτῶν, ἀνέκρινον ὡς ἱεροσυληκότες.
τῶ δ' ἀρνευμένη μηδὲν πεπραχέναι τοῖστο, ἐκεῖ-
νοι πρὸς βίαν τὰ στώματα ἀναπύξαντες τῷ χρυ-
σῆν ἔυρον φιάλῳ, ἢ καὶ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν-
τῆ πόλει πᾶσι ἐπεδείκνυσαν ἔσθ' οὐλίγω θο-
ρῦβω. ὁ μὲν ἔρ' αἰσώπος τὴν ἐκείνων συνοήσας
ἐπιβουλήν, ἐδέϊτο αὐτῶν ἀπολυθῆναι. οἱ δ' ἔ-
μόνον ἔκ' ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα,
καὶ εἰς τὸ δεσποτήριον ἐνέβαλον, θάνατον αὐ-
τοῦ καταφροσάμενοι, αἰσώπῳ δὲ μηδεμίᾳ
μηχανῆ τῆς πονηρᾶς τῆς δε τύχης σωθῆναι δυ-
νάμευθ', ἐαυτῶν ἐπὶ τῆς εἰρηκτῆς ἐθρήνει καθί-
μενθ'. τῆν σωτήριον δὲ τις αὐτῶ, δαμοῖς τοῦ-
νομα, πρὸς αὐτῶν εἰσελθῶν, καὶ ἰδῶν οὕτως ὀ-
λοφυρόμενον, τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους ἤρετο.
καὶ ὅς' ἔφη, γυνή τις προσφάτως τὸν ἑαυτῆς
ἄνδρα θάψασα, καθ' ἡμέραν ἀπιούσα πρὸς τὸ
μνημεῖον, ἐθρήνει. ἀροτριῶν δὲ τις οὐ πόρρω τοῦ
μνήματῳ, εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε τῆς γυναικός.
καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸς
πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καθίσας, σιωπεθρήνει τῆ γυ-
ναικί. τῆς δὲ πυθομένης τί δὴ ποτε καὶ αὐ-
τὸς οὕτως ὀδύρεται; ὅτι καὶ γὰρ φησὶν ἐν-
πρεπῆ γυναικῆ κατάρυξαι. καὶ ἐπειδὰρ κλαύ-
σω, τῆς λύπης κενφίζομαι. ἢ δὲ, καὶ μοὶ τοῦτ'
αὐτό

& detinentes ipsum, percontabantur ut sacrilegum. Illo aut negante aliquid fecisse eiusmodi, illi uis stragulis euolutis auream inuenerunt phialam, quam etiam acceptam omnibus ciuibus ostenderunt, non cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, rogabat eos, ut soluerent. Hi aut non solum non soluerunt, sed ut sacrilegum in carcerem quoque iniecerunt, morte eius suffragijs decreta. Aesopus aut cum nulla astutia a mala hac fortuna liberari posset, seipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiaribus aut ipsius quidam, Damasio nomine, ad ipsum ingressus, & uidens eum sic lamentari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mulier quaedam cum receter suum uirum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans aut quidam non procul a sepulchro, amore captus est mulieris, et derelictis bobus iuit & ipse ad tumulum ac sedens una cum muliere plorabat. Cum illa rogaret cur nam & ipse sic lugeret, Quoniam & ego inquit, decentem mulierem sepeliui, & posteaquam plorauero, moestitia leuor. Illa autem, Et mihi id ipsum

αὐτὸ προσγίνεται, καὶ κείνος, εἰ τοίνυν τις αὐτοῖς
 πῶριπεπῆσεν ἀμὲν πάθει, τί δὴ ποτε ἀλλήλοις
 μὴ σωείμεν; ἐγὼ τε γὰρ φιλῆσω σε ὡς ἐκένιω,
 καὶ μὲ σὺ πάλιν ὡς τὸν σαυτῆς ἄνδρα. ταῦτα
 ἔπεισε τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ σωῆλθορ, ἐν τούτῳ
 τῷ δὲ κλέπτης ἐλθὼν, καὶ τοὺς βόας λύσας, ἀ-
 πῆλασεν. ὁ δ' ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὖ-
 ρηκῶς, κόπτεσθαι τε καὶ οἰμώζειν ἰχυρῶς ἐνεσῆ-
 σατο, ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὀλοφυρόμε-
 νορ ἐυροῦσα, φησὶ, πάλιν κλαίεις; καὶ κείνῳ,
 νῦν εἶπεν ἐπ' ἀληθείας κλαίω, καὶ γὰρ γὰρ πολ-
 λὰς διαδράς κινδυνῶς, νῦν τῷ ὄντι θρίνω, λύ-
 σιν τοῦ κακῆς μηδαμόθεν εὐρίσκω. μετὰ ταῦ-
 τα παρήσαν καὶ οἱ δελφοὶ, καὶ ἐμβαλόντες
 αὐτὸν τῆς εἰρητῆς εἴληκον βιαίως ἐπὶ τοῦ κρημ-
 νοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν. ὅτε ἦν ὁμόφωνα
 τὰ ζῶα, μῦς βατράχῳ φιλιωθεῖς, εἰς δειπνορ
 αὐτὸν ἐκάλεσε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς ταμίον
 πλουσίῳ, εἴθρα πλεῖστα τῶν ἐδωδίμων ἦν, ἐνω-
 χοῦ φησὶ φίλε βάτραχε. μετὰ δὲ τὴν ἐσίασιν,
 καὶ ὁ βάτραχῳ τὸν μῦρ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκάλ-
 λεσε δίαιταρ. ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκάμης φησὶ νη-
 χέμενος. μηρίνθῳ λέπτη τὸν σὸν πόδα τῷ ἐμαν-
 τοῦ προσαρτήσω καὶ τοῦτο πρᾶξας, ἤλατο εἰς
 τὴν λίμνην, αὐτοῦ δὲ καταδιώαντῳ εἰς βά-

id ipsum accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam inuicem non coniungimur? ego etenim amabo te ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum. His persuasit mulieri, & conuenerunt. Interim autem fur profectus, & boues soluens abegit. Ille autem reuersus non inuentis bobus, et plangere et lugere uehemēter instituit. Profecta igitur & mulier, & lamentantē inueniens, inquit, iterū ploras? Et ille, Nunc, ait, uere ploro, Et ego itaq; multis euitatis periculis nunc uere fleo, solutionē mali necū de inueniens. Post hæc affuerūt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant in precipitium. Ille autē eis dicebat. Quando colloquebātur animalia bruta, mus ranae amicus factus ad coenā eā inuitauit, & abducta in penariū diuitis, ubi multa comestibilia erant; comede, inquit amica rana, post epulationē et rana murē in suā inuitauit coenationē: sed ne defatigere, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo, atq; hoc facto saltauit in paludē. Ea autē urinata in profundum.

θΘ. ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶπα.
 ἐγὼ μὲν ἔσδου σου θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ
 ἔσδου μείζονθ. ἐπιπλέοντθ οὐρ τοῦ μυός
 ἐν τῇ λίμνῃ νεκροῦ, καταπῆας αἰτός, τοῦτορ ἀ-
 φήρπασε, σὺρ αὐτῷ δὲ προσηρτημλίον ὁμοῦ θ
 τὸρ βάτραχος, θ οὕτως ἀμφω κατεθοινήσα-
 το, καὶ γὰρ τοίνω βία πρὸς ὑμῶρ ἀποθνήσκων,
 ἔξω τὸρ ἀμωοῦντα. βαβυλῶρ γὰρ καὶ ἑλμὰς
 πᾶσα τὸρ ἐμὸρ παρ' ὑμῶρ ἀπαιτήσουσι θάνα-
 τορ. οἱ μὲν οὐρ δελφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τοῦ
 αἰσώπου. ὁ δ' ἐπὶ τὸ τοῦ ἀπόλωνθ κατέ-
 φυγεν ἰδρόν. οἱ δ' κακῆθεν ἀποσάσαντες μετ'
 ὀργῆς, ἐπὶ τὸρ κρημνὸρ αὐθις ἔλιον. ὁ δ' ἀπά-
 γόμενος ἔλεγεν. ἀκούσατέ μου δελφοί. λαγω-
 ὅς ὑπ' αἰτοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτῳ κανθά-
 ρου κατέφυγε, θεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. ὁ
 δὲ κανθάρος ἤξις τὸν αἰτόρ, μὴ ἀνελεῖρ τὸρ ἰκέ-
 τῳ, ὀρκίζωρ αὐτόρ κατα τοῦ μεγίσου διός, ἢ
 μὴρ μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτῆ.
 ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸρ κανθά-
 ρορ, τὸρ λαγὼρ ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ
 κανθάρος τῷ τε αἰτῷ σωαπέπη, ὡς τῳ καλιάρ
 τέττ κατὰ μαθεῖν. κῆ δὲ προσε λθῶρ, τὰ ὡὰ τέ-
 ττ κατακυλίσας διέφθειρε. τῷ δὲ δεινὸρ ποιησα-
 μέντ, εἴ τις τέτο τολμήσειε, καπὶ μετεωροτέρτ
 τόπου

dū, mus suffocabat, & moriens ait: ego
 quidē per te morior, sed me uindicabit
 maior. Supernatante igit̃ mure in palu-
 de mortuo, deuolās aquila hūc arrīpuit,
 cū eo aut̃ appensam unā etiā ranā, & sic
 ambos deuorauit. Et ego igit̃, qui ui per
 uos morior habeboultorē. Babylō em̃
 & Græcia omnis meā à uobis exigent
 mortē. Delphi tamē ne sic quidē peper-
 cerūt Aesopo. Ille aut̃ in Apollinis con-
 fugit sacellū, sed illi & illinc extraxerūt
 irati, & in præcipitiū rursus traxerunt.
 Aesopus cū abduceret̃, dicebat, Audite
 me Delphi: Lepus aquila insectante in
 lustrum scarabei confugit, rogans ut ab
 eo seruaretur, Scarabeus autem roga-
 bat aquilam, ne occideret supplicē, ob-
 testando ipsam p̃ maximū Iouem, sal-
 tē ne despiceret paruitatē suam. Illa ue-
 ro irata, ala percutiens scarabeū, lepo-
 rem raptū depasta est. Scarabeus aut̃ &
 cum aquila uolauit, ut nidum eius disce-
 ret, ac iam profectus oua eius deuoluta
 dirupit. Illa autem cum graue existima-
 ret, si quis hoc ausus fuisset: & in altiore
 loco

τόπου το δευτέρου νεοηοποιήσα μλίν, καὶ κείπασ-
 λιμὸ κἀνθάρος τὰ ἴσα τοῦτομ δέθνηκεν. ὁ δ' αἰ-
 ῥσ ἀμνηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβάς ἐπὶ τὸν δία,
 τούτου γὰρ ἰδρὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γό-
 νασι πῶ τρίτῳ γονίῳ τῆν ὠῶμ ἔθνηκε, τῷ θεῷ
 ταῦτα παραθέμεν, καὶ ἰκετεύσας φυλάτ-
 τειν. ὁ κἀνθάρος δὲ κόπρου σφαιραμ ποιήσας,
 καὶ ἀναβάς ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ διὸς ταύτῳ
 καθῆκεν. ὁ δὲ ζεὺς ἀνασὰς ἐφ' ὧ πῶ ὄνθομ ἀπο-
 τεινάξαθαί, καὶ τὰ ὠχ διέρριψεν ἐκλαθόμε-
 ν, καὶ συνετρίβη πεσόντα. μαθῶν δὲ πρὸς
 τοῦ κἀνθάρος, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰῆρ ἀμυ-
 νόμεν. οὐ γὰρ δὴ τὸν κἀνθάρομ ἐκείν, μό-
 νομ ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δία αὐτὸν ἠσέβη-
 σε, πρὸς τὸν αἰῆρ εἶπεν ἐλθόντα, κἀνθάρομ εἶναι
 τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ δικαίως λυπεῖν. μὴ βυ-
 λόμεν, οὐρ τὸ γέν, τὸ τῆν αἰετῶμ σωπι-
 θῆναι, σωεβούλευε τῷ κἀνθάρω διαλλαγαῖς
 πρὸς τὸν αἰετὸν θεῖσθαι. τοῦ δὲ μὴ παθομενίου,
 ἐκείνος εἰς καιρὸν ἔτδρομ τὸν τῆν αἰετῶμ μετέ-
 θηκε τοκετόμ, ἠνίκα αἶρ μὴ φαίνωνται κἀνθα-
 ροι. καὶ ὑμεῖς οὐρ ὧ ἄνδρες δελφοί, μὴ ἀτιμά-
 σητε τοῦτομ δὴ τὸν θεὸν, εἰς ὃν κατέφυγομ, εἰ
 καὶ μικρὸ τετύχηκεν ἰδρὸ. οὐδὲ γὰρ ἀσεβεῖς πόριό-
 φετ. οἱ δὲ δελφοί τούτωμ ὀλίγα φροντίζοντες,
 πῶ

loco secūdo nidificasset , & illic rursus
 scarabeus iisdē hāc affecit. Sed aquila
 inops consiliū penitus , ascendit ad Iouē
 (in eius em̄ tutela esse dicit) & in ipsius
 genibus tertiā fœturā ouorū posuit, deo
 ipsa cōmendans , & supplicās ut custo-
 diret. Sed scarabeus è stercore pilula fa-
 cta, ascendit, & in sinū Iouis eam demis-
 sit. Iupiter assurgens ut fimū excuteret,
 & oua abiicit oblitus , quæ & contriuit
 deiecta. Sed cum didicisset à scarabeo, q̄
 hęc fecisset ut aquilam ulcisceretur, non
 enim scarabeum tantū illa affecit iniu-
 ria , sed & in Iouem ipsum impia fuit,
 aquilæ reuersæ ait , scarabeum esse qui
 affecit mœrore , & certe iure affecisse.
 Nolens igitur aquilarum genus defice-
 re, consuluit scarabeo, ut aquilæ recon-
 cilaretur. Cum hic non paruisset , ille in
 aliud tempus transposuit aquilarū pars-
 tum, cum nō appareant scarabei. Et uos
 igitur o uiri Delphi , ne despiciate hunc
 deum, ad quem profugit: etsi paruū fors-
 titus est delubrū, necq̄ enim impios ne-
 gliget. Delphi uero hęc parū curantes,

πῶς ἐπὶ τῶν θάνατον ὁμοίως ἤγορ. αἰσώπῳ δὲ
 μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων ὄρων καμ-
 πημένους πάλιν φησὶν. ἄνδρες ἀνήμεροι καὶ
 φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γε-
 γηρακώς, ἐπεὶ μηδὲ ποτε εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρ-
 κάλει τῶς οἰκείους τὸ το θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζεύξαν-
 τες ὄναρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης αὐτῶν ἀναβίβα-
 σάμενοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλάυνειν. ὁ δὲ οὐκ ἔβη,
 χειμῶν δὲ καὶ θυέλης τῶν ἀέρα καταλαβόν-
 των, καὶ ζόφου γενόμενου, τὰ ὄναρια τῆς ὁδοῦ
 πλανηθέντα, εἰς τινα κρημνὸν ἐξετόπισαν τῶν
 πρεσβυτέρων. ὁ δὲ μέλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι,
 ὃν Ζεὺς εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι οὕτω παρὰ
 λόγον ἀπολυμαι; καὶ ταῦτα εἶπ' ὑφ' ἵππων
 γυναίων, εἶθ' ἡμιόνων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄναριων εὐ-
 τελεσάτων. καὶ γὰρ τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν δυ-
 χειράνω, ὅτι μὴ ὑπ' ἐντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἐμολύ-
 μων, ἀλλ' ὑπ' ἀχρείων καὶ κακίστων ἀπόλ-
 λυμαι. μέλων δὲ ἤδη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ἀφί-
 εσθαι, τοιοῦτον εἶρηκε πάλιν μῦθον. ἀνὴρ τις
 τῆς οἰκείας ἐραστὴς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν ἀπέ-
 σταλε πῶν γυναῖκα, μόνῳ δὲ πῶν θυγατέ-
 ρα ἀπολαβῶν, ἐβιάζετο. ἡ δὲ, πᾶσι δὲ, εἶπεν,
 ἀνόστια πράττεις, εὐχόμενος μὲν τοῖς ἄλλοις πολ-
 λῶν ἀνδρῶν ἀσχιωθῆναι, ἢ ἄλλοις σε τὸ γεννη-
 σαμένον.

recta ad mortē itidem agebāt. Aesopus
nulla re à se dicta uidens eos flecti, rur-
sus ait : Viri crudeles & interfectores
audite: Agricola quidam in agro conse-
nuit, cum nunquā ingressus esset in ur-
bem, precabatur domesticos ut eam ui-
deret : at illi iunctis asellis atq; in curru
eo imposito, solum iusserūt agere : eun-
ti autem procella & turbine aërem oc-
cupantibus et tenebris factis, aselli à uia
aberrantes, in quoddā præcipitiū dedus-
xerunt senem : at ille iam præcipitan-
dus, ò Iupiter, ait, qua in re te iniuria
affeci: quoniam sic inique occidor, præ-
sertimq; neq; ab equis generosis, neq; à
mulis bonis, sed ab asellis uilissimis. Et
ego itaq; eodē modo nunc tristior, quo-
niā non ab honoratis uiris & elegantibus,
uerū ab inutilibus et pessimis inter-
ficior. Iamq; præcipitādus eiusmodi di-
xit rursus fabulā: Vir quidā suā deamās
filiā, rus misit uxore, solā autē filiā recep-
tā uiolauit. Illa aut, Pater, ait, scelesti fa-
cis : optarem tamen à multis uiris dede-
core hoc affici, quàm à te, qui genui-

σαμλίου . τούτο τοίνυν καὶ ἐφ' ὑμῶν ὡ παρὰ νόμοι δελφοὶ λέγω , ὡς ἠρούμιω σκύλη καὶ χαρύβδι περιπεσῆν, καὶ ταῖς ἐμ' ἀφρικῆ σύρπεσιμ, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀποθανεῖν. καταρῶμαι γούρ ὑμῶν τῆ πατρίδι, καὶ θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔξω πάσης δίκης ἀπόλυμαι, οἱ μοι τιμωρήσασιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαμ μὲν οὖν αὐτῶν οἱ δελφοὶ κατὰ τοῦ κρημανοῦ, καὶ ἀπέθανον. ἔπολλω δ' ὑσδρομ λοιμῶ συρθεθέντες, χρημὸν ἔλαβον ἕξιλάσκουσαι τῶν αἰσώπου θάνατον . ἔφ καὶ ὡς σιωιδότες ἑαυτοῖς ἀδίκως φονευθέντι, καὶ σήλιω ἀνέστησαν . οἱ δ' ἐμ τῆ ἐλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῆν σοφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπου πεπραγμένα μαθόντες, εἰς τε δελφὸς παρεγένοντο, καὶ σὺν ἐκείνοις σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῶ αἰσώπου θανάτῳ γεγονάσιμ.

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Ο Υ Α Ι Σ Ω Π Ο Υ
βίβλ ὑπὸ Μαξίμου τῆ Πλανόδου
συγγραφέντ.

sti. Hoc nūc & in uos, o iniqui Delphi,
dico, quod eligerē in Scyllā & Charyb-
dīm potius incidere, ac in Africæ syrteis
quā p̄ uos iniuste atq; indigne mori.
Execror igit̄ uestrā patriā, et deos testor,
me p̄ter oēm iustitiā interire, qui me ul-
ciscēt ex auditū. Precipitē igit̄ ipsum de-
derūt de rupe, et mortuus est. Nō multo
post aut̄ pestilentia laborantes, oraculū
acceperūt expiādā esse Aesopi mortē.
Cui, q̄ & cōscij sibi essent, iniuste eū in-
terfecisse, etiā cippū erexerunt. Sed pri-
mates Græciæ, ac doctissimi quiq; cū et
ipsi quæ in Aesopū facta fuissent, intel-
lexissent, & in Delphos profecti sunt, et
cū illis habita inquisitione, ultores et ip-
si Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE.

à Maximo Planude
conscriptæ.

Αεὶς καὶ ἀλώπηνξ.

ΕΤΟΣ καὶ ἀλώπηνξ
 Φιλιωθέντες, πλησίον
 ἀλλήλων οἰκῆν ἔγνωσαν,
 βεβαίως τε Φιλίας
 ποιούμενοι τῷ συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ'
 ὑψηλῶν δένδρων τὴν κα-
 λιάμ ἐπήξατο. ἡ δ' ἀλώπηνξ ἐμ τοῖς ἔγγιστα θάμνο-
 υοῖς ἐτεκνοποίησατο. ἐπὶ νομῆν δ' ἔμ ποτε τῆς ἀ-
 λώπεικος προσελθούσης, ὁ αἰεὶς τροφῆς ἀποράμ,
 καταπῆας ἐπὶ τῆν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύ-
 τῆς ἀναρπάσας, ἅμα τοῖς αὐτῶν νεοτῆοῖς ἐθοινή-
 σατο. ἡ δ' ἀλώπηνξ ἐπανελευσάσα, καὶ τὸ πρᾶχ-
 θῆν μαθούσα, ἔτοσθετορ ἐπὶ τῶν τέκνων ἠνιάθη
 θανάτω, ὅσθ' ἐπὶ τῶ τῆς ἀμύνης ἀπόρω, χερ-
 σαία γὰρ ἔστα, πῆλιν δὲ δώκην ἔχ οἷα τε ἦν. διὸ καὶ
 πόρρωθεν σᾶσα, τῶν οὖν τοῖς ἀδυνάτοις ὄσθ' ἔμ
 ἔμ πορορ, τῶν ἐχθρῶν κατακράτο. ἔπολλω δ' ὑσε-
 ρορ, αἰγάτινων ἐπ' ἀγρῶν θυόντων, καταπῆας ὁ
 αἰεὶς, μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀν-
 θραξιμ ἤρπασε, καὶ πὶ τῶν νεοτῆων ἠγάγεμ.
 ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντι τῶν καύτα,
 καὶ

Aquila & uulpes.

QVILA & uulpes inita amicitia propé habitare decreuerūt, confirmationē amicitie faciēdo consuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit : uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulū igitur aliquādo uulpe profecta, aquila cibi indigēs, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, un'acū ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, et recognita, non tam filiorū triftata eſt morte, quā uindictæ inopia : quia em̄ terreſtris eſſet, uolucrē pſequi haud poterat. Quare procul ſtās, qd etiā impotētibus eſt facile, inimicę maledicebat. Nō multo aut̄ poſt, capram quibuſdā in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uiſctime cū ignitis carbonibus rapuit, et in nidū tulit. Vento aut̄ uehemētī tūc flāte,

καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης οἱ αἰτιδῆς ἀπῆνεσθε
 ἔτι τυγχάνοντες, ὀπῆθέντες εἰς γῆρκατέπεσον.
 ἢ δ' αἰσώπης ἐπιδραμούσα, ἐμ ὄφει τοῦ αἰετοῦ
 πάντα κατέφαγεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Θελίαρ πρᾶσσονδούνη
 τες καὶ πῶ ἐκ τῆς ἠδουκηνέωρ φύγῳσι τιμω-
 ρίαρ δι' ἀσθένειαρ, ἀλλὰ τῶ γε θείαρ δίκῳ ἀ
 διακρῶσονται.

Αεὶς καὶ κύνθαρος.

Αγῶς ὑπ' αἰετοῦ διακόμενῳ, πρὸς
 κοίτῳ κύνθαρος κατέφυγε, θεόμενῳ
 ὑπ' αὐτῷ σωθῆναι. ὁ δὲ κύνθαρος ἤξις ἔμ αετῶρ μὴ
 ἀνελεῖν ἔμ ἰκέτῳ, ὀρκίζῳρ αὐτῶρ κατὰ τῷ με-
 γίσου διός, ἢ μὴ κατὰ φρονῆσαι τῆς μικρό-
 τητῳ αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆρυγι ῥαπί-
 σασ ἔμ κύνθαρον, ἔμ λαγῶρ ἀρπάσας κατέ-
 φαγεν. ὁ δὲ κύνθαρος τῶ τε αετῶ σιωπαπέπῆ,
 ὡς πῶ καλιάρ τούτου κατὰ μαθεῖν. καὶ δὴ προσ-
 ελθῶρ, τὰ ὡά τούτου κατακυλίσας διέφθε-
 ρε. ἔμ δὲ δεινὸρ ποιησαμένης, εἴ τις τούτο πολ-
 μήσειε, καπὶ μετεωροτέρῳ τόπῳ το δευτερορ νε-
 σθησοιησαμένης, κακεῖ πάλιν ὁ κύνθαρος τὰ
 ἴσα τῶτορ διέθηκεν, ὁ δ' αεὶς ἀμνηχανήσας τοῖς
 ὄλοις, ἀναβῆς ἐπὶ ἔμ δία, τούτου ἔμ ἰδρὸς εἶναι
 λέγεται.

et flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum essent, affati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in cōspectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat eos q̄ amicitia uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiāt ultionē ob impotentia, diuinū tamen supplicium non depulsuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila in seclate in lustrū scarabei profugit, rogās ut ab eo seruaretur. Scarabeus aut rogabat aquilā, ne occideret supplicē: obtestans ipsam per maximū Iouem, ne scilicet contemneret paruitatē suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeū, & leporem arreptū deuorauit. At scarabeus, & cum aquila uolauit, ut nidū eius disceret, & iā profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente q̄ q̄s hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secūdo nido constructo, & illic rursus scarabeus eisdem eā affecit: aquila aut cōsiliū inops penitus, ascendit ad Iouem (huius em̄ sacra esse

λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τῷ τρίτῳ γονήμ
 τῆν ὤων ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμεν
 καὶ ἰκετεύσας φυλάττην, ὁ κάνθαρος δὲ κό-
 πρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τοῦ
 κόλπυ τῷ θεῷ ταύτῳ καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀνα-
 σάς, ἐφῶ τῷ ὄνθω ἀποτεινᾶξαι, ἢ τὰ ὠά
 διέρρειεν, ἐκλαθόμεν
 καὶ σιωπῆσθαι πε-
 σόντα. μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ'
 ἔδρασε τῷ αἰτῷ ἀμωόμεν
 , οὐ γὰρ μὴ τῷ
 κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τῷ δῖα αὐτῷ ἠσέβησε, πρὸς τῷ αἰτῷ εἶπεν ἐλ-
 θόντα, κάνθαρον εἶναι τῷ λυπούντα, καὶ δὴ
 δικαίως λυπεῖν. μὴ βυλόμεν
 οὐρ τῷ γέν
 τῷ τῆν αἰτῷ πωανισθῆναι, σιωβούλευε τῷ καν-
 θάρω διαμαγὰς πρὸς τῷ αἰτῷ θεῖται. τοῦ δὲ
 μὴ πειθομένης, ἐκεῖν
 εἰς καιρὸν ἔδρῳ τῷ
 τῆν αἰτῷ μετέθηκε τοκετῷ. ἠνίκα ἂν μὴ φαί-
 νωνται κάνθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζο-
 μένης, ὡς οὐδεὶς ἐστίν, ὅς προσηλακισθεὶς, οὐκ
 ἂν δασηθεῖν ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

Ἀνδῶν καὶ ἱέραξ.

Α Ἡδῶν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη, κα-
 τὰ τὸ εἶδος ἦδεν. ἱέραξ δὲ θεασά-
 μεν
 ,

dicitur) in eius genibus tertium partum ouorum posuit, deo ipsa cōmendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autem ex fimo pilula facta & ascendit & in sinum Iouis eam demisit: sed Iupiter cum surrexisset ut finum excuteret, & oua proiecit oblitus, quæ et cōtriuuit deiecta. Cognito à scarabeo quòd hoc fecisset ut aquilam ulcisceretur: nam non modo scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter, scarabeum esse qui mœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, cōsulit scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, Iupiter in aliud tempus aquilarum transmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum contemnendum, considerando, nō esse quenquam, qui laceffitus se ulcisci non queat.

Philomela & accipiter.

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uis
dens

μυθῶ, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, σιωπήληφεν ἐπι-
πῆς. ἢ δ' ἀναρῆσθ μέλυσσα, εἶδετο τοῦ ἱέρακος
μὴ βρωθῆναι. μήτε γὰρ ἱκανὴν εἶναι ἱέρακος γασ-
τέρα πληρῆν, δεῖν δὲ αὐτὸν τροφῆς προσδεόμε-
νον, ἐπὶ τὰ μείζω τῆν ὀρνέων τραπεῖσθαι. καὶ ὁ
ἱέραξ ἔπολαβῶν εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε ἀφρω
ἂν εἴλω, εἴ τι ἐν χόρσι ἐτοίμω τροφὴν ἀφείς,
τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Επιμύθιοι.

Ο μύθῶ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνθρώπων οὕτως
ἀλόγισοί εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλεόνων ἀδῆ-
λων, τὰ ἐν χόρσι προῖέμενοι.

Αλώπην καὶ τράγῶ.

Αλώπην καὶ τράγῶ διψῶντες εἰς φρέ-
α κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ
τράγῶ σκεπηομλίου τὴν ἀνοδορ. ἢ ἀλώπην ἔφη.
θάρσει, χρήσιμόν τι ἔστι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σω-
τηρίαν ἐπινοήσῃ. εἰ γὰρ ὄρθιῶ σαθεῖς, τοὺς
ἐμπροσθίους τῆν ποδῶν τῶ τοίχῳ προσδρέσεις,
καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τοῦμπροσθεν κλι-
νῆς, ἀναδραμοῦσα δὲ τῆν σῶν αὐτῆν ἰσχύων
καὶ κέρατων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκείθεν
πυθῆσασα, καὶ σὲ μετὰ τοῦτο ἀνασπῶσά ἐνε-
πεῦθεν. τοῦ δὲ τράγῶ πρὸς τοῦτο ἐτοίμως ὑπῆ-
ρεθησαμένῃ, ἐκείνη τοῦ φρέατος ἔτως ἐκπῆ-

προβείδω. ἀρρη-
τοῖς.
καδραμῆν
πυθῆσασα. καὶ τῆν ἀ-
δρέων ἰσχύων.

σηδῶ.

τῶ. ἀρρητοῖς, ἀρρητοῖς, καὶ τῶ. δησασα,

dēs, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cū occidenda foret, orabat accipitrē, ne deuoraret: necq; enim satis esse ad accipitris uentrē implendū, sed oportere ipsum cibo egētē ad maiores aues cōuertī. At accipiter suscipiēs ait, Sed ego certe demēs essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso, q̄ nō uidēt persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; hoīes eodem modo esse incōsultos, q̄ spe maiorū incertorū, q̄ in manibus habent amittant.

Vulpes & Hircus.

Vulpes et hircus sitientes in puteū descenderunt: sed postq; biberūt, hirco indagante ascensum, uulpes ait, Confide, utile quid in utriusq; etiam salutē excogitavi: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parietī firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partē inclinaueris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua & extra puteū illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. ab hirco autē ad hoc prompte officio præstito, illa cū ex puteo sic exiliuisset,

*Vir: a dē orat: in
uobis magis & me
moriam dignis. con.
libra prius dē
et alta. postea dē
sui postea dē*

δῆσασα, ἔσκιρτα πρὶ ῥ' ὀμίον ἠδομλίη. ὁ δὲ
 τράγῳ αὐτῷ ἐμέμφετο, ὡς παραβαίνουσα
 τὰ; σιωθήκας. ἠ δ', ἄλλ' εἰ τοσαύτας εἶπε φρε-
 νας ἐκέκτησο, ὅποσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ἔ-
 πρόδρομ' ἄρ κατέβη, πρὶ ῥ' ἠτῷ ἀνοδορ σιέψα-
 θαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ ῥ' φρόνιμον ἄν-
 δρα δὲ πρόδρομ' τὰ τέλη σκοποῦντα τῶν
 πραγμάτων, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλώπηξ καὶ λέων.

Αλώπηξ μὴ πω θεασαμένη λέοντα, ἐπεί-
 δή κατὰ τινὰ τύχῃ αὐτῷ σιωλήτη-
 σε, τὸ μὲν πρῶτον ἔτως ἐφοβήθη, ὡς μικρὴ καὶ
 ἀποθνήσκουσα. ἔπειτα τοδεύτερον θεασαμένη, ἐφο-
 βήθη μὲν, ἔ μὴ ὡς τὸ πρόδρομ'. ἐκ τρίτου δὲ
 τῆτον θεασαμένη, ἔτως αὐτοῦ κατεθάρσυνε,
 ὡς καὶ προσελθοῦσα ^{καταβήσκει} διαλεχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ ὅτι ἡ σιωπή και τὰ φόβρα
 τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος καὶ ἀλεκτρυών.

Αἴλουρος συλλαβῶν ἀλεκτρυόνα, μετ'
 εὐλόγου τούτου αἰτίας ἠβουλήθη κα-
 ταφαγεῖν. καὶ δὴ κατηγόρη αὐτῆ, λέγων, ὡς ὁ-
 χλυρὸς εἶν τοῖς ἀνθρώποις, νύκτωρ κειραγῶς, καὶ
 μὴ

μη συγχωρῶν ὕπνια τυγχάνειν. τοῦ δ' ἀπολαύ-
 γασμένον, ἐπὶ τῆ ἐκείνων ὠφελεία τοῦτο ποιῆν,
 ὡς ἐπὶ τὰ σιωπήθη τῶν ἔργων ἐγείρεσθαι, πάλιν
 ὁ αἴλουρος αἰτία ἐπέφθρα, ὡς ἀσεβὴς εἴη περὶ
 τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενα
 ἱεῖ. τοῦ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῆν δε-
 σωτοῶν πράττειν φήσιν. πολλῶν αὐτοῖς
 ἐντεῦθεν ὡν τικτομένων. ὁ αἴλουρος ἔπαρ,
 ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορείς εὐπροσώπων ἄ-
 πολογιῶν, ἐγώ γε μάλιστα ἄτροφον ἔμνησ-
 τῶτον κατεθοινήσατο.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμε-
 λην αἰσχρινὴν, εἴ μὴ μετ' εὐλόγῳ διωκθῆναι προ-
 χήματος, ἀπαρακαλύπτως γεμῆν πονηρένετ.

Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐμ παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀπο-
 κοπίσης τῆς οὐραῖς διαδραῖσα, ἀβίω-
 τον ὑπ' αἰσχίνης ἠγείτο τῶν βίου. ἔγνω οὖν καὶ
 τὰς ἄλλας ἀλώπεκας τῶν αὐτῶν νοθετῆσαι,
 ὡς αἰμ τῶ κοινῶ πάθει τῶ ἴδιον συγκαλύψαν
 αἰσχρῶν. ἢ δὴ πᾶσας ἀθροίσασα, παρήκει τὰς οὐ-
 ρὰς ἀποκόπειν. ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τῶ
 μέλθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ ποριθῶν βάρθ' προσηρ-
 τημλίον. Ἐπολαβῆσα δὲ τις αὐτῶν εἶπεν. ὦ

αὐτή,

αὐτοῦ. γίν

συγκαλύψαν

ὅταν ἀρρο-
 ῶντο.

que permittētē somno frui. Eo uero re-
spondēte ad illorū utilitatē id se facere,
ut ad consueta opera excitarent; rursus
feles causam afferebat, quod impius es-
set erga naturā, cum matre ac sororibus
coēundo. Eo autē & hoc ad utilitatē do-
minorū facere dicente, cum multa ipsis
hinc oua pariantur: feles præfatus, sed
si tu multis abundas euidentibus re-
sponsionibus, ego tamen ieiunus non
perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauā naturā peccare
uolentē, si nō uerisimili cū prætextu fa-
cere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa
cauda euasisset, nō uiuendā p̄ pu-
dore existimabat uitā. Deceuit itaq; &
alijs uulpib. hoc idē psuadere, ut cōmu-
ni malo suū celaret, dedecus. Et iam o-
mnibus collectis suadet caudas abscin-
dere, qd nō indecens solū hoc membrū
sit, sed & superuacuū onus appensum.
Respondēs autē ex ipsis quēdā ait: heus

αὕτη, ἀλλ' εἴ εἰ σοὶ τοῦτο προσέφθρα, οὐκ ἄρ
ἡμίρ αὐτὸ σώεβούλευες.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἄνθρωπον,
εἰ δὲ ^{εὐνοίαν} εὐνοίαν, τὰς ^{εἰς} πρὸς τοὺς πέλας ποιῶνται
συμβουλίας, ἀλλ' εἰ δὲ ^{αὐτοῖς} αὐτοῖς συμφέρον.

Αλώπηνε καὶ βάτθ.

Αλώπηνε φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ
ὀλιώθησασα κατὰ πίπην ἐμελλεν, ἐπε-
λάβετο πρὸς βοήθειαν βάτθ. καὶ δὴ τῆς πό-
δας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἰμάξασα, καὶ ἄλ-
γῆσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν. οἴμοι, κατὰφυγεῖν
με γὰρ ἐπὶ σέως ἐπὶ βοήθῳ, σὺ χεῖρον διεθνηκας.
ἀλλ' ἐσφάλης ὧ αὕτη, φησὶ ἡ βάτθ, ἐμὲ βε-
ληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἢ τις πάντων ἐπιλαμ-
βανέσθαι εἴωθα. Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῆν ἄνθρωπον
μάταιοι ὅσοι βοήθοις προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδία-
κῆρ μάλλον ἐμφυτοῦ.

Αλώπηνε καὶ κροκόδειλος.

Αλώπηνε καὶ κροκόδειλος ἡμισοβήτην
πρὶ ἐυγενείας. πομπὰ δὲ τῆς κροκοδεί-
λου ὑπερήφανα πρὶ τῆς τῶν προγόνων διεξί-
οντος λαμπρότητος, ὡς γε γυμνασιαρχηκό-
των, ἢ ἀλώπηνε ὑπολαβέσθαι. ὧ τὰμ εἶπεν, ἀλλὰ
καὶ μ

tu, nisi tibi hoc conduceret nobis nō cōsuleres. Affabulatio.

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo commodo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe cōscensa, cū lapsa casura foret, apprehēdit in adiutoriū rubū. Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eā dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanq̄ ad auxiliatorē, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inq̄t rubus, quę me apprehēdere uoluisti, q̄ oēs apprehēdere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoq̄ esse stultos, q̄ ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus cōtendebāt de nobilitate: cū multa aut crocodilus superba de progenitorū narrasset splendore, q̄ exercitationū principes fuerint: uulpes suscipiēs, o amicissime, ait,

k 2 sed

καὶ μὴ σὺ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δέρματος γε φαίνη, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γε γυμνασμεῖος.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομελῶν ἀνδρῶν ἔλεγχεται τὰ πρῶτα γίνεται.

Αλεκτρύονες καὶ πέρδιξ.

Αλεκτρύονάς τις ἔχωρ ἐπὶ τῆς οἰκίας, πρῶτος καὶ πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεισθαι. τῶν δὲ τυπῆόντων αὐτῶν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλόφυλος ταῦτα πάχην ἔσθ' ἢ ἀλεκτρύονων. ὡς ἰ μετὰ μικρῶν καὶ κείνης ἐώρακε μαχομεῖος ἢ ἀλμῆος κόπροντας, τῆς λύπης ἀπολυθῆς, εἶπε· ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν νῦν οὐ λυπήσομαι, ὄρων ἢ αὐτῶν μαχομεῖος ἀλμῆοις.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλοζίων ὑβρεις, ὅταν αὐτοῦς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομεῖους.

Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ἔσθ' ἢ κριτῶν καὶ ἔκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διδρυνόμενη, εὖρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἢ ἢ ἀναλαβῆσα ταῖς χερσὶν, εἶπε· ὡοία κεφαλὴ, ἢ εὐγέφαλον δὲ ἔχει.

Επιμύθιον

sed si ipse nihil dicas, tñ ex cute uideris antiquis temporibus esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mēdaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

GAllos quidam habens domi, empta & pdicem cū illis pasci dimisit: qui cū ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabatur ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: cū uero paulo post & illos uideret pugnare & se ipsos cedere, mœrore soluta ait: Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant neq; à suis abstinere.

Vulpes.

Vulpes in domū mimi profecta, & singula ipsius uasa pscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: o quale caput, & cerebrum non habet.

*Tras: in chil: fol: 7. 16
in ten puerbia referat
caput in nra re
bro. De his qui pe
in corporis p
ingenio carentes.*

Επιμύθιορ.

Ο μύθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κτ' δὲ ψυχὴν ἀλογίσης.

Ανθρακεὺς καὶ κναφεύς.

Ανθρακεὺς ἐπὶ τινὶ οἰκῶν οἰκίᾳς, ἤξις καὶ κναφεῖα πρᾶξιενόμενον αὐτῷ συνοικήσαι. ὁ δὲ κναφεύς ἔπολαβῶν ἔφη. ἄλλ' ἔκ ἀμ τὸ τοῦ διωαίμιω ἔγω γε πρᾶξιαι. δέδισα γὰρ, μή πως ἀπὸρ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Επιμύθιορ.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πᾶρ τὸ ἀνόμιον ἀκοινωνήτων.

Αλιῆς.

Αλιῆς εἶλον σαγίνω. βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον καὶ ἐσκήρτων, πολλὴν εἶναι πρὸς ἄγρα νομίζοντες. ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἡϊόνοσ ταύτιω ἐλκίσαντες, τῆν μὲν ἰχθύων εὐρομ ὀλίγης, λίθορ δ' ἐμ αὐτῆ παμμεγέθη, ἀθυμῆν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ὅ τοσοῦτορ ἐπὶ τῆ τῆν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσορ ὅτι καὶ τὰναντία πρὸς πειλίφασιν. εἰς δὲ τις ἐμ αὐτοῖς πρεσβύτορ εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα ὡς ἑταῖροι. τῆ γὰρ ἡδονῆ ὡς εἰκεν, ἀδελφὴ ἐστὶν ἡ λύπη. κἢ ἡμᾶς ἐμ ἔδει τσαῦτα προηδωθέντας, πάντως τῆ κἢ λυπηθῆναι.

Επιμύθιορ.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀφροτυχίαις.

Κομπασῆς.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidē corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo.

Carbonarius in quadā habitās domo, rogabat ut & fullo accederet, & secū cohabitaret: sed fullo respondēdo ait, Sed nō hoc possem ego facere: timēo em̄ ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas. Affabulatio.

Fabula significat om̄e dissimile, esse in-
Piscatores. (sociabile.

Piscatores trahebāt uerriculū, qđ cū graue foret, gaudebāt et exultabāt, multū inesse prædæ existimātes: sed cū in littus ipsum traxissent, piscesq; paucos qđē, sed lapidē in eo p̄ magnū inuenissent, tristari & mœrere cœperūt, non tã pisciū paucitate, q̄ q̄ & cōtraria antè an̄o p̄sumpserāt. qđā aut̄ inter eos natu grādiōr dixit, Ne tristemur ò socij; nam uoluptati, ut uidef, soror est tristitia: & nos igit̄ oportebat tātū antelætatos, oĩno aliq̄ in re etiã tristari. Affabulatio.

Fabula significat non oportere tritari frustrata spe. k 4 lacta

Κομπασίς.

ΑΝῆρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν, πρὸς τὴν ἑαυτῆ γῆν ἐπανελθῶν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθικαῖς χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῆ ῥόδῳ πεπηδικήσας πηδῆμα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ διωκτῶν ἀρ εἴη πηδῆσαι. πρὸς τὸτο δὲ κῆ μάρτυρας τῶν ἐκεῖ παρόντων ἔλεγει ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη. ὦ ἄνθρωπε, εἰ ἀληθὲς τὸτ' ἔστιν, εὐδὲν δῆσοι μαρτύρων. ἴδ' ῥόδου, ἴδ' κῆ τὸ πηδῆμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ μὴ πρόχειρος ἢ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ἢ, πᾶς λόγος πορίτης ἐστίν.

Αδύνατα ἐπαγγελόμενοι.

ΑΝῆρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπει δὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσθεὶς, τῶν θεῶν ἐδέετο, ὡς εἰ τὴν ὑγίαιαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσαιεν, ἐκατ' ἑβόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπὸ χυμένῳ εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναῖκος αὐτοῦ πυθομένης, καὶ τοῦ σοι ταῦτα ἦν ὑγιάνης; ἐκεῖν ἔφη. οἷον ἄνασθῆναί με ἐντεῦθεν, ἴν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσι;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλονται,

Iactator.

Vir quidā peregrinatus, deinde in suā patriā reuersus, aliaq; multa in diuersis uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiā Rhodi saltasse saltū, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes, qui ibi interfuerūt, dicebat habere. Quidā autem ex ijs qui aderant, suscipiens ait: heus tu, si uerum hoc est, non est tibi opus testibus, En Rhodus, en saltus. Affabulatio.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnē sermonem uanū esse & superuacuum.

Impossibilia promittens.

Vir pauper egrotans & male affectus, cū à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent centum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium. Vxorē autem eius rogante, & ubi tibi hęc si cōualueris? ille ait. Putas enim surgere me hinc, ut dei hęc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos facile polliceri,

γέρονται, ἄπὸρ τελέσαι ἔργω ἔ προσδοκῶσιν.
Κακοπράγμων.

Α Νὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν εἰς δελφοῖς
ἦκεν ἀπόλλωνα, περᾶσαι τοῦτον βυ-
λόμην Θ. καὶ δὴ λαβὼν στυγίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
τοῦτο τῇ ἑσθῆτι σκεπάσας, ἔσκη τε τῆ τρίποδος
ἔγγισα, καὶ ἤρετο τὸν θεόν, λέγων. ἀπόλλοι,
ὄ μετὰ χεῖρας φέρω, πότδρον ἔμπνοου ὄβρι, ἢ
ἄπνοου; βυλόμην Θ, ὡς εἰ μὴ ἄπνοου εἶποι,
ζῶν ἀναδείξαι τὸν στυγίον. εἰ δ' ἔμπνοου, εὐθύς ἀ-
ποπνίξας, νεκρὸν ἐκείνο προσεγχεῖν. ὁ δ' ἔγε θε-
ὸς πλὴν κακότεχνον αὐτὸν γνοῦς ἐπίνοιαμ, εἶπεν.
ὄ πότδρον ὧδ' οὗτος βέλει ποιῆσαι, ποίησον. πα-
ρά σοι κέεται γὰρ τὸτο πράξαι, ἢ τοι ζῶν ὄκα-
τέχης, ἢ νεκρὸν ἔποδειξαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεὸν ἀπαραλόγισον καὶ
ἀλάθητον. *αὐτὸς γὰρ nihil latet.*

Αλιεὺς.

Α Λιεὺς ἔβελθόντες εἰς ἄγραμ, ἐπειδὴ πο-
λύμ χρόνον ταλαιπωρήσαντες, οὐδέμ
εἶλον, σφόδρα τε ἠθύμοισιν, καὶ ἀναχωρῆσαι πα-
ρεσκευάζοντο. εὐθύς δὲ θύννος ἔπεδ τὴν μεγίστην
διωκόμην Θ ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσή-
λατο. οἱ δὲ τῆτον λαβόντες, μεθ' ἠδονῆς ἀνε-
χώρησαν.

Επιμύθιον.

liceri, quæ re comprobare nō sperent.

Malignus.

V Ir malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinē tentaturus ipsum. Atq; ideo cōprehenso passerculo manu, et eo ueste cōtecto, stetitq; proxime tripodē, ac rogauit deū, dicendo: O Apollo, quod manibus fero, utrum uiuum' ne est an mortuū? Nam si mortuū diceret, uiuū ostensurus erat passerculū. Sin uiuū, statim suffocatuū mortuū illum efferret. Sed deus, ^{malicia} maligna ipsius cognita ^{mentis} mētē ait: Vtrū uis heus tu facere, *scilicet, opinio* facito: penes te eīm est illud facere, siue uiuū q; cōtines, siue mortuū ostēdere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neq; decipi posse, neq; quicq; eum latere.

Piscatores.

Piscatores egressi ad uenationē cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & ad modū tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo qdā insectāte pisce, in nauigiū ipsorū insiluit: quo capto læti abiere.

Affabula

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς ἀμὴ τέχνη πα-
ρέχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φένναξ.

ΑΝὴρ πένης νοσῶν, ἤνυξατο τοῖς θεοῖς ἐδω-
ρασθεῖν, βούς ἕκατόν εἰς θυσίαν προ-
σοίσειν. οἱ δὲ θεοὶ περᾶσαι τοῦτο βουλόμενοι,
τοῦ πάθους ἀπήλαξαν. ὁ δ' ἀναστὰς, ἐπειδὴ βο-
ῶν ἠπόρει, σεαυτὶν βές ἕκατόν πλαῖσας ἐπὶ
τοῦ βωμοῦ θείας ὄλοκαύτωσαν. οἱ δὲ θεοὶ βυλό-
μενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, ὄναρ ἐπισάντες αὐτῷ
εἶπον, ἀπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τὸν δεξιὸν
τόπον. ἐκεῖ δὲ ἀπικὰς χιλίας εὐρήσεις. ἐκεῖνος
δὲ δι' ὑπνιαθεῖς, σὺν ἠδονῇ καὶ ᾤοντο πρὸς τὸν ὑ-
ποδείχθεντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διδρευ-
νῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ περαταῖς πόριτυχῶν, ὑπ' αὐ-
τῶν σκεπήθη. ἀλλὰς δὲ ἠδὴ, ἀφεθῆναι τῶν πε-
ρατῶν ἐδέητο, χίλια χρυσία τάλαντα δώσειν
αὐτοῖς ὑπὸ χυθῆλον. ὡς δ' ἔτι ἐπισεύετο, ἀπαχ-
θεῖς ὑπ' αὐτῷ ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώ-
πων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

ΒΑτραχοὶ δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, θε-
ρος

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars nō præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

V Ir pauper ægrotās uouebat dījs si euaderet, boues centū in sacrificiū oblaturū: sed dei tentaturī a morbo liberarunt. at ille surgēs quoniā bouibus carebat, ex pasta boues centum a se formatos in ara positos sacrificauit, sed dei ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicentes: Abi ad littus ad eū locū, illic em Atticas mille drachmas inuenies. Ille aut excitatus, letus et alacer ad demonstratū locū perrexit, aurū disquirēs. Sed illic in piratas incidit ab ipsisq; cōprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturū ipsis promittēs. Sed cū nō crederet, abactus ab ipsis, diuēditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

R Anę duę in palude pascebāt, gsta
te

ρως δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης ἐκένω καταλι-
πόντες, ἐπεζήτησαν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ πύρι-
τυχον φρέατι, ὅπου ἰδὼν ἄτερος θάτερον φη-
σί. συγκατέλωμεν ὡς τὸ εἰς τόδε τὸ φρέαρ.
ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἄρ' ἔμ και τὸ ἐνθάδε ὕ-
δωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει ἀπορροικέπως προσί-
εῖναι τοῖς πράγμασι.

Γέρωμ και θάνατος.

Γέρωμ ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, καὶ πρὶ
τῆν ὤμων ἀράμεν, ἐπειδὴ πολλὴν ὁ-
δὸν ἐπηχθισμένον ἐβάδισεν, ἀπειρηκός, ἀπέθε-
τότε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκα-
λεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου ἐνθὺς ἐπισάντη, καὶ
πρὶ αἰτίαμ πωθανομελίου δι' ἧν αὐτὸν καλοῖεν,
ὁ γέρωμ ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπι-
θῆς μοι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος
ὢν, καὶ μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῆ θά-
νατος ἐπιθυμῆν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρότερον θά-
νατου αἰρεῖται.

Γραῦς και ἰατρός.

Γυνὴ γραῦς ἀλγῶσα τὸς ὀφθαλμοὺς εἰσκα-
λεῖται τίνα τῆν ἰατρῶν ἐπὶ μίᾳ θῶ, συμ-
φωνήσασα,

te aut siccata palude, illa derelicta, quaerebant aliam: caeterum profundum inuenerunt puteum. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respondendo ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incōsiderate res aggredi.

Senex & mors.

Senex quondam incisis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante et causam rogante, qua se uocasset: senex ait, ut onus hoc sublatum imponeres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem uitae studiosum esse, & licet infinitis periculis immerfus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis quam mori eligere.

Anus & medicus.

Mulier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conventionem

φωνήσασα, ὡς εἶ μὲν θραπέυσειν αὐτῷ, ἢ ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν. εἰ δὲ μή, μηδὲν δώσειν. ἐνεχείρησε μὲν ἔρ ὁ ἰατρὸς τῆ ῥοπαπεία, καθ' ἡμέραν δὲ φοιτῶν ὡς πῶν πρεσβύτιν, καὶ τοῦς ὀφθαλμοὺς αὐτῆ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπων ἔχουσης πῶ ὄρα ἐκείνῳ ἔσοδ τοῦ χρίματος, αὐτῶς ἔρ τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαίρου μὲν θ, ὅσημέραι ἀπήει. ἢ μὲν οὐμ γραῦς πῶ ἑαυτῆς ποριουσίαν ἑώρα καθ' ἐκείνῳ ἐλατῆσμένῳ ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ τέλθ παντάπασιν αὐτῆ θραπευθείση μηδὲν ἔσοδ λαφθῆναι. τοῦ δ' ἰατροῦ τοῦς συμφωνηθέντας μισθῶς αὐτῷ ἀπαιτοῦντος ὡς καθαρῶς βλέπασα μῆδῃ, καὶ τοῦς μάρτυρας παραγαγόντ θ. μάλλον μὲν ἔρ ἔπειρ ἐκείνη τανῦν οὐδοτιῆμ βλέπω. ἢνίκα μὲν γὰρ τοῦς ὀφθαλμοὺς ἐνόσασα, πολλὰ τῶν ἐμῶν κατὰ πῶ ἑμαυτῆς ἐβλεπον οἰκίαν. νῦν δ' ὅτε με σὺ βλέπειμ φῆς, οὐδοτιοῦν ἐκείνων ὄρω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ θ δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἔσ ὦν πράττουσι, λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν ἢ ἔλεγχον ἐπιπῶμενοι.

Γ Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.
 Γεωργὸς τις μέλων καταλίει ἢ βίον, καὶ

uentione facta, si se curaret, pactam mercedem ei daturam : sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquam uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilem uidebat singulis dieb. minui, adeo ut tandem omnino liberatae nihil relinqueretur. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure iam uidente, & testes adducente : Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex his quæ agant, ignaros contra seipsum argumentum afferre.

Agricola & filij ipsius.

Agricola quidam uita excessurus,

καὶ βυλόμην Θ τῶς ἑαυτοῦ παιδᾶς πείρα μ
 λαβῆν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐ-
 τοῦς, ἔφη, παῖδες ἐμοὶ, ἐγὼ μὲν ἤδη βίον ὑπέ-
 ξημί. ὑμεῖς δ' ἄπορ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι <sup>ἐπι-
 τέρου</sup> κερυ-
 πταιζητήσαντες εὐρήσετε πάντα, οἱ μὲν οὖρ οἰκ-
 θέντες θησαυροῦ ἐκεῖ που κατ' ἔρωρύχθαι, πά-
 σαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν ἀποβίω-
 σιν τοῦ πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῶ μὲν
 εὐπρόριε τυχοῦν. ἡ δὲ ἀμπελος καλῶς σκιάφεισα,
 πολλαπλασίονα ἔρ καρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματθ, θησαυρός ἐστὶ
 τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης καὶ κύνες.

ΑΝῆρ τις ἔσθ' ἰσχυρὸν χειμῶνθ ἐν τῷ αὐτοῦ
 προασειῶ ἀπολειφθεὶς, πρῶτα μὲν τὰ
 πρόβατα κατέφαγεν, ἔτα τὰς αἴγας. τοῦ δὲ
 χειμῶνθ ἐπικρατούτος, καὶ τῶς ἐργάτας
 βῶς σφάξατο, ἐθροινήσατο. οἱ δὲ κύνες ταῦτα ἰδόν-
 τεσ, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν
 ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν
 ὁ δεσπότης ὑμῶν εἴ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φεί-
 σεται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶς μαλίστα φεύγειν καὶ
 φυλάττειν χρῆ, οἱ τινες εὐδὲ τῶν οἰκείων ἀπέ-
 χονται.

4000000000000000 Γαυκὴ
 ἀπὸ τῆς φρίγγης

ἰβόηλα δ' αἴρου. πλεονεξίαυ φουρε *Agrii ubi habet, in iis ποάνη*
παγορ μεγίστου ἐν βροτοῖς, ἀπληθία. *Cupidus in oratione nihil*
164 αἰσώπου μύθοι. *βροτοῖς φ.*

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χηρὰ τις ὄρνιμ εἶχεν, καθ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ὡρ αὐτῆ τίκτουσεν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ ὄρνιθι κριθὰς πρᾶβάλλοι, δις τέξετῃ τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν. ἡ δ' ὄρνις πιμελής γενομένη, εἰδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκῆν ἡδύνατο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀπὸ πλεονεξίαυ τῶν πλοῦτων ἐπιθυμῶντες, καὶ τὰ πρῶτα ἀποβάλλουσι.

Κωϊόδηκτ Θ.

Δηχθεὶς τις ἕως κωϊός, ῥηϊασόμενον πύριον ζητῶν. ἐντυχὼν δὲ τις αὐτῷ, ἐγνοῦς ὁ ζῆτεῖ, ὡς οὗτ' εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βούλει λαβὼν ἄρτον, καὶ τούτῳ ῥαῖμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κωϊὴ φαγεῖν ἐπίδ' εἶπε. καὶ κείνος γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ἕως πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κωϊῶν δηχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐδρυγετέμενοι, μάλλον ἀδικεῖν προξύνονται.

Νεανίσκοι καὶ μάγιστροι Θ.

Δο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθλωτο. καὶ δὴ τοῦ μαγείρου πύρι τι τῶν οἰκείων ἔργων

ἀθυροὶ καὶ θίκομαίε

Mulier & gallina.

Mulier quædã uidua gallinã habebat, singulis diebus ouũ sibi parientẽ: rata uero si plus gallinæ ordeï proñceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidẽ die parere potuit. Affabulatio.

Fabula significat, eos, q̄ ob auaritiã pluriũ sunt appetẽtes, et q̄ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

Morsus à cane quidã medicaturũ circuibat quærẽs, cũ aut occurrisset qdã ei, et cognosceret q̄ querebat, Heus tu ait: si sanari uis, accipe panem, atq̄ eo sanguinẽ uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edẽdũ p̄be. Et is ridẽdo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnib, q̄ in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiã hoĩes beneficio affectos, magis ad inferẽdã iniuriã exacui.

Adolescẽtuli et cocus.

Duo adolescẽtuli apud cocũ assidebãt, & coco in aliq̄ domestico

opere occupato, alter horū partē quādam carnium subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autem coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat non habere: qui autem habebat, nō abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorum ait, Sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, deum tamē nō latebimus.

Inimici.

Duo quidam inter se inimici, in eadē nauī nauigabant, quorū alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autē superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauigij prius obruenda esset. Cumque ille prora dixisset. Sed mihi nō erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suū nocumentū curare, si modo ini-

νομ ἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακῶν μύθους.

Αἴλουρον Θ καὶ μῦες.

ΕΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν μῦων ὄντων, αἴλουρος τοῦτο γυνὴς ἦκεν ἐνταῦθα, καὶ καθέκαστον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθισεν. οἱ δὲ, καθ' ἑκάστω ἑαυτοῦς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντὶ πάσι ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ αἴλουρος μὴ δυναμὴν δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρον Θ μηκέτι τῶν μῦων κατιόντων, ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοῦς σοφίζομενον ἐκκαλέσασθαι. καὶ δὴ ἀπὸ πατήρα τινος ἑαυτὸν ἀναβάς ἀπῆρθε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ μῦων τις παρακύνεας, καὶ ἰδὼν αὐτῶν, ἔφη. ὦ ἄτ Θ , καὶρ θύλαξ γένη, ἔπροσελέυσομαί σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ Θ δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίωμ μοχθηρίας περαθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Αλώπηξ καὶ πίθηκ Θ .

ΕΝ σιωδῶ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησατο πίθηκ Θ καὶ εὐδοκίμησας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. αλώπηξ δ' αὐτῶν φθονήσασα

micos suos uideāt ante se malo affectos.

Felis & mures.

IN domo quadā cū multi essent mures, felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat, At illi quotidie cū se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne post hac infra descēdamus, ne penitus pereamus: nā si felis non potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis nō amplius muribus descendētibz, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterum conscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, et mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq; eo, inquit: Heus tu, et si faccus fieres, nō te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Vulpes & simius.

IN concilio quondā irrationaliū animalium saltauit simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autē ei

φθονήσασα, ὡς ἔρτινι παγίδι κρέας ἐθεάσατο,
 ἔρπιθικον λαβῆσα, ἐνταῦθα ἠγάγευ, ὡς εὐ-
 ροὶ μὲν αὐτὴ λέγασα θησαυρὸν τῆτορ, μὴ μὲν
 τοι καὶ χρήσασθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰρ τοῦ-
 τορ ὀνόμαθ δίδωσι. καὶ προὔτρεπετο αὐτῶν,
 ἅτε δὴ βασιλέα, ἔρπιθικὸν ἀνελέωθαι. ὁ δ'
 ἀπορροκίπῳ προσελθὼν, καὶ συληφθεὶς ἔσπε-
 τῆς παγίδεθ, ὡς ἔξαπατήσασθαι ἐμέμφετο
 τῷ ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτῶν, ὡς πίθηκε, τοιαύ-
 τῶν σὺ μωρίαρ ἔχων, τῆν ἀλόγων βασιλεύσεθ;

Επιμύθιορ.

Ο μῦθεθ δηλοῖ, ὅτι οἱ πρᾶξεσί τισιν ἀπορροκί-
 πῳ ἐπιχειρῶντες, δυστυχίμασι περιπίπτουσι.

Θύννηθ καὶ δελφίρ.

Θύννος διακόμενηθ ἔσπε δελφίνος, καὶ
 πομπῶ τῷ ῥίζω φερόμενος, ἐπέδῃ κατὰ
 λαμβάνεσθ ἔμελλεν, ἔλαθεν ἔσπε σφοδρᾶς ῥύ-
 μνης ἐκπεσὼν εἰς τινὰ νῆσορ. ἔσπε δὲ τῆς ὁμοί-
 ας ῥύμνης καὶ ὁ δελφίρ αὐτῷ σιωπῶ κειλεν. ὁ δὲ
 θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λεπτοψυχῶντα ἔρπιθικὸν
 φίνα ἑώρακῶς, εἶπεν. οὐκέτι μοι ὁ θανάτος λυ-
 πηρὸς, ὁρῶντι ἔρπιθικὸν γεγονότα μοι τούτῳ,
 σὺ ἔμοι ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ
 ἄνθρωποι

inuidens, ut in casse quodã carnẽ uidit, simiũ secum illuc duxit quòd inuenisset ipsa thesaurum illum: dicens non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsiderate profectus & captus à casse, quòd decepisset, accusabat uulpem. Illa autẽ ei, O simie talem tu habens dementiã, brutis dominaberis? Affabulatio. Fabula significat eos qui actiones aliquas inconsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin.

THunnus delphino psequente, magno impetu ferebat. Cum capiendus foret, inscius ob uehementẽ impetũ decidit in insulã quandã. Ab eodẽ uero impetu & delphin cum eo eiectus est. Thunnus autẽ cõuersus, cũ agentẽ animã delphinũ uidisset, ait: Non amplius mihi mors molesta est, cũ eũ uideã, qui mihi causa fuit ipsius, unã mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias
ferre

ἄνθρωποι φέρουσι, τοῦς τούτων αἰτίους δυσθε-
χοῦντας ὀρώντες.

Ἰατρὸς καὶ νοσῶν.

Ιατρὸς νοσοῦντα ἐθόρᾳ πνευε. τοῦ δὲ νοσῶν-
τῶ ἀποθανόντῶ, ἐκείνῶ πρὸς τοῦς ἐκ-
κομίζοντας ἔλεγεν, οὗτῶ ὁ ἄνθρωπος εἰ ὄντῶ
ἀπειχετο, καὶ κλυσηῆσιμ ἐχρήτο, ἔκᾳ μᾳ ἐπεθνή-
κᾳ. τῶν δὲ παρόντων ἔσπο λαβῶν ἔφη, βέλτι-
σε, ἔκᾳ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειμ, ὅτε μηδὲμ ὄφε-
λος ἔστιμ, ἀλλὰ τότε παραινεῖμ, ὅτε τέτοις χρή-
σθαι ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιορ.

Ο μῦθῶ δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῦς φίλους, ἐμ καιρῶ
ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειμ.

Ἰξευτῆς καὶ ἔχις.

Ιξευτῆς ἰξὸμ ἀνα λαβῶν κῆ κα λάμυς, πρὸς
ἄγραμ ἔζηλθεν, ἰδῶν δὲ κίχλαμ ἐφᾳ ὑψη-
λοῦ δένδρου καθεζομένηω, καὶ τοῦς κα λάμυς
ἀμῆλοισ ἐπὶ μῆκος σιωπάφας, ἄνω πρὸς αὐτῶ
συμβαεῖμ βυλόμηνῶ ἐφεώρα. καὶ δὴ λαθῶν
ἔχιμ κοιμωμένηω ἔσπο πόδας ἐπάτησε. τῆς δᾳ
ὀργισθείσης καὶ δακρούσης αὐτῶ, ἐκείνῶ ἠδὴ
λεποφυχῶν ἔλεγε. δύσλωτῶ ἐγῶ, ἐτόρομ γὰρ
θηρεῦσαι βουλόμηνῶ, αὐτῶς ὑφᾳ ἑτέρῶ ἠγρέυ-
θῶ εἰς θάνατομ.

Ἐπιμύ-
σε

ferre homines, si eos qui illarum autores fuerint, infeliciter agere uideant.

Medicus & ægrotans.

Medicus ægrotū curabat, ægrotato aut̄ mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interijisset. Quidā autē ex ijs qui aderāt respondendo ait: Optime nō oportebat te hæc nunc dicere, cū nulla utilitas est, sed tūc admonere, cum his uti poterat.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere amicos tēpore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

Auceps uisco accepto & arundinibus, aucupatū egressus est. uiso autem turdo super alta arbore sedēte, et arundinib. inter se in longitudinem cōiunctis, sursum eum cōprehensurus suspiciebat. Ceterū ignarus uiperam dormientē cōculcauit. Hæc uerò irata mors mordit ipsum. Ille iam agens animā dicebat: Me miserū, aliū enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabula

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλεύοντες, λαυθάνουσι πολλακίς ὑφ' ἐτέρων τῶν αὐτὸ πάσχοντες.

Κάσωρ.

Ο Κάσωρ ζῶον ἐστὶ τετράπονον, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διατρώμενον, ἔτα αἰδοῖα φασιμίαι τοῖς χρήσιμα εἶναι. οὗτος οὖν ἐπειδὴ ὑπὸ ἀνθρώπων διακόμενος καταλαμβάνεται, γινώσκων οὐ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ ἔτω σωτηρίας τυγχάνει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ἔδεναι λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

Κύων καὶ μάγισσος.

Κύων εἰσῆδησας εἰς μαγισσῆον, καὶ τῆς μαγιστρῆς ἀχολουμένῳ, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ μάγισσος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴσθι ὅπως πρὸς ἀρῆς, φυλάξομαί σε. ἔγὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλακίς τὰ παθήματα τοῖς

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab alijs idipsum pati.

De fibro.

Fiber animal est quadrupes, in stagnis plerūq; degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, abscissa sua pudenda proicit persequentibus, & sic salutem consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus.

Canis irrumpens in culinam, & cocum occupato, corde arrepto fugit. At cocus conuersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum; non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

Affabulatio.

Fabula significat sæpe nocumenta hominibus

τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύωμ καὶ λύκηθ.

Κύωμ πρὸ ἐπαύλεως τινθ ἐκάθευδε. λύκου δ' ἐπιδραμόντθ, καὶ βρῶμα μέλλοντθ θύσειμ ἀντῆρ, ἐδεῖτο μὴ νῦμ ἀντῆρ καταθύσαι. νῦμ μὲν γὰρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός. ἀλλ' οὐ μῖκρόν ἀναμείνης, μέλλοσιμ οἱ ἔμοι δεωπόται ποιήσειμ γάμους, καὶ γὰρ τίωικαῦτα πολλὰ φαγῶμ, πιμελέςδρθ ἔσομαι, καὶ σοὶ ἠδύτδρομ βρῶμα ληνήσομαι. ὁ μὲν οὖμ λύκηθ πεσθεῖς, ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθῶμ, ἔυρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματθ τῆρ κύνα καθένδοντα, καὶ σὰς κατώθεν, πρὸς ἑαυτῆρ ἐκάλεσ, ἔδομιμνήσκωμ ἀντῆρ τῆν σωθηκῶμ. καὶ ὁ κύωμ, ἀλλ' ὧ λύκε εἴ το ἀποτοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεως μεῖδοις καθένδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ἀνθρώπων, ὅταν πῶρίτι κινδυνεύοντες σωθῶσι, ἀλλ' οὐ βίβ τούτο φυλάττονται.

Κύωμ καὶ ἀλεκτρυών.

Κύωμ καὶ ἀλεκτρυών ἐταιρείαμ ποιησάμενοι, ὠδευομ. ἑσπέρας δ' καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρυών ἐπὶ δένδρσ ἐκάθευδε ἀναβάς, ὁ δὲ κύωμ πρὸς τῆ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα

hominibus documenta esse.

Canis & lupo.

Canis ante stabulū quoddam dormiebat: cumque lupo irrupisset, & deuoraturus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus: si autem parumper expectaueris, mei domini facturi sunt nuptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam. Lupo igitur persuasus, abiit. Post aliquot dies reuersus, inuenit superius super domus tecto canem dormientem, & stans inferius ad se uocabat, admonens eum foederis. Et canis: O lupo, si posthac ante stabulum me uideris dormientem, non amplius expectes nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quam diu uixerint.

Canis & gallus.

Canis & gallus inita societate iter faciebant, uespera autem superueniente, gallus conscensa arbore dormiebat, at canis ad radicem arboris

m   exca

λωμα ἔχοντες. τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ
 εἶωθός νύκτωρ φωνήσεντος, ἀλώπηνε ἀκισσασα
 πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ σῆσα καί τωθεν, πρὸς
 αὐτὴν κατελθὴν ἠξίει, ἐπιθυμῆν γὰρ ἀγαθὴν
 οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀπαύσαιθαι. τοῦ δὲ ἐν
 πόντος τὸν θυρωρὸν πρότδρον διυπνίσει ἕως
 πλὴν ῥίζην καθεύδοντα, ὡς ἐκείνη ἀνοίξαντες
 κατελθὴν. καὶ κέν τις ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὃ
 κύων αἰφνης πηδήσας, αὐτὴν διεσπάρηξε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
 τὰς ἐχθρὰς ἐπελθόντας, πρὸς ἰχυροτέρους
 πέμπουσι παραλογιζόμενοι.

Λέων καὶ βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα
 βοῶντος, ἐπεσπάθη πρὸς τὴν φωνὴν
 οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. προσμένεις δὲ μίαν
 κρῶν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα τῆς λίμνης,
 προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν πρὸ τῆς ὀφείας δια-
 κούης μόνως ταρατῆσθαι.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηνε.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηνε, κοινωσίαν ποιῶ-
 σάμενοι

excauatae. Cum gallus ut assolet noctu cantasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quod cuperet commendabile adeo cantu animal complecti. Cum autem is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quaerente ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana.

Leo audita aliquando rana ualde clamante, uertit se ad uocem, ratus magnū aliqd animal esse: parumper autē expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante, quàm uideas uoce sola perturbari.

Leo & asinus & uulpes.

Leo, & asinus, et uulpes inita societas

σάμνοι, ἔζηλον πρὸς ἄγραν. πολλὴς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῶ ὄντι θελαῖν αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶν ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτους προὔτρεπε το. καὶ ὁ λέων θυμωθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. ἔτα τῆ ἀλώπεκι μερίδα ἐκέλευεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σορεύσασα, ἐαυτῆ βραχὺ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῷ, τίς σε ὀβελτίση διαρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; ἡ δ' ἔπει, τὸ ὄντι συμφορὰ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν πέλας δυσυχήματα.

Λέων καὶ ἄρκτος.

Λέων καὶ ἄρκτος ὁμῶς βοιωτέρῳ ποδριτύχοντες, ποδρὶ τούτῳ ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκτῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινίας, ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ ποδρῖσσα, πεπρωκότας αὐτοῦς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βένευρον ἐν τῷ μέσῳ κέμενον, τὸτο δὲ μέσῳ ἀμφοῖν διαδραμάσασα καὶ ἄρπάσασα, φεύγασα ὤχετο. οἱ δὲ, βλέποντες μὲν αὐτῷ, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀνασῆναι, δέλοιοι ἡμῶς ἔπει ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθήμεν.

Ἐπιμύθιον.

tate egressi sunt aduenandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi: at ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et leo iratus, asinū deuorauit. Inde uulpi ut diuideret iussit: illa uero in unam partē omnibus cōgestis, sibi minimū quiddā reliquit. Tum leo ipsi, Quis te o optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo & ursus.

Leo & ursus simul magnum nacti hinnulū, de eo pugnabāt. Grauius igitur a se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiā uertigine corriperent, defatigati iacebant. Vulpes autē circumcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentē, hunc per utrosq; percurrendo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidē ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebāt, quia uulpi laborauimus.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δυλοῖ, ὅτι ἄλλω κοπιώντων, ἄλλοι
κέρδαινουσιν.

Μάντις.

Μαντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέετο.
ἐπισάντη δὲ τινι αἴφνης ἢ
ἀπαγγέλαντος, ὡς αἰτῆς οἰκίας αὐτῆς θηρί-
δες ἀναπεπῆχμύαι τε πάσαι εἴη, ἢ πάντα τὰ
ἔνδορ ἀφρημύαι, ἀνεπήδησέ τε σενάξας, ἢ δρο-
μαῖος ἦεν. τρέχοντα δέ τις αὐτῶν θεασάμενος, ὡς
ἔτι εἶπεν, ὅ τ' ἀλλότεια πράγματα προσδέ-
υαι ἐπαγγελόμενος, τὰ σαυτῆς προσεμαντεύετο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τῶν μὲν ἑαυτῶν βίου φαύ-
λως διοικούντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προση-
κόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

Μύρμηξ καὶ πόριδρά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς πηγὴν,
παρασυρεῖς ἑπὶ τῆς ῥεύματι ἀπε-
πνίγετο, πόριδρά δὲ τῆτο θεασάμεν, κλῶ-
να δένδρον ποριελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔρριψεν,
ἔφ' ἧ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διεσώθη. ἰξευτῆς δὲ
τις μετὰ τῆτο τῶν καλῶν σιωθεῖς, ἐπὶ τῆ
πὴν πόριδράν συλλαβὴν ἦεν. τῆτο δ' ὁ μύρμηξ
εἰσακτός, τῶν τοῦ ἰξευτῆς πόδα ἔδακεν. ὁ δὲ

ἀλγήσας,

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantib. alios lucrari.

Vates.

Vates in foro sedēs disserēbat : cū autem superuenisset quidam de repēte & nunciasset quòd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent , & quæ intus ablata omnia, exiliuit suspirando & currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currentē: heus tu inq̄t, qui alienas res præscire profiteris , tuas ipsius non præuaticinabare? Affabulatio.

Fabula in eos qui cum suam uitam praeue gubernant , quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba:

Formica sitiens descendit in fontē, ac tracta à fluxu, suffocabatur. Columba uero hoc uiso , ramū arboris acceptum in fontē proiecit , super quo sedendo formica, euasit. Auceps autē quidā post hoc calamis cōpositis ad columbam cōprehendendū ibat. Hoc autē uiso, formica aucupis pedē momordit , qui

m 4 dolens

ἀλγύσας, τὰς τε κχλάμας ἔρριψε, καὶ τὴν περὶ
 ρισδράμ αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς ἐνδργέταις χάριμ
 ἀποδιδόναι.

Νυκτερίς καὶ βάτθος καὶ αἶθυα.

Νυκτερίς καὶ βάτθος καὶ αἶθυα ἑταίρει-
 αμ ποισάμενοι, ἐμπορικὸν δέγνωσαν
 βίον ζῆν. ἡ μὲν ἔμνυκτερίς ἀργύριον δανισαμέ-
 νη, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα μεθ'
 ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ αἶθυα τρίτη χαλκὸν, καὶ
 ἀπέπλευσαν. χειμῶντος δὲ σφοδροῦ γενομέ-
 νου, καὶ τῆς νεῶς πόριτραπίσης, πάντα ἀπολέ-
 σαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τῇ γῆρ διεσώθησαν. Ἐξ ἐκεί-
 νου τοίνυν ἡ μὲν αἶθυα τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ πα-
 ρεδρένει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἢ θά-
 λατῆα. ἡ δὲ νυκτερίς τὰς δανιστὰς φοβερμῆν,
 τῆς μετ' ἡμέρας εἴ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νο-
 μῶν ἔξεισιμ. ἡ δὲ βάτθος, τῆς τῶν παρίοντων
 ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται, εἴ που τῶν οἰκείων
 ἐπιγνοίῃ ζητοῦσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πόρι αἰσώπια ἀζομεν, τοῦ
 τοῖς ἐσύσερον πόριπίπμεν.

Νοσῶν καὶ ἰατρός.

Νοσῶν

dolens & calamos proiecit, et ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus.

Vespertilio & rubus & mergus inita societate, mercatoriam decreuerunt uitam agere. Itaque vespertilio argentum mutuata, proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerunt. Tempestate autem uehementi oborta, & nauis euerfa, omnib. perditis, ipsi in terram euaferunt. Ex illo igitur mergus littoribus semper affidet, num quopiam æs eijciat mare. Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret sic ubi suā cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

Aegrotus & medicus.

m 5 Aegrotus

Νοσῶν τις καὶ ἔσθ' ἰατρὸν ἔρωτῶ
 μὲν θ' ὅπως διατηρήθῃ, πλείον εἶπε τὸ
 δέοντος ἰδρῶ κέναι. ὁ δὲ, ἀγαθὸν ἔφη τὸτ' εἶναι.
 ἐκ δευτέρου δὲ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς ὅ-
 πως ἔχει, φρίκη συχθεὶς εἶπε σφοδρῶς διατε-
 τινάχθαι. ὁ δὲ, καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι.
 ἐκ δὲ τρίτῳ αὐθις, ὅπως διαγένητο, εἶπεν ὕδρ-
 ῶ πῶρι πεπῆσθαι κέναι. ὁ δὲ, καὶ τοῦτο πάλιν ἀγα-
 θὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἔρω-
 τήσαντο, ὅπως ἔχεις; ἐγὼ εἶπεν ὡς οὗτο.
 ἔσθ' ἰατρὸν ἀπολυμαί. **Επιμύθιον.**
 Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστ' ἰατρὸν ἀνθρώπων δυσ-
 χόραινόμεν, τὸς πρὸς χάριν αἰ βυλομελῆς λέ-
 ξυλευόμεν θ' καὶ ἐρμῆς. **(γερμ.)**

Υλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ, ἔρ-
 οἰκείον ἀπέβαλε πέλεκυ. ἀμνηχανῶν
 τοίνυ πρὸ τῷ ὄχθῳ καθίσας ὠδύρετο. ἐρμῆς
 δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, καὶ οἰκτεῖρας τὸν ἀν-
 θρώπον, ^{αβρο-κίττ} κατὰ δὺς εἰς τὸν ποταμὸν χρυσοῦν ἀ-
 νήνευκε πέλεκυ, καὶ εἰ οὗτός ἐστιν ὅμ ἀπώλε-
 σεν ἤρετο. τοῦ δὲ, μὴ τὸτ' εἶναι φαμλίου, αὐθις
 κατὰ βᾶς ἀργυρῶν ἀνεκόμισε. τὸ δὲ μὴδὲ τὸτ' εἶναι
 εἶναι τὸν οἰκείον εἰπόντος. ἐκ τρίτου καταβᾶς
 ἐκείνον τὸν οἰκείον ἀνένευκε, τὸ δὲ τὸτ' ἀληθῶς
 εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμλίου, ἐρμῆς ἀπο-
 δεξάμεν θ' **δεξάμεν θ'**

ἀποβαλλῶν ἰατρὸν
 ἀποβαλλομένης τῆς
 ἀφροσύνης.

At: pt. m.

δεξάμεν θ'
 ἰατρὸν ἀποβαλλομένης

A Egrotus quidā a medico rogatus, quomodo ualūisset: Plus, ait, q̄ oporteret sudasse. Ille aut̄ bonum ait hoc esse. Secundo uero ab ipso iterū rogatus quō habuisset, horrore correptū ait ualde cōcūsum fuisse. Ille & hoc bonū esse ait, tertio rogatus quō ualūisset, ait in intercutē incidisse. Ille & hoc rursus bonū ait esse. Inde ex domesticis q̄dā ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, he is tu, præ bonis pereō. Affabulatio.

Fabula significat maxie ex hoībus odio haberi, q̄ in gratiā semp loqui student.

Lignator & Mercurius.

Lignator quidā apud fluuiū suam amisit securim: inops igit̄ consilij iuxta ripā sedendo plorabat. Mercurius aut̄ intellecta causa, & miseratus hominē, urinatus in fluuiū auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente: iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neq̄ hanc esse suam dicente. Tertio urinatus, illā ipsam sustulit: illo hāc uere esse deperditam dicēte, Mercurius probata

*ἀργυρέω. νερίο, ἰν
πρὸς ἀποδοξίαν.*

δεξιόμυθος αὐτῷ τὴν δικαιοσύνην, πάσας ἀν-
 τὴν ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγενόμενος, πάντα
 τοῖς ἐταίροις τὰ συμβάντα διεξελήλυθεν. ὦν
 εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαται ἐβουλεύσατο, ἅ-
 πῃ ἂν ποταμὸν ἐλθῶν, ἢ τὴν οἰκίαν ἀξίνῳ
 ἕζεπίτηδες ἀφείας εἰς τὸ ρεῦμα κλαίωρ ἐκάθη-
 τω. ἐπιφανείς οὖν ὁ ἕρμῆς κἀκείνῳ, ἢ τὴν αἰτίαν
 μαθῶν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσὴν ἀξί-
 νῳ ἕζηνεγκεν, καὶ ἤρετο εἰ ταύτῳ ἀπέβαλε.
 τὸ δὲ, σὺν ἠδονῇ, καὶ ἀληθῶς ἠδ' ὄβρι, φήσαντες,
 μισήσας ὁ θεὸς τὴν πονύτιον ἀναΐδειαν, ἔμο-
 νορ ἐκείνῳ κατέχευ, ἀλλ' ὅδε τὴν οἰκίαν ἀ-
 πέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσοι τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον
 σιωπῶνται, τοσούτοις ἀδίκτοις ἐναντιῶνται.

Ὀνή και κηπωρός.

ΟΝΗ ὑπηρετούμενος κηπωρῶ, ἐπειδὴ
 ὀλίγα μὲν ἠΐθε, πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ἠν-
 ξατο τῷ δι' ἃς τε τοῦ κηπωρῶ ἀπαλλαγῆς ἐτίε-
 ρω ἀπεμπωληθῆναι δεωότη. τὸ δὲ θεὸς ἐπα-
 κούσαντες καὶ κελεύσαντες αὐτὸν κῆρα με-
 πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, πλεόν ἢ πρότε-
 ρον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλὸν, καὶ τὰς κη-
 ρίμους κομίζον, πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸν δεωό-
 τῳ

bata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia focijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuiū profectus, & suam securim consulto demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igit̃ Mercurius & illi; & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, per osus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliat̃, tantum iniustis esse contrariū.

Asinus & hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimū laborabat, precatus est Iouē, ut ab olitore liberatus, alteri uenderet̃ domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uēdi, iterum iniquiore animo p̃ferebat, quàm prius, onera, & cœnū, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret, domi-

num

τῶ ἰκέτενε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλῆται.
εἰς χέρονα τοίνω τῆν προτέρωρ δεωότηω ἔμο-
πесώρ, εἰ δὲ τὰ παρ' αὐτῆ προήόμνα, με-
τὰ σενχυμῶρ ἔφη, οἴμοι τῶ ταλαιπώρῳ, βέλ-
τιορ ἦρ μοι παρὰ τοῖς προτέροις δεωότηαις
μλίηρ. εἰτ' εἰ γὰρ ὡς ὄρῳ, καὶ ἡ δέρμα με κα-
τὸργάσεται.

Επιμύθιορ.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλισα τῆς προτέ-
ρους δεωότηαις οἰκέται ποθῆσιρ, ὅταν τῆν δευ-
τέρωρ λάβωσι πείραρ.

Ορνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ορνιθοθήρας ὄρνισιρ ἴση παγίδας, κορυ-
δαλός δὲ τῆτορ πόρρωθεν ἰδῶρ, ἐπιω-
θάνετο τί ποτ' ἐργάζοιτο. τῆ δὲ πόλιρ κτίζηρ
φαμλίη, εἶτα δὲ πόρρωτέρῳ ἀποχωρήσαντ' εἰ
καὶ κρυβέντ' εἰ, ὁ κορυδαλός τοῖς τῆ ἀνδρός
λόγοις πισεύσας, προσελθῶρ εἰς ἡν βρόχορ ἔα-
λω. τῆ δὲ ὄρνιθοθήρα ἐπιδραμόντ' εἰ, ἐκείντ'
εἶτα. ὡ εἰτ' εἰ, εἰ τοιαύτῶ πόλιρ κτίζης, εἰ
πολλοὺς εὐρήσεις τῆς ἐνοικοῦντας.

Επιμύθιορ.

Ο μύθ' εἰ δηλοῖ, ὅτι τότε μάλισα οἴκοι καὶ
πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεσῶτες χαλεπὰ
παίνωσιρ. Οδοιπόρ' εἰ.

Οδοιπόρ' εἰ

num rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaq; prioribus herumna-
ctus, uidens quæ ab eo fierent, suspiran-
do ait: heu mihi misero, melius erat mihi
apud priores heros manere, hic enim, ut
uideo, & pellem meam operabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores
dominos à famulis expeti, cum de secu-
dis periculum fecerint.

Auceps, & cassita.

Auceps auibus struxerat laqueos,
alauda uero hunc procul uidens,
rogauit, quid nam operaretur: eo urbem
condere dicente, deinde procul regresso
& abscondito, galerita uiri uerbis cre-
dendo accessit ad cassem, & capta est.
At aucupe accurrente, illa dixit, heus tu:
si talem urbem condis, non multos in-
uenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos
& urbes desolari, cum præfecti, mole-
sti fuerint.

Viator.

Viator

Ο Δοιπόρ^Θ πολλήν ἀνύσας ὁδὸν, ἤυξαστο, εἰ ἄρα εὐρήσει τί, τὸ ἥμισυ τούτου τῶ ἔρμη ἀναθήσει. πόντιυχωρ δὲ πήρα μεσῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδάλων καὶ ταύτῳ ἀνελόμευ^Θ, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὄσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπὶ τινυ^Θ ἀνέθηκε βωμῶ, φήσας. ἀπέχεις ὡ ἔρμη τῶ εὐχῆρ. τοῦ γὰρ εὐρεθέντ^Θ τὰ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς πρὸς σὲ διανέμῃμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ^Θ, πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τὸς θεὸς διὰ πλεονεξίαν κατασοφίζομενον.

Παῖς καὶ μήτηρ.

Π Αῖς ἐκ διδασκαλείου τῶ τοῦ συμμαθητοῦ δέλτον κλέψας, ἠνευχε τῆ μητρὶ. τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μάλλον μὲν οὐμ ἀποδεξαμένης, προῖωρ τοῖς χρόνοις ἤρξατο καὶ τὰ μείζω κλέπτειν. ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε ληφθεὶς, ἀπήγετο τῶ πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπομείνης καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκείν^Θ τῆν δὴ μίωρ ἐδεῖτο βραχέα τινὰ τῆ μητρὶ διαλεχθῆναι πρὸς τὸ ὄυς. τῆς δὲ ταχέως τῶ σώματι τοῦ παιδὸς προθείσης, ἐκείν^Θ τὸ ὄυς τοῖς ὀδύσι δακῶρ ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγοροῦντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ^ο

Vlator multa confecta uia, orauit, si quid inuenerit, dimidiū Mercurio dedicaturum. Nactus igitur perā cariotarum & amygdalarū plenā, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarū ossa & amygdalarum cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes ō Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui et deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater.

PVer ex literario ludo condiscipulū ^{tabulam} librum furatus, tulit matri. Cum ea uerò nō ^{castigasset} corripuisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur recta ad mortem. At sequente & ^{lamentante} ligente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narraret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurē dentibus demorsam abscidit. Matre aut & alijs ^{seruata} accusantibus, ganō solū furatus sit, n. sed

ἀλλ' ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβηκεν, ἐκείνη
εἶπερ, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν αἴ-
τιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτομ ἐκεκλόφειμ ἐπέ-
πληξέ μοι, οὐκ ἄρ' μέχρι τούτων χωρήσας νῦν
ἠγόμενω ἐπὶ τὴν θάλαττον.

Επιμύθιον.

κολαζομένη

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὴν μήκατ' ἀρχὰς κολαζο-
μένη ἐπὶ μᾶλλον ἀυξάνει τὰ κακία.

Ποιμὴ καὶ θάλασσα,

Ποιμὴ ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμ-
νιον νέμων, ἐωρακῶς γαλιωῶσαν τὴν
θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορί-
αν ἀπεμπώσας οὐρ τὰ πρόβατα, καὶ φοι-
νίκων βαλάντιος πριμίονος, ἀνήχθη χειμῶνος δὲ
σφοδρῶν γενόμενου, καὶ τῆς νεῶς κινδυνευού-
σης βαπτίζεσθαι, πάντα τὴν φόρτον ἐμβαλὼν
εἰς τὴν θάλατταν, μόλις κενὴ τῆ νηὶ διεσώθη.
μετὰ δ' ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντ' ἑτινός
καὶ τῆς θαλάττης, ἔτυχεν γὰρ αὐτὴ γαλιωῶ-
σα. τὴν ἠρεμίαν θαυμάζοντ' ἑ, ἔπειτα λαβὼν
οὗτος ἔειπε, φοινίκων αὐθις ὡς ἔοικεν ἐπιθυμῆ,
καὶ ἀπὸ τούτου φαίνεται ἠσυχάζουσα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώ-
ποις μαθήματα γίνονται.

Ροιός

sed & in matrē impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si em̄ cum librū furatus fui, me corripuisset, non ad hæc usq; ^{peris} procedendo nunc du- cerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorū quæ nō in prin- cipio puniunt̄, in maius augeri mala.

Pastor & mare.

P Astor in maritimo loco armentū pascens, uiso tranquillo mari, desi- derauit nauigare ad mercaturā. Vendi- tis igiṯ ouibus, et palmarū fructibus em- ptis, soluit. Tempestate uero uehemēti facta, et nauī in periculo ut submergeret̄, om̄i onere eiecto in mare, uix uacua na- uī euasit incolumis. Post uero dies non paucos trāseūte qdā, & maris (erat em̄ id forte tranquillū) quietē admirante, suscepto sermone, hic ait: caritas itērū, ut uidetur desiderat, & propterea uide- tur quietum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates homini- bus documenta esse.

Ροιά καὶ μηλέα.

Ροιά καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἤριζον. πολλῶν δ' ἀμφοσβητήσεωρ μεταξὺ γυνομένων, βιάτθ' ἐκτὲ πλεσίον ἀκούσασα φραγμῶ, παυσάμεθα εἶπεν ὦ φίλαι ποτὲ μαχόμεναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐρταῖς τῶν ἀμεινόνων σάσσει, καὶ οἱ μηδενοὶ ἀξιοὶ παρῶνται εἶναί τι.

Ασάλαξ.

Ο Ασάλαξ τυφλὸν ζῶρ' ἐστ. φησὶν οὖν ποτε τῆ μητρὶ, συκαμινέαρ μητὸρ ὄρω. εἶτα αὐθὶς φησι, λιβάνω ὄσμῆς πεπλήρωμαι. κακτρίττω πάλιρ, χαλκῆς φησι ψηφίδος κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ἔπολαβῶσα εἶπερ, ὦ τέκνον. ὡς ἦδη καταμανθάνω, εἴ μόνον ὄψεως ἐσέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὄσφρησεως.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων, τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐρ τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφήκες καὶ πέρδικες.

Σφήκες καὶ πέρδικες δίψῃ σιωεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτῆ αἰπυῖντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῆ ὕδατθ' τάντλω πλὴν χάριμ ἀποδώσειν. οἱ μὲν πέρδικες

Punica & malus.

Punica & malus de pulchritudine contendebant. Multis contentio- nibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiēs, desinamus ait, o amicae ali- quando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstatorū seditio- nibus, uilissimos quoque conari esse aliq̄s.

Talpa.

Talpa cæcū animal est. Dixit igit̄ aliquando matri, morū mater uide- deo. Deinde rursus ait: thuris odore ple- na sum. Et tertio iterū, ærei, inqt, lapilli fragorē audio. Mater uero respondēdo, ait: o filia, ut iam percipio, nō solum uis- su priuata es, sed & auditu, & olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabun- dos, impossibilia promittere, & in mi- nimis redargui.

Vespæ & perdices.

Vespæ, & pdices sitibūde, ad agri- colā iuerūt, ab eo petētes bibere, promittētes pro aq̄ hāc gratiā redditu-

πέριδικες, σκιάφειν τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ σφῆκες
κύνελοι ποριῖόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβαῖν τῆς
κλέπτης. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἔμοι γέ εἰσι δύο
βόες, οἱ μὴδὲρ ἐπαγγελομένοι, πάντα ποιῶ-
σιμ. ἄμεινον ἔρ' ὄξιν ἐκείνοις δοῦναι, ἢ πῶρ ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας ἰσώλεις, ὠφελῆμ μὲν
ἐπαγγελομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα.

Ταῖς καὶ κολιός.

Τὼν ὀρνίθων βυλομένων ποιῆσαι βασι-
λέα, ταῦς ἐκὺρ ἠξίς διὰ τὸ κάλλος χε-
ροτονεῖν. αἰεταμένων δὲ τούτων πάντων, κολιός
ἔπαλαβῶν ἔφη. ἀλλ' εἰ σὲ βασιλεύοντα ἄε-
τὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσῃ, πῶς ἡμῖν ἐ-
παρκεῖται; Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῆς ἀρχοντας ἔδει κάλλ-
ος μόνον, ἀλλὰ καὶ εὐμῶν καὶ φρόνησιν
ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιός καὶ ἀλώπηξ.

Μονιός ἄγριος ἐπὶ τινος ἐσῶς δένδρου,
τῆς ὀδόντας ἐθῆκεν. ἀλώπηξ δὲ
ἐρομένης τῷ αἰτίῳ, ὅτι μηδεμίαν προσκειμέ-
νης ἀνάγκης, τί τῆς ὀδόντας θῆγει. ἔφη, ἐκ αἰ-
λόγως τὸ ποιοῦ. εἰ γὰρ με κίνδυνος πορισαίη,
δύκοιμ με τῷ καῦτα πρὸς τῆς ὀδόντας ἀκο-
νῶν

ras, p̄dices fodere uineas, uel p̄æ circum
circa eūdo aculeis arcere fures. At Agri-
cola ait, sed mihi sunt duo boues, qui ni-
hil promittendo, omnia faciunt. Melius
igitur est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, q̄ promit-
tunt qd̄ iuuare, lædūt aut admodum.

Pauo & monedula.

A Vibus creaturis regē, Pauo ora-
bat ut se ob pulcritudinē elige-
rent. Eligentibus aut eū omnibus, mo-
nedula suscepto sermone, ait: sed si te re-
gnante aquila nos p̄seq̄ aggressa fuerit,
q̄modo nobis op̄e feres? Affabulatio.
Fabula significat principes, non modo
propter pulchritudinē, sed et fortitudi-
nē & prudentiam eligi oportere.

Singularis animal, & uulpes.

Singularis agrestis, cuiusdam adstans
arbori, dentes acuebat. Vulpe ro-
gante causam, quare nulla proposita
necessitate dentes acueret, ait, non ab re
hoc facio: Nam si me periculum inua-
serit, minime me tunc acuendis den-

ναῖρ ἀχολῶσθαι δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐτοίμοις
ἔσι χηῖσθαι. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον πα-
ρασκευάζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός ἐς πάγλω ἀλούς, θρῖωῶρ ἔ-
λεγεν, οἴμοι τῶ ταλαιπώρῳ, καὶ δυσύ-
νω πῖλωῶ, οὐ χρυσὸν ἐνοσσοισάμιω τινός, ἐκ ἄρ-
γυρομ, ἐκ ἄλλότι τῆν τιμίωρ. κόκηθ δὲ σίττε
μικρὸς τὸν θανάτορ μοι πρὸς ἐξένησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τῆς Διὸς κέρδθ εὐτελές, μέ-
γαρ ὑφισαμλίους κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν ἔλαφορ εἶπε πά-
τῆρ, σὺ καὶ μέζωρ καὶ ταχύτῆρθ
κωῶρ πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς τούτοις ὑ-
πόρφυα φέρεις πρὸς ἄμωαρ, τί δὴ ποτ' οὐρ ἔ-
τω τούτους φοβῆ; καὶ κἄνθ γελῶρ εἶπεν. ἀλη-
θῆ μὲν ταῦτα φῆς τέκνον, ἐγὼ δ' οἶδα, ὡς ἐπει-
δαῖρ κωὸς ὑλακῆρ ἀκούσω, ἀντίκα πρὸς φυ-
γῶν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρωμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς ἔδεμίαι
παραινέσις ἐόμνησιν.

Λαγῶσι

tibus occupatū esse oportebit, sed potius paratis uti. Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præparatum esse oportere.

Cassita.

Cassita laqueo capta, plorans dicebat: heu mihi miseræ, & infelici uolucris. Nō aurū surripui cuiusquā, nō argētū nō aliud quicquid pretiosum. Granū autē tritici parū, mortis mihi causa fuit. Affabulatio.

Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus.

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu & maior, & celerior canibus, & cornua præterea ingentia gestas ad uindictā, cur nā igit sic eos times? Et ille ridens, ait: uera quidē hæc inquis fili, unū uero scio, quod cū canis latratum audiuerō, statim ad fugā nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Λαγωοὶ καὶ βιάτραχοι.

ΟΙ λαγωοὶ ποτε σιωελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίουτο βίον, ὡς ἐπισφαλῆς εἶη καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ αἰετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἄπαξ, ἢ διαβίη τρέμεν. τὸτο τοίνυν κυρώσαντες, ὤρμησαν καὶ τ' αὐτοὺς πρὸς τὴν λίμνην ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσοῦμενοι καὶ ἀποπνιγνόμενοι. τῆν δὲ καθημέρον κύκλῳ τῆς λίμνης βιάτραχον, ὡς τὸν τῆς δρόμου κτύπον ἴσθοντο, εὐθύς εἰς ταύτην ἐσπίδουσάντων. τῆν λαγωῶν τις ἀγχιπύσθε εἶναι δοκῶν τῆν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτὸς διαπράξαι ξησθε, ἥδη ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἔτρε ὅσι ζωὰ δευλότρεα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχεῖντες, ὅς ἐτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται.

Οὐθὺ καὶ ἵππουθ.

ΟΥΘ ἵππου ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀχύνων ἄλλοις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέσθη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλον ἀνέβη τὸν ἵππου πανταχόσε τὸτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῆν πολεμίων

Lepores & ranæ.

Lepores aliquādo in unū profecti, suā ipforū deplorabāt uitā, q̄ foret periculis obnoxia, & timoris plena, q̄ & ab hominibus, & canib. & aquilis, & alijs multis cōsumāt. Melius itaq̄ esse mori semel, quā toto uitę tēpore timere. Hoc igit̄ firmato, impetū fecerūt simul in paludē, quasi in eā insulturi & suffocādi. Sed cū ranę, quę circū paludē sedebāt, cursus strepitu p̄cepto, ilico in hāc insiluissent, ex leporib. q̄dā prudētior esse uisus alijs, ait: sistite ò focij, nulla re graui uos ipsos afficite, iā ut uidetis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus.

Asinus equū beatū putabat, q̄ ab būdāter nutrire & accurate, cū ip̄e neq̄ palearū satis haberet, p̄sertimq̄ defatigatus. Cū aut̄ tēpus institit belli, et miles armatū ascēdit equū, huc illuc ip̄sum impellēdo, cæterū et in medios hos-

tes

Λεμίωρ εἰσήλασε, καὶ ὀϊππος πληγείσ ἐκετο·
ταῦτα ἐωρακῶς ὁ ὄνος, ἄρῖππορ μεταβαλλόμεν
ἔτα λάνιζεν. **Επιμύθιορ.**

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδῃ τοὺς ἀρχοντας καὶ
πλοσίους Ζηλοῦρ, ἀλλὰ ἄρκατ' ἐκένωρ φθό-
νορ, καὶ ἄρ κίνδωορ ἀνα λογιζομένους πῶ πε-
νίαρ ἀγαπᾶρ.

Φιλάργυρ.

Φιλάργυρ τις ἀπχῶν αὐτῆ πῶ οὐ-
σίαρ Ἰζαργυρισάμεν, καὶ χρυσοῦρ
βῶλορ ποιήσας, ἐρ τινι τόπω κατῶρυξε, συγ-
κατορύξας ἐκεῖ κῆ ψυχλῶ ἐαυτῆ κῆ ἄρνοῦρ, κῆ
καθ' ἡμέραρ ἐρχόμενος, αὐτῶν ἔβλεπε. τῶν δὲ ἐρ-
γατῶρ τις αὐτῶρ παρατηρήσας, κῆ ἄρ γεγονός
συνοησας, ἀνορύξας ἄρ βῶλορ ἀνέλετο. μετὰ
δὲ ταῦτα κακῆν ἔλθῶρ, κῆ κενὸρ ἄρ τόπορ
ἰδῶρ, θρῶεῖρ ἤρξατο, καὶ τίμηαρ τὰς τρίχας.
τῆτορ δὲ τις ὀλοφυρόμενορ οὕτως ἰδῶρ, καὶ
πῶ αἰτίαρ πυθόμεν. μὴ οὕτως εἶπεν ὃ οὐ-
τῆ ἀθύμει, εἰδὲ ἄρ ἔχωρ ἄρ χρυσορ εἶχεσ. λί-
θορ οὐρ ἀντί χρυσοῦ λαβῶρ θεσ, καὶ νόμιζέ σοι
ἄρ χρυσορ εἶναι. πῶ αὐτῶ γάρ σοι πληρώσαι
χρείαρ. ὡσ ὀρῶ γάρ, οὐδ' ὅτε ὁ χρυσορ ἦρ, ἐρ χρῆ-
σαι ἡῶτα τοῦ κτήματ. **Επιμύθιορ.**

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰδὲρ ἡ κτήσις, ἐκρ μὴ ἡ χρῆ-
σις προσῆ.

Χῆνες

stes insiliuit, & equus uulneratus iacebat. His uisis, asinus equū mutata sententia miserū existimabat. Affabulatio. Fabula significat, non oportere principes & diuites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo consideratis, paupertatem amare.

Auarus.

AVarus quidā cum omnia sua bona uēdidisset, & aureā massam fecisset, in loco quodā infodit, unā defosso illic & animo suo & mente. Atq; quotidie eundo, ipsam uidebat. Id autē ex operarijs quidā obseruādo cognouit, et refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & uacuum locum uidēs lugere cœpit, & capillos euellere. Hūc cū quidā uidisset sic plorantem, & causam audiuisset: ne sic ait o tu tristare. Neq; enim habens aurū habebas. Lapidē igitur pro auro acceptum reconde, et puta tibi aurū esse, eundē enim tibi usum præstabit. Nam, ut uideo, neq; cum aurum erat, utebare. Affabulatio. Fabula significat, nihil esse possessionē, nisi usus adfuerit. Anseres.

Χῆνες καὶ γέραννοι.

Χῆνες καὶ γέραννοι ἐπὶ τ' αὐτῶν λειμῶν
 ἔνεμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφα-
 νέντων, οἱ μὲν γέραννοι κῆφοι οὗτες, ταχέως αὖ-
 πέπησαν. οἱ δὲ χῆνες ἄθ' ἢ βάρῃ τῶν σω-
 μάτων μείναντες, σωελήθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ἐράλωση πόλεως, οἱ
 μὲν ἀκτῆμονες εὐχόρως φεύγουσιν, οἱ δὲ πλῆ-
 σιοι δουλεύουσιν ἀλισκόμενοι.

Χελώνη καὶ αἶετός. ἰστορηται & ἰστορηται
 ἀπ' ἐπιμ. ἀπ' ἐπιμ.

Χελώνη αἶετῶν εἶδετο ἰππασθ' ταύτῃ δι-
 δάξαι. τῶν δὲ παραινοῦντος πόρρω τῶν
 το τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι. ἐκείνη μάλιστ' τῆ
 δέησε προσέειπε. λαβὼν οὖν ταύτῃ τοῖς ὄνυ-
 ξι, καὶ εἰς ὑψ' ἄνευ γῆρας, εἴτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ κα-
 τὰ πετρῶν πεσῶσα, σωετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐμφολονφίαις τῶν
 φρονιμωτέρων πρᾶκτόσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύμα.

Ψύμα ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ πόδα ἀν-
 δρὸς ἐκάθισεν. ὃς ἰδὼν ἰππασθ' ἐπὶ συμ-
 μαχίαν ἐκάλεθ' τῆς δὲ, ἐκείθεν αὐτὴς ἀφελομένης
 συνέξασα εἶπεν. ὦ ἡράκλειε, εἰ ἐπὶ ψύμας ἔσωσε-
 μάχης.

Anseres & grues.

Anseres, & grues in eodem prato pascebant. Venatorib. aut uisis, grues quod essent leues statim euolauerunt: anseres uero ob onus corporū cū mansissent, capti fuerūt. Affabulatio. Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autē seruire captos.

Testudo, & Aquila.

Testudo orabat aquilā, ut se uolare doceret. Ea aut admonēte procul hoc a natura ipsius esse, illa magis precib. instabat. Accepit igit ipsam unguibus, & in altū ^{aliquid} sustulit, inde demisit. Hęc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, se ipsos læsisse.

Pulex.

Pvlex aliquñ saltās, uiri pedib. inhæsit, hic aut Herculē in auxiliū inuocabat. At cū illic rursus saltasset, suspirādo ait: o Hercules, si cōtra pulicē nō auxiliatus

μάχης, πῶς ἐπὶ μέγιστοι ἀνταγωνισαῖς συν-
υβρίσεις;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τῶν
θέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

Ελαφθ.

Ελαφθ ἄρ' ἐτόρον πεπρωμένη τῶν
ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνθ' ἐνέμετο, ἄρ' μὲν
ὑγιαίνει τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν ξηραίναν ἄρ' τῶν
κωπηγετοῦντας ἔχουσα, ἄρ' δὲ λοιπὸν πρὸς θά-
λατῆν ὄθον οὐδὲν ὑπώπτενε. παρὰ πλέοντες δὲ
τινες καὶ τῶν σοχασάμενοι, αὐτῆς κατετό-
ξευσαν. ἢ δ' ἐαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐ-
δεδοίκα, μὴ δὲ παθῶσα, ἢ δ' ἐκ ὧτο κακὸν ἐ-
πάξαι, ἔπειτα ταύτης προδεδομένη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλαῖς ἡμῖν τὰ βλα-
βερὰ δοκῶντα ὠφέλιμα γίνονται, τὰ δ' ὠφέ-
λιμα, βλαβερὰ.

Ελαφθ καὶ λέων.

Ελαφθ κωπηγὸς φεύγουσα, εἰς ἄνθρωπον
εἰσέδη. λέοντι δ' ἐκεῖ πῶριτυχοῦσα, ὑπ'
αὐτῶ σιωπήθη, θνήσκουσα δ' ἔλεθον, οἶμος
ὅτι ἄνθρωπος φεύγουσα, τῶ τῶν θηρίων ἀγριω-
τάτῳ πῶριέωσον.

Επιμύθιον

xiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deum rogare, sed in necessarijs.

Cerua.

Cerua altero obcæcata oculo, in litore pascebatur, sanum oculū ad terram propter uenatores habens, alterū uero ad mare, unde nihil suspicabatur. præternauigantes autem quidā, & hoc cōiectantes, ipsam sagittarūt. Hæc autē se ipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sepe quæ nobis noxia uident, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua & leo.

Cerua uenatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi cum incidisset, ab eo comprehensa est: moriens autem dicebat, heu mihi quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

εἰ δὲ ὦν & δὲ μὴ & δὲ ὦν.

o Affabulatio

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μίαν κερὰ κινδύνου φεύγοντες, μεγάλων ἐπιδράθησαν.

Ελαφός καὶ ἄμπελος.

Ελαφός κωκυγὸς φεύγουσα, ὑπ' ἄμπέλου ἐκρύβη. παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἢ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθῆν δόξασα, τῶν τῆς ἄμπέλου φύλων ἐπίσημ' ἤρξατο. τούτων δ' ἰσομενίων, οἱ κωκυγοὶ ἐπιτραφέντες, καὶ ὅπου ἦν ἀληθὲς, νομίζαντες τῆν ζωὴν ἔσθ' ἐπὶ τοῖς φύλλοις, τὶ κρύπτεσθαι, βέλεσιμ' ἀνῆλθον πρὸς ἔλαφον. ἠδὲ θνήσκουσα, τοιαύτ' ἔλεγε, δίκαια πέπονθα. ἔγχαρ' ἔδει πρὸς σώσασάν σε λυμαίνεσθαι.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τὰς εὐδραγίας, ἔσθ' ἐκκολάζονται.

ὄνος καὶ λέων.

Ονω ποτὲ ἀλεκτρυὼν σιωβόσκειτο. λέωντος δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνω, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ τῶν τῶν ἀλεκτρυόνος φωνὴν φοβῆσθαι, ἐφυγεν. ὁ δ' ὄνος νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθύς τῷ λέοντι. ὡς δὲ πόρρω τῶν ἐδίωξεν, ἔνθα θαμνικέτι ἢ τῶν ἀλεκτρυόνος ἐκινεῖτο φωνή, τραφίς ὁ λέων κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα

Affabulatio.

Fabula significat, multos hoīes dū parua fugiūt pericula, in magna incurrere.

Cerua & uitis.

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterijissent autē parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitatatis, uenatores cōuersi, et q̄ erat uerū, arbitrati animal aliq̄d sub folijs occultari, sagittis cōfecerūt ceruā. Hæc autē moriens talia dicebat: Iusta passa sum, non em̄ offendere oportebat, q̄ me seruarat.

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus & leo.

Cum asino gallus aliquādo pascebat: Leone autē aggresso asinum, gallus exclamauit, & leo (aiunt em̄ hūc galli uocē timere) fugit. At asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonē. Ut uero procul hūc p̄secutus est, quò nō amplius galli pueniebat uox, cōuersus leo deuorauit, Hic uero moriēs

o 2 clama

ἔβόα, ἄθλιθ' ἐγὼ καὶ ἀνόηθ'. πολέμις ὄρ
 γὰρ μὴ ὄρ γονέωρ, τίν θ' χεῖρ' εἰς πόλεμον
 ἔζωρηθήλω; Επιμύθιον. ΠΙΕ

Ο μῦθ' θ' δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τα
 πανευλόοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιγίνονται,
 καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀποκίωται.

Κηπῶρος καὶ κύωρ.

Κηπῶρ δ' κύωρ εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ
 κηπῶρος βυλόμηνος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνε
 νεγκῆρ, κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ οἰκθίς
 δ' ὁ κύωρ ὡς κατωτέρω μάλλον αὐτὸν παρὰ
 γέγονε καταδύσαι, τὸν κηπῶρ' εὐχαφῆς ἔδασ
 κεν. ὁ δὲ μετ' ὀδυῖς ἐπαινῶν, δίκαιά φησι πέ
 πονθα. τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχρησά σῶσαι ἐ
 πώδασα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' θ' πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ κύωρ.

Σὺς καὶ κύωρ ἀλλήλοισι δειλοῖδορῶντα.
 καὶ ἡ μὲν σὺς ὤμνυε κτ' τῆς ἀφροδίτης,
 ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρρῆίξειν τὴν κούα. ἡ δὲ κύ
 ωρ πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς κτ'
 τῆς ἀφροδίτης ἡ κτ' ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ὑπ'
 αὐτῆς ὅτι μέλισσα φιλεῖσθαι, ἢ τὸν τῶν σαμῶν
 καθάρτων σαρκῶν γεύομενον, οὐδ' ὅλως εἰς
ἰδρῶν

clamabat, me miserū & demētē. Ex pugnacibus enim non natus parentibus, cuius gratia in aciem irruī?

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atq; ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

OLitoris canis in puteū decidit: olitor autē ipsum illinc extracturus, descēdit & ipse in puteū. Ratus autē canis accessisse, ut se inferius magis obserueret, olitorem uersus momordit. Hic autē cū dolore reuersus, iusta, inquit, pator. Nam cur unquam sui interfectore seruare studui? Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

Sus & canis mutuò conuiciabantur. Et sus iurabat p Venerem, proculdubio dentibus discissurum canem. Canis uero ad hæc per ironiā dixit, bene p Venerē nobis iuras. Significas em ab ipsa uehemēter amari, quæ impuras tuas carnes degustantē, nullo pacto in

ἰδὸν προσίεται. καὶ ἡ σὺς, διὰ τὸτο μὲν οὐρ
 μάλομ δὴλη ὄβηρ ἡ θεὸς σέργασά με. ἔρ γὰρ
 κτένχυντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντᾶπα
 σιρ ἀποσρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζης, καὶ
 ζῶσα καὶ τεθνηκίῃα.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥιτόρων,
 τὰ ἔωδ τῶν ἐχθρῶν ὀνείδη, εὐμεθόδως εἰς ἔπαι
 σον μεταχρηματίζουσιν.

Υε καὶ κύωμ.

ΥΣ καὶ κύωμ πόρι εὐτοκίας ἠρίζομ. ἔφη
 δ' ἡ κύωμ, εὐτοκος εἶναι μάλισα πάντων
 τῶν πεζῶμ. καὶ ἡ ὕς ἔωδοτυχῆσα πρὸς ταῦτᾶ
 φησιν, ἀλλ' ὅταν τὸτο λέγης, ἴσθι ὅτι καὶ τυ
 φλῆς τῆς σαυτῆς σκύλακας τίηται.

Επιμύθιομ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐρ τῶ τάχει τὰ πρᾶγ
 ματα, ἀλλ' ἐρ τῆ τελειότητι κρίνεται.

Οφίς καὶ καρκίνθ.

ΟΦίς καρκίνω σωδητᾶτο, ἔταιρείαμ
 πρὸς αὐτῶμ ποιησάμενος. ὁ μὲν ἔρ καρ
 κίνθ ἀπλοῦς ἄρ τῶμ ττρόπομ, μεταβαλέωθαι
 κακῆνονμ παρῆνει τῆς πανουργίας. ὁ δὲ οὐδέτι
 οὐρ ἑαυτῶμ παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας
 δ' ὁ καρκίνος αὐτῶμ ὑπνοῶτᾶ, καὶ ὅσομ οἶῶμ τε
 πῖέσας

vide Eras: chil: α.
 Cent: II. pro: 35.
 canis festinus rorac
 panis rutilos.

facellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidentē, aut alio quouis modo lædentem omnino auersatur: tu tamen male oles, et uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

Sus et canis de fœcunditate certabāt: dixit aut canis, fœcunda esse maxime pedestriū omnium. & sus occurrens ad hæc inquit: sed cum hæc dicis, scito cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens & cancer.

Serpens unā cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret ad monebat astutiam. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus

coloyzaru p hinc & re-muere. appositus re-ponere.
serp. animal: uirg.
pro. p. quod ita, sub-istat: quop. stat-ona peditat

πίεσας, φονεύει τῆ δ' ὄφεως μετὰ θάνατον
ἐκταθέντῳ, ἐκείνῳ εἶπεν, ὅτως ἔδει ἢ πρό-
θεν εὐθιῶ καὶ ἀπλοῦν εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἄρ τὰ ὑ-
πὸ πῶ δίκῳ ἔτισας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σιωπῶ δόλω
προσιόντες, αὐτοὶ μάλλον βλάπτονται.

Ποιμῶ καὶ λύκῳ.

Ποιμῶ νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρῶν, ἢ
ἀνελόμηνῳ, σιωπῶ τοῖς κυσίμ ἔτρεφεν.
ἐπὶ δ' ἠνέλωθη, εἶποτε λύκῳ πρόβατον ἤρπα-
σε, μετὰ τῆν κνωῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῆν δὲ
κνωῶν ἔαθ' ὅτε μὴ δυναμῶν κατὰ λαβείρ τῶν
λύκων, καὶ διὰ ταῦτα ἔως τρεφόντων, ἐκεί-
νῳ ἠκολούθη, μέχρις ἄρ τῶτον καταλαβῶν,
οἷα δὴ λύκῳ συμμετάχρητῆς θήρας, εἶτα ὑ-
πέστρεφεν, εἰ δὲ μὴ λύκῳ ἔξωθεν ἀρπάσειε πρό-
βατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσίμ ἔθοι-
νετο. ἕως ὃ ποιμῶ σοχασάμηνῳ, καὶ σιωπῶ
τῶ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέ-
κτεινεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρῆσὸν ἦθῳ
ἔτρεφει.

Λέων καὶ λύκῳ.

Λέων

compressisset, occidit. At serpente post mortē extenso, ille ait: sic oportebat ante hac rectū et simplicē esse. Neq; eīm hāc pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius.

Pastor & lupus.

Pastor nup̄ natū lupī catulū reperit, ac sustulit, unaq; cū canibus nutrit. At cū adoleuisset, si quādo lupus ouē rapuisset, cū canibus & ipse p̄sequēbatur. Cū canes uero aliquādo nō possent assequi lupū, atq; ideo reuenterēt, ille sequebatur, ut cū ipsum assecutus esset, ut lupus, particeps foret uenationis, inde redibat. Sin aut lupus extra nō rapuisset ouē, ipse clam occidens, unā cū canibus comedebat, donec pastor cū cōiectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo & lupus.

Λεωρ γηράσας, ἐνόση κατακεκλιμένος
ἐν αὐτῷ. πρῆσαν δ' ἐπίσκεψόμενα τῶν
βασιλέα πλὴν ἀλώπειθ, τ' ἄλλα τῶν ζώ-
ων. ὁ τοίνυν λύκηθ λαβόμενθ ἐνκαιρίας, κα-
τηγόρη παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπειθ, ἀ' τε
δὴ παρ' ἑδὲρ τιθεμένης τῶν πάντων αὐτῶν κρα-
τοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἐ-
πιγυμνῆς. ἐν τούτῳ δὲ παρηκὰ ἢ ἀλώπηνξ,
καὶ τῶν τελευταίων ἠεροάσατο τῶν λύκου ῥη-
μάτων, ὁ μὲν οὖν λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχάτο.
ἢ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς ἔφη,
τῶν σωελθόντων τούτων ὠφέλησον, ὅσοι
ἐγὼ πανταχόσε πόρινοσήσασα, καὶ θεραπεί-
αμὺν πέρ σε παρ' ἰατρῶν ζητήσασα, ἢ μαθοῦσα
τῶν λέοντος ἐνθὺς τῷ θεράπειαμ ἐπέμμελεύ-
σαντος, ἐκείνη φησὶν. εἰ λύκον ζῶντα ἐκδέξαις,
τῷ αὐτῶν δορὰν θερμῶν ἀμειέση. καὶ τῶν λύ-
κων κεκλιθῆς, ἢ ἀλώπηνξ γελῶσα εἶπε, ἔτως ἔχρη-
τῶν δεωότιω πρὸς δυσμλίαν κινεῖν, ἀλλὰ
πρὸς εὐμλίαν. **Επιμύθιον.**
Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἐκάστῳ μηχανώμε-
νθ, καθ' ἑαυτῶ τῷ πάγῳ πόριτζέπει.

Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσορ εἶχε. τῶ δὲ πάθος
αὐτῶν ἀπαμάξαι θέλουσα, τοῖονδ' ἐτι
σοφίζεται.

αφισπνέομαι
α. ἰξομα, σ. ἰξομα
μ. Α. 2. ἀφισπνέομαι.

ε. ἰξομα.

Leo cum consenuisset, ægrotabat iacens in antro: accesserunt aut uisitatura regē præter uulpē, cætera animalia. Lupus igit̃ capta occasione accusabat apud leonē uulpē, quasi nihil facientem suū omnium dominū, & propterea necq; ad uisitacionē profectam. Interim affuit et uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igit̃ cōtra eā infremuit: sed defensionis tempore petito: & quis inquit, eorū qui conuenerūt, tantū profuit, quantū ego, quæ in omnē partē circuiui, & medicamentū pro te à medico quæsiui, & didici? Cū aut̃ leo statim, ut medicamentū diceret, imperasset, illa inquit: si lupo uiuēte excoriato, ipsius castidā pellē indueris. Et lupo iacente uulpes ridēs, ait: sic nō oportet dñm ad maleuolentiam mouere, sed ad beneuolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eū qui quotidie machinatur, in seipsum laqueū uertere.

Mulier.

Mulier qdā uirū ebriū habebat: ipm aut̃ à morbo liberatura, tale quid

quid lib. 1. ff. m. 10.

Et phabris furo eio.

Porti mēbra pēlli

terunt: in festis mēbris

withov opis

Istis - fūp fuit, mēp

lūm lūp mēp rīlā tē

Prām mēp mēp rīlā tē

Carll pīlā fū

Τι σοφίζεται κεκαρωμένον ὄν αὐτὸν ἕως τῆς
 μέθης παρὰ τῆς ἡσυχίας, καὶ νεκρῶς δίκην ἀνα-
 στήσεντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολιάνορι
 οὐκ ἀπονεγκούσα κατέθετο καὶ ἀπῆλθεν. ἠνίκα
 δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήθει ἐσοχάσατο, προσελθῶ-
 σα πῶς θύραρ ἔκοπτε τῶ πολυανδρίῳ. ἐκείνους δὲ
 φέροντο, τίς ὁ πῶς θύραρ κόπῃσιν; ἡ γυνὴ ἀ-
 πεκρίνατο, ὅ τοις νεκροῖς τὰ σιτία κομίζω,
 ἐγὼ πάραμι. καὶ κείνους, μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ
 πιῖν ὡς βέλτισε μάλλον προσέειπε. λυπεῖς
 γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ μή πόσεως μνημονεύω.
 ἡ δὲ τὸ σῆθ' πατάξασα, οἴμοι τῆ δυσήνω φη-
 σίμ. ἔδ' ἐγὰρ ἔδ' σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἄνερ
 ὄν μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυ-
 τῶ γέγονας, εἰς ἕξιμ σοι κατὰ πάντος τῶ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξε-
 σιν ἐγχερόντι. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῶ
 ἀνθρώπῳ τὸ ἔθ' ἐπιτίθεται.

Κύν'.

Α Νὴρ εὐπορῶν χῆνά τε ἄμα καὶ κύνην
 ἔτρεφε, οὐκ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς μὲν τοι. τὸν
 μὲν γὰρ, ὡδῆς, τὸν δὲ, τραπέζης ἐνεκεν. ἐπεὶ δὲ
 ἔδει τὸν χῆνα παθῆν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν
 ἦν, καὶ διαγινώσκων ὁ κύν' οὐκ ἀφῆκεν ἐκεί-
 νον.

quod comēta est. Aggrauatū em̄ ipsum ab ebrietate cum obseruasset, et mortui instar insensatū, in humeros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, & abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse cōiectata est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti: ille autē cū diceret, quis est qui pulsauit ianuā? uxor respondit, mortuis cibaria ferēs, ego adsum. Et ille, non mihi comesse, sed bibere o optime potius asser. tristificas em̄ me, cum cibi, nō potus meministi. Hęc autē pectus plāgēdo, hei mihi miseræ, inquit: nā neq; astu profui. tu em̄ uir nō solū nō emēdatus es, sed peior q̄q; te ipso euasisti: in habitū tibi deductus est morbus: Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus immorari: nā & nolentē quandoq; hominē, consuetudo inuadit.

Cygnus,

Vir diues anserēq; limul & cygnū nutriebat, nō ad eadē tñ, sed alterūcātus, alterū mēse gratia. Cū autē oporteret anserē pati ea, q̄rū causa nutriebat, nox erat, ac discernere tēpus nō p̄misit
utrunq;

τόρομ. ὁ δὲ κύκνῳ ἀντί τοῦ χηνὸς ἀπαχθεῖς,
 ἀδει τιμέλῳ θανάτῳ προοίμιον. καὶ τῆ μὲν
 ὡδῆ μινύει πῶ φύσιν, πῶ δὲ τελευτῶ διαφεύ-
 γει τῶ μέλει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, πομπάκις ἢ μυσική, τελευτῆς
 ἀναβολῶν ἀπόργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον αὐτῷ τὸ
 χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελεία τῶ πρό-
 τόρομ ἔχοντῳ, καὶ παραλαβῶν οἴκαδε, πάντα
 τα μὲν αὐτῷ προσῆγε τάρύματα, πάντι δὲ λυ-
 τῆσις ἐπειράτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν χρῶμα με-
 ταβαλεῖν ἐν εἶχε, νοσήν δὲ τὸ ^{καταβαλεῖν} πονεῖν ^{καταβαλεῖν} παρρησι-
 υασον. Επιμύθιον

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις, ὡς προ-
 ἤλθομ πῶ ἀρχῶν.

Χελιδῶν καὶ κορώνη.

Χελιδῶν καὶ κορώνη πρὶ κάλλους ἐβλα-
 λονείκην. Ἐποτυχεῖσα δὲ ἡ κορώνη,
 πρὸς αὐτῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλῳ πῶ
 ἐαρινῶ ὄρχη ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶ-
 νι παρατίθεται. Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις τῶ σώμα-
 τῳ, ἐν πρεπείας κρείττων ὄσῃ.

Βέταλις.

utrunq;. Cygnus aut pro anserē abdu-
ctus, cantat cantū quendā, mortis exor-
diū, & cantu significat naturā, mortem
uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre
mortem.

Aethiops.

AEthiopē qdā emit, talē ei colorē
inesse ratus negligentia eius, qui
prius habuit. Ac assumpto in domū, oēs
ei adhibuit abstersiones, omnib. lauacris
tētavit mūdare: et colorē qdē trāsmuta-
renō potuit, sed morbum vexatio para-
uit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à
principio prouenerunt.

Hirundo & cornix.

Hirundo & cornix de pulchritudi-
ne cōtendebant. Respōdens aut
cornix ei, dixit: sed tua pulchritudo uer-
no tēpore floret, meū uero corpus etiā
hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula significat, durationem corporis
decore meliorem esse.

Butalis.

*Cras rras corrensant
nigra mitato robe
rann.
Stump at the niger
fuit ante
lucant.*

Βύταλις.

Βούταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέμασε το. νυκτερίς δὲ προσελθῶσα, ἐπωθάνετο πῶ αἰτίαρ, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει. τῆς δὲ, μὴ μάττω τὸτο ποιῆμ λεγέσης. ἡμέρας γὰρ ποτε ἄδουσα σωελήφθη, καὶ διὰ τὸτο ἀπ' ἐκείνης ἐσωφρονίσθη. ἡ νυκτορίς εἶπεν, ἄλλ' ἔνυμ σε φυλάττεισθαι δεῖ, ὅτε μηδὲμ ὄφελος, ἀλλὰ πρὶμ ἡ συληφθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιμ ἀε νόνητ ἢ μετάνοια.

Κοχλία.

Γεωργὸς παῖς ὄπῃα κοχλίας. ἀκέσας δὲ αὐτῶμ τρυζόντων, ἔφη. ὦ κάκισα ζῶα, τῆν οἰκίῶμ ὑμῶμ ἐμπιπρασμένῶμ, αὐτοὶ ἄδετε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶμ ῥ παρὰ καιροῦ δρώσ μνηομ ἐπονείδισομ.

Γωὴ καὶ θόραπαινα.

Γωὴ χήρα φιλόργος θόραπαινίδας ἔχουσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειμ ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τῆν ἀλεκτρυόνῶμ ᾠδάς. αἱ δὲ, σωεχῶς τῶ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἐγνωσαν δεῖμ ῥμ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνης

Butalis.

B Utalis à fenestra quadā pēdebat: uespertilio aut profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Cum aut id ea nō incassum hoc facere dixisset, nā die canendo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudēs euasit: uespertilio ait, sed nō nūc te cauere oportet, cū nulla utilitas, sed anteq̄ capereris,

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

Cochleæ.

R Vstici filius affabat cochleas. Cū aut audiret eas stridētes, ait: o pessimæ animantes, domibus uestris incensis uos canitis. Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestiue factum uituperabile.

Mulier & ancillæ.

M Vlier uidua operosa ancillas habēs, has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorū cātus. His uero assidue defatigatis labore, uisum est oportere domesticum occidere gallum,

p tanquam

ὡς ἐκείνη νύκτωρ Ἰζχνισάντθ πῶ δέσποιναρ
 σωέθη δ' αὐταῖς τὸτο διαπραξαμένηαι χα-
 λεπωτέροις περιπεσῆν τοῖς δεινοῖς. ἢ ἔδεσσαν
 τις ἀγνοῶσα πῶ τῆν ἀλεκτρυόνων ὄραμ ἐν
 νυχώτθρον ταύτας ἀνίσκ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βλα-
 λεύματα, κακῶν αἰτία γίνεται.

Γαυή μάγθ.

Γαυή μάγθ θεῶν μισομάτων ἀποτρο-
 πιασμός ἐπαγγελιομένη, πολλά διετέ-
 ληποιῶσα, καὶ κέρδθ ἐντεῦθεν ἔχουσα. γρα-
 φάμενοι δέ τινες αὐτῶ ἀσεβείας, εἴλον. ἢ κα-
 ταδικαθεῖσαν ἀπῆγομ εἰς θάνατον. ἰδῶν δὲ
 τις ἀπαγομνίῳ αὐτῶ ἔφη. ἢ τὰς τῆν θεῶν
 ὀργὰς ἀποτρέπειμ ἐπαγγελιομένη, πῶς εἶδὲ
 ἀνθρώπων βυλῶν μεταπέσαι ἠδωθήθης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγ-
 γέλλονται, μὴ δὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

Γαλή.

Γαλή εἰς ἐργασήριον εἰσελθῶσα χαλιέως
 πῶ ἐκείνη κερμένῳ ποριέλειχε ρίνῳ. ξυομέ-
 νης ἢ τῆς γλώθης, αἶμα πολλὸν ἔφερετο. ἢ ἢ ἠδὲ-
 το, νομίζουσα τι τὸ σιδῆρος ἀφαιρῆν, ἄχρις ἢ
 παυτελῶς

tanquā illū qui noctu excitaret herā. Euenit autē ipsis, hoc facto, ut in grauiora incidere mala. Nā herā ignorans galloꝝ rum horā, temporius eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

Mulier uenefica diuinarū irarum propulsiones promittens, multa facere p̄seuerabat, & lucrū inde facere. quidā igit̄ accusauerunt eā impietatis, & cōuicerunt, & damnatā ducebāt ad mortē. Videns autē quidā eam duci, ait: tu quæ deorū iras auertere promittebas, quomodo neque hominū consiliū mutare potuisti? Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidē facere posse.

Mustela.

Mustela in officinā ingressa ferrarij, ibi iacentē circū lambebat limā. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebat̄. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus

totā linguā absumpsit. Affabulatio.
 Fabula in eos, qui in contentionibus se
 ipsos offendunt.

Agricola.

Agricola quidā fodiendo aurū re-
 perit. q̄tidie igit̄ terrā, ut ab ea be-
 neficio affectus, coronabat. Huic autē
 Fortuna adstans, inq̄t: heus tu, cur terræ
 mea munera attribuis, quæ ego tibi de-
 di ditatura te: nā si tempus immutet̄, &
 in alias manus hoc tuū aurum eat, scio
 te tunc me Fortunam accusaturum.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē
 cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

Dvo quidā unā itinerabant̄, & cū
 alter securim reperisset, alter, qui
 nō inuenit, admonebat ipsum, ne dice-
 ret inueni, sed inuenimus. Sed paulo
 post cū aggredierent̄ ipsos q̄ securim p̄-
 diderant, habens ipsam, p̄sequentibus
 illis, ad eum qui unā itinerabatur, dice-
 bat, perijmus. Hic autem ait, perij dic,
 non perijmus. Etenim & tunc, cum se-

λεκω ἔυρες, ἔυρηκα ἔλεγες, ἔχῃρηκα μὲν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες
τῶν ^{σοφῶν} εὐτυχημάτων, ἔδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέ-
βαιοὶ εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

 Το βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγγιγνῶν. ἐνέ-
μοντο δέ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεῖα καὶ πόρρω
τῆς ὁδοῦ λίμνη. ὁ δέ, ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων,
καὶ δὴ τῷ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρῳ παραινόντ' ὅ-
πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸν ἀσφαλεσέρας
διαίτης μεταλάβῃ, σκῆνος ἔτι ἐπέθετο, λέγων
δυσάποσάσως ἔχειν τῆς τῷ τόπῳ σωηθείας,
ἕως ἔσσωέβῃ ἄμαξον πῦελθούσαν αὐτὸν σω-
θλάσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς
φαύλοισ ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολήμναι,
πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέυσαι.

Μελιτῆργός.

Εἰς μελιτῆργεῖόν τις εἰσελθὼν, τῷ κεντη-
μένῳ ἀπόντῳ, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δ' ἐπα-
νελθὼν. ἐπειδὴ τὰς κυφέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσή-
κη τὸ κατ' αὐτὰς διδρευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι
ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκισαι, ὡς κατέλαβον αὐ-
τὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον. καὶ τὰ χεῖρῖνα διετίθειν.

ὁ δέ

curim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus. Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatū, neq; in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

DVæ ranę uicinę sibi erant. Pascebantur aut, altera in profundo et procul à uia stagno, altera in uia parum aquę habens. Verū, cū quę in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueret: illa non paruit, dicēs, firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtē tem ipsam confringere. Affabulatio.

Fabula significat, hoīes q; praua aggredientes citius mori, q; mutent in melius.

Apiarius,

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauum abstulit. Hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat perscrutabatur. Apes autem e pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; tractabant.

ὁ δὲ πρὸς αὐτάς, κίκισα ζωῶν, ἄρ μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ ἄρ ἐπιμελέμενον ὑμῶν. πλήττετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἀγνοίαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τῶν φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀποθοῦνται.

Αλινώρ.

Αλινώρ ὄρνις ἐστὶ θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης διατωμένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττόμεναι, ἐμσκοπέλοις παραθαλατῆσι νεοττοποιῆσαι. Ἐδὴ ποτε τῆς μελέσσης, ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νομῶν, σιωβῆ τῶν θαλάσσης ὑπὸ λάβρα κυματωθεῖσαν πνεύματι, ὑπὸ ἀρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτῃ ἐπικλύσασθαι, τῶν νεοττοσὶ διαφθεῖραι. ἢ ἡ ἐπαυελθῆσα καὶ γνοῦσα τὸ πρᾶχθῆναι, εἶπε. δειλαία ἔγω γε, ἢ τις τῶν γῆρ ὡς ἐπίβουλον φυλαττόμεναι, ἐπὶ ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πομῶ γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τῶν ἐχθρῶν φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πομῶ χαλεποτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Αλιεύς

Hic autem ad eas, o pessime animantes,
furatū uestros fauos illæsum dimisistis,
me uero sat agentem uestri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, sic hominū quosdam
ob ignorantia inimicos nō cauere, ami-
cos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper
in mari uitam degens. Hanc dis-
citur, hominū uenationes cauentem, in
scopulis maritimis nidificare: cæterum
aliquando paritura, nidū fecit. Egressa
autem ea ad pabulum, euenit mare a ue-
hementi cōcitatū uento, eleuari supra
nidū, atq; hoc submerso, pullos perde-
re. Hæc uerò reuersa, recognita, ait: me
miseram, quæ terram ut insidiatricem
cauens, ad hoc confugi, quod mihi lon-
ge est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiā quosdā
ab inimicis cauendo, ignaros in multo
grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

εορ.

Αλιεύς ἔμ τινι ποταμῷ ἠλίευσεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ρεῦμα πῶρι λαβῶν, ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπεν, ὅπως οἱ ἰχθύες, φεύγοντες, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῆν δὲ πῶρι τὸν τόπον οἱ κίττων τις θεασάμενος τῶν ποιούντων, ἐμέμφετο ὡς τὸν ποταμὸν θοαλοῦντᾶ, καὶ διαδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντᾶ πίπειν. καὶ ὅς ἀπεκρίνχτο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτως ὁ ποταμὸς ταραχέηται, ἐμὲ θεήσῃ λιμῶντᾶ ἀποθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μύθοι δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ, τότε μάλιστᾶ ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς χάσιν πῶριάγωσιν.

Πίθηκῶ καὶ δελφίς.

Εθὺς οὐτῶ τοῖς πλέουσι μέλιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τῶ πλέων, πλέων τις εἶχε σιωῆ αὐτῶ καὶ πίθηκον. γενομένην δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σέλιον τὸ τῆς ἀθηκῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν σιωῆβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεῶς πῶρι τῆς ἀπέσσης, καὶ πάντων διακολυμβάντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. δελφίς δὲ τις αὐτῶν θεασάμενος, καὶ ἀνθρώπου εἶναι ἔπαλαβῶν, ἀπελθῶν ἀνείχε διακομίζων

Piscator.

Piscator in fluuio quodā piscabatur, Extensis autē retibus, et fluxu comprehenso, utriusque funi alligato lapide, aquā uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. Cū quodā uero ex ijs qui circa locū habitabāt, id facere uideret, increpabat quod fluuiū turbaret, & clarā aquā nō sineret bibere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatū etiam rectiores tūc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

Moris cū esset nauigantibus, Melitenses catulos & simios adducere in solamen nauigationis, quodā habebat secū & simiū. Cum autē puenissent ad Suniū Atticæ promontoriū, tempestatē uehementē fieri contigit. Nauis autē euersa, & oībus natantibus, natabat & simius: delphis autē quis ipm cōspicatus, & hominē esse ratus, digressus leuabat, ad terram

*intra, arharis
fluuii. Topog.*

hi: ligta.

*Demosthenes
deip.*

διακομίζωρ ἐπὶ τῷ χέρσορ, ὡς δὲ κατὰ τὸρ περαιοῦ
 ῥαιᾶ ἐγένετο τὸ τῆν ἀθλωαίωρ ἐπίνειορ, ἐπιω-
 θάνετο τῶπιθήκου, εἰ τὸ γένθ ὄβηρ ἀθλωαῖθ.
 τῶ δὲ εἰπόντθ, καὶ λαμπρῶρ ἐνταῦθα τετυ-
 χηκέναι γονέωρ, ἐπανήρετο εἰ καὶ τὸρ περαιοῦ
 ἐπίσταται. Ἐπολαβῶρ δὲ ὁπίθηκθ περὶ ἀν-
 θρώπου αὐτὸρ λέγειρ, ἔφη, ἢ μάλα φίλορ εἶναι
 αὐτῶ ἢ σωήθη. καὶ ὁ δὲ λφίς ἐπὶ τούτῳ φεύ-
 δει ἀγανακτήσας, βαπίζωρ αὐτὸρ ἀπέκτεινον.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τῷ ἀλήθειαν εἰ εἰδός-
 πες, ἀπατῶρ νομίζουσιρ.

Μυῖαι.

ΕΝ ΤΙΝΙ ΤΑΜΕΩ ΜΕΛΙΤθ ΣΙΧΥΘΕΝΤθ,
 μῦαι πρόσπῆσαι κατῆσθιορ ἐμπαγέν-
 τωρ δὲ τῶρ ποδῶρ αὐτῶρ, ἀναπῆναι εἰ εἶχορ.
 ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγορ, ἀθλιαί ἡμεῖς, ὅτι
 διὰ βραχέων βρωσίρ ἀπολλύμεθα.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία πολλῶρ
 κακῶρ αἰτία γίνεται.

Ερμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

ΕΡΜῆς γνῶναι βυλόμενθ ἐν τίνι τιμῆ
 παρ' ἀνθρώποις ὄβηρ, ἤκεν εἰς ἀγαλματο-
 ποιῶ, ἐαυτὸρ εἰκάσας ἀνθρώπῳ, ἢ θεασάμενθ
 ἀγαλματῶ.

ad terrā perferēs. Vt uero in Piræo fuit Atheniēsiū nauali, rogauit simiū, an genere esset Atheniēsis, Cū autē hic diceret, et claris ibi esse parētibus, rogauit, an et Pirēū nosset. Ratus autē simius de homine eū dicere, ait, et ualde amicū esse ei, & familiarē. Et delphis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

IN cella quadam melle effuso, muscæ aduolantes comedebant. Implicitis autem earū pedibus, euolare non poterant, Cum uero suffocarent, dicebant: Miserae nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat multis gulam multorum malorum esse causam.

Mercurius & statuarius.

Mercurius scire uolens, quantus apud homines esset, iuit in statu arj, transformatus in hominem & uisa statua

αἴγαλμα τῆς θεῆς, ἠρώτα, πόσου τίς αὐτὸ πρῶτα
 αἴσεται δύναται; τῆς δὲ εἰπόντος δραχμῆς. γε-
 λάσας, πόσος ἔτι τῆς ἠέρας ἔφη. εἰπόντος δὲ πλεί-
 ους, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτῆς αἴγαλμα, ἠνομίσας
 ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν ἠὲ καὶ ἀνθρώπων, πο-
 λυῶ αὐτῆς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λό-
 γον, ἠέρετο περὶ αὐτῆς. ὁ δὲ αἴγαλματοποιὸς ἔφη,
 ἔαμ τούτους ὠνήσῃ, καὶ τῆσσι προσθήκω σοι δῖο
 δωμῖ.

Επιμύθιον. *Εἰς τὴν αἰσώπου μύθου*

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἕδεμίᾳ παρὰ
 ἄλλοις ὄντα τιμῆ.

Ερμῆς καὶ τειρεσίας.

Ερμῆς βυλόμενος τῷ τειρεσίου μαντι-
 κῶ εἰ ἀληθὴς ὅτι γινῶναι, κλέψας τὰς
 αὐτῆς βεβῆς ἀγροικίας, ἠέκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ
 ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων, ἠὲ παρὰ αὐτῷ κατήχθη. τῆς
 δὲ τῆν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθήσης τῷ τειρε-
 σίᾳ, ἔκεν παρὰ λαβῶν τὸν ἔρμιον ἕξῃλθαι,
 οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλέψης σκεφόμενος. ἠὲ τῆς
 τῷ πρῶτον φράξαι αὐτῷ, ὅτι τινὰ αἶμα τῆν ὀρνίθων
 θεάσκη. ὁ δὲ ἔρμης τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος
 αἰετὸν ἕξ ἀριστῶν ἐπὶ τὰ δεξιά διπλάμενον,
 ἔφρασε. τῆς δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτῆς εἶναι
 τῆσσι, ἔκ δευτέρου κορώνῳ εἶδεν ἐπὶ τινος δέν-
 δρου καθήμενον, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπεσθαι.

ἔστι

statua Iouis rogabat, quanti quis ipsa emere posset? Hic autē cū dixisset drachma, risit: et quāti Iunonis, ait, cū dixisset, pluris: uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cū nunciis sit deorū, et lucrosus, maximā de se apud homines haberi rationem, rogauit de se, statuarius uerò ait, si haec emeris, & hanc additamentū do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

Mercurius uolēs Tiresiæ uaticiniū an uerū esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbē, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouē autē amissione renūciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, auguriū aliqd de fure cōsideraturus, & huic iubet dicere sibi, q̄ nā auim uiderit: Mercurius autē, primū uidisse aquilā à sinistris ad dexterā uolātē, dixit. Hic nō ad se id attinere cū dixisset, secūdo cornicē super arbore quadam sedentem uidit, & modò superius aspicientē,
modo

ποτέ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσα, καὶ τῶ
μάντι φράζει. καὶ ὅς ἑποτυχῶν εἶπεν. ἄλλ'
αὕτη γέ ἢ κορώνη δρόμνυται τὸν τε οὐρανὸν καὶ
τὴν γῆν, ὡς εἴμ' σὺ θέλης, τὰς ἐμὰς ἀπολήξαι
φομαί βεῖς.

Επιμύθιον.

Τέτῳ θεῷ λόγῳ χήσαίτο ἄρτις πρὸς ἄνδρα
κλέπῃω.

Κύνες.

Εχωρτίς δύο κύνας, ἅρ' μὲν ἔτδρομ θῆκ
ρεύειν ἐδίδαξε, ἅρ' δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακ
κείν. καὶ δὴ εἶποτε ὁ θῆρευτικὸς ἠγρεύετι, καὶ
ὁ οἰκουρὸς συμμετέειχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγα
νακτοῦντ' ὁ δὲ τῶ θῆρευτικοῦ, καὶ κείνον ὄνειδί
ζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν καθ' ἐκάστῳ μοχθεῖ, ἐκεί
ν' ὁ δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτῶ τρέφεται πό
νοισι, ἑπολαβῶν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ ἅρ' δε
σώτῳ μέμφε, ὅς οὐ πονῆν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ
πόνους ἀμοτρίους ἐσθίειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπι
σάμνοι, οὐ μεμπτοὶ εἶσιν, ὅταν αὐτῶ οἱ γονεῖς
οὕτως ἀγάγωσιν.

Εχωρτίς γυναικα, πρὸς τῶς κατ' οἶκον
ἀπαντας

Ανὴρ καὶ γυνή.

modò ad terram declinatam: & uati re-
fert. Et is recognita, ait, sed hæc cornix
iurat & cœlum & terram, si tu uelis, me-
as me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit ad-
uersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, al-
terum uenari docuit, alterum do-
minum ^{nutrire} seruire. Cæterum si quando
uenaticus ^{invenit} caperet aliquid, & domi-
tus ^{dominus} particeps unà cum eo erat cœnæ,
ægre ferente autem uenatico, et illi obij-
ciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille
nihil faciens suis nutriretur laboribus,
respondens ipse, ait: non me, sed herum
reprehende, qui non laborare me do-
cuit, sed labores alienos comesse.

Affabulatio.

Fabula significat, adolescentes qui nihil
sciunt, haud esse reprehendendos, cum
eos parentes sic educauerint.

H Maritus & uxor.

Abens quidam uxorem, quæ
q domestica

ἅπαντας ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἡβελήθη γυνὼν αἰ
εἰ καὶ πρὸς τὰς πατρῶους οἰκέτας ἔτω δίκηητη.
διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῶν
τῆς αὐτῶν ἀποσέλει πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας
ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπιωθάνετο πῶς
πρὸς τὰς ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαιμένης, ὡς οἱ
βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς
αὐτῶν ἔφη. ἄλλ' ὦ γυναῖκα, εἰ τὰ τοιαῦτα ἀπεχθάνη, οἱ
ὄρθροι μὲν τὰς ποιμένας ἔζελαύνουσι, οὐκ ἔδωκε
εἰσίσαι, τίχρη προσδοκᾷ περὶ τούτων, οἷς πάσας
σαρ σιωδιέτριβες τῶν ἡμερῶν;

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν
κρῶν τὰ μεγάλα, καὶ τῶν προδήλων τὰ ἀδήλα
λα γνωρίζεται.

Ἐρίφου καὶ λύκου.

ΕΡΙΦΟΥ ὑδρήσασα τῆς ποιμένης, ἔπειτα
λύκου κατεδίωκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ
πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπυσμαι ὅτι
σοὶ βρωμα θνήσκωμαι, ἵνα μὴ ἀκιδῶς ἀποθάνω,
αὐλησομ πρώτομ ὅπως ὀρχήσωμαι. τῆ δὲ λύκος
αὐληδύτη, καὶ τῆς ἐρίφου ὀρχουμένης, οἱ κύνες
ἀκιδῶντες τὸν λύκομ ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀποστραφεὶς
τῆς ἐρίφου φησὶ, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει
γὰρ με μάγειρομ ὄντα, αὐλητῶν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiã erga paternos domesticos ita afficeret: quapropter cū rationabili prætextu ad suū ipsam misit patrē. Paucis uero post diebus ea reuerſa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hęc uero cū dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eã ait, sed ò uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, serò autē redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hædus & lupus.

Hædus derelictus à grege persequente lupo, conuersus ad eū, dixit, ò lupe, quoniam credo me tuū cibū futurū, ne iniucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autē canente tibia, atq; hædo saltante, canes cum audiuiſſent, lupū persecuti sunt. Hic conuersus hædo inquit, merito hæc mihi fiunt, oportebat enim me, cocus cum sim, tibicinem non agere.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς ἄπεφύκασι ἀμελεῖντες, τὰ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδεύειν περιώμενοι, δυσυχίαις περιπίπτουσι.

Καρκίνος καὶ ἀλώπηξ.

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπίτινος ἐνέμετο τόπος ἀλώπηξ δὲ λιμώπηγα ὡς ἐθεάσατο, προσελθούσα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη. ἄλλ' ἐγὼ γε δίκαια πέπονθα, ὅς θαλάττης ὄντων, χόρταινος ἤβουλήθην γενέσθαι.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκῆα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσι ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυσυχούσι.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφῆκε ἐν οἴκῳ κεκοιταμένη σιωπῆως ἄδων, καὶ ἀντηχέσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥς ἔτι σφόδρα εὐφώνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθὲς ἐπὶ τούτῳ, ἐγνωθεὶς καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀρκεόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ἄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἔβρωσαντες ἀπήλασαν.

Επιμύθιοι.

Ο μύθος

Affabulatio.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quæ vero aliorum sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

Cancer & uulpes.

Cancer è maricum ascendisset, in loco quodam pascebat. Vulpes esuriens ut uidit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait, sed ego cõdigna patior, qui marinus cum sim terrestris esse uolui.

Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quæ nihil cõueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus.

Citharædus rudis in domo calce incrustata familiariter, ut solebat, canens, & contra resonante in se uoce, existimabat ualde canorus esse. Verum elatus sup hoc, cogitauit & theatro sese cõmittere oportere. Profectus uero ad se ostendendum, cum male admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔγω καὶ τῆν ῥητόρων ἔνιοι
ἐν ταῖς χολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινες, ὅταν
ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, ἔθενός ἀξιοί εἰσιν.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδέ μ
ἔυρον, ὅτι μὴ ἀλεκρυόνα καὶ τῆτον λα-
βόντες ἀπήγαγον. ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύε-
σθαι, εἶδεν ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων,
χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτός αὐτοῦς
ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρω. οἱ δὲ ἔφασαν. ἀλλὰ Δία
τῆτον σε μάλλον θύομεν. ἐκείνης γὰρ ἐγείρω,
κλέπται ἡμᾶς ἐκ ἑᾶς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονη-
ροῖς ἐναντιῆται, ἀ' τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν ἐνεργητήμα-

Κορώνη καὶ κόραξ. (τα.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἔβη ἐπὶ δι' οἰ-
ωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ
διὰ τοῦτο μαρτυροῦσθαι ὡς προλέγοντι τὸ μέλλ-
ον, θεασαμένη τινὰς ὁδοπόρους παριόντας,
ἤκειν ἐπὶ τι δένδρον, καὶ σᾶσα, μεγάλως ἔκρα-
ξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ
καταπλαγέντων, ἕως τυχαῖς τις ἔφη. ἀπίω-
μεν ὡς ἔτοι, κορώνη γάρ ἐστι, ἢ τις κείρα γε, καὶ
θίωσις μὲν ἐκ ἑᾶς.

Επιμύθιον

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam, qui in scholis uidentur esse alii qui, cum ad res publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

FVres in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atque hoc casu abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, utile esse hominibus noctu eos ad opera excitando. Hi uero dixerunt, sed propter hoc te tanto magis occidimus. Illos enim excitando, furari nos non sinis. Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quae bonis sunt beneficia.

Cornix, & coruus.

Cornix coruo inuidens, quod is per auguria hominibus uaticinaret, ob idque crederetur uti futura praedicens, conspicata uiatores quosdam praetereuntes, iuit super arborem quandam, stansque ualde crocitauit. Illis uero aduocem conuersis, & admiratis, recognita quidam inquit: abeamus heus uos, cornix enim est quae crocitauit, & augurium non habet.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῆν ἀνθρώπων οἱ
ποῖς κρείττοσιρ ἀμιλώμνοι, πρὸς τῶν τῆν ἴσων
μὴ ἐθικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ κύων.

Κορώνη ἀθλίω ἑύσση, κῆν ἐπὶ ἐσίασιν
ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτῶν ἔφη, τί μάτῳ
τάς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ θεὸς ἔτω σε μισεῖ,
ὡς καὶ τῆν σωτῆρόφωρ σοι οἰωνῶν πῶν πῖσιρ
πῶριελῆρ. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτῶν, Δὲ τῶτο
μᾶλλον αὐτῆ θύω, ἵνα διαλαγῆ μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ Δὲ κέρδῶ τοὺς
ἐχθροὺς ἐνεργετῆρ ἐκ ὀκνησίρ.

Κόραξ καὶ ὄφις.

Κοραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔμ
τινι ἐνελίω τόπῳ ὄφιν κοιμώμενον, τῶ-
τον καταπήξας ἤρπασε, τῶ δὲ ἐπιστραφέντῶ
καὶ δακόντῶ αὐτῶν, ἀποθνήσκουρ μέλωρ ἔ-
ρηκε. δέλαιος ἔγωγε, ὅς τοῖσῶν εὖρορ ἔρμαιορ,
ἔξ ἔ καὶ ἀπόμυμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα, Δὲ θησαυρῶν εὖρεσιρ
ἐπὶ σωτηρία κινδυνεύσαντα.

Κολοῖος καὶ πῶρις βραῖ.

Κολοῖος

Affabulatio.

Fabula significat, eodē modo & homines cum prestantioribus certantes, preter quàm quòd non æqua perueniunt, risum quoq; debere.

Cornix, & canis.

Cornix Mineruæ sacrificās, canē inuitauit ad epulas, ille uero ad eā dixit, qd frustra sacrificia absumis: dea eū adeò te odit, ut ex peculiarib. quoq; tibi augurijs fidē sustulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrū nō uereri inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

Coruuus cibi indigēs, ut serpentē in aprico quodā loco dormientē uidit, hunc deuolando rapuit, Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrū, q̄ etiā pereo. Affabulatio. Fabula in uirum, qui ob thesaurorum inuentionem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

q s Monedula

ΚΟΛΟΙΟΣ ἔμ τιτι πόρισδρεῶνι πόρισδράς
 ἰδῶν καλῶς ῥεφομλίας, λευκάνας εἰαυ
 ῥῆ ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης με
 ταληφόμην Θ. αἰ δὲ μέχρι μὲν ἠσύχαζεν, οἰό
 μναι πόρισδράμ αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἔπει δὲ
 ποτε ἐκλαθόμην Θ ἐφθέγγετο, τῶν καὶ αὐτῶν
 πῶ αὐτῶ γνῶσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίουσαι.
 καὶ ὅς, ἀποτυχῶν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἔπα
 νῆκε πρὸς τοῦς κολοίους πάλιν, καὶ κῆνοι διὰ τὸ
 χροῶμα αὐτὸν ἐκ ἐπιγνόντες, τῆς μετ' αὐτῶν
 διαίτης ἀπέρξαμ, ὡς τε δυοῖν ἐπιθυμήσαντα
 μηδέτερας τυχεῖν. **Ἐπιμύθιον.**

Ο μῦθ Θ δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς εἰαυτῶν
 ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς
 τῶ μηδὲν ὠφελῆν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόν
 τα πολάκισ.

Κολοίος.

ΚΟΛΟΙΟΣ τις συμβαῶν καὶ δῆσας αὐτῶ
 ῥῆ πόδα λίνῳ, τῶ εἰαυτῶ πῆδωκε παι
 δί. ὁ δὲ, μὴ ὑπομένοντας τῶ μετ' ἀνθρώπων δίκαι
 ταμ, ὡς πρὸς ὀλίγορ ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἦ
 κεν εἰς τῶ εἰαυτῶ καλιάμ. πόρει ληθέντ Θ δὲ
 τῶ δεσμῶ τοῖς κλάδοις, ἀποπῆναι μὴ δυνάμε
 ν Θ. ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς εἰαυτῶ
 ἔφη, δέλαι Θ ἔγωγε. ὅς τῶ παρ' ἀνθρώποις
 μὴ

Monedula in columbario quodā colūbis uisis bene nutritis, dealbauit sese, iuitq; ut & ipsa eodē cibo impertiret. Hæ uero, donec tacebat, ratae eā esse columbā, admiserunt. Sed cū aliquando oblita uocē emisisset, tunc eius cognita natura, expulerūt percutiēdo, eaq; priuata eo cibo redijt ad monedulas rursus. Et illæ ob colorē, cū ipsam nō nossent, à suo cibo abegerūt, ut duorum appetens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, cōsiderantes auaritiā, præterquā quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt bona.

Monedula.

Monedulam cū quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc nō ferendo uictū inter homines, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidū se cōtulit. Circūuoluto uero ramis uinculo, euolare haud ualens, cū moritura esset, secū loquebat, me miseram, quæ apud homines

non

μη' ἔσομαι δαλείαμ, ἔλαθον ἑμαυτῆρ τῆς
ζωῆς σβήσας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κινῶ
διώων ἑαυτῶς βυλόμηνοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους
πρόριπίπῃσιμ.

Ερμῆς.

Ζεὺς ἑρμῶ προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνί-
ταις ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν, ὃ δὲ
τὸ τριψάς, καὶ μέτρον ποιήσας, ἴσον ἑκάστω
ἐνέχεον. ἐπὶ δὲ μόνον τὸ σκυτέως ἔσολιφθέν-
τος, πολὺ κατολέλιπτο φάρμακον, ὅλιον λα-
βῶν τὴν θυεῖαν ἐνέχεον αὐτῶ. καὶ κτῆτις σωέβη
τῶν τεχνίτων ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ
πάντων τῶν σκυτέων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας τῶν ἀνθρώπων, τὰς μὲν
ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐπέθηκε, μόνον
δ' ἐνθεῖναι τὴν αἰσχύνην ἐπέλαθετο. διὸ καὶ μὴ
ἔχωρ πόθεν ἄρ' αὐτῶν εἰσαγάγη, διὰ τὸ ὄχλος
αὐτῶν εἰσελθεῖν ἐκέλευσεν. ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον
ἀντέλεγεν ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐ-
τῆ ἐνέκειτο, ἔφη. ἄλλ' ἐγὼ γε ἐπὶ ταύταις εἰσέρ-
χομαι

nō ferendo seruitutem, incaute mea me uita priuauī.

Affabulatio.

Fabula significat, non unquā quosdam, dum se à mediocribus student periculis liberare, in maiora incidere.

Mercurius.

I Vpiter Mercurio iussit, ut artificibus omnibus mēdacij medicamētū misceret. Hic eo trito, & ad mensurā factō, æquabiliter singulis miscuit. Cū uero solo relicto sutore, multū superesset medicamento, totū acceptū mortariū ei miscuit. Atq; hinc cōtigit artifices omnis mentiri, maximè uero omnium sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

I Vpiter formatis hominibus, omnis illis affectus indidit, solū indere pudorē oblitus est. Quapropter nō habēs, unde nā ipsum introduceret, p̄ turbā ingredi eū iussit. Hic uero primū cōtradicebat, q̄ indigna ferret. Vehemētius uero eo instāte, ait: Sed ego sanè his ingre-
dior

χομαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς ἄρ' ἔρωσ μὴ εἰσέλθῃ. ἄρ' δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἔξελεύσομαι πρᾶυτίκα. ἀπὸ δὴ τούτου συνέβη πάντα τὰς πόρνυς ἀναισχωύτας εἶναι. **Επιμύθιον.**

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰς ὑπ' ἔρωτος κατεχόμενυς, ἀναισχωύτας εἶναι συμβαίνει.

Ζεὺς.

Ζεὺς γάμος τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰς σία μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑδροκράσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῆς ὑδροκράσεως, ἐπιωθάνετο αὐτῆς, τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔπρεγενετο. τῆς δὲ εἰπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, κατεδίκασε τὸν οἶκον βασιάζουσαν περιφέρειν. **Επιμύθιον.**
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῆν ἀνθρώπων αἰροῦνται μάλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος καὶ πρόβατον.

Λύκος ἔσπετο κνωῶν δυχθεῖς, καὶ κακῶς πάχων, ἐβέβλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδέϊτο ποτὸν ἐκ τῆς παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί φησι δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφῆν ἑμαυτῷ εὐρήσω. τὸ δὲ ἔσπετο τυχόν, ἔφη, ἄλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῆν μοι χρήσῃ.

Επιμύθιον.

Gras: e. h. i. 3. c. 3.
φύλ. 38.
N. i. q. r. o. p. o. d. i. n. i. s. m. i. s. q.
h. e. n. i. t. i. s. m. i. s. q. l. a. n. f. i. n. i. s.
h. o. m. i. n. i. l. i. n. i. s. q. u. i. n. i. s.
t. o. n. t. i. n. g. i. t. q. u. i. a. f. o. n. i.

dior pactis, si amor nō ingrediatur. Sin
ingrediatur, ipse exibo quam primum.
Ex hoc sanè euenit, omnia scorta inue-
recunda esse. Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuere-
cundos esse.

Iupiter.

Iupiter nuptias celebrans, omnia
animalia accipiebat. Sola uero testu-
dine tarde profecta, admiratus causam
tarditatis, rogauit eam, quā obrē ipsa ad
cœnā nō accesserit. Cū hæc dixisset, do-
mus chara, domus optima: iratus ipsi,
damnauit ut domū baiulās circūferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; hoīes eligere,
parce potius apud se uiuere, q̄ apud alia

Lupus & ouis. (os laute.

Lupus à canibus morsus, & male
affectus, abiectus iacebat. Cibi ue-
ro indigēs, uisa oue, rogabat ut potū ex
præterfluēte flumine sibi afferret. Si em̄
tu mihi, inqt, dederis potū, ego cibū mi-
hi ipsi inueniā. Illa, re cognita, ait: sed si
ego potū do tibi, tu & cibo me ueteris.

Affabulas

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ἑσποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμῶντες ἀετοῖς, παρέκαλυσεν ἑσποκρίσεως ἀλώπεκος. αἰδ' ἔφασκεν, ἐβοηθήσαμεν ἅμ' ὑμῖν, εἴ μὴ ἤδειμεν τίνες ἐσὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νῦν, ὃ πηλαγοῦ ἄνθρωπος ἦν. καὶ τῆ γεωργίᾳ διωκεῖως προσέειχε, ὃ τῆς ἰδίοις ἤρκετο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν γειτόνων κερπὸς ὑφηρεῖτο. ὃ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῆ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τῦτον ὃ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὃ δὲ τῶ μορφῆν ἀλλάξας, τῶν δαίθεσιν αὐτὸν μετέβαλε. μέχρι γὰρ τῶ νῦν τὰς ἀρούρας περιῶν, τῶ τῶν ἑτέρων πόνας συλλέγει, καὶ ἑαυτῶ ἀποθησαυρίζει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ ταμίλινα ὃ εἶδ' ὃ μεταβληθῶσι, ὃν τῶν ὅποιον ὃ

μετα

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficū, per simulationem insidiantem.

Lepores.

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxiliū uulpes. Hæ autē dixerunt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, et cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cū præstationibus certant, suā salutem contemnere.

Formica.

Qvæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbes, nō erat proprijs laboribus cōtensus, sed & uicinorū fructus surripiebat. Iupiter autē indignatus huius auaritia, trāsmutauit eū in hoc animal, q̄ formica appellat̄. Verū cū mutasset formā, nō & affectū mutauit. Nā usq̄ nūc arua circumeundo, aliorū labores surripit, & sibi recōdit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciē trāsmutarint, mores nō

x mutare,

μεταβάλλονται.

Νυκτερίς καὶ γαλή.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ἔπειτα γαλήπε
σωελήφθη. καὶ μέλυσσα ἀναιρεῖσθαι,
πρὶ σωτηρίας εἶδετο. τῆς δὲ φαρμύνης, μὴ δύε
νασθαι αὐτῷ ἀπολύσαι. φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς
πῆλοῖς πολεμῆν αὐτὴ ἔλεγεν, ἔκ ὄρνις ἀλλὰ
μῦς εἶναι, καὶ ἔτως ἀφῆθη. ὕσερον δὲ πάλιν πε-
σοῦσα, καὶ ὑφ' ἑτέρας συληφθεῖσα γαλής, μὴ
βρωθῆναι εἶδετο. τῆς ἰεπίσης ἀπασίμ ἐχθραί-
νειμ μυσίμ. αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερίς ἔλεγεν
εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ἔτω σωεβη δὲ
αὐτῷ ἀλλαξαμλίω τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖμ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς ἀνο-
μοῖς ἀεὶ ἐπιμύθην, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς και-
ροῖς συμμεταχρηματιζόμενοι, πολλάκις τοῖς
κινδυνώους ἐκφεύγουσιν.

Οδοιπόροι.

Οδοιπόροι κατὰ τινὰ αἰγυαλὸν ὁδεύον-
τες, ἦλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιάν. καὶ κείθεν
θεασάμενοι φεύγαντα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα,
ναῦμ εἶναι μέγα λιν ὠήθησαν. διὸ δὴ προσέμεναν
ὡς μελίσσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἔπειτα
ἀνέμω φερόμενα τὰ φεύγαντα, ἐγγυτέρω ἐγεί-
νετο,

νετο,

mutare.

Vespertilio & mustela.

Vespertilio in terrā cū cecidisset, à mustela capta est. Et cū occidēda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicēte, nō posse ipsam dimittere, qđ natura uolucris oībus inimica foret: ait, nō auē, sed murem esse, et sic dimissa est. Postremò aut̄ cum iterū cecidisset, & ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat, Hac aut̄ dicēte, cunctis inimicā esse muribus: hæc non mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atq; ita euenit, bis mutato nomine, salutem cōsecutam fuisse. Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdē semp esse oportere, cōsiderātes eos qđ ad tēpus mutantur, plerunq; pericula effugere,

Viatores.

Viatores secūdū littus qđdā iter faciētes, uenerūt in speculā quādā, et illic cōspicati sarmēta procul natātia, nauim esse magnā existimarūt: quāobrem expectarūt, tāq; appulsura ea esset. Cū uero à uēto lata sarmēta propius forent,

νετο, ἔκείτι ναῦρ, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκην βλέπειν.
 ἔξανεχθ' ἔντα δ' αὐτὰ φεύγαντα ὄντα ἰδόντες,
 πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτιν ἡμεῖς τ'
 μηδὲρ ὄρ προσεδεχόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔδεικται, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔτιοι ἔξ ἀ-
 προόπης δοκοῦντες φοβροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πᾶ-
 ρα μ' ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἀξιοί.

Οὐτ' ἄγρι' ἔστι.

Ο Ν' ἔστι ἄγρι' ὄνομα ἰδῶν ἡμῶν ἐν τινὶ
 εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἰμακί-
 ρισεν, ἔτίτε τῆ' εὐεξ' ἀτὸ σῶμα τ', καὶ τῆ' τῆς
 τροφῆς ἀπολαύσει ὑσερον δὲ ἰδῶν αὐτὸν ἀχθο-
 φοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτιον ὀπιασεν ἐπόμε-
 νον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη. ἀλλ'
 ἔγωγε ἔκείτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γάρ, ὡς ἔκ ἀ-
 νευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν, ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ἔδεικται, ὅτι ἔκ ἐστὶ ζηλωτὰ τὰ μετὰ
 κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

Οἶοι.

Ο Νοι ποτὲ ἐπιτῶ σιωπῶν ἀχθοφορεῖν
 καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν
 πρὸς τὸν δία, λύσειν τῶν πόνων αἰτούμενοι.
 ὃ δ' αὐτοῖς ἐπιδείξαι βεβλόμεν', ὅτι τῶν
 τοῦ ἀδύνα

rent, nō nauim amplius, sed scaphā uide-
 dere uidebāt. Aduēctis aut illis, cū sar-
 mēta esse uidissent, inter se dixerūt: ut
 nos igit frustra, qđ nihil est, expectaba-
 mus? Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos hoīes qđ ex
 improuiso terribiles esse uideēt, cū peris-
 culū feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

A Sinus syluestris asinouiſo dome-
 stico in loco qđam aprico, profes-
 ctus ad ipsum, beatū dicebat, & corpo-
 ris habitudine, et cibi pceptione. Deinde
 uero cū uidisset eū ferentē onera, et aga-
 sonē retrō sequentē, & baculis ipsum p-
 cutientē, ait: alit ego nō amplius beatū te
 existimabo. Video em̄ nō sine magnis
 malis habere te felicitatē. Affabulatio.
 Fabula significat, nō esse æmulanda lu-
 cra, in qbus insunt pericula, & miserix.

Asini.

A Sini olim propterea qđ assidue o-
 nera ferrēt, et fatigarent, legatos
 miserunt ad Iouē, solutionē laborū pe-
 tētes. Hic aut ostendere ipsis uolens, id

το ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτὸς ἀπαλαγῆ-
σεως τῆς κακοπαθείας, ὅταν ἐρεῖτες ποιήσωσι
ποταμόν. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀληθείην ἔπολαβόν-
τες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχρι τῶν νῦν ἔνθα ἐρομέτε-
ρων ἴδωσιν ὄνωρι, ἔνταῦθα καὶ αὐτοὶ πόριισά-
μενοι ἐρεῖσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω ᾧ πεπραμλίον ἀε-
θράπευτόν ἐστιν.

Ονθὸν καὶ ἀλώπηξ.

Ονος ἐνδυσάμενος λεοντῶν, πόριξεν, τὰ λε-
λα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασά-
μενος ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτῃ δε-
δείκτεσθαι. ἡ δὲ, ἐτύχχανε γὰρ αὐτὸς φθεγξαμέ-
νος προακηκοῦσα, πρὸς αὐτὸν ἔφη. ἀλλ' εὐΐασι, ὡς
καὶ ἐγὼ ἄρ' σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὄγκωμλίον ἦκασα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς
ἔξω δοκῶντες τινες εἶναι, ἔπει τῆς ἰδίας γλωσσο-
σαλγίας ἐλέγχονται.

Ονθὸν καὶ βάρβαροι.

Ονος ξύλα βασιλῶν, διέβαινε τινὰ λίμ-
νιν. ὀλιώθησας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἔβα-
νασῶμαι μὴ δυνάμενος, ὡδύρετό τε καὶ ἔσειεν.
οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάρβαροι τῶν συναγμῶν τῶν
ἀκρίσαντες,

nō posse fieri, ait: Tunc eos liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuiū fecerint. Ac illi eum uerum dicere existimātes, ex illo & nunc usq; ubi aliorum urinae uiderint asinorum, illic & ipsi circumstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & uulpes.

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterū uisa uulpe, tentauit et hanc perterrefacere. Hæc autē (casu enim ipsius uocē audiuerat) ad ipsum ait: sed beneficias, quod & ego te timuissem, nisi rudentē audiuissem. Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui ijs qui extrā sunt, aliqui esse uident, ex sua linguacitate redargui.

Asinus & ranæ.

Asinus ligna ferēs, p̄trāsibat paludē quandā. Lapsus aut, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ aut q̄ erant in palude

ἀκῆσαντες, ὡς τὸ θεῖον ἔφασκεν, καὶ τὶ ἄρ' ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσῶν, ἔτως ὀδύρη.

Ἐπιμύθιον.

Τέτω τῷ λόγῳ χήσαιτ' ἄρ' τις πρὸς ἄνδρα
ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφορῶντα,
αὐτὸς τῆς πλείους ῥαδίας ὑφιστάμενον.

Ὀνὸς καὶ κόραξ.

ΟΝὸς ἠλκωμείον ἦν νῶτον, ἐν τινὶ λαομαῶνι ἐνέμετο, κόραξ δὲ ἐπικαθίσαντα αὐτῷ, καὶ ῥέλιον ξαίνοντος, ὁ ὄνος ὄγκητο καὶ ἤλατο. τὸ δὲ ὄνηλάτῃ πόρρωθεν ἰσαμείων, καὶ γελῶντος, λύνει παριῶν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφθλαθλιοὶ ἡμεῖς, οἳ καὶ μόνον ὀφθαλμοῖς αὐτῷ διακώμεθα, τέτω δὲ καὶ προσεγγελάσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆργοὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες δηλοῖ εἶσι.

Ὀνὸς καὶ ἀλώπηξ.

ΟΝὸς καὶ ἀλώπηξ κοινωνία μισωθέντες νοὶ πρὸς ἀλλήλους, ἐξήλθον εἰς ἄγραν. λέοντες δ' αὐτοῖς περιτυχόντες, ἡ ἀλώπηξ ἦν ἐπηρετημείον ὀρώσα κίνδυνον, προσελθῶσα τῷ λέοντι, παραδώσει αὐτῷ ἦν ὄνον ὑπέχετο, ἔὰν αὐτῇ ῥα κίνδυνον ἐπαγγέλληται. τὸ δὲ

ἀπολύσει

auditis suspirijs, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quãto nos, fuisses, cū quia ad breue tempus cecidisti, sic lamente- ris? Affabulatio. Hoc sermone uti quispiã poterit in uirū segnē, q̄ ob minimos q̄sq; labores trista- tur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus, & coruus.

A Sinus ulcerato dorso in prato q̄dã pascebat. Coruo aut̄ insidente sibi, & ulcus p̄cutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stãte ac ridente, lupus prãteriēs, ipsum uidit & dixit: miserinos, quos si tantum uide- rit, persequitur, huic aut̄ & arrident.

Affabluatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

A Sinus & uulpes, inita inter se so- cietate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero, cum occurrisset ipsis uulpes, imminens, periculū uidens, profecta ad leonem, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cum

r 5 dimissus

ἀπολύσῃ αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγα-
γῆσα τὸν ὄνομα, εἰς τινὰ πάγιν ἐμπεσεῖν πα-
ρεσκεύασε. καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκείνον φεύγειν μὴ
διωκόμενον, πρῶτῳ τῷ ἀλώπεκα σωείξει.
ἤθ' ἔτως ἐπὶ τὸν ὄνομα ἐτράπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες,
λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὶ προσεπολιχνῆτες.

Ορνις καὶ χελιδὼν.

Ορνις ὄφρα ὡς ἀέουσα, ἐπιμελῶς ἐκθρο-
μάνασα ἐξεκόλαφε. χελιδὼν δὲ θεα-
σαμένη αὐτὴν, ἔφη. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέ-
φεις; ἀπὸρ ἀνέθεντα, ἀπὸ σοῦ πρώτης τῆ ἀδου-
κείμ ἄρξεται. **Επιμύθιον.**

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀτιθάσεντος ἐστὶν ἡ πονη-
ρία, καὶ τὰ μέγιστα εὐδρυγέτηται.

Κάμηλος.

Οτε πρῶτον κάμηλος ὄφθη, οἱ ἄνθρωποι
φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλα-
γνῆτες, ἔφευγον. ὡς δὲ χρόνος προϊόντος, σιωπῆ-
δομ αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἐθαύρασαν μέχρι τῆ προ-
σελθεῖν. αἰσώπυοι δὲ κατὰ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς
χολῶν ἐκ ἔχθρῃ, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλα-
θον, ὡς τε καὶ χαλινὰς αὐτῆ περιθύντες, παι-
σὶμ ἐλάυνειν δεδώκασι.

Επιμύθιον

dimitturū eā dixisset, illa adducto asino
in casses quōsdā ut incideret, fecit. Sed leo
uidēs illū fugere minime posse, primā
uulpē cōprehēdit, deinde sic ad asinum
uersus est. Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs infidiā-
tur, sæpe & seipso nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

Gallina serpentis ouis inuentis, di-
ligēter calefacta excudit. Hirūdo
aut cū eā uidisset, ait, ô demēs quid hæc
nutris? quæ cū excreuerint, à te prima
iniuriam auspicabuntur.

Affabulatio.

Fabula significat, implacabilē esse pra-
uitatē, licet afficiat̃ maximis beneficijs.

Camelus.

Cum primū uisa est camelus, ho-
mines perterriti, & magnitudinē
admirati fugiebant. Vbi uero procedē-
te tēpore cognouerūt ipsius mansuetu-
dinē, confisi sunt eousq̃, ut ad eā accede-
rent. At intellecto paulo post beluæ nō
inesse bilē, eò cōtēptus ierc, ut et frena ei
imponerēt, et pueris agendā traderent.

Affabulatio.

Proper. lib: 3.

Natura sequitur sermone

quibus sunt.

Hæc. lib: 1. epist:

Natura expellat,

sermone tametsi isq̃

sermone.

clit: 3. ep: 3. pro: 19

λόγος τῆς ψυχῆς,

τῆς ψυχῆς τῆς ἀλλοτῆς

sonata τῆς ἀλλοτῆς

τῆς ἀλλοτῆς

τῆς ἀλλοτῆς

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἢ σωθήσονται ἐνκαταφρόνητα ποιῆ.

ΟΘΙΣ.

Οφίς ἔσθ' ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων πατέμενος, τῷ δὲ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἴ τοι πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, ἔκ αἴρ' ὁ δευτέρῳ ἐπεχείρησε τὸ ποιεῖται. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθισάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβερὸὶ γίνονται.

Περισδρά.

Περισδρά δὲ ἦν σιωχομελίη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρητῆρα ὕδατος γεγραμμίον, ἐνόμιζεν ἀληθινὸν εἶναι. διό κ' ἢ πολλῶ τῷ ῥοίῳ ἐνεχθῆσα, ἔλαθεν ἐαυτῷ τῷ πίνακι ἐμπεσῆσα, ὡς καὶ τῶν πρῶτων αὐτῆς περικλασθέντων καταπεσῆν ἐπὶ γλῶ, καὶ ὑπὸ τινὶ τῶν πρᾶτυχόντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐνίοι τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ὀφιδράς προθυμίας, ἀπερισκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

Περισδρά καὶ κοράνη.

Περισδρά ἔν τινι περὶ σερραῶνι τρεφομελίη, ἐπὶ

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res cōsuetudine contemptibiles fieri.

Serpens.

Serpēs à multis hominibus pessun-
datus, louē postulauit. Iupiter autē
ad eum dixit, sed si qui prior conculca-
uit, pupugisses, nequaquam id facere se-
cundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadē-
tibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

Colūba siti correpta, ut uidit quo-
dam in loco poculum aquæ depic-
tum, uerū rata, atq; multo elata impe-
tu, in scia in tabula offendit, ut & pennis
ipsius perfractis in terrā decideret, atq;
à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines
ob uehemētes alacritates, incōsulto res
aggredientes, inncere sese in perniciem.

Columba & cornix.

Colūba in colūbario qdā nutrita,
fœcunditate

ſœcūditate ſuperbiebat, cornix uero ea audita, ait: ſed heus tu deſine hac reglo-
riari, nā quo plures paris, eo plus moer-
roris accumulās. Affabulatio.

Fabula ſignificat, ex famulis quoq; eos eſſe infeliciffimos, qui in ſeruitute mul-
tos filios faciunt.

Diues.

Diues duas habēs filias, altera mor-
tua, præficas cōduxit, cū uero al-
tera filia dixiſſet: ut nos miſere, ipſæ, ad
quas p̄tinet luſtus, lamētari neſcimus,
hæ uero nō neceſſarię ſic uehemēter plā-
gūt. Mater ait, ne mirare filia, ſi hæ ita la-
mētant̄, nam nummorū gratia id agūt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nonnullos homines
ob auaritiā non uereri alienis calami-
tatibus quæſtum facere.

Pactor.

Pactor actis in quercetū quoddā o-
uibus, ſtrata ſub quercu ueſte, aſcē-
dit, & fructū decutiebat. Oues uero in-
ter edēdū glādes, neſcię et ueſtes unā de-
uorarūt. At cū pactor deſcēdiſſet, ut qđ
erat

ὃ γεγονός, ὡς κἀκίς χ' ἔφη ζῶα. ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας πρέχετε, ἐμὸν δὲ τρέφοντος ὑμῶν καὶ ὃ ἰμάτιον ἀφέλεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' αἰνοῖα, τὰς μηδὲν προσήκοντας ἐνεργετοῦντες, καὶ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται.

Αλιεύς καὶ σμαρίς.

Αλιεύς ὃ δίπτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάτῃ, ἀνήνευκε σμαρίδα. σμικρὰ δὲ ἔσασα, ἰκέτευεν αὐτὸν νῦν μὴ μὴ λαβεῖν αὐτῶν, ἀλλ' ἑαταὶ διὰ τὸ σμικρὰ τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν ἀνέλωθῃ ἢ μεγάλη φησὶ γένομαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ἀφέλαια ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν. ἀλλ' ἔγωγε ἄνδρες ἀρῆν, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρὲς κέρδος καὶ σμικροῦν. ὃ πρὸς δοκίμιον καὶ μέγα ὑπάρχει ἐλπίσην.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἄρῆν, ὁ δὲ ἐλπίδα μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφείσ σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ανθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁ δευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ. ἄρῳ ἐκ τῶν ἐμῶν βάρους, εἰ θέλεις εἶναι μεσῶν. ὁ δὲ ἵππος ἐπέσθην. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τῶν νόσων.

erat actū uidit, ō pessima, ait, animalia:
uos cæteris uellera ac uestes præbetis, à
me uero quos nutrio, & uestē surripitis.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; hoīes ob de-
mentia, eos q; nihil ad se attinēt, benefi-
cio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator & cærus.

Piscator demisso reti in mare retulit
cærum, q; paruus cū esset, supplica-
bat ipsum ne tūc se caperet, sed dimitte-
ret, q; paruus foret. At cū creuero, et ma-
gnus, inq; euasero, me capere poteris,
q; niā et maiori tibi ero utilitati. Tū piscator
ait, sed ego demēs fuerim, si q; in ma-
nibus est dimisso lucro, licet sit paruū,
expectādo magnū sperē. Affabulatio.

Fabula significat incōsideratum esse, q;
spe maioris rei, quæ inter manus est,
amittat, quia parua fuerit.

Equus & asinus.

Homo qdā habebat equū et asinū,
cū aut iter facerēt, in uia ait asinus
eq; tolle à me oneris partē, si uis me esse
saluū. Illo nō persuaso, asinus cecidit, atq; ē

s labore

pondus molis grauitas

πρὸς ἐτελεύτησεν. τὸ δὲ δευτέρου πάντα ἐπιθέεντες
 αὐτῷ καὶ αὐτῷ τῷ ὄντι δορῶν, θρῆνων ὁ ἵππῳ
 ἐβόα. οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι σωέβη τῷ τὰ
 λαμπύρω; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρῳ λα-
 βῆν, ἰδὲ ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δέσμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγ-
 κοινωνῶντες, ἀμφοτέρω σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἀνθρώπῳ καὶ σάτυρῳ.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ τις πρὸς σάτυρον Φιλίῳ
 ποιησάμενος, συνεδίωκεν αὐτῷ, χει-
 μῶν δὲ καὶ φύχας κλομῆς, ὁ ἀνθρώπῳ
 τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρειν ἕως σώματι ἀ-
 πέπνει. τὸ δὲ σατύρῳ ἐπὶ ῥωτήσαντῳ, δι' ἡ
 αἰτία τὸ πρῶτον, ἔφη. τὰς χεῖρας μεθ' ὅρα
 μαίνω ἐκ τῆς κρύσε. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος
 θόρμῳ προσενεχθέντῳ, ὁ ἀνθρώπος προσφέ-
 ρων ἕως σώματι, ἐφύσα αὐτό. πωθανομῆς δὲ
 πάλιν δι' ἡ αἰτία τὸ πρῶτον, ἔφη, τὸ ἐδεσ-
 μα καταφύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ σάτυρος, ἄλλ'
 ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τῆς νῦν ἀποτάσσομαι σου τῆς
 Φιλίας, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς σώματος τὸ θόρμῳ καὶ
 τὸ ψυχρὸν ἔξάγει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς
 Φιλίας,

laborem mortuus est. Ab herō autē om̄s
nib. impositis ei, & ipsa asini pelle, cons̄
querens equus clamabat: heu mihi mis̄
serrimo, quid mihi obtigit afflicto: quia
enim parum oneris nolui accipere, ecce
omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis
iungantur, utrosq; seruari inuita.

Homo & satyrus.

Homo quidā cum satyro inita so
cietate, unā cum eo comedebat.
Hyems uero & frigus cum foret, homo
manus suas admotas ori afflabat. Ro
gante autem satyro, quā ob causam hoc
faceret, ait, manus meas calefacio pro
pter frigus. Sed paulo post edulio calis
do allato, homo admotū ori insufflabat
ipsum. Cōsulēte rursus, quare id faceret,
ait, ferculū frigefacio. Suscepto sermo
ne satyrus, sed ego, ait, ex nūc renuncio
tuā amicitiam: quia ex eodem ore & ca
lidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias

sophocles in Aias.
ἄλλοι τοὶ ἐπιτροπὴν μαγὰν ἔχουσιν,
ἐπιτροπὴν ἀβροῦ ἐστὶν ἡ δόξα.
μετὰ γὰρ μετὰ
ἀπὸ βαγῶν, ἀπὸ δὲ
μαγῶν μετὰ ἐπιτροπῶν ἔτι
ἐπιτροπῶν
ἡ δόξα ἀπὸ τῶν
ἐπιτροπῶν ἐστὶν ἡ δόξα.
ἡ δόξα ἀπὸ τῶν
ἐπιτροπῶν ἐστὶν ἡ δόξα.
ἡ δόξα ἀπὸ τῶν
ἐπιτροπῶν ἐστὶν ἡ δόξα.
ἡ δόξα ἀπὸ τῶν
ἐπιτροπῶν ἐστὶν ἡ δόξα.

Φιλίας, ὅρ ἀμφίβολός ἐστι ἡ διάθεσις.

Αλώπην καὶ δρυοτόμῳ.

Αλώπην κωνηγὸς φεύγουσα, καὶ ἐμ' ἔρπον
μῖα πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἀνδρα
δρυοτόμορ ἐυρίσκει ἐμ ταύτη, ὅρ καθικέπευε τῶ
κρύψαι αὐτῶν. τῶ δ' ἔωδ' εἶξαντ' αὐτῆ πῶ
ἑαυτῶ καλύβιω, εἰσελθούσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς
γωνίας. τῶ δ' κωνυγετῶν ἐλθόντων καὶ ἐρω-
τῶντων ὅρ ἀνδρα, ἔτ' αὐτῆ μὲν φωνῆ ἤρνεϊτο
μηδ' εἰδέναι, τῆ δ' ἐχειρὶ αὐτῶ ὅρ τόπον ὑπε-
δείκνυ. οἱ δ' ἐμὲ προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆ-
μα. ὡς ἔμ' εἶδεν αὐτῶς ἡ ἀλώπην πρὲλθόντας,
ἔζηλθεν ἔ προσφωνούσα. μεμφομένη δ' αὐτῶ
ἐκείνη, ὡς σωθῆσαν μὲν δι' αὐτῶ, χάριτας δ' ἐ
αὐτῶ ἔχ ὁμολογῆσαν. ἡ ἀλώπην ἐπιστραφεί-
σα, ἔφην, ὡς ἔτ' αὐτῶ, ἀλλ' ἔγωγε ἤδην ἄρ σοι χά-
ριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς
χειρὸς, καὶ τῶς τῶς εἶχες.

Ἐπιμύθιορ.

Ὁ μῦθος πρὸς τῶς χρησά μὲν ἐπαγγελιομένους
τοῖς λόγοις, ἐναντία δ' ἐποιούντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνθρωπος καταθραύσας ἀγαλμα.

Ανθρώπος τις ξύλινορ ἔχωρ θεορ, κα-
θικέπευε τῶ ἀγαθοποιῆσαι αὐτῶν, ἄς ἔμ
ταῦτα ἐπρατῆν, καὶ ἔδ' ἐμ' ἤτηορ ἐμ πενία διῆ-
γ.

oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

Vulpes uenatores fugiēs, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorē in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet. à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirū rogantibus, hic uoce quidē negabat scire quicq̄, sed manu ibi locū ostendebat. Hi uero cū id nō egissent, statim abiere. Vt igit̄ uidit eos uulpes p̄terisse, exiuit nihil alio locuta: eo ipsam accusante, q̄ seruata à se, gratias sibi nō ageret, uulpes cōuersa ait: heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuū gestus, & mores habuisses.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

Homo quidam ligneum cum haberet deum, supplicabat ut sibi beneficeret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate dege-

*obvio, resisto, refello
reprimo, adhibeo,
offendo.*

γε, θυμωθείς, ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν, ἔρρι-
ψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρουσάσης ἔρ τῆς κε-
φαλῆς, καὶ αὐτίκα κλαθείσης, χρυσὸς ἔρρευ-
σεν ὅτι πλεῖς ἐστὶν, ὃν ^ἢ πᾶρ δὴ σιωάγωμ ὁ ἄνθρω-
πὸς ἐβόα. σρεβλὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ
ἀγνώμων. ^{ἡγορευατή} τιμῶντά σε ἔρ ἠκισα με ὠφέλησα.
τυπήθη ^ἔ αὐτὰ δέ σε πολλοῖς καλοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσε τιμῶν πονηρὸν
ἄνθρωπον, τύπῃωρ δὲ αὐτὸν μάλλον ὠφελήσῃ.

Ἀνθρωπὸς καὶ κύων.

*anatum & expeditum
20. 140*

Ανθρώπος τις ἠτοίμαζε δεῖπνον, ἐστία-
σων τινὰ τῶν φίλων αὐτῶ καὶ αἰκείων.
ὁ δὲ κύων αὐτῷ ἄλλομ κύνᾳ ἐκάλει λέγων, ὦ
φίλε, δεῦρο σμυδείπνησόν μοι, ὁ δὲ ^ἢ προσελθὼν
χαίρων ἴσατο, βλέπων τὸν μέγαρ δεῖπνον, βο-
ᾷ ἔρ τῆ καρδία. βαβαί, πόση μοι χαρὰ ἄρτι
ἔξαπινάως ἐφάνη. τραπεζήσομαί τε γὰρ καὶ εἰς
κόρον δειπνήσω, ὡς τέ με αὐριον μηδαμῆ γε
πεινάσαι. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντ' ἐστὶ
κνωὸς, καὶ ἅμα σείοντ' ἐστὶ τὴν κέρκορ, ὡς δὴ εἰς
τὸν φίλον θαρρῶντ' ἐστὶ. ὁ μάγειρος ὡς εἶδε τὸ
τῆρ ὠδε κακείσε τὴν κέρκορ ^ἢ πδριςρέφοντα, κα-
ταχῶρ τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα
ἔξωθεν τὸ θυρίδωρ. ὁ δὲ κατιῶν, ἀπῆει μεγάλως
κράζων.

adverb. hort.

quasi hō. comitō.

*quasi hō. comitō. comitō
κατὰ τὸ ἐκείτωρ καὶ
ἔρριψε. ἢ ἠλίστα ἐβί-
βησε.*

κατάχων ἠλίστα, οὐκ ἔστι. θυρίς. ἴδος. ἢ φαγοῦσα.

*part. nom. 2.
ἢ κέρκορ.*

κράζωμ. τῆν̄ τις δὲ κινῶμ, τῆν̄ καθ' ὁδὸν αὐτῶν
 σιωπῶντων, ἐπὴρώτα, πῶς ἐδείπνησας φί-
 λος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔπο λαβῶμ ἔφη. ἐκ τῆς
 πομπῆς πόσεως μεθυθεῖς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τῶν
 ὁδῶν αὐτῶν ὄθεν ἴζηλθον, οἶδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδει θαρρῆν τοῖς ἴσ' ἀλα-
 λοτρίων ἐν ποιῆμα ἑπαγγελμομενίοις.

Αλιεύς.

Αλιεύς ἀλιευτικῆς ἀπειρος, λαβῶμ ἀν-
 λῆς καὶ δίκτυα, πρεγένετο εἰς τὴν θα-
 λασσαν, καὶ σὰς ἐπὶ τινὶ πέτρῳ, τὸ μὲν
 πρῶτον ἠύλη, νομίζωμ πρὸς τὴν ἠδυσφωνίαμ τῆς
 ἰχθύας ἐφάμεθα. ὡς δ' ἐπὶ πολλὴ διατεινό-
 μεθα κινῶνεν ἔδερ, ἀποθέμεθα τῆς αὐλῆς,
 ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβλητρον, καὶ βαλῶμ κα-
 τὰ τῆ ὕδατῳ, πολλὰς ἰχθύας ἤγρευεν. ἐκ-
 βαλῶμ δὲ αὐτῆς ἀπὸ τῆ δικτύου, ὡς εἶδε πη-
 δῶντας, ἔφη. ὦ κακίστα ζῶα, ὅτε ἠύλωμ, οὐκ ὠρε-
 χεῖσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, τῆτο ποιεῖτε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τῆς πρῶ λόγον, καὶ πρῶ κατε-
 ρίμ τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλωμ τάνρωμ βόσκωμ,
 ἀπώλεσε

exclamādo. Sed canū quidā cū illi in uia
occurrisset, percōtabatur, ut belle cœ-
natus es amice? Is suscipiens ei dixit:
Multo potu inebriatus supra satietatē,
ne ipsam quidem uia, qua egressus sum,
nouī.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere cōfidere
iis, qui ex alienis benefacere pollicētur.

Piscator.

Piscator piscandi rudis, acceptis ti-
bīs ac retibus prexit ad mare, &
stans super petra quadā, primū quidē
sonabat tibīs, existimans ad uocis sua-
uitatē pisces assilire. Ut uero multū cō-
tendens, nihil profecit, depositis tibīs,
assumit rete, ac iacto in aquā, multū pi-
scium cepit, quibus euacuato reti, ut sa-
lientes uidit, ait: o pessimæ animantes,
cum sonarē tibia nō saltabatis: cum ue-
ro cessauī, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, &
inopportune aliquid agunt.

Bubulcus.

Bubulcus armētū taurorū pascēs,
s s amisit

ἀπάλεσε μόχον. πόριε λθῶν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρη-
 μομ διέτριβεν ἐρεωῶν, ὡς δὲ οὐδὲν εὐρεῖν ἐδωκῆ-
 θη, ἠύξατο τῷ διί, ἀμ ῥῆ λαβόντα μόχον κλέ-
 πῆν ἕποδείξει, ἔριφορ εἰς θυσίαν προσάξειμ. καὶ
 δὴ ἐρχόμενθ εἰς τινα δρυμῶνα, εὐρίσκει λέον-
 τα κατεσθίοντα ῥῆ μόχον. ἐμφοβθ οὐμ γε-
 νόμενθ, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς
 χεῖρας αὐτοῦ εἰς ῥῆ οὐρανόν, εἶπεν. ὦ δέωσοτα
 ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφορ δώσειμ, εἰ μὲν ῥῆ
 κλέπῆν εὐρω. νῦν ταῦτόμ σοι θυσειμ ὑπιχνού-
 μαι, εἰ μὲν τούτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Επιμύθιορ.

Ο μῦθθ πρὸς ἄνδρας δυσυχεῖς, οἳ τινες ἀπο-
 ροῦντες μὲν, εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιμ
 ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κοραξνοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μητὲρ εὐχῆ
 τῷ θεῷ, καὶ μὴ θρῶει. καὶ δὲ ἕποδολαβοῦ-
 σα ἔφη. τίς σε ὦ τέκνον τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνθ
 γὰρ κρείας ἕποδ σου γε οὐκ ἐκλάπης;

Επιμύθιορ.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι οἳ πολλὰς ἐχθρὰς ἐμ βίῳ
 ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἀνάγκη εὐρήσασιμ.

Αετός.

ὑπὸ ῥάνω

amisit uitulū, lustrādoq; omnē solitudinē, indagādo morā traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouē, si furē qui uitulū cepit ostēderit, hoc dū in sacrificiū oblaturū. Cæterū proficiscens in quercetū quiddā, inuenit à leone deuorari uitulū. Trepidus igit, & perterrefactus, eleuatis manib, suis in cœlū, ait: ô domine Iupiter, promiserā tibi hoc dū me datum esse, si furē inuenirē: nūc taurū tibi recipio sacrificaturū, si huius manus effu-
gero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dū carent, ut inueniant precant; cum inue-
nerint, quærunt effugere.

Coruus.

COruus ægrotans, ait matri, mater precare deū, ne clamētare. Ea uero suscipiēs, ait, quis deus ô filij miserebit tui? cuius enim tu carnes nō es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inie-
micos habent, amicum in necessitate in-
uenturos neminem.

Aquila.

Super

Μνησάνδου.
Προσθεῖν ἀνάγκη τοῖς κέλοις ἐπιμύθειον.

284

αἰσώπια μύθοι.

Υ Πόρῳ ἄνωθεν πέτρας αἰὲρ ἐκαθέζετο, λαο-
γῶν θηρεῦσαι ζητῶν. τὸτομ δέ τις ἔβα-
λε τοξέυσας, καὶ τὸ μὲν βέλθῃ ἐνὲρ αὐτοῦ εἶτα
ἦλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺ τοῖς πῆδροῖς πρὸ τῆν
ὀφθαλμῶν εἰσήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη. καὶ τῦτο μοι
ἑτέρη λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πῆδροῖς ἐναποθνήσκῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ἐστὶν, ὅταν τις ἐκ
τῆν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέπειξ καὶ μύρμηκες.

Χ Εὐμῶνος ὥρα τῆν σίτῳ βραχύντῳ
οἱ μύρμηκες ἔφυγον. τέπειξ δὲ λιμώτην.
ἔπει αὐτοὺς τροφῶν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ.
διὰ τί τὸ θέρθῃ οὐ σωπῆγες τροφῶν; ὁ δὲ εἶπεν.
οὐκ ἐχόλαζον, ἀλλ' ἔδον μισικῶς. οἱ δὲ γελά-
σαντες εἶπον. ἀλλ' εἰ θέρους ὥρας ἦν λειψ, χερμῶ
θῃ ὄρχου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν παν-
τί πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ο τῷ πηλῷ κρυπτόμενος σκώληξ, εἰς γλῶ-
ττῳ βελθῶν, ἔλεγε πᾶσι τῖς ζωοῖς. ἰατρὸς
εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῆν θε-
ῳ ἰατρὸς παίων καὶ πῶς εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλος
ἰώμεθ.

Super petra aquila sedebat, leporē ca-
 ptura: hanc aut quidā percussit sagitta,
 quā intra ipsam ingressa est. Sed crena
 cū pennis ante oculos stabat: quā cū uis
 disset, & hæc inquit mihi altera moestitia,
 quod proprijs pennis intereā. Affabulatio.
 Fabula significat, durum esse, cum quis
 à suis periculum patiatur.

Cicada & formicæ.

Hymis tpe cum triticū efferueret,
 formicæ refrigerabāt: cicada autē
 esuriēs petebat ab eis cibū. formicæ ue-
 ro dixerūt ei: Cur æstate nō colligebas
 alimentū? Hæc ait. nō erā ociosa, sed cas-
 nebā musicē. Tum hæc ridendo dixerūt:
 si æstiuo tēpore modulabaris, nūc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, nō oportere quēquā ali-
 qua in re esse negligentē, ne moereat, ac
 periclitet. Vermis & uulpes.

Qui sub cœno celabatur uermis,
 sup̄ terrā egressus dicebat om-
 nibus animalibus, medicus sum medi-
 caminū doctus, qualis est Pæon deorū
 medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios
 curans,

Hesio: οὐκ αὖτις θύπος ἐπέπαι. ποιεῖσθαι

ἡλίαις.

idem

μη βεναχού χειμῶνος ἀπὸ

ἁλῆν καὶ ἡαρρῆν

δὴν περὶν. ἀεὶ ἔτι

δε παρὼν ποδα χυ-

εἰ τῆς τοῖς.

Quin nivos annis simi-

tolerare liberos.

lam inquit, fapito de-

na panta pps.

Tribul. Trib: 1.

Vidi iam in iustis temp-

ret nūc tardior abas

Mo arante tardos pps.

nijst dies.

ἰώμενος, σαυτὸν χολὸν ὄντα ἐκιάσας
 Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόσχερος ἢ πείρα,
 πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

Ορνις χρυσοτόκος. 101 & 105.

Ορνιθάτις εἶχερ ὡς χρυσᾶ τίκτασαν, ὁ
 νομίσας ἐνδορ αὐτῆς ὄγκον χρυσίδε εἶναι,
 κτείνας εὐρηκερ ὁμοίαν τῆν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ
 δὲ ἀθρόον πλεῖστον ἐλπίσας εὐρήσειν, καὶ τῷ μί-
 κρῳ ἐσέρηται ἐκείνῳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς πρῶσιμ ἀρκεῖσθαι, καὶ
 τῶν ἀπλησίαν φεύγειν.

Λέων καὶ ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, ὁ μὴ διωκόμενος ἀφ᾽ ἑ-
 κέσασα αὐτῷ εἰς προσφῶν, ἔγνω δι᾽ ἐπι-
 νοίας τί πράξει. καὶ δὴ πρᾶχθένος ἐμωπ-
 λαίῳ τινὶ καὶ κατακλεισθῆς, προσεποιεῖτο νο-
 σεῖν. παρεχθένος οὖν τὰ ζῶα ἐπισκέψασ-
 χέριμ, συλαμβάνων κατήστικα αὐτά. πωλε-
 λῶν οὖν ζῶων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ ἢ τέχ-
 νασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν.
 καὶ σάσας ἔξωθεν τῶ ἀηλαίῳ, ἐπωθάνετο πῶς
 ἔχῃ. τῷ δὲ ἐπόντος κακῶς, καὶ τῷ αἰτίαν πωθα-
 νομλίῳ δι᾽ ἡμᾶς ἐκείσέρχεται, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι

ἔρω

το λέωνος το ἄσ
 το ἄχρον το ἄου
 ἰστοῖα.

ἀπομνημονεύματα
 ἀπομνημονεύματα
 ἀπομνημονεύματα

curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

GAllinā quis habens oua aurea ^{partem, pondus.} parientē, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similē reperit. Hic multū sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabluatio.

Fabula significat, oportere cōtentū esse præsentibus, & fugere in ^{invariabilitate} inexplebilitatē.

Leo, & uulpes.

LEo senio cōfectus, cū suppeditare sibi cibū nō posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrū quoddā, & deiectus, simulabat ægrotare. Adueniētes igit̃ animantes uisitacionis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igit̃ absumptis animantibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ip̃m, & stās extra speluncā rogabat quomodo se haberet. Cū aut̃ is dixisset, male, causamq; rogaret, quāobrē nō ingrederet̃: uulpes ait, quia

me

ὁρῶ ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων ᾗ ἔξιόντων.
 Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων
 ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκ-
 φεύγουσιν.

Λύκος καὶ γραῦς.

Λύκος λιμώτην πόρην ζητῶν τροφῆν.
 γενόμενος δὲ κατὰ τινὰ τόπον, ἤκουσε
 σε παιδίον κλαίοντα καὶ γραὸς λεγούσης αὐ-
 τῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν. εἰ δὲ μὴ, τῆ ὥρα ταύτῃ
 ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ. οἶόμενος δὲ ὁ λύκος ὅτι
 ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἴσατο πολλῶν ἐκδεχόμενος
 ὥρα μ. ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν
 τῆς γραὸς κολακεύουσης τὸ παιδίον, καὶ λεγού-
 σης αὐτῷ, εἴ μ' ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν αὐ-
 τὸ τέκνον αὐτῶν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπο-
 ρεύετο λέγων, ἐμ ταύτῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν
 λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττεισιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἳ τινες τὰ ἔργα τοῖς
 λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

Εριφός καὶ λύκος.

Εριφός ἐπὶ τινὸς δώματος ἐσὼς, ἐπει-
 δὴ λύκον πρῖόντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ
 ἔσκωπεν αὐτὸν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὧ ὄντως οὐ σὺ
 μὲν

me uestigia terrēt, omnia ad introrsum spectantia, nulla retrorsum.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis præuisa pericula euitare.

Lupus & uetula.

Lupus esuriens circuibat quærendo cibum. profectus aut ad locum quendam, audiuit lugentem puerulū, eiq; dicentē anū, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupo. ratus igit lupus seriō loqui aniculā, expectabat ad multā horam, sed cū aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puerulo ac dicentem: si uenerit lupo huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupo eundo dicebat, in hoc tūgurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hædus, & lupo

Hædus sup domo qdā cū staret, uiso lupo ptereūte, cōuiciabat, & mordebat ipsum, sed lupo ait: heus tu, nō tu t mihi

με λαιδορῆς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς καὶ ὁ τόπος
ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος καὶ τῆν ἀμεινόνωρ.

Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκήρ-
τησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ὄσιν
ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλος ἀ-
φωμοιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέ-
χευ, ἐπειδὴ τὸ δρόμου ἐπάυσατο, τὸ πατρὸς
ὄν εὐθὺς ὑπεμνήθη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν
φέρει τινὰ, τῆς ἐαυτοῦ γεμῶν τύχης μὴ ἐπιλαν-
θανέσθω. ἀβέβαιος γὰρ ἐστὶ ὁ βίος ἕως.

Ὀφίς καὶ γεωργός.

Ὀφίς ἐν γεωργῶν προθύροις φωλέων, ἀ-
νεῖλεν αὐτὸς τὸ νήπιον παιδίον. πένθος
δὲ τοῖς γονέυσιν ἐγένετο μέγα. ὃ δὲ πατήρ ὑπὸ τῆ
λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἐμελλεν τὸν ὄφιν ὑξε-
θόντα φονέυσαι. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν, πᾶν ἔσας
ὁ γεωργὸς τὸ πατάξαι αὐτὸν, ἠσόχησε, μόνον
κρύσας πρὸς τῆς τρώγλης ὀπίω. ἀπελθόντος
δὲ τῆ ὄφως, ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μνηε-
τι μνησικακῆν, λαβὼν ἄρτον καὶ ἄλας ἔθηκεν
ἐν τῇ

mihī, sed locus cōuiciat. Affabulatio.
 Fabula significat, plerūq; & locū & tē-
 pus p̄bere audaciā aduersus p̄stātiores.

Mulus.

Mulus ordeo pinguefactus, las-
 sciuebat, clamās ac dicēs, pater
 meus est equus cursor, & ego ei totus
 sum similis, atq; aliquādo cū necesse fo-
 ret ei currere, ut a cursu cessauit, patris
 asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriā
 promoueat aliquē, nō suæ tñ ipsius for-
 tunę obliuiscat: instabilis em̄ est uita hęc.

Serpens & agricola,

Serpēs in agricolæ uestibulis delite-
 scēs, sustulit eius infantē puerulū.
 Luctus aut̄ parētib. fuit magnus. At pa-
 ter p̄ mœrore accepta securi, egressum
 serpētē occisurus erat. Ut uero p̄spexit
 parūp, festinando agricola, ut ip̄m p̄cu-
 teret, errauit, tantū percusso foraminis
 orificio. Digresso aut̄ serpēte, agricola
 ratus serpentē nō amplius iniuriæ me-
 minisse, accepit panē et salē, apposuitq;

ἐν τῇ τριγῶνῃ. ὁ δὲ ὄφις λεπτὸν συριξαε, εἶπεν.
οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως ἄρ
ἐγὼ πῶ πέτραν ὄρω, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ
τέκνου. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εὐδαι μίσος, ἢ ἀμωής ἐπι-
λυνθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσμων, δι
εἰ ἐλυπήθη.

Σαλπικτικής.

Σ Αλπιγικής στρατὸν ἐπισυναγαγὼν, καὶ
κρατηθεὶς ὑπὸ τῆν πολεμίῳν ἐβόα,
μὴ κτείνετε μέω ἄνδρες εἰκὴ καὶ μάτλω. εὐδέ-
να γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλὴν γὰρ τὸ χαλ-
κὸ τούτου εὐδαι ἄλλο κτώμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν
ἔφασαν, Δὴ τὸτο γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ
μὴ διαμίλιθ πολεμίῳν, τὸς πάντας πρὸς
μάχλω ἐγείρεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλεῶν πῆλίσσι, οἱ τὸς κα-
κὸς ἐ βαρεῖς διακίσαε ἐπεγείροντες εἰς τὸ κα-
κοποιεῖν.

Κάλαμθ καὶ ἐλαία.

Δ Ιὰ καρτερίαν ἢ ἰχθὺν ἢ ἡσυχίαν κα-
λαμος καὶ ἐλαία ἤριζον. τὸ δὲ καλα-
μος ὄνειδιζομένης ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνατὸς
καὶ ῥαδίως ὑποκλινομένης πᾶσι τοῖς ἀνέμοις,
ὁ καλα-

in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait
 nō erit nobis 'amodo fides amicitia' ue,
 quandiu ego lapidem uideo, tu tui filij
 tumultum. Affabulatio:

Fabula significat, nullum odij, aut uin-
 dictæ obliuisci, quandiu uidet monimē-
 tum, quo tristatus est.

Tubicen.

Tubicen exercitū congregans, ac
 superatus ab hostibus clamabat,
 ne me temere & frustra uiri occidite:
 Non enim uestrum quenquam occidi,
 nam præter q̄s hoc possideo aliud nihil,
 & hi ad ipsum dixere, ob id magis mo-
 rieris, qui cum nequeas ipse pugnare,
 omneis ad pugnam excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui ma-
 los ac graueis principes concitant ad
 male agendum.

Arundo & Oliua.

De tolerātia, & uiribus, & quiete,
 arundo & oliua cōtendebant: cū
 arūdinī oliua cōuiciū faceret, utpote im-
 becille, ac facile cedenti uentis omnibus,

ὁ κάλαμος σιωπῶν ἐκέφθ' ἔγξατο. καὶ μικρὸν ἔπομένας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ἔποσησθεὶς καὶ ἔποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη. ἡ δ' ἑλαία ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῆ βία.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ὄψαι καιρῶ καὶ τοῖς κρείττοισιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονασι φιλονεικωῶτων.

Λύκη καὶ γέραν.

Λύκη λαμῶν ὄσέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γόρῳ νωμιαθὸν παρέξεν ἔπερ, εἰ πλὴν κεφαλῶν αὐτῆς ἐπιβαλῶσα, ἢ ὄσου ἔκ τῃ λαμῶν αὐτῆ ἐκβάλοι. ἡ δὲ τῆτ' ἐκβαλῶσα, δολιχόδερθεσσα, ἢ μιαθὸν ἐπεζήτει. ὅς τις γελάσας, καὶ τῆς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μιαθὸς, ἔφη, τῆτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκης σῶματός καὶ ὀδόντων ἕξῃρες κάρων σῶμα μὴδὲρ πᾶσθῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τινες ἀπὸ κινδύου διασωθέντες, τοῖς εὐδργέταις τοιαύτας ἀπονεύουσι χάριτας.

Ἀλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχομένων πρὸς θηλειῶν ὀρνίθων, ὁ εἰς τὸν ἔτθρον κατεπόσασατο.

arundo tacendo nihil locuta est. Ac parump præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis facile euasit, oliua autem cū uentis resistisset, ui diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tēpori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse ijs qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

LVpus gutturi osse infixio, mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autē eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat, qui subridendo, dentes quæ exacuendo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quæ ex ore lupi & dentibus saluum caput et illæsum exemeris.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

DVobis gallis pugnātibus de gal-
linis fœminis, alter alterū in fugā

προπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἠτήθεῖς, εἰς τόπον καὶ
τάσκιον ἀπὼρ ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὑψὺ
ἀρθεῖς. καὶ ἐφ' ὑψηλῆς τοίχης αἰς, μεγαλοφώ-
νως ἐβόησε. καὶ παρ' εὐθύς αἰῶς καταπῆας, ἤρ-
πασεν αὐτὸν. ὁ δ' ἐμ σκοτῶ κεκρυμμένῳ, ἀ-
δεῶς ἔκτοτε ταῖς θηλείαις ἐπέβαινε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κύριον ὑπὲρ φάνοισ ἀντι-
τάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριμ.

Γέρων καὶ θάνατον.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φέ-
ρων, πολλῶν ὁδὸν ἐβάδιζε. καὶ ἀφ' ἑρ-
πολιῶν κόπον ἀποθέμενον ἐμ τόπῳ τινὶ ἑρ-
φόρτον, ἑρ θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τῆ δὲ θανά-
τη ^{προσέειπε} πρὶόντων, καὶ πωθανομένων τῶν αἰτίων
δι' ἧν αὐτὸν ἐκάλεῖ, δειλιάσας ὁ γέρων, ἔφη.
ἵνα μὲν ἑρ φόρτον ἄρης. ^{κω. ε. α. γ.}

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπον φιλόζωος,
εἴ καὶ δυσυχεῖ, καὶ πτωχὸς ἐστ.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηραθείσης τῆς λίμνης ἐμ
κατ' ὄκρον, πόρην ἔχον ζητῶντες πρὸ κατ' ὄ-
μειναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθύ, ἢ κύναντες
κατ' ὄκρον, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σινεβού-

ΛΕΥΕΜ

uertit, ac uictus in locū obscurū profectus delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansq; sup alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eū rapuit. At qui in tenebris delitescibat, ex illo intrepide gallinas cōscendit.

Affabulatio.

Fabula significat, dominū superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

Senex olim incisa à se ligna cū ferret, multā ibat uiam, ac ob multū laborem ^{in hanc uiam, passus inuicem?} deposito in loco qdā onere, mortē inuocabat, sed mors cū adesset, causamq; peteret, propter quā se uocaret, pterrefactus senex, ait, ut meū onus attollas.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitaē studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Ranæ.

Dvæ ranæ siccata palude, ubi habitabāt, circuibāt q̄redo ubi manerent, ac profectę in profundū puteū, & acclinatę deorsum, uisa aq̄, altera cōsulebat,

λευκῶν, ἵνα πηδῆσῶσι πρηνεῦς καὶ τῶ. ὁ δ' ἔτδρος
εἶπεν. εἰ δὲ καὶ τὸτο ξηρανθῆ, πῶς δυησόμεθα
ἀναβῆναι;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβαλῆς μὴ ποιῆται.

Ἀρνῶ και λύνῶ.

Αρνὸς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰσάμενῶ, λύν-
κορ καὶ τῶθεν πρῖόντα πῶ ὁδὸν ἔσκω-
πῆ. καὶ θηρίορ κακορ ἀπεκάλῆ και ὠμοβόρορ.
ὁ δὲ λύνῶ γραφῆς εἶπε πρὸς αὐτῶ. οὐ σὺ με
λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργῶ ἐρῶ ἴσασαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ πρὸς τῶς ἔσομνόντας ὑβρίμ ἀπὸ
ἀναξίωρ ἀνθρώπων, διὰ φόβορ ὑψηλοτέρωρ.

Κώνωψ και λέωρ.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθῶρ εἶπε. οὐδὲ φο-
βῶμαί σε, εἰ δὲ δυατῶτδρός με εἶ, εἰ δὲ
μὴ, τί σοί ὄβηρ ἢ δυάαμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ
δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο και γυνῆ τῶ ἀνδρῶ
μαχομλῆ ποιῆ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σε ἰχυρό-
τδρῶ. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμεν και εἰς πόλεμορ.
και σαλπίσας ὁ κώνωψ, ἐνεπήγετο δάκνωρ τὰ
πδρὶ τὰς ρίνας αὐτοῦ ἀτρίχα πρόσωπα. ὁ
δὲ λέωρ τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν αὐτῶ, ἕως
εἰ γανάντησεν. ὁ δὲ κώνωψ νικήσας τῶ λέοντα,
και

lebat, ut saltarēt continuo deorsum: altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere? Affabulatio.

Fabula significat, ne qđ incōsulto fiat.

Agnus & lupus.

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius p̄tereūtē uia, mordebat, & feram malā et crudiuorā appellabat, Sed lupus cōuersus ait ad ipsum, nō tu contumeliaris mihi, sed ubi stas turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt iniurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

De culice & Leone.

Culex ad leonem accedēs, ait, neq̄ timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur? quod laceras unguibus, & mordes dentibus, hoc & foemina cū uiro pugnans facit. Ego uero lōge sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnā. & cū tuba cecinisset culcx, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas: leo aut̄ proprijs unguibus dilaniauit seipsum, donec indignatus est. Culcx aut̄ uicto leone cum sonuisset

tuba

καὶ σαλπίσσας ἢ ἐπινίκιοι ἄσας, ἔπειτα ἀράχης
 νηὶ δὲ δεσμῶ ἔμπλακεις, ἔστι μὲν ἄπωδύ-
 ρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ἔσθ' εὐτελὸς ζῶν
 τῆς ἀράχης ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιοι.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, ἔσθ'
 ἔσθ' μικρῶν καταβαλλομένων.

Τ Ε Λ Ο Σ Τ Ω Ν

αἰσώπια μύθοι.

Γ Α Β Ρ Ι Ο Υ Ε Λ Λ Η Ν Ο Σ
 Τ Ε Τ Ρ Α Σ Τ Ι Χ Α .

Περὶ ἀνθρώπου καὶ λιθίνου λέοντος.

Νδρὸς ποσίμ πατέτο πέτρινος
 λέων.

καὶ τις λέοντί φησι, τὴν ἰχθὺν
 βλέπεις; (φειμ,

ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ἤδησαν γλῶ

πομάς ἀρ' εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.

Ἐπιμύθιοι, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς εἰ δεῖ σεμνωέσθαι.

Περὶ λέοντος κοιμωμένης καὶ μύου.

Λέοντος ὑπνώπτοντος, ἀυχέντος μέσον
 δέδρα μὲν μῦς, ὅς δ' ἀνέστη σωτόμως.

γελά δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκρίθη.

εἰ μὲν πρόσμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω.

Ἐπιμύθιοι

tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus, cū deuo-
raret, lamentabat, qđ cū maximis pu-
gnās, à uili animalī aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui prosternūt magnos,
& à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPIFAB-
VLARVM.

GABRIÆ GRÆCI
TETRASTICHA.

De homine & leone lapideo.

IRI pedibus calcabatur lapideus
Leo.

Et quidam leoni, ecquid robur, in-
quit, intueris? (pere.

At si leones, ait ille, sciuisent scala

Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De leone dormiente & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio.

Επιμύθιον, ὅτι οὐ δὲ καὶ μικρὰν περιφρονησίην
ἀποστρέφεται.

Περὶ λέοντος καὶ κάρου καὶ γυπῶν.

Λέων μάχην ἔσθουε πρὸς ποτὲ κάρου,
γύπες δ' ἀνώθεν ἐσκόπευον τὴν ἔριμ,
βρωσίην ἤρῃηθέντα ποιῆσαι τάχα.
φίλος δ' ὀρώντες ἠσόχου τῆν ἐλπίδω.

Επιμύθιον, ὅτι ἔδὲ ἄλλοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκὰς ὡς ἴδερ μεμνηότα,
ὧ μοῖρα θυρῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε, δυσκἀθεκτος εἶ λέων,
πῶς νυῖ μανεῖς ἔμετὰ δακρύων δράσεις;
Επιμύθιον, ὅτι ἔξοσίην ἔχοντα ἔδὲ θυμῶν.

Περὶ λέοντος, ὄνου, ἀλώπεκος.

Λέων, ὄνος, κερδῶ τε, πρὸς θυρῶν ἴον.
ὄνος δὲ ταύτῃ εἰς τρίτον δεδασμένον,
λέων κατεπαράξε. κερδῶ δὲ πλέον
ἐνεμνεν αὐτῷ, σωφρονιστῆς ἔξ ὄνου.
Επιμύθιον, ὅτι δὲ ἔξ ὧν πάχουσι ἔτδροι, παρ
δεύεται.

Περὶ ὄνου βασάζοντος εἰδωλον.

Ωμοῖς ὄνον πρῆλιν ἀργυρῶν βρέτας,
ὅπου σῶσαντων, πᾶς τις αὐτῷ ἐπροσηύει.
τύφω δ' ἐπαρθῆς, μὴ θέλω μλιν ὄνον,
ἠέχου, ἔθεός σου, ἤρῃ θεόν δ' ἄγεις.

Επιμύθιον, ὅτι τῶν ἐν ἀξιώμασι τιμωμένους
δὲ γινώσκεις,

Affabulatio. Quod non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone & apro & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.
 Vultures uero deinsuper speculabantur litem.
 Ut deuorarent statim, qui uinceretur.
 Sed amicis ijsdē uisis, frustrati sunt spe. Affabulatio.
 Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem.
 Ofatum ferarum, ait, miserrimum,
 Si compos mentis intollerabilis es Leo,
 Quomodo nunc furens non plena facies lachrimarū?
 Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui potestatem habet, excandescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.
 In treis parteis eam cum asinus diuisisset,
 A leone dilaceratus est. at uulpes plus
 Ei tribuit, edocta ab asino. Affabulatio.
 Quod ex ijs quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,
 Quod unusquisque occurrens adorabat.
 Superbia uero elatus, nolens manere asinus,
 Audiuit, non est tu deus, sed fers deum. Affabulatio.
 Quod oporteat eos qui in dignitatibus constituti
 sunt

δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἄνθρωποι εἰσιν·

Περὶ παιδὸς ἐστίοντο ὁ ὠπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἐορτῶν ἔγκρατα.

οἴμοι κέκληγ' ὡς ὠπλάγχνα μήτηρ, ἐκχέω.

ἠδ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβῆτέ κνον, ἔφη.

τῆν σῶν γὰρ ἄδερ, ἀλλ' ἐμεῖς ἀμλοτρίωμ.

Επιμύθιον, ὅτι δεῖ τὰ μλότρία ἀντιστρέφειν, καὶ
μὴ γογγίζειν.

Περὶ ἀλώπειο καὶ βάττα.

Φραγμῆς ἀλώπην ὑπὸρβαίνειν θέλει.

ὀλιθαυτῶσα, καὶ βάττα δεδραγμῆν,

ἔξεσοπέλια, λοιδορεῖ δὲ τῶν βάτομ.

μέμφεται σεαυτῶν, μὴ μέπορ κεν ὁ φάτο.

Επιμύθιον, πρὸς τῆς τὰ ἑαυτῶν κακὰ σιωπῶν
τας, τὰ δὲ τῶν ἑτέρων κατηγοροῦντας.

Περὶ κῶνωπο καὶ ταύρου.

Κῶνωπο καθήσο πρὸς κέρως ταύρου πάλαι,

ὅρ πορ κέλευσεῖ πορ ἐκπλήωαι θέλει.

ἠέχετε δ' ὡσπορ ἐκ ἔγνω καθημελίον,

ἔτω δὲ μὴ πῆσαντο αἰάθησιν λάβη.

Επιμύθιον, πρὸς τῆς λογιζομένης ἑαυτῆς εἶναι
ἠ σοφῆς, ἠ δυνατῆς, ἠ φρονίμης, μὴ ὄντας δὲ.

Περὶ ἐλάφου καὶ ἀμπέλου.

Ελαφορ ἔζηλαυνομ οἰκωνυγέται,

ἠ τις δασείαις ἀμπέλοις ἀπεκρύβη,

τὰ φύλλα βιβρώσκεισα δὴ τῆν ἀμπέλου,

κωνυγετῶσιν ἐνδίκως ἐθρηάθη.

Επιμύθιον,

sunt, cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis,

Affabulatio.

Quòd oporteat aliena restituere, & non murmurare.

De uulpe, & rubo.

Sepem uulpe transilire ut uoluit.

Lapsa, ac rubo innixa.

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me, ille ait, Affabulatio.

Aduersus eos qui sua tacent uitia, & aliena reprehendunt.

Deculice, & tauro.

Culex olim in cornu tauri sedebat.

Quem dicere iussit, an se uolare uelit.

Audiuit, quem admodum non nouerat sedentem,

Itaque neque euolantem sentiret. Affabulatio.

Aduersus eos qui uolunt esse docti, potentes ue, aut prudentes, nec sunt.

De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,

Quæ densis in uitibus delituit.

Sed folia uitium cum comederet.

Venatoribus iure præda fuit.

Επιμύθιον. πρὸς τὰς κακοποιούσας τὰς ἀνὰ
τῶν εὐδργέτας.

Περὶ ὄφρα καὶ γεωργῶ.

Οφίρ θέλω τις, ἀντ' ὀλέθρου παιδὶς
πλήτηρ, πέτραν τ' ἔριξε, καὶ Φιλίρ θέλω.
ὄφρα δὲ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,
ἕως σὺ τύμβον τὸν δ', ἐγὼ πέτραν βλέπω;
Επιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλα ἔχθραι ἀδιάλμα κα-
τοί εἰσι.

Περὶ παιδὸς καὶ σκορπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρηνε παῖς τις, σκορπίῳ
πρῆτεινε χεῖρας ὅς δὲ, μὴ φύσης, ἔφη.
ὡς εἴγε με φύσεις, ἐκ κόλπων σένων,
καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκνώσεις ἀκρίδας.
Επιμύθιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμί-
γνυσθαι. Περὶ σὺς καὶ μύθου.

Σὺς εἶλε τις μῦθ' ἔργον ὄντ' ἀσιπίας.
ὣς χαλιέες βλέποντες, ἔσησαν γέλωρ.
ὁ μῦς δ' ἔτι ζῶν, εἶπε μεσὸς δακρύων,
ὡς εἶδ' ἰσὺ δυνάσθε καὶ τρέφαιμένα;
Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰ ἑαυτῶν πρᾶπρώματα
πρᾶβλέποντας, τὰ δὲ τῶν ἐτέρων γελῶντας.

Περὶ ὄνυ καὶ λεοντῆς.

Φέρωμ λέοντ' ὄνυ δέρμα τοῖς ὄμοις ὄνυ,
ἢ ἕχει λέων εἶναί τις, ἀπόλας βλέπωρ.
ἐπεὶ δὲ γυμνὸς τῆς λεοντῆς εὐρέθη,
τὸ τὸν μύθωμ ἔμνησε τῆς ἀταξίας.

Επιμύθιον.

Affabulatio. Aduersus eos, qui male faciunt benefactoribus suis.

De Serpente & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petramq; scidit, & amare uolebat.
Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?
Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio.

Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Pueri, & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni
Porrigebat manus. is autem, ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoq; locustas abijcies. *Affabulatio.*
Cum malis hominibus conuersari non oportere.

De Sue & mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandã esuriem.
Quos uidentes fabri ferrarij riserunt.
Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,
Ne unum quidem potestis pascere suem?
Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
Iactabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Επιμύθιον, ὃ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἶπαρ ἀξίαν τι
μαὶ τάχιστα λύονται.

Περὶ τράγου καὶ ἀμπέλου.

Τράγω προσεῖπεν ἀμπέλος, βλάπῃς σύ με
κείρω τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἔκ' ἐστὶ χλόης
ὅσοι γὰρ ἂν βλάψῃς, εὐρήσω τάχα
πρὸς θυσίαν σὺ εἰς θεοὺς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πομπάνις θέλων τις ἀδικεῖ
τινα, ὠφελεῖ αὐτόν.

Περὶ ἀνδρός καὶ γαλιῆς γυναικός.

Ἄνὴρ γαλιῶ γυναικῆ πρὸς δόμους ἄγε.
πρὶν δὲ κύπρις, εἰς ἑορτῶν τῶ γάμου.

νύμφη δὲ μὴ βλέψασα, σωτόνω τάχα.

δίωκε τῆτον, μὴ τραπέισα τὴν φύσιν.

Επιμύθιον, ὅτι ἔκ' φύσεως ὄν, εἰ μετατρέπεται.

Περὶ δορκάδ' ὅτι τὴν ποδῶν λεπτό-
τητα μεμφομένης.

Γηγαῖς ὄρωσα δορκάς αὐτῆς τοὶ θεῶν,

λεπτοὺς πόδας μωμεῖτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.

λέων δ' ἐπεὶ δίωκε, τῆτος ἢ γάπα,

κέρα καθυβρίζουσα, θήρας ὡς πάγλιω.

Επιμύθιον, ὅτι πομπάνις τις ὠφελεῖται, ὅ

ὦν δοκεῖ βλάπῃσθαι.

Περὶ ἀλώπειν' ὅτι καὶ σαφυλῆς.

Κερδὼ βότρω βλέπασα μακρὰς ἀμπέλου

πρὸς ὑψος ἤρτο, καὶ καμῶσα πομπάνις.

ἐλεῖν ἀπέπε. πρὸς δ' ἑαυτῶν ταῦτ' ἔφη,

Affabulatio.

Fabula significat, immeritos honores quamprimum
solui.

De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me
Tundendo folia, num nam non est herba?
Quamuis enim nocueris, inueniam statim
Ad mactationem tui erga deos, uinum ut scaturiat.

Affabulatio.

Quod plerunq; uolens quis aliquem iniuria afficere,
iuuet eum.

De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate.
Sponsa uero uiso mure, contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura. Affabulatio,
Quod id quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

Affabulatio, quod plerunq; quis iuuatur, ex quibus
uidetur lædi.

De uulpe & uua.

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
In altum eleuabatur: cumq; diu laborasset,
Ut caperet, defatigata est. sed secum hæc locuta est:

μη κάμνε, ῥά γες ὀμφακίζου μάλαι.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ποιῶντας τὴν ἀνάγκην
φιλοτιμίαν.

Περὶ κόρακος καὶ ἀλώπειν Θ.

Τυρὸν κόραξ ἔδαινε, κερδῶ δ' ἠπάτα.

εἰ γλωσσὰρ εἶχες, ζῶος ἢς ὄρνις μέγας.

εὐθύς δ' ὁ τοῦτορ εἶπεν, ἠδ' αὐτὸρ φάθην.

ἔχεις κόραξ ἅπαντα, νῆρ κτηῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐπὶ κολακείας χαίροντας.

Περὶ βατράχων καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔχαιρον βάτραχοι τὸ ἡλίον,

καὶ τις πρὸς αὐτῶς εἶπεν, ὧ δειλὸν γέν Θ.

εἰ γὰρ μόνος τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου.

τίς εἴ γε τεκνώσειε τὸν βασιλέα;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπὶ ἰδία βλάβῃ ἀγνωσί-
ας χαίροντας.

Περὶ ὄρνιθ Θ ὠρ χρυσοῦρ τικτέ-
σης, καὶ φιλαργύρου.

Ἐτικτε χρυσοῦρ ὠρ ὄρνις εἰσάπαξ.

καὶ τις πλανηθεὶς χρυσοῦρ τῆς τῶν φρένας,

ἔκτενε ταύτῳ, χρυσοῦρ ὡς λαβῆρ θέλωρ.

ἔλπις δὲ μείζον δῶρον ὠλεῖει τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περὶ ἀσδροσκοπῶν καὶ ὀδοιπόρου.

Ἀστροὶς πόρισκοπῶν τις ἀσδροσκοπῶ Θ.

πίπτη λεληθῶς πρὸς φρέαν, τυχῶν δέ τις

ὀδοιπόρ Θ,

Nelabora, acini uuae exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

Ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & uulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat:

Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.

Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.

Habes corue omnia, mentem solam compara.

Affabulatio.

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

De Ranis & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.

Quædamq; ad eas ait, ô miserum genus.

Nam si solos radios solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suo damno præ ignorantia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo.

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donū.

Affabulatio, In eos qui spe lucri indamnum expusilla inimitate incidunt.

De stellarū speculatore, & uiatore

Stellis intentus quidam stellarum speculator

Cadit imprudenter in puteū. sed quidā superueniens,

ὄδοι πόρθ, σένοντι ταῦτ' ἔφη λέγων,
 νῆρ θεὸς ἄνω, βέλτισε πλὴ γλῶ εἰ βλέπεις.
 Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῶτα μὴ γινώσκουσιν
 τες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκουσιν.

Περὶ ἵππου καὶ κῆρυκος.

ἦριζεν ἵππου ἀγριωτάτῳ κῆρυκῳ.
 ὄρμιλῳ δὲ θερὸς ἵππου εἰ θένωρ ὅλως,
 ἑαυτὸν ἐκδέδωκεν, ἐυρῶν σύμμαχον
 ἑυπειρον ἄνδρα πρὸς σφαγλῶ τῆ θερῆς.
 Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἐχθρῶν τινὲς καὶ εἰς δαλίαν
 ἑαυτὸς ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιξότριχος, καὶ δυοῖν ἐταίρων.

Ἐρωμλίνας δύο εἶχεν ἀνὴρ μιξότριξ.
 χρόνῳ δ' ἐνίωχον πάντα καὶ τρὸπῳ,
 ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λευκὰς ἐκφόρον.
 εἰς ὧν φιλωθεὶς, παῖσι μῶρα ἦν γέλωτος.
 Ἐπιμύθιον, πρὸς τοῦς εἰς δύο ἐναντία πράγματα
 ταῖς ἑαυτοῦς ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἀετοῦ τε καὶ κολοῖδος.

Ἄρνον καταπῆας ἀετὸς καθαρχάσας,
 ἰδὼν κολοῖδος, ἐρ κριῶν πράττει τὰδε.
 ὄρμιλε ποιμῶν, παῖς δ' ἐφώνει τοῦτό τι.
 ἔμοι κολοῖδος, ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.
 Ἐπιμύθιον, ὅτι εἰ μιμῆσθαι τοῦς κρείττονας.

Περὶ κολοῖδος τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Ἄμωτρίοις πῆροῖσιν ἠμωλεσμένῳ.
 ἠύχει κολοῖδος ὀρνέων ὑπὸρ φέρειν.

Viator, suspiranti hæc inquit, dicendo:

Animū applicādo sursum ô optime, terrā non uides.

Affabulatio. Quod pleriq; cum præsentia nesciant, futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & apro,

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,

Impetum uerò feræ equus cum penitus nō sustineret,

Sese dedidit, inuento socio

Viro iugulandæ feræ perito. Affabulatio.

Quod nōnulli ob inimicitias in seruitutē sese dedunt.

De uiro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,

Aetate autem & moribus omnino dissimileis.

Altera nigros capillos, albos altera euellebant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

De Aquila & cornicula.

Agnū deuolans aquila cum rapuisset,

Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem,

Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid:

Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio.

Quod non oporteat imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta.

Gloriabatur cornicula præstare auibus.

πρωτῶν δὲ δῶρον ἢ χελιδῶν ἢ ῥπάκια,
 μεθ' ἧν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.
 Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἕξ ἔρανος κάμθ' ἀλαύεται.
 Περὶ αἰετοῦ τε καὶ οἰσῆ.

Βέλει τὸ σῦθ' αἰετὸς τρώθη πάλα.
 ἀλγῶν δὲ λοιπὸν ἦσο πομπὰ δακρύων,
 βλέπων δ' οἰσὸν εἶπεν ἐπιδρωμείον.
 βαβαί, πῆδρόν με τὸν πῆδρωτὸν ὀμύει.
 Επιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πά-
 χοντας.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ συχθῆ.
 Πᾶσι πεφύκει θηροσί, καὶ πῆλωσις μάχη.
 ἦλω λίβυσα συχθός, ἦ τῶς δ' ἐπλάνα.
 εἶναι μὲν ὀρνις, ἐκ μέρους δὲ θηρίον.
 πῆλωσις κάρην δεικνύσα, τοῖς θηροσί πόδας.
 Επιμύθιον, πρὸς τοὺς δυσὶ κυρίοις δαλεύοντας,
 καὶ πλανῶντας ἀμφοτέρως.

Περὶ χελιδόνθ' καὶ κριτηρίδ.
 Πῆξε χελιδῶν νεοσσιὰν κριτηρίδ
 ὑπὸρθεν, ἠῶδρ πῶ γονῶν βλάπτει δράκων.
 ἦδ' αὐτ' ἔφησεν, ᾧ πολυσόντ' τύχης,
 ὅπως γὰρ ἐκ δίκης; ἐβλάβλω μόνη. Επιμύθιον,
 πρὸς τῶς παθόντας κακὸν ἀπὸ καλῶν ἀνθρώ-
 πων. Περὶ τριῶν βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα
 ἀσυμφώνων, καὶ λέοντθ'.

Ὁμόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βοές,
 ἕς ἕδ' ἐκὲς ἐβλάπτει πομπάκις λέων.

Primum donum hirundo rapuit,
 Post eam omnes hinc nuda inuenta est. Affabulatio.
 Quod ex collatione pulchritudo dissoluatur,

De Aquila & sagitta

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.

Dolens autem postea sedebat admodum plorans.

Videns autem sagittam pennatam, ait:

Papæ, penna me pennatam occidit. Affabulatio.

In eos, qui à suis mala patiuntur.

De pugna ferarum ac uolucrum
 & struthione.

Omnes inter se fera & uolucres concertabant,

Capta est struthio Libica, quæ hasce decipiebat.

Esse quidem auis, ex parte uero fera:

Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio.

Aduersus eos q̄ duobus seruiendo dominis utrosq̄
 decipiunt. De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio.

Cuius prolem lædit serpens.

Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.

Vbi enim ultio est? sola offensa sum. Affabulatio,

Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bobus concordibus, inde
 discordibus & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues.

Quos ne fera quidem lædebat leo.

ἔχθρας δὲ μίσει, καὶ μάχης διαχίσαας,
 ἕκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἓνα.

Επιμύθιον, πρὸς τοὺς χιζομλίους ἐν τῶν ἰδίων,
 καὶ διὰ τοῦτο κακῶς πάχοντας.

Περὶ γεωργῶ καὶ γόβρων.

Ἔθνη γόβρων πῆξέ τις ἄπορεὺς πάγλιω.
 μεθ' ὧν πελαργὸν εἶλεν, ὅς θρῶναι μέγα,
 ἔφη δ' ἄροτρῆς, ὡς φίλθ' μὲν εἶσὺ μοι.
 ἀλλ' ἢ πάγη λαβῶσα, σὺ κακοῖς ἔχει.

Επιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, ἐνέμνητον τοῖς ἔχ-
 θροῖς τῶ φίλου αὐτοῦ.

Περὶ κωῶς ἐιδώλων αὐτῶ ἐν τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμῶ πλησίον κύων κρέας.
 κύων εἰς αὐτὸν, ἄλλοι εἰς ὕδωρ βλέπει.
 χανὼν δὲ λοιπὸν τῶ κάτω λαβῶν κρέας,
 ἀπεσβῆτο καὶ τῶ, ἔπειθ' ἐκράτει.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μάλλον ζημιῶται.

Περὶ ὄνυ καὶ ἀλός καὶ ἀσόγγων.

Γόβρων ποταμῶν, φόρτον ἢ γ' ἀλός ὄνυ.
 ἐρῶτε καὶ πέπρωκε καθ' ἑαυτοῦ βάρυ.
 ἀσόγγων δ' ἔπειτα πλήθ' ἔτως ὡς φέρων,
 πεσῶν ἐκοντὶ, δυσυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις προσδοκία κέρδους, εἰς
 ζημίαν καταντᾷ.

Περὶ καμήλων καὶ δίφου.

Κυρτὴ θεὸν κάμηλον ἐζήτη κέρρα,
 ἢ ἢ ζεμυκτῆρισε τῆς ἀβελίας.

Cum uero inimicitiarum odio & pugna dissensissent,
Singulos deuorauit nudos ut unum.

Affabulatio, aduersus eos qui à suis disident, &
propterea mala patiuntur.

De Agricola, & ciconia,

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum,
Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.
Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio. In amicum cuiusdam, coniunctum cum
inimicis amici ipsius.

De cane & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,
Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.
Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,
Priuatus & ijs est quarum dominus erat. Affabulatio.
Quod cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale & spongijs.

Transeundo fluuium onus salis portabat asinus,
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc cum itidem multum spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio.

Quod plerunq; expectatio lucri in damnū incurrit.

De Camelo & Ioue.

Curua camelus à deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.

Minuit

ζημοὶ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν, ὅτα, καὶ κάραμ,
ὡς ἄρ γε παντάπασι μαίχισι πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι δεῖ περὶ τοῦ θεῶ αὐτῆρ τὰ προ-
σηκοντα.

Περὶ λύκω καὶ ἄρνός.

Λύκω πρὸς ἄρνα φησιν, ἔ πρόσθεν σύ μοι
ὔδωρ τάρρα φες; ἄρτι γαστρος ἔξέφυω,
καὶ πῶς ὔδωρ τάρρα φον ἀγνοῶ ποτε.

Θοῖνη γένη μοι, καὶ ἄρ θέμις, καὶ ἄρ μὴ θέμις.

Επιμύθιον, πρὸς τῶ ἀδελῶς φανερώς ἀδελφῶν τῶ.

Περὶ δειλῶ κωνυγῶ καὶ ποιμνίω.

Δειλὸς κωνυγὸς πρὸς τίν' εἶπε ποιμνία,
εἶλθ λέοντω ἴχνω εἶδες, μοι φράσον.

σοὶ τῶτορ, εἶπεν, ἐθέλεις, δείξω, πέλας
ἴχνω. κωνυγὸς εἶπεν, ἔ ζητῶ πλέον.

Επιμύθιον, πρὸς ἀνθρώπους θρασείς πρὸς λό-
γους, καὶ πρὸς ἔργα δειλῶς.

Περὶ ἵππότῶ καὶ ἀγροικῶ.

ἢ τε λαβῆρ ἀγροϊκορ λαγῶρ ἵππότης.

λαβῶρ δὲ χερσὶ τοῦτορ, ἠρώτα, πόσους;

καὶ πῶλορ ἔξήλασεν, ἀγροϊκω δ' ἔφη.

μὴ απεῦδε, σοὶ δῶρημα τῶτο προσφέρω.

Επιμύθιον, πρὸς τῶς ἔξ ἀνάγκης πῶραιτ μιλίους
τὰ ἴδια. Περὶ λύκου καὶ ὄνου.

Οδοσιρ ἦλορ εἶλερ ἔξ ὄνῶ λύκω.

αὐτῶρ δὲ μισθὸρ, πλήττεται λαῆ τῷ γένιω.

λύκω δὲ φησι, πῶς μάγειρω ὦρ πᾶλαι

ἰατρικῆς

Minuit enim ei de cætero aures, & caput.

Ut ab omni parte foret turpissima.

Affabulatio.

Quòd oporteat à deo conuenientia petere.

De lupo & agno.

Lupus agno inquit, nonne dudum tu mihi

Aquam perturbasti? nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarim nescio quando.

Cœna fiet mihi & iure, & iniuria. Affabulatio.

Aduersus eos qui intrepide palam iniurij sunt.

De Venatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,

Sicubi leonis uestigium nosti, dic mihi,

Tibi ipsum, ait, uis ostendam, longè

Vestigium. Venator ait, non quæro amplius,

Affabulatio.

Aduersus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite, & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,

Accepto eo manibus, rogabat, quanti?

Et equum admisit: agricola autem ait,

Ne festina, tibi donum hoc offero. Affabulatio.

Aduersus eos, qui necessariò recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo.

Petens mercedem, percutitur calcibus genam.

Lupus autem inquit, quomodo cocus cum essem olim,

Medicinæ

ἰατρικῆς μετῆλθορ ἔργ' ἀναξίως

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς πῶϊ δίαρ τέχνῳ καταε
λιμπάνοντας, κῆ ἑτέραρ μετερχομένης ἐπι
βλάβῃ. Περὶ λύκω καὶ γέρανω.

Εἰς λαιμὸρ ὅσοι ἔμπεπνήγῃ τῶ λύκω.

μιαθῶ δ' ἔλωρ γέρανω, ἥτε πῶ χάριρ.

σῶορ τράχηλορ ἐκ λύκου λαιμῶ φέρωρ,

μήδ' ἄλλο μὴδὲρ μιαθῶρ, ἢ τῶτο σκόπει.

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς ἐπικίνδωορ πράξιμ' ἔγχα
ρήσαντας, κῆ μετὰ τ' σιώθημα ζητῶντας μιαθῶρ.

Περὶ ταύρω καὶ τράγω.

ἤλασσε ταύρορ ὄξέῃς κοίτης τράγω.

ὄρ θῆρ λέωρ δίακω, εἶπε δὲ σένωρ.

εἶπορ με μὴ λέοντῶ ἐπῆοει φόβῶ,

ἔγνωσ ὅσορ ταύρω τὲ καὶ τράγω σένῶ.

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς καταδεχομένης ὑβρίζεω
ἔσθ' ἀπὸ μικρῶρ, διὰ φόβορ ἑτέρωρ μειζόνωρ.

Περὶ μύρμηκος καὶ τέττιγῶ.

ἥτε τροφῶ μύρμηκα τέττιξ ἐρ κρύει.

μύρμηξ δ' ἔφησε, τί θέρωσ ὄντοσ ἔδρασ;

ὡσ ἐρ θέρει εἶρηκω ἡδορ ὄξέωσ.

χειμῶνῶ ὄρχῶ φησι, μὴ τροφῆσ ἔρα.

Επιμύθιορ, πρὸς τῆς μὴ θέλοντασ ἐρ νεότητι
κοπιᾶρ, κῆ διὰ τῶτο ἐρ τῶ γῆρα πῶχοντασ,

Περὶ ὄφεωσ καὶ γεωργῶ.

Εθαλπὲ τισ γεωργῶσ ἐρ κόλποισ ὄφιμ

ῶρα κρύωσ, ἐπεὶ δὲ θέρμησ ἤωθετο,

Medicinæ opera indigne exercui? Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliã ingrediuntur incommode. De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.

Mercede aut cum extraxisset grus, petebat precium.

Saluum collum ex lupi gutture ferens,

Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio.

In eos qui periculosum negocium aggrediuntur, et post conuentionem querunt mercedem.

De Tauro & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

Quem fera leo insectabatur, ait autem suspirans:

Nisi me leonistimor perterreret.

Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio.

Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis metu maiorũ.

De Formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret, dixit.

Hyemesalta, inquit, ne ama cibum. Affabulatio

Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propterea in senectute mendicant.

De Serpente & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus: ubi autem calorem sensit,

x

Percussit

ἔπληξε ἄρ θάλαντα, καῖτενε τάχθ.
 ἔτω κακοὶ ποιῶσι τῆς εὐδρυέτας.

Περί χελιδόνθ καὶ ἀνδόνθ.

Αγρῆ χελιδῶν μακρὰ μῦζεπωτήθη,
 εὔρε δ' ἐρήμοις ἐγκάθη μιλίω ὕλαις
 ἀνδόν' ὀξύφωνορ. ἢ δ' ἀπεθρῶει
 ἄρ ἴτω, ἄωρορ ἐκπεσόντα τῆς ὄρης.
 χ' ἢ μὲν χελιδῶν φησι, θιλτάτη ζώοις,
 πρῶτορ βλέπω σε σήμερορ μετὰ θράκω.
 ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸρ, καὶ πρὸς οἶκορ ἀνθρώπων.
 σύγκλωθ ἡμίρ, καὶ φίλη κατοικήσεις,
 ὅπου γεωργοῖς, κ' ἐχί θηρίοις ἄσεις.
 πῶ δ' αὐτ' ἀνδῶρ ὀξύφωνθ ἡμίφθη,
 ἔα με πῆτραις ἐμμένειρ ἀοικήτης.
 οἶκος δέ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
 μνήμιω παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
 Επιμύθιορ, ὁ μύθθ δηλοῖ, ὅτι κρεῖττορ ἐμ ἐρή-
 μοις ζῶ ἀλύπως, ἢ σιωικῆρ ἐμ πόλεσι τοῖς
 κακοῖς.

ΤΩΝ ΓΑΒΡΙΟΥ
 μύθων τέλθ.

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.

Affabulatio.

Sic malit tractant benefactores.

De Hirundine & Philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem lusciniam: ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse uita.

Et hirundo inquit, charissima saluas sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo,

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

Nam domus omnis & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

Affabulatio.

Fabula significat, prestare sine dolore uiuere in
desertis, quàm cum malis habitare in ciuitatibus.

GABRIAE FABVLAE

RVM FINIS.

Μῦθος ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεν-
γένηται δὲ καὶ ῥητόρων κοινός ἐκ
πρᾶνέσεως. ἔστι δὲ μῦθος, λόγος
ψευδῆς εἰκονίζων ἀλήθειαν, κα-
λεῖται δὲ συβαριτικός, καὶ κί-
λιξ, καὶ κύπριος πρὸς τῆς εὐρόντας μεταθεῖς τὰ
ὀνόματα. νικᾷ δὲ μάλλορ αἰσώπιος λέγεσθαι, τῶ
ῥορ αἰσώπορ ἄριστα πάντων συγγράφαι τῆς
μύθου. τὸ δὲ μῦθος ῥορ μὲν ἐστὶ λογικός, ῥορ δὲ ἠθικός,
ῥορ δὲ μικτός. καὶ λογικός μὲν, ἐρῶσι ποιῶν ἀ-
θροπῶν πέπλασαι. ἠθικός δὲ, ῥορ τὸ ἀλόγωρ ἠ-
θῶν ἀπομιμνήσκωρ. μικτὸρ δὲ, ῥορ ἔξ ἀμφοτέ-
ρων, ἀλόγος καὶ λογικός. τῶν δὲ πρᾶνέσιρ δι-
ήρ ὁ μῦθος τέτακται, προτάτῶν μὲν ὀνομάσεως
προμύθιορ, ἐπιμύθιορ δὲ τελευταῖορ ἐπενεγκῶν.

Μῦθος ὁ τῆν μυρμηκῶν, καὶ τῆν πετῆ-
γῶν, προτρέπων τῆς νέου εἰς πόνου.

Ερως ἦρ ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέττιγες
μυρμηκῶν ἀνεβάλλοντο σιῶτονορ.
τοῖς μύρμηξι δὲ πονεῖρ ἐπῆει, καὶ
συμλέγει καρπός, ἔξ ὧρ ἐμελ-
λορ τῆς χειμῶνος τραφῆσασθαι.

χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, μύρμηκες μὲν οἷς ἐ-
πόνου ἐρέφοντο. τοῖς δὲ ἠ τέρψις ἐτελεύτα πρὸς
ἐνδοκίαν. ἔτω νεότης πονεῖρ ἐκ ἐθέλουσα, παρὰ ῥορ
γῆρας κακοπραγῆ.
Εκ τῆν

stæ exercitamentis.

Abula profecta quidem est à poëtis, sed & rhetoribus cõmunis facta est admonendi gratia. Est autem fabula sermo fictus, imagine quadã repræsentans ueritatem. Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum, quoniam Aesopus egregie præter ceteros conscripsit fabulas, euicit ut potius Aesopia diceretur, Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cõfingitur. Moralis, quæ eorũ imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; cõplectitur. Eam aut admonitionem cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositam, postpositã uero Affabulationem dices.

Fabula qua formicarum & cicadarum exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicadæ olim æstate assiduis cantibus indulgebant: formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operam dabant. Verum cum hyems aduenisset, formicæ ijs quæ collegerant, pascebantur: Cicadas aut delectatio illa, & canedi uoluptas, cõindigēticiæ, miseriæq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic iuuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

326 ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΙΚΟΝΩΝ.
ΜΥΘΟΙ.

Φ ΟΙΤΩΣΙΜΟΙ ΜΥΘΟΙ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΪΣΩΠΟΝ,
ΑΓΑΠΩΝΤΕΣ ΑΥΤΗΝ, ΟΤΙ ΑΥΤΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΕΤΑΙ. ΕΜΕΛΗΣΕ ΜΕΝ ὙΡ
ΚΑΙ ΘΗΡΩ ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΗΣΙΟΔΩ. ἜΤΙ
ΔΕ ΚΑΙ ΑΡΧΙΛΟΧΩ ΠΡΟΣ ΛΥΚΙΑΜ-
ΒΙΩ. ΑΛΛ' ΑΪΣΩΠΩ ΠΑΝΤΑ ΤΑ Τῆν ἀνθρώπων ἐκ-
μεμύθωται, καὶ λόγους τοῖς θεοῖσι μεταδέδω-
κε, λόγους ἕνεκα. ὡς λεονεξία μὲν γὰρ ἐπικόπηι, ὡς
ὑβρις ἐλαύνει, καὶ ἀπάτω. καὶ ταῦτα λέων τις
αὐτῷ ἔποικρινετῆ, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νῆ Δία,
καὶ ὅδε ἡ χελώνη ἀφώνος, ὑφ' ὧν τὰ παιδία μα-
θηταὶ γίνονται τῆν τῶ βίβις πραγμάτων. εὐδο-
κίμωντες ἔμοι μύθοι διὰ τῆν αἰσώπον, φοιτῶσι μὲν
ἐπὶ τὰς θύρας τῶ σοφῶ, ταινίαις αὐτῶ ἀναδῆ-
σονται, καὶ σεφανώσονται αὐτῶ θαλάσῃ σεφάνω.
ὁ δὲ, οἷμαί τινα ὑφαίνει μῦθον, τῶ γὰρ μεδίαμα
τῶ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τῆς γῆς
ἔσωτες τῶ δηλῶσι. οἷδε μὲν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἰ-
τῶν μύθων φροντίδες, ἀνεμλῆς τῆς ψυχῆς δέ-
σονται. φιλοσοφῆ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν μύθων
σάματῃ, θεοῖσι σύμβουλα ἀνθρώποις, πόρι-
σται χορὸν τῶ αἰσώπῳ. ἀπὸ τῆς ἐκείνης σιλῶης
συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τῶ χορῶ ἡ ἀλώ-
πηξ γέγραπται. κρήνη γὰρ αὐτῆ ὁ αἰσώπος δια-
κόνω τῶν πλείων ἔποικρισεω, ὡς ὁρῆ καμω-
δία ὡς Δία.

EX PHILOSTRATI
IMAGINIBVS
FABVLAE.

Abula se ad Aesopum, sua in eum benevolentia conferunt, quod satagat sui: fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non et Archilocho in Lycamben curae fuit. sed ab Aesop

sopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis non temere impertito: nam & cupiditatem tollit, & libidinem insectatur, & fraudem. Atq; haec ei leo quispiam agit, & uulpes, & per Iouem equus, nec testudo muta: ex quibus pueri discunt, quae in uita gerantur. Habentur igitur in precio fabulae, propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturae, coronaq; oleagina coronaturae, hic ut puto fabulam aliquam textit. risus enim faciei, et oculi in terram defixi, id praeseferunt. pictorem, fabularum curas remissione animo indigere, non latuit. Philosophatur autem pictura & fabularum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, coetum circa Aesopum statuit, ex illius scena confictum. Chori dux uulpes depicta est. utitur enim ea Aesopus

ministra argumentorum plurimum, ceu Dauid Comedia.

EX HERMOGENIS EXERCITI
tamentis, Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositione imaginem exhibens ueritatis. Ideo autem hanc primam tradere pueris solent oratores, quia animos eorum adhuc molles ad meliores facile uias rite instituunt. Vsi sunt ea tamen uetustissimi quoque autores, ut Hesiodus, Archilochus, Horatius: Hesiodus quidem lusciniae, Archilochus autem uulpis, Horatius muris. Nominantur autem ab inuentoribus fabularum, aliae Aesopiae, aliae Cypriae, aliae Lybicae, aliae Sybariticae. omnes autem communiter Aesopiae dicuntur, quoniam in conuentibus frequenter solebat Aesopus fabulis uti. Mendacem quidem esse uolunt fabulam, sed ad uitam utilem, nec non et uerisimilem. Est autem uerisimilis, si res, quae subiectis accidunt personis, apte reddantur: ut puta de pulchritudine aliquis certat, pauo supponatur hic: oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est subijcienda: imitatores aliquos hominum uolumus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igitur modo breuiter, modo latius eas disserere. quomodo autem hoc fiet? si nunc narratione simplici proferantur, nunc etiam sermo inductis fingatur personis. exempli causa: Simiae conuenerunt, et consilium habuerunt de urbe condenda, et quia placuit illis, paratae erant incipere aedificationem, sed uetus simia prohibuit ab incepto eas,
docens

docens quòd facile capiantur, si intra muros conclu-
dantur. sic breuiter dices. Si uilis producere, sic: Si-
mie conuenerunt, & consiliabantur de urbe conden-
da, quarum una in mediũ ueniens concionata est, quia
oportet ipsas quoq; ciuitatem habere. Videtis enim,
aiebat, quod ciuitatem habendo felices homines sint:
domos etiam habent singuli. & in concionem uniuers-
si, & in theatrum ascendentes, delectant animos spe-
ctationibus & auditionibus uarijs. Et sic proferes ora-
tionem in orando, dicens, quòd & plebiscitum scri-
ptum est, & finges etiam orationem ueteris simia.
Expositio autem fabularum uult circuitionibus ca-
rere, & iucundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabu-
lae retegitur, quam ἐπιμύθιοι uocant, quod nos affa-
bulationem possumus dicere, à quibusdam prima,
à plerisque rationabilius postrema ponitur. Scien-
dum uero, quod etiam oratores inter exempla solent
fabulis uti.

Quas fabulas philosophia recipiat,

quas item reñciat: ex cõmentario

Macrobiij in somniũ Scipionis.

Fabulae, quarum nomen indicat falsi professio-
nem, aut tantum conciliandae auribus uolupta-
tis, aut adhortationis quoq; in bonam frugem gratia
repertae sunt. Auditum mulcēt, uelut comœdiae, qua-
les Menander, eius ue imitatores agendas dederunt:
uel argumenta fictis casibus amatorum referta, qui-

*bus uel multum se Arbiter exercuit, uel Apuleium nonnunquam lusisse miramur. Hoc totum fabularum genus quod solas aurium delicias profitetur, è sacra-rio suo in nutricum cunas sapientiæ tractatus elimi-
 nat. Ex his autem quæ ad quandam uirtutum speciẽ intellectum legentis hortantur, fit secunda discretio. In quibusdam enim & argumentum ex ficto locatur, & per mendacia ipse relationis ordo contexitur, ut sunt ille Aesopicae fabulae, elegantia fictionis illu-
 stres. At in alijs argumentum quidem fundatur ueri soliditate, sed hæc ipsa ueritas per quædam composi-
 ta & ficta profertur: & hæc iam uocatur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremoniarum sacra Hesio-
 di & Orphei, quæ de deorũ progenie actiue narran-
 tur, ut mystica Pythagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda diuisione, quam diximus, à philoso-
 phiæ libris prior species, quæ concepta de falso per falsum narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discretionem scissa diuiditur. Nam quum ueritas ar-
 gumento subest, solaq; fit narratio fabulosa, nõ unus reperitur modus per figmentum uera referendi. Aut enim contextio narrationis per turpia & indigna numinibus, ac monstro similia componitur, ut dei ad-
 ulterii, Saturnus patris Cœlij pudenda abscindens, & ipse rursus à filio regno potito in uincula coniectus, quod genus totum philosophi nescire malunt, aut sa-
 crarum rerum notio sub pio figmentorum uelamine,
 honestis*

honestis & tecta rebus & uestita nominibus enūciatur, Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis rebus philosophantis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo.

Apologus Aesopi Phrygis memoratu non inutilis.

AEsopus ille è Phrygia fabulator haud immerito sapiens existimatus est, cum quæ utilia monitu, suasuq; erant, non seuerè, nõ imperiose præcepit & censuit, ut philosophis mos est, sed festiuos, delectabilesq; apologos commentus, res salubriter ac prospicienter animaduersas, in mentes animosq; hominum cum audiendi quadam illecebra induit: uelut hæc eius fabula de auiculæ nidulo lepide atq; iucunde præmonet, spem fiduciamq; rerum, quas efficere quis possit: haud unquam in alio, sed semetipso habendam. Auicula, inquit, est parua, nomen est Cassita, habitat, nidulaturq; in segetibus, id ferme tēporis, ut appetat messis, pullis iam iam plumantibus, Ea cassita in sementes forte cōcesserat tēpestiuiores: propterea frumentis flauescantibus, pulli etiã tunc inuolucres erant. Cum igitur ipsa iret cibū pullis q̄ sitū, moneteos, ut si qd ibi nouæ rei fieret, dicereturue, animaduertent.

rent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniant, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit. Atque ubi redit Casita, pulli trepiduli circumstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locum sese asportet: nam dominus, inquiunt, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse: Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur: neq; necesse est hodie uti uos auferam. Die igitur postero mater pabulum uolat, dominus quos rogauerat operitur: sol seruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium, amici isti, inquit, magnam in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adsint cras tempori ad metendum. Itidem hoc pulli pauefacti, matri nunciant. Mater hortatur, ut tum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos sermè tam obsequibileis esse, aut, ut ad laborem capeffendum nihil cunctentur, & statim dicto obediunt: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in partem profecta est: cognati & affines operam quam dare rogati sunt superfederunt. Ad postremum igitur dominus filio,

ualeant,

ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capias alteram, & frumentum nosmetipsi manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pullis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nunc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cui a est res, non in alio, unde petitur. Atq; ita cassita nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidem est Aesopi fabula de amicorum & propinquorum leui, plerunq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, quam ut in nobis tantum ipsis nitamur? alia autem omnia quæ extra nos, extraq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris neq; pro nobis ducamus? Hunc Aesopi apologum Q. Ennius in Satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis composuit: quorū duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentum semper in promptu situm,
Ne quid expectes amicos, quòd tu possis per te agere.

A P O L O G I A E S O P I C I D E
C A S S I T A F I N I S.

H O M E S

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΘΟΣ
ΜΑΧΙΑ.

Ῥχόμενθ' πρῶτον μυσῶν χορὸν
 Ἰέλικῶνθ',
 ἔλθῃρ εἰς ἐμὸν ἦρθ' ἐπεύχομαι εἶ-
 νεικ' αἰοιδῆς, (νασι θῆκα,
 ἦρ νέον ἐρ δέλτοισιρ ἔμοις ἐπὶ γῆσ'
 δῆριμ ἀπειρεσίω πολεμόκλονομ ἔργομ ἄρηθ'.
 5 εὐχόμενος μδρόπεσιρ ἐς ἄτα πᾶσι βαλέσθαι,
 πῶς μύες ἐμ βατράχοισιρ ἀρισεύσαντες ἔβησαμ,
 γηγενέων ἀνδρῶν μιμῶμενοι ἔργα γιγάντων,
 ὡς λόγθ' ἐμ θνητοῖσιρ ἔλω, τοίω δ' ἔχεν ἀρχιῶ.
 Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
 10 πῶ λησίον ἐμ λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειομ,
 ὕδατι τδρπόμενος μελιιδεί. τὸμ δε κατῆδε
 λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγγεα τοιοῦν.
 Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δέ σ' ὀφύ-
 πάντ' α δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενον σε νοήσω. (σας;
 15 εἰ γὰρ σε γνοίω φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω,
 δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήια πολλὰ καὶ ἔσθλα.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθθ', ὅς κ' ἔ' λίμνῃ
 τιμῶμαι, βατράχων ἠγόμενθ' ἦματα πάντα.
 καί με πατήρ πηλεὺς ποτε γείνατο ὕδρομεδῶσθ'
 20 μιχθεῖς ἐμ φιλότητι παρ' ὄχθας ἠριδανοῖο.
 καί σε ὀρῶ καλὸμ τε κὶ ἀλκιμομ, ἔξοχομ ἄλλων

HOMERI 339

Ranarum & Murium Pugna.

Mncipiens primum Musarum coetum
ex Helicone,

Venire in meum cor supplico, gratia
cantus, (nua posui,

Quem nuper in libellis meis super ge-

litem immensam, tumultuosum opus Martis,

Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,

Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,

Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.

Sic sermo inter mortales erat, tale autem habuit principium,

Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,

Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,

Aqua delectatus dulci: hunc autem uidit

Limnocharis obstrepera, uerbum autem locuta est tale.

O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis autem te pro-

omnia autem uere dic, ne mendacem te intellexero. (duxit?

Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.

Dona autem tibi dabo hospitalitia multa et bona.

Sum autem ego rex Physignathus, qui per lacum

Color. ranarum dux dies omnes.

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusæ

Mixtus in amore apud ripam Eridani,

Et te quidem uideo pulchrumque et fortem egregium aliorum

Λιμνοχάρις palude gaudens. Φυσίγναθος inflans

Ἰδρομεδύση, regina aquarum.

(maxillas.

Sceptri ferunt

σκηπῆχον βασιλῆα καὶ ἐν πολέμοισι μαχητῶν
ἔμμελαι. ἄλλ' ἄγε θαλασσὸν ἐνὶ γυνεὶ ἀγόρευε.

Τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε.

- 25 τίπτε γένεθ' τὸ μὲρ ζητεῖς φίλε δῆλον ἅπασιν.
ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἔρχνίοις πετελωῖς;
ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκωμαι. εἰμὶ δὲ κἔρθε
τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος. ἡ δὲ νυμῆτης
λαχομύλη θυγάτηρ πῆρνοτράκτη βασιλῆθ'.
- 30 γένετο δ' ἐν καλύβῃ με, κἢ ἔξεθρέψατο βρωτοῖς,
σύνκοις, καὶ κερύοις, ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
πῶς δὲ φίλον ποιῆ με, ἄρεις φύσιν ἔδερ ὁμοῖον;
σοὶ μὲν γὰρ βίθε ὄβη ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοι γε
ὄσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθεθ', ἔδὲ με λήθει
- 35 ἄρτος τεσσνοπάνισος ἀπ' ἐνικύκλου κονέοιο, (δα,
ἔδὲ πλακῆς τανύπεπλος ἔχωρ πολὺν σισαμίαν
ἔτόμος ἐκ πῆρης, ἔχ' ἠπάτα λευκοχίτωνα,
ἔδὲ τυρὸς νεόπνητος ἀπὸ γλυκῆροιο γάλακτος.
ἔχρησὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσι,
- 40 ἔδ' ὄσα πρὸς θοίνῳ μδρόπων τεύχεσι μάγειροι,
κοσμοῦτες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.
ἔδὲ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακῶν ἀπέφυγον αὐτῶν.
ἄλλ' εὐθύς μετὰ μῶλοριῶν, προμάχοισιν ἐμίχθημ,
ἔδὲ δι' ἀνθρωπορικαί πδρ μέγα σῶμα φορῆντα.
- 45 ἄλλ' ἐπὶ λέκτροιῶν, ἀκροῦ δάκτυλον κατὰ δάκτυλον
κἢ πῆρης λαβόμενῳ, κἢ ἔπῶνος ἵκανον ἄνδρα. (νω,
νήδυμθ' ἐκ ἀπέφυγε ὕπνος, δάκνουτος ἔμοιο,
ἄλλ' ἄδύω μάλα πάντα τὰ δείδρα πάσαν ἐπ' αἴαν,
κίρνον

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem

Esse. sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit. dixitq;:

Quid nã genus meũ perquiris ò imice, manifestũ omnia
Homĩnibusq; dijsq; & celestibus uolatilibus? (nib.

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius

Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomyle filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,

Ficubus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autã amicũ facies me in naturã nihil similẽ?

Tibi quidem enim uita est in aquis. sed mihi certe

Quæcunq; apud homines comedere consuetudo, neq;

Panis ter pistus à bene rotunda cista, (me latet

Neq; placenta extensa habens multam sisamida,

Non sectio ex perna, nõ iecora albã uestem habentia,

Neq; caseus nuper pressus à suauĩ lacte,

Non bonum dulcearium, quod & diu desiderant,

Neq; quæcunq; ad conuiuia hominum faciunt coci,

Ornantes ollas condimentis uarijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugnã iens propugnãtib; mixtus sum.

Nõ timui hominẽ, et quamuis magnã corpus ferentẽ,

Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,

Suaui non au fugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,

50 κίρκου καὶ γαλέω, οἱ μοι μεγαπένθος ἄγχοισι,
 ἢ παγίδα σονόεσσαρ, ὅπρ δολόφρ πέλεπότμος,
 πλῆστορ δὴ γαλέω ποριδείδα, ἢ τις ἀρίση,
 ἢ καὶ τρωγλοδύοντα κτ' τρώγλιω ἐρεείνει.

65 ἔ τρώγωρα φάνας, ἔ κράμβας, ἔ κολοκωτάς,
 ἔ τέυτλοις χλωροῖς ἐπιβόσχομαι. ἔ δὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ἐδέσματ' αὐτῶν κτ' λίμνῶν.
 πρὸς τὰ δὲ μειδήσας φυσίγναθ' ἀντίορ ἠΰδα.

60 Ξῆνε, λίαρ ἀυχῆς ἐπὶ γασέρι. ἔστι κὴ ἡμίρ (ἄσθαι).
 πολλαὶ μάλ' ἐρ λίμνῃ, κὴ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἀμφίβιορ γὰρ ἔδωκε νομῶν βατράχοισι κρονίωρ,
 σκιρτήσαι κτ' γλιῶ, κὴ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμναι, εὐχδρῆς ἐστὶ.

αἶρω σ' ἐρνώτοισι: κράτει δὲ με μὴ ποτ' ὄλκαι,
 ὅππως γηθόσωθ' ἔρ ἐμὸν δόμορ εἰσαφίηκαι.

65 Ὡς ἄρ' ἔφην, κὴ νῶτ' ἐδίδε, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα (φω).
 χεῖρας ἔχωρ ἀπαλοῖοκατ' ἀυχένος, ἀλματι κέε
 κὴ πρῶτ' ἢ ἔχαιρει, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρμους
 νήξει τὸρ πρόμνος φυσίγναθ'. ἀλλ' ὅτε δὴ ἔρα

70 κύμασι πορφυρέοις ἐπειλύζετο, πολλαὶ δακρύωρ,
 ἀχρηστορ μετάνοιαρ ἐμέμφετο, τίμει δὲ χαίτας.
 καὶ πόδας ἔσφυγγεν κτ' γασέρος. ἐρ δὲ οἱ ἦτορ
 πάλμετ' ἀηθείη, καὶ ἐπὶ χθόνα βέλετ' ἰδέσθαι.

75 δευὰ δ' ἐπισονάχιζε, φόβρ κρυόεντ' ἀνάγην.
 ἔρλιω μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασιρ, ἢ ὕτε κάπλιω
 σύρωρ, εὐχόμελῖος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαρ ἰκέσθαι,
 ὅδ' αὖ πορφυρέοισιρ ἐκλύζετο. πολλαὶ δ' ἔβόα,

καὶ

Accipitrem & felem, qui mihi magnū luctum aſferūt,
 Et decipulam gemituoſam, ubi doſoſum exiſtit fatum
 Plurimum iam felem ſupertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus paſcor, neq; apijs.

Hæc enim ueſtra ſunt edulia per lacum,

Ad hæc aut̄ ſubridens Phyſignathus contra locutus eſt.

O hoſpes ualde gloriaris ob uentrē, ad ſunt & nobis.

Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uiſu

Vtriuſam enim dedit paſcuã ranis Saturnius Iupiter,

Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.

Si autem uis & hæc ſcire, facile eſt.

Portem te in humeris : tene aut̄ me, ne aliquãdo pereas.

Sic gauſus in meam domum uenias.

Sic certe, inqt, & terga da, ille aut̄ aſcēdebat uelociter.

Manus habens tenerū per collum ſaltu facili, (portus

Et in primis quidē gaudebat, quando intuebatur uicinos

Natatione gaudēs Phyſignathi: ſed quando iam utiq;

Vndis purpureis ſubmergebatur, multū lachrymaba

Inutilē pœnitentiã accuſabat: uellebat aut̄ comas: (tur,

Et pedes ſtringebat per uentrem, in illo autem cor

Concutiebatur inſolentia, & in terram uolebat uidere,

Vehemēter aut̄ ingemiſcebat timoris frigidi neceſſitate.

Caudam quidē in primis extēdit in aquis, tanquã remū

Trahens, ſupplicansq; deis in terram uenire,

Aquis purpureis ſubmergebatur: multū aut̄ clamabat:

καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματος δ' ἀγόρευεν.

- Οὐχ ἔτι νώτοισι μ' ἐβάσασε φόρτον ἔρωτος
 ταῦρος ὅτ' ἐυρόπῳ δὶ κύνματος ἦ γ' ἐπὶ κρήτην
 ὡς ἐμ' ἐπιπλόσας ἐπινώτιον ἦεν ἐς οἶκον
 80 βάτραχος, ὑφ' ὅσας ὄχρον δέμας ὕδατι λευκῶ
 ὕδρ' ἔδ' ἔξαφίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέροισι, ὄρθρον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε βία χηλον.
 τῶτον ἰδὼν κατέδυ φυσίγναθ' ἔτι νοήσας
 οἶον ἔταϊρον ἔμελλεν ἀπομύμναι κ' ἴ λύμνω.
 85 δὺ δ' ἐβάθος λίμνης, ἔαλεύατο κῆρα μέλαινα
 κῆν' ἔδ' ὡς ἀφέθη, πέσον ὑπὲρ ἔνθους ἐς ὕδωρ.
 χεῖρας δ' ἔσθλιγγεν ἢ ἀπομύμνος κατέτειρε.
 πομάκι μ' κατέδωκεν ἐφ' ὕδατι, πομάκι δ' αὖτε
 λακτίζων ἀνέδωκε, μόρον δ' ἐκὶ λῶ ὑπαλύξα.
 90 δευόμεναι δ' ἴχθεις πλάστον βάρος εἴληκον ἐπ' αὐτῶ,
 ὕδασι δ' ὀμύμν' ἔφθέγγετο μύθος.

Οὐ λήσεις γε θεὸς φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
 ναυηγὸρ ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
 ἐκ ἄρμα κ' ἴ γαῖαν ἀμείνων ἦ ἴα κήκισε.

- 95 παγκρατίω πε, πάλητε, κῆ εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλε
 εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας. ἔχθ' θεὸς ἐκδίκον ὄμμα. (νήσας
 ποινὴν σὺ τίσεις μὲν στρατῶ, ἔδ' ὑπαλύξεις.

- Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι, τόνδε κα
 λφχοπίναξ, ὀχθησὶν ἐφεζόμενος μαλακῆσι. (Τεῖδε
 100 δεινὸν δ' ἔξολόλυξε, δρχμαρ δ' ἦ γυγεολε μύεσι.
 ἄς δ' ἔμαθον τῶ μοῖραρ, ἔδυσχόλος αἶνος ἅπαν
 κῆ πότε κηρύκεσσι μ' εἰς ἐκέλευσαρ ὑπ' ὄρθρον (Τας.
 κηρύκεσσι

Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:

Non sic humeris portauit onus amoris

Taurus, quando Europam per undam duxit in Cretam.

Vt me nauigans super humeralem duxit ad domum

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut ex improviso apparebat horrendū specta-

Vtrisq; erectum super aquam habebat collum. (culū

Hūc uidēs ingressus est Physignathus, nō q̄c̄q̄ intelligēs

Qualem socium futurus erat perdere per lacū. (nigrā.

Ingressus est aut profunditatē lacus, & euitauit parca

Ille aut ut relictus est, cecidit supinus statim in aquā.

Manus autem stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe aut rursus

Calcitrans egrediebatur, mortem aut nō erat euitare.

Madentes autem pili plurimū pondus trahebāt in ipso.

Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:

Non latebis utiq; deos Physignathe hæc faciens,

Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras ô pessime,

Pancratioq; lucta q; & ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti. habet deus iustum oculum.

Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit

Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.

Vehementer aut ululauit, currens aut annūciauit mu-

Vt aut didicerūt mortē, ingressa est ira perniciofa uni-

Et tunc præconib suis iusserunt sub diluculū (uersos

κηρύσσειν ἄγορεύω δ' ἐς δώματα τρωξάρτα
 πατρὸς δυσλῶς ψιχάρπα γῦ, ὃς κ' ἴ λίνυω
 105 ὑπῆιος Ἰζήπλωτο, νεκρὸν δέμας, εἶδ' παρ' ὄχθαο
 ἦμ ἦδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 ὣς δ' ἦλθον απεύδοντες ἀμ' ἡοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 τρωξάρτης ἐπὶ παιδί χολύμενος, εἶπέ τε μῦθον.
 ὦ φίλοι, εἴ καὶ μῦθος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα
 110 ἐκ βατράχων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκτο.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δυσλῶος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα.
 καὶ τῶν μὲν πρῶτον γε κατέκτανον ἀρπάξασα,
 εἰχθίστη γαλέη, τρώγλης ἐκτοσθερ ἔλασα.
 τῶν δ' ἄλλων πάλιν ἄνδρες ἀπλωέες ἐς μόρον ἦξαν,
 115 κενότεραις τέχναις ξύλινον δόλον Ἰζευρόντες,
 ἦμ παγ' ἄκαλέσσι μῦθον ὀλέτηρα μ' εἶπεν.
 ὁ τρίτος ἦμ ἄγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῆ,
 τέτορον ἀπέπνιξεν φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξας.
 ἄλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεσθα, κἢ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτῶς,
 120 σώματα κοσμήσαντες ἐρῆντεσι δαιδαλέοισι.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθ' ἀπαντῶν.
 κἢ τῶς μὲν ἔσκηρνασεν ἀρκὸς πολέμοιο μεμηλῶς.
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκον,
 ῥέξαντες κυάμους χλωρῶς, εὐτ' ἀσκήσαντες,
 125 ἐς αὐτοὶ δὴ νικῆτες ἐπισάντες κατέτρωξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσέφεων ἀπὸ βυρσῶν,
 ἐς γαλέω δείραντες ἐπισαμύως ἐποίησαν.
 ἀσπίς δ' ἦμ λύχ' ἔρ μεσόμφαλον. ἢ δὲ νυ λόγχη.
 ἐρμήκεις βελόνας, παγχάλκιοι ἔργον ἄρην θ'.

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ
 Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas
 Erat iam miser, medio autem natabat ponto.
 Ut aut uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit
 Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem:

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Ex raris, sors mala omnibus facta est,
 Sum autem ego infelix, postquam tres filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerūt,
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocāt muriū perditricem existentē.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circundatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus aut erat lucernæ medius umbilicus: at certe læ
 Longæ acus, omnino æreum opus Martis. (ced

130 ἢ δὲ κόρυς ἢ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι κερύει.
 ἔτω μὲν μύες ἦσαν ἔνοπλοι, ὡς δ' εἶοντο
 βατραχοί, ἔξενέδυσαν ἀφ' ὕδατος. εἰς δ' ἕνα χῶρον
 ἔλθόντες, βαλίω ξυία γορ πολέμοιο κακοῖο. (ρορ
 σκεπήρο μὲν δ' αὐτῶν πόθεν ἤσκις, ἠτίς ὀθρῦμος.
 135 κήρυξ ἐγγύθεν κλυθε φέρων σκεπήρον μετὰ χερσὶ,
 τυρογλύφει ἦος μεγαλήτορος ἐμβασίχυτρε
 ἀγγέλωρ πολέμοιο κακίω φάτιρ, εἶπέ τε μῦθον.

ὦ βατραχοί, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἔπεμ-
 140 εἶπ' ἄρ' ὀπλίεσσι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχῳ τε. (φαι
 εἶδον ἄρ' καθ' ὕδαρ φυχάρπαγα, ὅρ κατέπεφνον
 ὑμέτερος βασιλεὺς φυσίγναθ' ἔ, ἀλλὰ μάχεσθε
 οἵ τινες ἐμ βατραχοῖσιν ἀριστῆες γεγάατε.

ὣς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἕατα μῦθῳ
 εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βατραχῳ ἀγερώχῳ.
 145 μεμφομένῳ δ' αὐτῶν φυσίγναθος ἴπεν ἀνασάς.

ὦ φίλοι, ἔκ' ἐκτενον ἐγὼ μῦθῳ, ἔδ' ἐκατέδον
 ὀμύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζῳ πρὸς λίμνῳ,
 νήξαι τὰς βατραχῳ μιμήμεν' ἔ. οἱ δ' ἐκίκοιο
 νῦν ἐμὲ μέμφονται ἔρ' ἀναίτιον, ἀλλ' ἄγε βαλίω
 150 ζητήσωμεν, ὅπως δολίεσ μύεσ ἐξολέτωμεν.

τοὶ γὰρ ἐγὼ μέρειω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἀρίστα,
 σώματα κρομήσαντες, ἔνοπλοι σώμεν ἅπαντες,
 ἀκροῖσ παρ' χίλασιν ὅπρ κατὰ κρημνοσ ὀχῶρος.
 ἠνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέεσ ἐξέλθωσι,
 155 δραξάμενοι κορυθῳ, ὅσ τις θεδ' ὀρ' ἀντίορ' ἔλθοι,
 εἰς λίμνῳ αὐτῶσ σὺν ἔντεσιν ἐυθύ βάλωμεν.

At cassis testa in temporibus nucis.

Sic quidem mures erant armati. ut autem intellexerunt

Ranæ egressæ sunt ab aqua in unum locum

Venientes, consilium congregauerunt belli mali.

Consi leracibus aut ipsi unde seditio, uel quis tumultus,

Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,

Tyro glijphi filius magnanimi Embasichytros.

Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

O ranæ, mures uobis minitantes miserunt

Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.

Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate

Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit. sermo autem in aures murium

Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.

Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi

Pereuntem, omnino suffocatus est ludens, iuxta lacune

Natatus ranarum imitatus. at pessimi

Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium

Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima.

Corpora ornantes armati stemus uniuersi

Summas iuxta ripas, ubi præcep locus.

Quando autem impetum facientes in nos uenerint,

Accipientes à galeis quicumq; propè obuius uenerit,

In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

ἔτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀκολύμβους,
 σήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.

160 φύλοις μὴ μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφεκάλυψαν.
 θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τεύτων.

φύλλα δὲ τῶν κρημβῶν εἰς ἀσπίδας εὐήσκησαν.

ἔγχετο δ' ὀξύχοινοιο εἰκάζω μακρὸς ἀρήρει,

ἢ κόρυθες κοχλιῶν λεπῶν κέρατ' ἀμφεκάλυ-

165 φραξάμενοι δ' ἔσκησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλήσι, (πῆμον.

σεῖοντες λόγχας, θυμὸν δ' ἐπλητο ἕκαστοιο.

Ζεὺς δὲ θεὸς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀσδρόεντα,

ἢ πολέμου πληθῶν δείξας, κρητερὸς τε μαχητῆος

πολλῶν τοι μεγάλας, ἢ δ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας

170 οἱοιο κενταύρωι στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,

ἢ δὴ γελῶν ἔρενε. τίνας βαρβάρους ἀρωγοὶ,

ἢ μυσίμ' ἀθανάτων; καὶ ἀθλιωαῖν προσέειπερ.

Ὡς εὖ γὰρ τὸν, μυσίμ' ἢ ἔπαλεξήσασα πορεύσῃς

καὶ γὰρ σὸς κτ' ὑπὸν αἰσκιρτῶσι ἅπαντες,

175 κνίση τὸν πόμηνιοι, καὶ ἐδέσμασιμ ἐκ θυσιῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη κρονίδης, τὸν δὲ προσέειπεν ἀθλιῶν.

ὦ πάτερ, εἴ κ' ἄρ' ὡπποτ' ἐγὼ μυσίτερομλίοισιμ

ἔλθοίμην, ἐπ' ἄρω, ἐπὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαμ,

σέματα βλάπτοντες, καὶ λύχνος εἶνεκ' ἐλαίος.

180 τὸτο δὲ με λίω ἔδανε φρένας, οἱομ ἔρεξαμ,

πέπλομ κατέτρωξαμ ὅρ' ἔζυφην καμῶσα

ἐκ ῥοδάνης λεπῆης, καὶ σήμονα λέπην ἐνῆσα.

πρώγλας τ' ἐμποίησαν, ὃ δ' ἠπητής μοι ἐπέσῃ,

καὶ

Sic enim suffocantes in aquis experte eis natandi.
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum.
 Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.
 Folijs quidem maluarum tibias suas circū cooperuerūt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.
 Lancea aut acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circū cooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis.
 Conquassantes lanceas, anîo aut plenus erat unusquisq;
 Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatōres
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat: qui ranis auxiliatores.
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:
 O filia, muribus, nunquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuū per templū semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.
 Sic certe dixit saturnius. hunc aut allocuta est Pallas:
 O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirē auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerūt.
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc aut meas ualde momordit mentes quale fecerunt,
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans
 Ex trama subtili, & stamen subtile noui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,

καὶ πρᾶσσι μετόκως, τότε χάριρ ἰζώργισμα.
 185 χρῆσαμένη γὰρ ὕφηνα, ὅτι ἐκ ἔχω ἀνταποδέναι.
 ἀλλὰ ἔδ' ὡς βατράχοισι ἀρηγέμεν ἐκ ἐθελήσω.
 εἰσὶ γὰρ ἔδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτον
 ἐκ πολέμου ἀνιᾶσαν, ἐπεὶ λίω ἐκ οὐπώθω
 ὕπνου δευομένην ἐκ εἶαν θορυβέντες,
 190 ἔδ' ὀλίγοι κατὰ μῦσαι. ἐγὼ δ' αὐπνος κατεκίμω
 πῶ κεφαλῶν ἀλγῆσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
 ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τέτοισιν ἀρηγίην,
 μὴ κέ τις ὑμείων τρωθῆ βέλει ὀξυόεντι.
 εἰσὶ γὰρ ἀγχεμάχοι καὶ εἰ θεὸς ἀντίθ' ἔλθοι.
 195 πάντες δ' ἔρανόθεν τέρπόμεθα δῆριμ ὀρώντες.
 ὣς ἄρ' ἔφη, τῆ δ' αὐτε πεπέθοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντες. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἓνα χῶρον.
 — καὶ δ' ἤλυθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 200 δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. ἔρανόθεν δὲ
 ζεὺς κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.
 πρῶτος δ' ὑφιβόας λαχίωρα ἔτασε δ' ἄρι
 ἔσχατόν ἐμ προμάχοις κτ' ἰγασέρι εἰς μέσον ἠπρ,
 καὶ δ' ἔπεσον πρῶτης, ἀπαλάς δ' ἐκόνισαν ἐθέρας.
 205 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτῶν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' ἐμ σέρνω σιβαρόν δόρυ, τῶν δὲ πωρόντα
 εἶλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπην.
 σευτλαῖος δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ ἐμβασίχου
 ἀρσφάγος ἢ πολίφωνον κτ' ἰγασέρα τυψεν. (ῥομ.
 210 ἔπειτα δὲ πρῶτης, ψυχὴ δὲ μελέων ἰξέπην.
 λιμνόχοις

Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.

Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim,

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens

Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,

Somno indigentem non permiserunt tumultuantes.

Neq; parum oculos cõnuere: ego aut in somnis iacebam

Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.

Sed age cessemus dei ijs auxiliari,

Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.

Sunt enim cominus pugnātes, etiā si deus cõtra ueniret:

Omnes aut de cœlo delectemur litem uidentes.

Vt certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.

Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.

At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.

Et nunc culices magnas tubas habentes,

Ve hemeter tuba clāgebant belli strepitū, cœlitus autē

Iupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.

Primus aut alte clamans Lichenorē uulnerauit lācea.

Stantē inter propugnatores per uentrē in mediū epar

Cōcidit aut pronus, teneras aut puluerulētas ferit co-

Troglodytes aut post ipsum iaculatus est Peliona. (mas

Infixit aut in pectore solidam lanceā. hunc aut cadentē

Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit.

Seutlæus aut utiq; occidit percutiens cor Embasichytrīe

Artophagus autem Poliphonum per uentrem percussit

Cecidit autem sup. nus, anima autem membris euolauit.

Lymnocharis

λιμόχαρις δ' ὡς εἶδεν ἀπολύμενον πολύφωνον,
 τρωγλοδύτῳ πέρῳ μυλοδδεί τρώσεν ἐπιφθὰς,
 αἰχένα παρ μέσσοι. τῶν δ' σκοτός ὅσ' ἐκάλυψεν.

215
 215
 λειχλιώωρ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δ' οὐρί φαεινῶ,
 καὶ βάλεν, εἰδ' ἀφάρμαρτε, καθ' ἡπρ, ὡς δ' ἐνόησε
 κερμβοφάγος ὄχθαισι βαθείαις ἐμπεσε φεύγων.
 αἰμ' εἰδ' ὡς ἀπέληγεν ἐρ' ὕδασιμ, ἤλασε δ' αὐτῶν,
 κάππεσε δ' ἐκ ἀνεένουσα, ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνης
 πορφυρέω. αὐτῶν δ' παρ' ἡϊόν' ἔζετανύσθη.

220
 220
 χορδῆσι λιπρῆσι τε πορνύμενθ λαγόνεσιμ.
 λιμνήσιος δ' ὄχθαισι τυρόγλυφοι ἔζενάριξε. (θεσ.
 πηρογλύφοι ἰδῶν καλαμίνθιος, εἰς φόβορ ἤλα
 ἤλατο δ' ἐς λίμνῳ φεύγων, τῶν ἀπώιδάριψας.

225
 225
 ὕδροχαρις ἰτε πέφνε πηροφάγοι βασιλῆα,
 χερμαδία πλήξας κτ' βρέγματος. ἐγνέφαλος ἰ
 ἐκ ῥινῶν ἔσαζε, παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.

λειχοπίναξ δ' ἐκτενον ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 ἔγχει ἐπαίξας, τῶν δ' σκοτθ ὅσ' ἐκάλυψε.

230
 230
 πρᾶσοφάγος δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἴληυσε κνισσοδία
 ἐν λίμνῃ ἀπέπνιξε κρατήσας χειρὶ τένοῦτα. (κτῳ
 ψιχάρπαξ δ' ἡμῶν ἔταρῶν πόριθεθνηώτων.

235
 235
 καὶ βάλε πηλοσσιον κτ' ἠνδύθ εἰς μέσορ ἡπρ.
 πῆπε δ' οἱ πρόσθεν, ψυχῆ δ' αἰδός δε βεβήκη. (τῶν,
 πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλοδράκα ῥίφεμ ἐπ' αὐτῶν
 κτ' ἠμέτωπον ἔχρισε, κτ' ἔζετύφλα πρᾶ μικροῦ.

235
 235
 θυμῶθ δ' ἄρα κείνος, ἐλαῶν δ' ἐγε χειρὶ παχείη
 κείμενον ἐπ' ἐδίω λίθοι ὄβριμοι ἀχθθ ἀρδῆς,
 235

Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,
Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans

Collum iuxta mediū. huic aut caligo oculos cooperuit.

Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.

Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut aut intellexit

Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.

Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.

Cocidit aut, nō respirauit. tangebatur aut sanguine la-

Purpureo, ipse autem iuxta littus extensus est, (cuius

Venis pinguibus incitatus intestinis.

Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliavit.

Pternoglyphū aut uidēs Calaminthius in timorē uenit.

Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.

Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem

Ex naribus stillabat, polluebatur aut sanguine terra.

Lichopinax aut occidit irreprehensibilem Borborocoetē,

Lancea impetū faciēs: obscuritas aut oculos cooperuit.

Prasiphagus aut uidens pede traxit Cnissodioctem,

In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.

Psicharpax autem ultus est socijs mortuis.

Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar:

Cecidit autem illi ante, anima autem ad infernum iuit.

Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,

Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.

Iratu est autem certe ille capiens utiq; manu forti

lacētem in campo lapidem ponderosum pondus terre,

τῷ βάλε πηλοβάτιω ὑπὸ γνάτῃ. πᾶσα δ' ἐκλε
κ' ἡμῆ δεξιτερὶ. πέτε δ' ὑπῆιος ἐρ κοινῆσι. (αθῆ

240

κρυγασίδης δ' ἦλκε, κῆ αὐθις βαῖνον ἐπ' αὐτῶ,
τίψε μέσῳ δ' αὐτῶ κτ' γαστέρα. πᾶς δὲ οἱ εἶσω
ὄξύχοιν θ' δῦνε. χαμαὶ δ' ἐκχλωτο ἅπαντα

245

εὐκχτ' ἐφελκομένη ἔσδ' ἔρατι χειρὶ παχείῃ,
σιτοφάγθ' δ' ὡς εἶδερ ἐπ' ὄχθησιρ ποταμοῖο
σικάζωρ ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τάρετο δ' αἰνῶς.

ἦλατο δ' ἐς τὰ φρον, ὅππως φύγη αἰπὴν ὀλεθρον.

Ἰωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα αἴθρον,

ἄνα δὲ τερόμην θ' ἐς λίμνῳ ἦλατο φεύγων.

Ἰωξάρτης δ' ὡς εἶδερ ἔθ' ἡμίπυρ προπεσόντα,

250

κῆ οἱ ἐπέδραμν αὐθις ἀποκτάμναι μνεαίνωρ.

πρασαῖος δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπυρ προπεσόντα,

253

(253)

ἦλθε δὲ πρὸμαχον, καὶ ἀκόντισεν ὄξείχοίνωρ.

254

ἔδ' ἔρρηξε σάκος. χέτο δ' αὐτῶ δ' ἄρτος ἀκωκῆ.

260

τῷ δὲ τις ἐρ μνεασινέ θ' παῖς ἔξοχθ' ἄλλωρ,

255

ἀγχεμάχος φίλος ἦς ἀμύμον θ' ἀρτεπιβέλας,

ὄρχαμθ' αὐτῶ ἀρη φαίνωρ κρατερός μεριδάρας

ὅς μόνος ἐρ μνεασιν ἀριστεύεσκε μάχεσθ. (παξ.

ση δὲ πρὸ λίμνῳ γανυέμην θ' οἶος ἀπ' ἄλλωρ,

σεῦτο ἢ πορθήσθ βαρβάρων γένος αἰχμητῶρ.

260

καὶ νύ κεν ἔξετέλεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ ὄφενος ἦεν,

εἴμῃ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

κῆ τότε ἀπομυμνύσας βαρβάρων ἀκτερε κρονίων.

κινησας δὲ κάρη, τοίω δ' ἐφθέγγατο φωνῶν.

ὦ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐμὸ φθαλμοῖσιν ὄρωμαι.

ἔμικρόν

Hoc percussit Pelobatē sub genua: tota autem fracta est
Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.

Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,
Percussit mediū aut ipsum per uentrē, totus aut ei intro
Acutus iuncus ingrediebatur: humi aut effundebantur
Intestina, extracta à lancea manu graui. (uniuersa

Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
Claudicans ex bello recedebat, cōsumebatur aut ualde,
Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciē,
Troxartes aut percussit Physignathū in pedis sumitatē.

Celeriter aut consumptus in lacum saltauit fugiens,
Troxartes aut ut uidit adhuc semiuiuū, q̄ ante ceciderat
Et illi incurrit rursus occidere desiderans. (rat

Prassæus aut ut uidit adhuc semiuiuū, qui ante ceciderat
Venit per propugnatores, et iaculatus est acuto iunco,
Neq; fregit scutum, tenebatur aut ipsius lanceæ acies.

Erat aut qdā iter mures iuuenis filius egregius iter alios
Cominus pugnās, charus filius irreprehēnsibilis Artepi-
Prīceps ipsū Martē ostēdēs robustus Meridar pax. (bulē

Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Iactabat aut depopulatū ire ranarū genus iaculatricū
Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;.
Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.

Mouens autem caput, talem locutus est uocem.

o dij, certe magnum opus in oculis uideo.

265

ἔμικρόν μ' ἔπληξε μεριδάραξ κ' ἰλίμνω
 εὐναίρειν βατράχου βλεμαίνωρ· ἀλλὰ τάχιστα
 παλάδα πέμφωμεν πολέμοι λενοῦ ἠδὲ κ' ἄρηρ,
 οἳ μὲν ἀποχρήσοι μάχης κρατὸρ πρὸ ἔοντα.

270

ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης, ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ
 ἔτ' ἄρ' ἀθλωαῖν κρονίδη θείῳ, ἔτε ἄρηθ
 ἰχύσει βατράχοισι μᾶρ γέμναι ἀπὶ πῶ ὄλεθρον.
 ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες, ἢ τ' σὸν ὄπλορ
 κινείῃω μέγα τιτανοκτόνορ ὄβριμοδργόν,

275

ὣ τ' ἴάνας πέφνες ἀρίστου ἔξωχα πάντων, (τῶρ
 ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας, ἰδ' ἄγρια φύλα γιγάν.

280

ὣς ἄρ' ἔφη κρονίδης δ' ἔβαλε φολοεῖτα κεραυνόν,
 πρῶτα μ' ἐβρόύτησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπόν.
 αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνόν δειμαλέον διός ὄπλορ
 ἦκ' ἐπιδύνησας, ὃ δ' ἄρ' ἔπτατο χερσὶ ἀνάκτορ, (τε.
 πάντας μὲν ἔ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχου τε μίας
 ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατὸρ, ἀλλ' ἔτι μάλ'
 ἴετο πορθήσοι βατράχων γένος ἀχμητῶν. (λορ
 εἴ μὴ ἀπ' ἔλύμπερ βατράχου ἐλένησε κρονίωρ.

285

ὅς ἔα τότε βατράχοισι μᾶρ γυγὺς εὐθύς ἔπεμψε.
 ἦλθον δ' ἰχθυόων ὑψάκμονες, ἀγκυλωχῆλαι,
 λοξοβάτη, στρεβλοὶ, φαλιδόσομοι, ὄστρακόδερμοι,
 ὄσοφυῖς, πλατύωτοι, ἀποσίλβοντες ἐρῶμοις.
 βλαιασοὶ, χειροτένοντες, ἀπὸ σέρνων ἐσορῶντες.

290

ὄντα ποδες, δινάρηλοι, ἀχειρέες, οἳ δὲ καλεῦνται
 κερκίνοι, οἳ ἔα μυῶν ἔρας σομάτεσι μᾶρ ἔκοπτον,
 ἠδὲ πόδας κ' χεῖρας, ἀνεγνάμπνοντο δὲ λόγχοι,
 εἰς καὶ

Non parum me stupefecit Meridar pax per lacum,
 Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tumultuosam, etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebūt à pugna robustum quāuis existentē.
 Sic certe locutus Iupiter: Mars autē respōdebat sermōe.
 Neq; certe Palladis ò Iupiter potentia, neq; Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.
 Sēd age omnes eamus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (gantū.
 Enceladūq; tumultuoseq; ligasti, et agrestia genera gi-
 Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.
 Primum quidē intonuit, magnum autem cōmouit cœlū,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens, illud autē certe euolauit à manu regis.
 Omnes quidē utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;
 Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
 Cupiebat depopulatum ire ranarū genus iaculatricū,
 Nisi ab olympo ranas miseratus fuisset Saturnius,
 Qui utiq; tunc ranis auxiliores ilico misit. (ungulis
 Venerunt autē ex improviso habētes incudes in tergo,
 Obliqua ingrediētes, tortuosi, habētes cortices, in ore os
 Ossei natura, lati hūeros, rutilātes in hūeris. (stripelles
 Blæssi, neruosis manibus, à pectoribus intuentes
 Octopedes, bicipites, manib. incapabiles: illi autē uocātur
 Cancri, qui utiq; murium caudas oribus incidebant,
 Etiam pedes & manus, flectebantur autem lanceæ.

ἄς καὶ ὑπέδειξαν δηλοὶ μύες, ἄδ' ὑπέμειναν.
 εἰς δὲ φυγῶν ἐτράποντο. ἐδύετο δ' ἥλιος ἠδὲ κ,
 καὶ πόλεμος τελετὴ μνημόρθη ἔξετελέσθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ
 ΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑΣ,

Quos & timuerunt miseri mures, neq; sustinuerunt.
 In fugam autem uertebantur: occidebat autem sol iam.
 Et belli finis unius diei perfectus est.

FINIS HOMERI BATRA
 CHOMYOMACHIAE.

Υιχάρπαξ, micarum raptor. Τροξάρταο, uorantis
 panem. λειχομύλη, lambens molas. Ρτδρνοτρώκτς
 pernas uorantis. Λειχοπίναξ, lambens quadras.
 τυρογλύφς, excauatoris caseorum. Εμβασίχυς
 ζος, in ollas irrepens. Λειχλώωρ, à lambenda cauda.
 Τρωγλοδύτης, ingrediens foramina. Σευτς
 λαῖος, à beta uel porro, ἀρτοφάγος, paniuorius.
 πολύφωνορ, multiuocam. κρμβοφάγος, uorans
 caules. βοροκοίτλω, in cœno iacentem. πρασοφάγος
 edens porrū. κνισοδιώκτλω, nidorū sectatorem.
 πηλοβάτης, per lutū incedens. κρρυγασίδης, cau-
 lium speciem referens. σιτοφάγος, cibos absumens.
 πρασαῖος, caulis colori similis. Αρτεπιβῆλς,
 pani insidiantis. μεριδάρπαξ raptor particularum.

Επιτάφιορ εἰς ὄμηρον ἀντιπᾶς
τρυσιδωνίᾳ.

Τὰρ μδρόπων πεθῶ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μῆε
φθεγξαμένην κεφαλὰρ ᾤξενε μαιονίδεω, (σαιε
ἄδ' ἔλαχον νασίτις ἴσσι πιλᾶς. εἰ γὰρ ἔμ' ἄλλα
ἰδρὸν, ἀλλ' ἔμ' ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν ἔλιπερ.
ᾤνεῦμα κρονίδαο τὸ παγκρατῆς, ᾧ καὶ ὄλυμπον,
καὶ τὰρ αἴαντ' ὀναύμαχον εἶπε βίαρ,
καὶ τὸρ ἀχιλλείοις φαρναλίσιρ ἔκτορα πώλοισι
ὄσέα δαρδανικῶν δρυπτόμενον πεδίω
εἶδ' ὀλίγα κρύπῃ τὸρ ταλίκον, ἴαθ' ὅτι κεύθει
καὶ θετίδος γαμέταρ ἄβραχύβωλος ἴκθ.

Εἰς τὸρ αὐτόρ.

Ενθάδε πῶν ἰδρᾶν κεφαλῶν καὶ γαῖα καλύπῃ,
ἀνδρῶν ἠρώων κοσμητόρα θεῶν ὄμηρον.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σηςόρ, ἀγίνεορ ἤχι θυήλας,
 κυπρογενῆ, αὐεῦδοντες ἐτήσιορ. αὐτὰρ ὄτόξορ,
 ἔλος ἔρος βάσχαζε. διοισεῦσαι δὲ μεμλωῶς,
 ὄξέα δευδίμεσθε. πικρὸν δ' ἴθλων οἰσόρ.
 μητρὸς ἐπ' ἀρήτεραρ ἐπιπαέρχωρ δ' ἐπελάσθῃ,
 ἤπατι λειάνδροιο κόρης φρένα αἶψα πόρῃσας.
 ἀμφοτέρωι δὲ πόθῃ, αὐτῷ πεφορημένοιο οἴσσορ,
 ἀλλήλων ἀπόναντο. γάμων δὲ σωίσσορα λύχνορ
 λαθριδίωρ θήκαντο. σιδήρορ ἤ λελογχῶς. (λας,
 αἶμα, πολυπλάγιτης πρῶδωκε ποθεῦντας ἀέλ
 καί σφε φάσς μὲν ἀμδρσερ, ἀμδρσε ἢ καὶ φιλο-
 (τήτωρ.

Τῷ αὐτῷ εἰς μασαῖορ.

Καὶ φρένας ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ αἰοδαῖς,
 σεῦτο λαχεῖρ ἀρης, μὲν θ' ἀποῖνα πόνωρ.
 τῷ κλύωρ νεμέσσορ. ὅτ' ἐοῖς ἐπενώοθεν ἔργοις
 ἀχλὺς ἀδλω. ἀρευς τ' ἔχάδεμ ὕβριρ ἔρος.
 μασαῖω δ' ἐπέτελλεν, ὅδ' ἐκλήϊζε ποθευώτωρ
 οἴσσορ, ἀποδρέψαι πρῶθαιήσ κάλυκας.
 αἰνείαθω δὲ μικρῆσιρ ἐπισίξας σελίδεασερ,
 ὅας ὀλίγαις παίζωρ χερσῶν ἔοργεν ἔρος.

κ 4 Μασαῖος

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπέ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἔρωτων,
κὴ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμναίων
καὶ γάμον ἀχλύοντα, ἄρ' ἔκ' ἴδερ' ἀφθίτος ἠάς.
καὶ σῆσ' ὦ ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος ἦρξ.
νηχόμενον τε Λεάνδρον ὄμ' εἰ, καὶ λύχνον ἀκίδω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίω ἀφροδίτης.
ἦρξ νυκτιγάμοιο γαμοσόλον ἀγγελιώτῳ,
λύχνον ἔρωτος ἀγάλμα, ἄρ' ὄφελον αἰθέριος Ζεὺς,
ἔννυχον μετ' ἀέθλον ἀγερ' ἐφ' ὀμήγουρι ἀστρων,
καὶ μὴ ἐπικλῆσαι νυμφοσόλον ἀστρον ἔρωτων.
ὅτῃ πέλων σωέριθ' ὦ ἔρωμανέων ὀδυάων.
ἀγγελίω δ' ἐφύλαξερ' ἀκοιμήτων ὑμναίων,
πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμναι ἐχθρὸν ἀήτῳ.
ἀλλ' ἀγε μοι μέλποντι μίαν ξωαίειδε τελευτῶ
λύχνα σβεννυμνίοιο καὶ ὀλυμνίοιο Λεάνδρου.

Σησὸς ἔην ὦ ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου,
γείτονές εἰσι πώληες. ἔρωτος δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων,
ἀμφοτέρης πόλιος ἕνα ξωαίειδε ὄϊσ' οἶον,
ἠΐθεον φλέξας καὶ πρῆθνον. ἔνομα δ' αὐτῆν
ἰμβρόεις τε Λεάνδρου ὦ ἔην καὶ πρῆθ' ἠρῶ,
ἠ μὲν σῆσ' ἕναίει. ὁ δὲ πόλιεθρον ἄβυδος,
ἀμφοτέρων πόλιων πόρικα λείες ἀσέρες ἀμφω
ἴκελοι ἀμνήλοισι. σὺ δ' εἴωπτε κῆθι πόρῆσις,
εἴξέ μοι τινὰ πύργον, ὅπῃ πώπτε σῆσις ἠρῶ

M V S A E V S D E E R O
E T L E A N D R O,

Dic Dea occultorū testem lucernā amorū. (arū
Et nocturnū natatorē per mare trāseūtū nupti
Et coitū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis auro=
Et Sestū & Abidū, ubi nuptiæ nocturnæ Erus, ra
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erus nocte nubentis nuptias ornantem nuncium.
Lucernā amoris simulachrū, quā debuit æthereus Iupi
Nocturnū post officiū ducere ad cōsortiū astrorū (ter
Ac ipsam appellasse sponsas ornantem stellam amorū.
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum.
Nunciumq; seruauit in somnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem.
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abidus è regione, prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens.
Ambabus urbibus unam commisit sagittam.
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum.
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitabat, ille uero oppidū Abydi.
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. Tu uero si quando illac transibis.
Quære mihi quandam turrim ubi quondam Sestias Ero
z 5 Stabat,

ἴσατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνευε Λεάνδρῳ.
 δίζεο δ' ἀρχαίης ἄλιη χέα πορθμὸν ἄβυδου,
 εἰσέτι πρὸ κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
 ἀλλὰ πόθεν Λεάνδρος ἄβυδῷ θι δώματα ναίων
 ἦρξεν ἐς πόθον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτῷ;

Ἡρῶ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἴμα λαχούσα
 κύπριδος ἠδ' ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἔεσσα,
 πύργον ἀπὸ προγόνων πρὸ γέρονι ναίει θαλάσῃ,
 ἄλλη κύπρις ἄνασσα, σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
 εἶδ' ἔποτ' ἀγρομλίησιν ἐνωμίλκσε γυναιξίην.
 εἶδ' ἔχορον χαρίεντα μετ' ἠλυθερ ἠλικὸς ἠβης
 μῶμον ἀλευρομένην ζηλήμονα θυλυτδράων.
 καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίῃ; ζηλήμονες εἰσὶ γυναικες.
 ἀλλ' αἰεὶ κυθέριαι ἰλασκομένη ἀφροδίτῳ,
 πολλαίη καὶ ἔρ' ἔρωτα πρὸ γορέεσκε θυλαῖς,
 μηδὲ σιωπῶν ἔρανή; φλογδρῶ τρῶμέσσα φαρέτρῃ.
 ἀλλ' εἶδ' ὡς ἀλέεινε πυριπνιείοντασ οἷσ' ἔσ.
 δὴ γὰρ κυπριδίη πανδήμιος ἦλθεμ ἑορτῆ,
 πλὴν ἀνάσσειν ἄγχοισιν ἀδώνιδι καὶ κυθερίῃ.
 πασσυδίη δ' ἔσπευδον ἐς ἰδρὸν ἠμαρ ἰκέσθαι,
 ὅσοι ναυετάρσχομ ἄλις τρεφέων σφυρὰ νήσων,
 οἱ μὲν ἀφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.
 εἶδ' ἔγωγε τίς ἐμιμνερ ἐνὶ πόλειασιν κυδῆρων.
 οὐ λιβάνθ θυόεντος ἐνὶ πῶρυγεσιν χορεύων,
 οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γέπουσ' ἄσος ἄβυδου,
 οὐδὲ τίς ἠϊθέων φιλοπάρθενος, ἠ γὰρ ἐκεῖνοι
 αἰεὶ ὁμαρτήσαντες, ὅπῃ φάτις ὄσῃ ἑορτῆς,

οὐτόσο

Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
 Quere & antiquæ marisonum fretum Abydi,
 Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erus ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: nuptiarū uero imperita cū esset,
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina: castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ suut fœminæ.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venerium populare uenit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabāt mari circūdatarū extrema insula=
 Aliq; qdē ab Hæmonia, aliq; uero maritima à Cypro(rū
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum, certe enim illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,

οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμην ἀπειδύσει θυηλαῖς,
 ὅσον ἀγερρομλίωμ δια κίλμα πρῶθικαίωμ.
 ἢ δὲ θεῆς ἀνά νηὸν ἐπώχετο πρῶθηνϑ ἠρώ,
 μαρμαρυγῶ χαρίεσσαμ ἀπασσάπῃσσα προσώ-
 οῖά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα σελλῶν. (πρ,
 ἀκρὰ δὲ χιονέωμ φοινίσσετο κύκλα πρῆωμ,
 ὡς ῥόδου ἐκ κικαλύκωμ διδυμόχρου, ἢ τάχα φαί-
 ῃς ἐμ μελέεσσιν ῥόδωμ λειμῶνα φανίῳαι. (ἡς
 χροῖω γὰρ μελέωμ ἐρυθραίνετο. νιασομλῆς δὲ (ρης,
 ἢ ῥόδα λευκοχίτωνος ὑπὸ σφυρὰ λάμπετο κῶ-
 πομαί δ' ἐκ μελέωμ χάριτες ῥέου. οἱ ἄ παλαιοὶ
 ῥῆς χάριτας φεύσαντο πεφυκέναι, εἰς δὲ τις ἠῤῥος
 ὀφθαλμὸς γελάωμ ἐκατῶμ χαρίτεσσιν τεθήλει.
 ἀτρεκέως ἰέρειαμ ἐπάξιον εὔρετο κύπρις.
 ὡς ἢ μὲν πρὶ πολὸν ἀρισεύσσασα γυναικωμ,
 κύπριδϑ ἀρήτερα νῆν διεφαίνετο κύπρις.
 δύσατο δ' ἠιθέων ἀπαλαῖς φρένας, ὅδε τις ἀνδρῶμ
 ἦεν, ὅς ἔ μιν εἰς ἔχειμ ὁμοδέμνιον ἠρώ.
 ἢ δ' ἄρα καλλιθέμεσθλομ ὄπη κῶ νηὸν ἀλάτο,
 ἐσώμνονομ νόομ εἶχε, ἢ ὄμματᾶ ἢ φρένας ἀνδρῶν.
 καὶ τις ἐμ ἠιθέοισιν, ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθομ.
 Καὶ σπάρτης ἐπέβην, λακεδαίμονος ἔδρακομ
 ἢ χιμόθομϑ ἀέθλομ ἀκρόμην ἀγλαϊάωμ. (ἀσν,
 τοίλω δ' ἔπω ὄπωπα νέλω κεδνῶ θ' ἀπαλλῶ τε.
 ἢ τάχα κύπρις ἔχῃ χαρίτων μίαν ὄπλοτερῶμ.
 παπῆαίνωμ ἐμόγησα, κόρομ δ' ἔχεν ὄπωπῆς.
 αὐτίκα τεθαίλω λεχέωμ ἐπιβήμηνϑ ἠῤῥος.

Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum
 Verum deæ per ædem incessit uirgo Ero,
 Splendorem gratum emittens facie,
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor, certe diceres,
 Erûs in membris rosarum pratum apparere.
 Colore enim membrorû rubebat: euntis uero Erus.
 Etiam rosæ cãdidã indutæ tunicã sub talis splendebant
 Multæ uero ex mēbris gratiæ fluebãt, sed antiq̃ puellæ
 Treis Gratiæ mentiti sunt esse, alteruter uero Erus.
 Oculus ridens centum gratijs pullulabat.
 Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.
 Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas,
 Veneris sacerdos noua apparebat Venus.
 Subijt autem iuuenum teneras mentes: neq; ullus uir.
 Erat, qui non affectaret habere coniugem Ero.
 Illa aut̃ benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,
 Sequentē mētē habebat & oculos & præcordia uirorû.
 Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbû
 Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem,
 Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum.
 Talem autem non uidi puellam, prudentēq; tenerãq;.
 Et forte Venus habet Gratiarum unam iuuenum:
 Intuens defessus sum, satietatē aut̃ non inueni aspectus
 Statim moriar, cubilia ubi conscenderim Erus,

Non

ἔκ' ἄρ' ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἔφαιμ' ἔρω θεὸς εἶναι
 ἡμετέρῳ πρῶτοιτιμ' ἔχωρ' ἐνὶ δώμασιμ' ἡρώ.
 εἰ δέ μοι ἔκ' ἐπέοικε τελέω ἱέρεια μ' ἀφάσσημ,
 τοῖω μοι κυθέριαν νέω πρῶτοιτιμ' ὀπάσσαις.
 τοῖα μὲν ἡιδέωμ τὶς ἐφώνεεν, ἄλλοθεν ἄλλοθ'
 ἔλκος ἔπειλέπ' ἔπεμμένα τοκάμει κέρης.

Αἶνοπαθὲς Λεάνδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ἐν κλέα κέρημ
 ἔκ' ἔθελες κρυφίοισι κατατρύχειμ φρένα κένῳοις,
 ἄλλὰ πυριπνεύσοισι δαμείσ' ἀδόκητομ οἰσοῖς,
 ἔκ' ἔθελες ζώειμ πόρικα μέθ' ἄμορθ' ἡρῆς,
 σὺ βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀεξεῖτο πυρσὸς ἐρώτωμ,
 καὶ κραδίη πάφλαζερ ἀνικῆτ' εἰς πυρσὸς ὄρμη.
 καὶ μέθ' γὰρ πόριπυσομ ἀμωμήτοιο γυναικὸς
 ὄξύτερομ μερόπεσι πέλει πῆροέντ' ἔοις εἶ.
 ὄφθαλμὸς δ' ὀδὸς ἐστὶμ ἀπ' ὄφθαλμοῖο βολαίωμ
 ἔλκ' ὀλιθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδέυει
 εἶλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδέη, ῥόμος, αἰδώς.
 ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.
 θάμβεε δ' εἶδος ἄρισον, ἔρωσ δ' ἀπενόσθουσιν αἰδῶ,
 θαρσαλέωσ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδέϊω ἀγαπάζωμ,
 ἡρέμα ποσὶμ ἔβαινε καὶ ἀντίορῖσατο κέρης.
 λοξὰ δ' ὀπιπῆύωμ δολβράς ἐλέλιξερ ὀπωπάς,
 νέυμασιμ ἀφθόγγοισι πρῶτα πλάζωμ φρένα κέρης.
 αὐτὴ δ' ὡς ξωένηκε πῶθομ δολῶντα Λεάνδρε,
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιμ, ἐν ἡσυχίη δέ καὶ αὐτὴ
 πολλαῖσι μδρόεσαμ ἐλὼ ἀπέκρυφεμ ὀπωπίω,
 νέυμασι λαθριδίοισιμ ὑπαγγελέσσα Λεάνδρε,
 καὶ

Non ego in cœlo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habens domi Ero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.

Talia iuuenum quisq; locutus est undiq; alius,

Vulnus celans insaniuit pulchritudine puellæ,

Gravia passe Leander, tu aut ut uidisti inclitã puellã

Nolebas occultis consumere mentem stimulis, (lam.

Sed ardentibus domitus in opinato sagittis,

Nolebas uiuere per pulchræ expers Erus,

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,

Acutior hominibus est ueloce sagitta.

Oculus uero uia est, ab oculi ictibus.

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat,

Cepit aut ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor.

Tremuit quidem corde, pudor non ipsum tenebat captis

Obstupuit uero pulchritudinẽ optimã: amor uero ade-

Audacter aut ob amorẽ i pudẽtiã affectãs. (mit pudorẽ.

Tacite pedibus incedebat, & contra sietit puellam.

Oblique uero intuens dolosos torquebat oculos,

Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipsa uero ut sensit amorem dolosum Leandri,

Gauisa est ob gratias suas, tacite uero & ipsa.

Sæpe gratam suam deiecit faciem.

Nutibus occultis innuens Leandro,

καὶ πάλιν ἀντέκλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πόθορ ξυμένηκε, καὶ ἔτι ἄπεσείσατο κέρη.
 ὄφρα μὲν ἔμ λείανδρῳ ἔδίζετο λάθριορ ὦρην,
 φέγγῳ ἀνασείλασα κατήϊεν ἐς δύσιρ ἠὼς
 ἐκ πρώτης δ' ἀνέφαινε βαθύσκιος ἕσπερος ἀσῆρ
 αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κέρη,
 ὡς ἴδε κυανόπεπλορ ἐπιθρόσκων ὁμίχλιν.
 ἠρέμα μὲν ἔλιβωρ ῥοδοειδέα δάκτυλα κέρη
 βυασόθεν ἐσονάχιζεν ἀθέσφατορ. ἠ δὲ σιωπῆ
 οἶά τε χωομένη ῥοδέειω ἔξέωασε χεῖρα.

ὡς δ' ἐρατῆς ἐνόησε χαλίφρονα νεύματα κέρη,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλορ ἔλκε χιτῶ
 ἔχρατα τιμήεντῳ ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηῶ. (να.
 ὁκναλέως δὲ πόδεσσιρ ἐφέωετ πρῆέντῳ ἠρῶ,
 οἶά πορ ἔτι ἐθέλσσα. τοίῳ δ' ἀνεκείατο φωνῶ,
 θηλυτέροις ἐπέεσσιρ ἀπειλείσσα λεάνδρω. (κεις
 ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε πρῆένορ ἔλε
 ἄλλω δεῦρο κέλευθορ. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μῆνιρ ἐμῶρ ἀπόειπε πολυκτεάνωρ θενετήρωρ.
 κύπριδῳ ἔσοι ἔοικε θεῆς ἱέρειαρ ἀφάσσειρ.
 πρῆσνικῆς ἐπὶ λειτσορ ἀμήχανορ ἐστὶ κέεσσαι.
 τοῖα μὲν ἠπέλησεν ἑοικότα πρῆσνικῆσιν.

Θηλείης ἰ λείανδρος ἐπεὶ κλύεν οἴσσορ ἀπφλῆς.
 ἔγνω πειθομένηωρ σημήϊα πρῆσνικῶωρ.
 καὶ γὰρ ὅτ' ἠθέοισιρ ἀπειλείωσι γυναιῖνες,
 κυπριδίωρ δάρωρ αὐτὰ γυελοῖ εἰσιρ ἀπειλαί,
 πρῆσνικῆς δ' ἐυοδμορ εὐχροορ ἀυχένα κύσας,

Et rursus extulit: ille uero intus animo gaudebat,
 Quod amorem sensit, & non renuit puella.
 Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
 Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.
 E regione autem apparuit umbrosa uesperæ stella,
 Sed ipse audacter adibat prope puellam,
 Ut uidit atratas in surgeret tenebras,
 Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Ex imo suspirabat uehementer: illa uero silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut uerò amatæ sensit in stabileis nutus puellæ,
 Audacter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero,
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro:

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginē trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem,
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare,
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autē Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit persuasarum signa uirginum:
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ.
 Virginis autē beneolens bonicoloris collum osculatus,

τοῖον μῦθον ἔειπε πόθος βεβολημλίθη ὄϊστρο.

Κύπρι φίλη μετὰ κύπριον, ἀθλωαίη μετ' ἀθλή
 ἔφ' ἔπιχθονίησιν ἴσιω καλέω σε γυναιξίον, (νύω,
 ἀλλά σε θυγατέρεσσι διὸς κρονίων ἔϊστω.
 ὄλβι. ἔφ' ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιήν ἤ τέκε μήτηρ.
 γαστήρ ἢ σ' ἐλόχευσε μακαρτάτη, ἀλλὰ λιτάωρ
 ἡμετέρωρ ἐπάκθε. πόθος δ' ὕικτιρορ ἀνάγκη.
 κύπριδος ἄς ἱέρεια μετέρχεο κύπριδος ἔργα,
 πρῆθνον ἔκ ἐπέοικεν ἔσσοδρησιν ἀφροδίτη.
 πρῆθνηκαῖς ἔκ κύπρις ἰαίνεται. ἰὼ δ' ἐθελήσῃς
 θεσμά θεῆς ἐρόσντα καὶ ὄργια πιστὰ δαίωαι,
 ἔστι γάμ. ἔκ καὶ λέκτρα, σὺ δ' εἴφ' ἑλέες κυθήρια μ
 θελξινόωρ ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
 σὸρ δ' ἰκέτω με κόμιζε. ἡ ἡρ' ἐθέλης πρῆθοίτω
 τὸρ σοι ἔρωσ ἡ γρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχῆσας.
 ὡς θρασυὴ ἡρακλήη θεὸς χρυσόρροπις ἐρμῆς
 θετέυειν ἐκόμισεν ἰαρδανίω νύμφω. (μῆς,
 σοὶ δέ με κύπρις ἔπεμπε ἔσσοφὸς ἡ γαλιν ἐρ
 πρῆθ. ἔκ σε λέλυσεν ἀπ' ἀρκαδίνης ἀταλάντη,
 ἡ ποτε μελανίω. ἔκ ἔρχασα μῆσ φύλιν ἐσωλὴ
 πρῆθνήσ ἀλέγυσα. χολωσα μῆσ δ' ἀφροδίτης
 ἔκ πᾶρ. ἔκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίη θέτο πάση.
 πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ κύπριδι μῶιρ ἐγείρης.
 ὡς εἴπωρ παρέπεισεν ἀναινομλῆσ φρένα κέρης,
 θυμὸν ἐρωτοτοκοισι παρὰ πλάγξας ἐνὶ μύθοις.
 Παρθενική δ' ἀφθογὸς ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὅπως
 αἰδοὶ ἐρυθιόωσαν ἔσσοκλέπησιν πρῆτω, (πλῶ,
 καὶ

Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo:
 Venus chara post Venerem, Minerua post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij aßimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera,
 Virginem non decet administrare Veneri.
 Virginibus Venus non gaudet. si uero uolueris
 Instituta deæ desideranda, & ceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe: & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affecutus:
 Sicut audacem Herculem uelox auri uirga Mercurius,
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.
 Tibi uero me Venus misit, et nō sapiēs attulit Mercurio
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (U60)
 Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.
 Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.

καὶ χθονὸς ἔξεν ἄκρον ἐπ' ἰχνεσίη, αἰδομένη δὲ
 πολάνης ἀμφ' ὠμοίσι, ἐὸν ξιῶδ' ἔργε χιτῶνα,
 πειθεῖς ἄρ' ταῦτα πάντα προάγγελα. πρῆβενικῆς ἔ
 πειθομένης ποτὶ λέντρον, ὑπόχεσις δὲ σιωπῆ.
 ἦδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων.
 θέρμετο δὲ κραδίη γλυκῶ πυρὶ πόρθενος κρῶ,
 κάμει δ' ἡμερόεντ' ἀνεπρόητο λεάνδρῳ.

Οφρα μ' ἔρ ποτὶ γαῖαν ἔχερ νεύσασθ' ὁμίχλην,
 τόφρα δὲ καὶ λεάνδρῳ ἐρωμανέεσι προσώποις,
 ἔ κάμει εἰσορόων ἀπαλόχρον ἀυχένα κέρης.
 ὄφει δὲ λεάνδρῳ γλυκερῶ ἀνεείκατο φωνῶν,
 αἰδῶς ὑγρὸν ἔρευθ' ἀποσάξασα προσώπῳ.

Ξεῖνε, ποῖς ἐτέεσι τάχ' ἄρ' ἐπέτρον ὀρέναις.
 τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελύθους;
 οἴμοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμῶ ἐς πατρίδα γαῖαν;
 ταῦτα ἔ πάντα μάτῳ ἐφθέγγεχο. πῶς ἄρ' ἀλή
 ξεῖνος ἐὼν κῆ ἀπίστος, ἐμῆ φιλότιμι γείνης; (τῆς
 ἀμφαδὸν ἔδωκέμεθα γάμοι, σόισισι πελάσσει.
 ἔ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσι ἐπέυα δερ. ἴω δ' ἐθελήσης
 ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμῶ ἐς πατρίδα μίμνερ,
 ἔ δωῆσαι σκοτόεσσιν ὑποκλέπτην ἀφροδίτῳ.
 γλῶσσα ἄρ' ἀνθρώπων φιλοκέρτομος. ἐρ ἔ σιωπῆ
 ἔργον ὅπῃ τελεί τις, ἐνὶ τριόδοισιρ ἀκέρει.
 εἰπέ δὲ μὴ κρυφῆς τεὸν ἔνομα, καὶ σέο πάτρη.
 ἔ γὰρ ἐμὸν σε λέλινθαι, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρώ.
 πύργος δ' ἀμφοιβόητος ἐμὸς δόμος ἔρανομήκης,
 ὦ ἐνὶ ναυετάσσει σὺ ἀμφοιπολῶ τινὶ μένῃ

Et terræ rasis summitatē in uestigijs: cum puderet autē,
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia . uirginis autē
 Persuasæ ad lectum, promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebat autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudineq; suavis stupecebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginē,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Serò uero Leandro suauem emisit uocem,
 Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie:

Hospes tuis uerbis forsân & petram moueres,
 Quis te uariorum uerborum docuit uias?
 Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?
 Hæc aut omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus
 Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?
 Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.
 Non enim meis parentibus placet si autem uoles,
 Ut hospes profugus mea in patria manere,
 Non potes tenebrosam abscondere Venerem.
 Lingua enim hominum amica conuicij: in silentio autē
 Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.
 Dic uero ne celes tuum nomen, & tuam patriam.
 Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Ero.
 Turris autem circumsona, mea domus altissima,
 Qua inhabitans cum ancilla quadam sola

σησιάδος πρὸ πόλιος ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας
 γείτονα πόντον ἔχω συγγραῖς βυλῆσι τοκήων.
 ἔδέ μοι ἐγγυς ἔασιν ὀμήλικες, ἔδὲ χορεῖαι
 ἠϊθέων πρῆασιν. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὼ
 ἕξ ἄλως ἠνεμόεντ' ἐπιβρέμεν ἔασιν ἠχῆ.

ὡς φαμλὴν ῥοδέω ὑπὸ φάρεϊ κρύπτει πρῆλῶ (θοίς).
 ἔμπαλιρ αἰδομλὴν, σφετέρους δ' ἐπεμέμφετο μύθῳ.

Λεῖανδρος δὲ πόθῳ βεβολημένος ὀξείκέντρω,
 φράζετο πῶς κεν ἔρωτος ἀεθλεύσειν ἀγῶνα.
 ἀνδρα γὰρ αἰολόμητις ἔρωτος βελέεσσι δαμάζει,
 καὶ πάλιν ἀνέρος ἔλκος ἀκείαση. οἷ τι δ' ἀνάσσει
 αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βυλῆφόρος ὄσῃ βροτοῖσιν.
 αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεῖανδρῳ.

ὄφ' ἐδ' ἀλασῆσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον.

Παρθένε σὸν δι' ἔρωτα κῆ ἀγριὸν οἶδμα πῶρῆσω.
 εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἀπλοορ ἔασεται ὕδωρ.

ἔ τρωμέω βαρὺ χεῦμα πειῶ μετανεύμελος ἐννῶ.
 ἔ βρόμον ἠχῆεντα βαρυδ' ἐποιο θαλάσσης,

ἀλλ' αἰεὶ κ' ἠνύκτα φορεύμελος ὑγρὸς ἀκοίτης
 θήξομαι ἐμλῆσποντον ἀγάρρροον. ἔχ' ἔκαθεν γὰρ

ἀντίχ' σοῖο πόλιθ' ἔχω πηολιέθρον ἀβύδου.
 μῦθον ἔμοι ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτῃ σέο πύργῳ

ἐκ πῶρῆτης ἀνάφαινε κ' ἠνέφας, ὄφρα νοῖσας
 ἔασομαι ὀλκῆς ἔρωτος, ἔχωρ σέθεν ἀστέρα λύχνον,

καὶ μιν ὀπιπτεύωρ ἐκ ὄφρομαι διώτα βοώτῳ
 ἔ θραγῶ ὠρίωνα, καὶ ἀβροχορ ὀλκῶρ ἀμάξης,

θαλίδος ἀνῆι πόροιο ποτὶ γλυκῶ ὄρμον ἰκοίμην,
 ἀλλὰ

Sestiensem ante urbem supra profundas undas.

Vicinum mare habeo, inuisis consilijs parentum:

Neq; me prope sunt coëtanæ, neq; choreæ

Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die

Ex mari uentoso insonat auribus sonitus,

Sic fata, roseam sub ueste celabat genam.

Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,

Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.

Virum enim uariis consilijs amor sagittis domat,

Et rursus uiri uulnus medicatur. quibus aut dominatur

Ipsè omnidomitor consultor est mortalibus.

Ipsè etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem autem ingemens, percallidum dixit uerbum.

Virgo tuū propter amorē, & asperam undā trāsibo,

Si igni ferueat, & in nauigabilis erit aqua,

Non timeo grauem undam, tuum adiens cubile,

Non fremitum resonantem grauis murmuris maris.

Sed semper per noctem portatus madidus maritus,

Nauigabo Hellepontū ualde fluentem. non longe enim

Contratuaam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri

E regione ostende in tenebris, ut intuens

Sim nauis amoris habens tuum stellam lychnum,

Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten,

Nec asperum Orionem, ac in madidā tractationē currus

Patriæ obuia ad dulcem portum uenirem,

ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνεύοντασ ἀήτασ
 μή μιν ἀποσβέσωσι. αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
 λύχνον ἐμὸν βιότοιο φαεσφόρον ἠγεμονῆα.
 εἴ ἐπεὶ δὲ θέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ δακῶαι,
 ἔνομά μοι λέανδρ' εὐσεφάνεσ πόσισ ἠέρεσ.

Ὡσ οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοισι σωέθεντο μιγῶναι
 καὶ νυχίῳ φιλότητα, καὶ ἀγγελίῳ ὑμναίῳ.
 λύχνε μαρτυρίῃσιν ἐπιστάσαντο φυλάσσαι,
 ἠὲ μὲν φάος τανύειν, ὃ δὲ κύματα μακρὰ πέρησαι.
 παννυχίδασ δ' ἀνύσαντεσ ἀνοιμήτωρ ὑμναίῳ,
 ἀμλήλωσ ἀέκοντεσ ἐνοσφίωθῆσαν ἀνάγκη,
 ἠὲ μὲν ἔορ ποτὶ πύργον, ὃ δ' ὄρφναίῳ ἀνὰ νύκτα
 μή τι παραπλάζοιτο βαλῶσ σημήια πύργου.
 πῶλῶε βαθυκρήπιδοσ ἐπ' εὐρέα δῆμον ἀβύδου.
 παννυχίῳ δ' ὀάρωσ κρυφίεσ σωθέοντεσ ἀέθλοσ,
 πομπάκισ ἠέρεσαντο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην,
 ἠὲ δὲ κυανόπεπλοσ ἀνέδραμε νυκτὸσ ὀμίχλη,
 ἀνδράσιμ ὑπνον ἀγῶσα, καὶ εἰ ποθέουσι λεάνδρου.
 ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἠιόνεασ θαλάσσης
 ἀγγελίῳ ἀνέμιμνε φαεινομλίῳ ὑμναίῳ,
 μαρτυρίῳ λύχνοιο πολυκλαύτοιο δοκέωσ,
 εὐνῆσ τε κρυφίεσ τηλεσκόπον ἀγγελιώτῳ.
 ὡσ δ' ἴδε κυανέησ λιποφεγγέα νυκτὸσ ὀμίχλῳ,
 ἠὲ πρὸ λύχνον ἔφαινεσ. ἀναπτομλίοιο δὲ λύχνε
 θυμὸν ἔρωσ ἔφλεξεν ἐπιγομλίοιο λεάνδρου,
 λύχνῳ καιομλίῳ σωεικαίετο. πῶρ δὲ θαλάσσης
 μαινομλίῳ ῥοθίῳ πολυκχέα βόμβον ἀκῶσ,
 ἔτρεμε

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,
 Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam,
 Lychnum meæ uitæ luciferum ducem,
 Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander bene comptæ coniunx Erus.
 Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebāt misceri,
 Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare:
 Illa quidē lucem extēdere, hic aut undas longas transire.
 Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum
 A se inuiti separati sunt necessitate:
 Hæc quidē suam ad turrim, hic aut obscurā per noctem,
 Ne quid erraret iaciens signa turris,
 Nauigabat profundi fundamenti ad latū populū Abydi,
 Totāq; noctē coniugū clādestina desiderātes certamina,
 Sæpe optarunt uenire cubiculum ornantem noctem.
 Iam atrata cucurrit noctis caligo.
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multi fremiti apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum.
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium.
 Ut uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit: accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri
 Lucerna ardente coardebat: apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,

A S Tremeba

ἔτρεμε μὲν ἄρ' ἄρα πρῶτον ἔπειτα δὲ θάρσος αἴραε
 τοίοισι προσέλεκτο πῆνυ γορέων φρένα μύθοις.

Δεινὸς ἔρωσ, ἢ πόντος ἀμείλιχος, ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔστιν ὕδωρ. ἄρ' ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχοι πῦρ.
 Λάξεο πῦρ καρδίην, μὴ δαΐδθαι νήχυτον ὕδωρ
 δεῦρό μοι εἰς φιλότητα. τί δὴ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
 ἀγνώσκεις ὅτι κύπρις ἀπόπυρος ἔστι θαλάσσης,
 καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Ὡς εἰπὼν μελέων ἔρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον
 ἀμφοτέρωσι παλάμησιν. εἰ δ' ἔσφιγξε καρδίῳ.
 ἦϊόνθ' ἔβρωτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση.
 λαμπομένη δ' ἔσπευδεν αἰὲ κατεναντία λύχνης
 αὐτῶν ἔωρ ἑρέτης, αὐτὸς ἴλος, αὐτόματος νῆυς.
 ἦρῶ δ' ἠλιβά τοιο φαεσφόροθ' ὑψόθι πύργω
 λευγαλέης αἴθρας ἰσὶν ὄθει πνεύσειεν αἴτης
 φάρεϊ πομπάκι λύχνοισι πέσκει περ. εἰσὶνε σης ἔ
 πομπάκι καμῶν λείανδρος ἔβη ποτὶν ἀυλοχοναίτης,
 καὶ μιν ἔορ ποτὶ πύργω ἀνήγαγεν, εἰ δὲ θυράων
 νυμφίον ἀσθμαίνοντα πόρῃ πύξασα σιωπῆ,
 ἀφροκόμης ῥαθάμιγγας ἔτι σίζοντα θαλάσσης
 ἠγάγε νυμφοκόμοιο μυχῆς ἐπὶ πῆθειῶνθ',
 καὶ χροῖα πάντα κάθηρε. δέμας δ' ἔχρειεν ἐλαίῳ.
 εὐοδμῶ ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοισι ἔσβεσε ῥοδμῶ
 εἰσέτι δ' ἀσθμαίνοντα βαθιστῶ τοῖσι ἐνὶ λέκτροις
 νυμφίον ἀμειχθεῖσα φιλιώρας ἐννεπε μύθους.
 Νυμφίε, πομπά μόγησας, ἀμὴν πάθε νυμφίος ἄλλος
 νυμφίε πομπά μόγησας, ἄλλισ νῆρ, ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ὀδμήτ'

Tremebat quidē primū. postea autem audaciā excitās.

Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis:

Grauis amor, & mare implacabile, sed maris

Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.

Assume ignem cor, ne time effusam aquam.

Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?

Ignoras quod Venus nata est è mari,

Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exiit uestem

Ambabus manibus, suoq; astringit capiti,

Littoreq; exiuit, corpusq; deiecit in mare,

Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam,

Ipsa remex, ipse classis, ipse sibi nauis.

Ero autem alta lucifera super turri,

Perniciosis auris undecunq; spiraret uentus

Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesti

Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero

Sponsam anhelantem complexa silentio,

Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris

Duxit sponsam ornatis ad penetralia uirginalis cubiculi,

Et cutem totam abstersit, corpusq; unxit oleo

Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem,

Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis

Sponsam circumfusa, blanda emisit uerba:

Sponse multum laborasti, quæ non passus est sponsus alius,

Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,

Fetorq;

ὄδμητ' ἰχθυόεσσι βαρυγδύποιο θαλάσσης,
 δεῦρο πρὸς ἰδρωτάς ἐμοῖς ἐνὶ κάρθεο κόλποις.

Ὡς ἢ μὲν ταῦτ' ἔπειτ' ὁ δ' αὐτίκα λύσσατομίτρη,
 καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀριστονόσ κυθερείης.
 ἰὼ γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος ἔην λέχος, ἀλλ' ἄτρω
 ἔζυγίω ἱερῷ τις ἐπευφήμωσεν αἰοῖδος, (ὑμνωμ.
 ἔδ' ἄδωρ ἠστραπὴ σέλας θαλαμηπόλορ ἐυνῶ,
 ἔδ' πολυσκάρθω τις ἐπεσκήρτησε χορείη,
 ἔχ' ὑμναίωρ ἄεισε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ λέχος σορέσσασσι τελευσιγάμοισιρ ἐμ ὄρασι
 σιγὴν πασόρ ἐπήξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γάμοθ' ἰὼ ἀπ' ἀνευθεν αἰδομενίωρ ὑμναίωρ.
 νύξ μὲν ἔλω κείνοισι γάμος ὄλος, ἔδέ ποτ' ἠὼς
 νυμφίωρ ἔδε λέανδρορ ἀριγνώτοισι ἐνὶ λείκτροισι
 νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμορ ἀβύδου
 ἐννυχίωρ ἀκόρητος ἔτι πνεύωρ ὑμναίωρ,
 ἦρώ δ' ἔλκεσσι πεπλος ἔσς λήθησσι τοκῆας
 πρῶθενθ' ἠματίν, νυχίην γυνή. ἀμφοτέρω δ'
 πολυάκισ ἠρήσαντ' κατελθέμεν ἔς δύσιρ ἠώ.

Ὡς οἱ μὲν φιλόγητος ἔσσοι κλέπτοντες ἀνάγκη,
 κρύπτα δὲ τέρποντο μετ' ἀμνηλώρ κυθερείη.
 ἀλλ' ὀλίγορ ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἔδέ τι δηροῦρ
 ἀμνηλώρ ἀπόναντο πολυπλάγκτωρ ὑμναίωρ,
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντος ἐπὶ κλυθε χείματος ὄρη,
 φρικαλέας δονέσσασσι πολιστροφάλυπας αἰμας
 βένθεα δ' αἰσθηκτα κῆ ὑψα θεμεῖθ' λαθαλαίης
 χειμέριοι πνεύοντες ἐπεσφελίζορ αἴται,

Fetorq; piscosus frementis maris,
Huctuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est: ille uero statim soluit Zonam,
Et leges inierunt beneuolæ Veneris.

Erāt nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hymnis
Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,
Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
Neq; peragili, quispiam insiluit chorea.

Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater,
Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamū fixit, sponsam uero ornauit caligo,
Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.

Nox quidē erat illis nuptiarū ornatrici, nunquā aurora
Sponsum uidit Leandrum manifestis in lectis.

Nauigabat autē è regione positi rursus ad populū Abydi
Nocturnos insatiabilis a thuc sp rans hymenæos.

Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
Virgo diurna, nocturna mulier: utriq; autem
Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,

Occulta delectabantur inter se Venere.

Sed paruum uixerunt iu tempus, neq; diu

Inuicem potiti sunt multuagis nuptijs.

Sed quando pruinosæ uenit hyemis hora,

Horrendas commouens multarū uortiginū procellis,

Profunditatesq; infirmas & madida fundamēta maris

Hyemaleis spirantes uerberabant uenti,

Nimbo

λαίλαπιμασίζοντες ὄλω ἄλα τυπόμεναι δὲ,
 ἠδὲ νῆα μέλαιναρ ἀπέκλασε διχθὰσι χερσῶ,
 χειμερίῳ καὶ ἄπισορ ἀλυσκάζωρ ἄλα ναύτης.
 ἄλλ' ὄ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
 κερτερόθυμε Λεάνδρε. διχητορὴν δέ σε πύργῳ,
 ἠθάδα σημαίνοντα φαεσφορίῳ ὑμναίωρ,
 μαινομένης σ' ὠτρυνῶν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεῆς καὶ ἄπισος. ὄφελμε δὲ δύσμορθῆ ἠρώ,
 χείματος ἰσαμύοιο μύθηρ ἀπένευθε Λεάνδρε
 μηκέτ' ἀναπρόμην μινυάριορ ἄσέρα λειτρώρ,
 ἄλλὰ πόθῳ καὶ μοῖρα βιήσατο, θελγομένη δὲ
 μοιρχῶρ ἀνέφαινε, καὶ ἔκείτι δαλὸρ ἐρώτῶρ.

Νυξ ἰω, εὐ τε μάλισα βαρυπνέουσιρ αἴταις
 χειμερίης πνοιῆσιρ ἄκουτίζοντες αἴηται,
 ἀθρόορ ἐμπίπτεσιρ ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 δὴ τότε Λεάνδρος πρὸρ ἔθιμον ἔλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδωρ πεφόρητο θαλασσίωρ ὑμναίωρ.
 ἠδὲ κύματι κύμα κυλίνδετο, σιώθετο δ' ὕδωρ,
 αἰθέρι μίσγετο πόντῳ. ἀνέγχετο πάντοθεν ἡ γῆ
 μαρναμύωρ ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνεερ εὐρῳ,
 καὶ νότος ἐς βορείω μεγάλας ἐφένκερ ἀπειλὰς.
 καὶ κτύπος ἰω ἄλίαςος ἐρισμχράδοιο θαλάσσης.
 αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρῳ ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
 πομάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσίῳ ἀφροδίτῳ,
 πομάκι δ' αὐτῶρ ἀνακτὰ ποσφδάωνα θαλάσσης,
 ἀτθίδος ὄ βορείω ἀμνήμονα κάμιπε νύμφης.
 ἄλλὰ οἱ ὄ τις ἄρηθην, ἔρωσ δ' ἔκ ἠρκεσε μοίρας.
 πάντας

Nimbo percutientes totum mare: uerberato autem,
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris,
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum,
 Sed amor & fatum cogebat: gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.
 Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum
 Iam abunda uoluebatur: accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare, concitata est undiq; terra
 Pugnâtib; uentis: Zephyro aut contra spirabat Eurus
 Et notus in Boream magnas immisit minas.
 Et fragor fuit inuitabilis ualde fremitu maris.
 Grauiâ aut passus Leander, implicabilibus in littoribus,
 Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sæpe autem & ipsum regem Neptunum maris,
 Athææ non Boream immemorem reliquit puellæ,
 Sed ei nullus auxiliatus est, amor aut non coërceuit fata
 Undiq;

πάντοθι δ' ἀγρομέλιοιο δυσαντῆϊ κύματος ὄρμη(μῆ,
 θρυπτόμενος πεφόρητο. ποδῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὄρ=
 καὶ αἰεὶς ἰὼ ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
 πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρελαιμῶ.
 καὶ ποτὸν ἀχρήισον ἀμαιμακέτῃ πίνει ἄλμης.
 καὶ δὴ λύχνον ἀπίσον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
 καὶ ψυχῶν καὶ ἔρωτα πολλὴν λάυτοιο λεάνδρου.

Εἰσέτι δ' ἰθιῶντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὄπωπαίς
 ἴσατο κυμαίνουσα πολυκλύτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δ' ἠριγυγία, καὶ ἐκ ἴδε νυμφίον ἠρώ.
 πάντοθι δ' ὄμμα τίταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσῃ
 εἶπε ἔταθρησεν ἀλώμενον ὄμ πῆρακοίτῳ. (σῆς,
 λύχνης σβεννυμένοιο, πῆρα κρηπίδα δὲ πύργῳ
 θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοί=
 δαίδαλεορ ῥήξασα πῆρα σήθεσι χιτῶνα, (τῶ
 ῥοιζῆδ' ὄμ προκάρλιος ἀπ' ἠλιβάτῃ πῆρα πύργῳ
 καὶ δ' ἠρώ τέθνηκεν ἐπ' ὀλυμμένῳ πῆρακοίτῃ,
 ἄλμῆ λωρ δ' ἀπόναντο, κῆ ἐν θυμάτῳ πῆρα ὀλέ=
 (θρῶ.

Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Υ

τέλθ.

ΕΚΘΕ

Vndiq; autem accumulati male obui o fluctus impetu
 Contritus ferebatur: pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris,
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis.

Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circūquaq; autē oculū dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.

Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 Se inuicem autē fructi sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I FINIS.

B E X P O

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

παραινετικῶν, χειροθεῖσα παρὰ ἀγαπητῶν
 διακόνων τῆς ἁγιωτάτης τῆς θεῆς μεγά-
 λης ἐκκλησίας. ὧν ἡ ἀκρόστι-
 ξις ὡδέπως ἔχει.

Τῷ θεοτάτῳ, καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν
 Ἰστυριανῷ, ἀγαπητῶς ὁ ἐλάχιστος Θ' διάκονος Θ'.

1 Ἰμῆς ἀπάσης ὑπέρβρομ ἔχωμ
 ἀξίωμα βασιλεῦ, τιμᾶς ὑπέρ
 τ' ἀπαντας ἔρτ' ἔτ' σε ἀξιῶσαν
 τα θεόν. ὅτι καὶ καθ' ὁμοίωσιν
 τῆς ἐπουρανίης βασιλείας, ἔδω-
 κέ σοι τ' σκηπτήρομ τῆς ἐπιγείης δυναστείας, ἵνα
 τῆς ἀνθρώπων διδάξῃς πῶ τ' δικαίης φυλα-
 κῶν, καὶ τῆν κατ' αὐτῆς λυσάντων ἐκδιώ-
 ξῃς πῶ ὑλακῶν, ἕως τῆν αὐτῆς βασιλευόμε-
 νος νόμων, καὶ τῆν ἕως σε βασιλεύωμ ἐννόμως.
 2 Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντῶς ὅ τ' ἔ-
 βασιλέως πολυόμματος νῆς, διακατέχωμ ἀ-
 σφαλῶς τῆς εὐνομίας τῆς οἰακας, καὶ ἀπω-
 θέμνος ἰχυρῶς τῆς ἀνομίας τῆς ῥύακας, ἵνα
 τ' σκάφ' Θ' τῆς παγκοσμίης πολιτείας μὴ
 πῶριπίπῃ κύμασιν ἀδικίας.

EXPOSITIO CAPITVM ADMO
 nitoriorum, ædita ex tempore ab
 Agapeto diacono sanctissimæ
 Dei magnæ ecclesiæ. Quo-
 rum apex literarius sic
 pote habet.

Diuo et pientissimo Imperatori nostro
 Iustiniano, Agapetus minimus Diaconus.

H Onore quolibet sublimio-
 rē quū habeas dignitatē, ō
 Imperator, honoras supra
 oēs qui hoc te dignatus est
 Deū: qñiã iuxta similitudi-
 nē cœlestis regni tradidit tibi sceptrum
 terrenæ potestatis, ut hoīes edoceres ius-
 sti custodiã, et eorū q̄ aduersus ip̄m rabi-
 unt īsectareri latratū, tū ipsius obtēpe-
 rã do legib⁹, tū subditos tibi regēdo pro

Ceu gubernator uigilat p̄petuò (iure.
 imperatoris oculatissimus intellectus,
 cōtinēs tuto æquitatis clauos, atq̄ ex-
 pellens fortiter impetuosos iniquitatis
 fluctus, ut necymba mundanæ rei pu-
 blicæ illidatur fluctibus iniquitatis.

B 2 Diuis

3 Θεὸν μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι,
 ἢ γινῶναι τινὰ ἐαυτὸν διδασκόμεθα. ὁ γὰρ ἐαυ-
 τὸν γνοῦς, γινώσεται θεὸν. θεὸν δὲ ὁ γνοῦς, ὁμοιω-
 ωθήσεται θεῷ. ὁμοιωθήσεται δὲ θεῷ, ὁ ἄξιον
 γινόμενον θεοῦ. ἄξιον δὲ γίνεται θεοῦ,
 ὁ μηδὲν ἀνάξιον πράττων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν
 μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἄφρονε, ποιῶν δὲ ἄ-
 λαλεῖ.

4 Ἐπὶ προγόνων εὐγενεία μηδὲς ἐναβρωε-
 ῶ. πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προ-
 πάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρα καὶ βύσσω καυχώ-
 μνοι, καὶ οἱ ἐν πενία καὶ νόσῳ τρυχώμενοι,
 καὶ οἱ ἀφ' ἀδέματα προκείμενοι, καὶ οἱ ἀφ'
 δώματα προκείμενοι. μή τοίνυν εἰς πῆλιον ἔγω-
 καυχώμεθα γένεσιν, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι σεμνε-
 νώμεθα τρόπῳ.

5 Ἰωθιῶ εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι
 ὅσῳ μεγάλῳ ἠξιώθησιν πρὸ θεοῦ δωρεῶν, τοσούτῳ
 μείζονον ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτοῖς.
 ἔκ τῳ ἀπόδος τοῖς εὐεργέτη ἢ χρέος τῆς ευχα-
 ρισίας, τοῖς λαμβάνοντι ἢ χρέον ὡς χάριμ, ὅτι
 τῆς χάριτος χάριμ ἀντιδιδόντι. αὐτοῖς γὰρ αἰ-
 κή χαρίτων ἄρχει, κῆ ὡς χρέον τὰς χάριτας
 ἀποδίδωσιμ. εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν,
 ἔτι τῳ ἀφ' ῥημάτων ἀγαθῶν προφορῶν, ἀλλ'
 τῳ

Diuinū documentū et potissimū nos
hoies, ut cognoscat se q̄sq̄ docemur. q̄
em̄ seip̄m cognouit, cognoscat deū: deū
uero qui cognouit, assimilabit̄ deo: assi-
milabit̄ aut̄ deo, q̄ dignus factus deo est.
dignus deniq̄ fit deo, q̄ nihil indignū pa-
trat deo: sed q̄ ut cogitat q̄ ipsius sunt,
ita tā loquit̄ q̄ cogitat, q̄ facit q̄ loquit̄.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur.
Limū em̄ habēt omnes generis autorē,
& q̄ purpura bissoq̄ turgent, & q̄ pau-
pertate & aduersa ualetudine affligūt,
tā q̄ diademate redimiti sunt, q̄ q̄ p̄ cubi-
cula excubāt. Ne igit̄ lutulētū iactemus
genus, sed morū integritate gloriemur.

Scito ō pietatis diuinitus fabricatum
specimē quia quāto maioribus dignus
habitus es tribuente deo muneribus
tanto maius ipsi nomen es. Ergo red-
de benefactori debitum gratitudinis,
acceptati debitū ut meritū, & beneficio
bñficiū repēdētī: ipse em̄ semp̄ & bñfi-
cijs prior promeret̄, & ut debitū bñficia
repēsat. Gratitudinē aut̄ exigit à nobis
nō q̄ uerborū blādorum prolatione, sed

πῶ δια πραγμάτων εὐσεβῶν προσφορῶν.

6 Οὐδὲρ οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπος, ὡς δυνάσθαι μὲν εἰ βέλεται πράττειν, αἰετὸν δὲ φιλάνθρωπα καὶ βέλεσθαι καὶ πράττειν. ἔπειδὴ τῶν ἐν θεοῦ σοὶ κεχάρισται δυνάμεις, ἧς ἐδέξασθαι δὲ ἡμᾶς ἢ ἀγαθὴ σου βέλησις, πάντα καὶ βέλου, καὶ πράττει, ὡς ἀρέσκει τῷ ταύτω σοὶ δεδωκότι.

7 Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄστατος πλάττειται, τῶν ποταμίων ῥευμάτων μιμῆται ἔρδρόμον. πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρρέων τοῖς ἔχει νομίζουσι. μετ' ὀλίγον δὲ παραρρέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. μόνον δὲ τῆς εὐποιίας ὁ θεσσαυρός, μόνιμός ἐστι τοῖς κεκτημένοις αὐτόν, τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἰ χάριτες ἐπὶ τῶν ποιῶντας ἐπαναστρέφουσι.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἄνθρώποις, ἀλλὰ ἔστι τῆς κατὰ βασιλείας. εὐπρόσιτος δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, ἀλλὰ ἔστι κρείττον τῆς ἀνω ἐξουσίας. καὶ ἀνοίγει τὰ ὄψα τοῖς ἐπὶ πενίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὐρησὶ πῶ τῶ θεῷ ἀκοῶν ἀνεωγμένῳ. οἳ γὰρ ἄν τοῖς ἡμετέροις γενομένηθα σωδούλοις, τοῖσδε τοῖς περὶ ἡμᾶς εὐρησόμεν τὸν δεωότῳ.

9 Τῶ πολυμέριμον τοῦ βασιλέως ψυχῶν, κατόπιν

quæ rerū piarū oblatione peragitur.

Nulla res adeò cōmendabilem reddit hominem, ut posse quidē quæ uelit efficere: semper aut̄ humana & uelle, & agere. Quoniam igitur a deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia et uelis et agas, prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarū opū instabiles diuitiæ fluuiatiliū undarū imitantur cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus aut̄ beneficentiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirū existis hominib. propter celsitudinē huius, quæ hic deorsum est imperij, facilis idē aditus est indigentib. ob uim supernæ illius potestatis, atq; aperis aureis his quæ a paupertate obsidēt, ut inuenias dei auditū ad apertū. quales enim erga nostros fuerimus cōseruos, talē circa nos reperiemus dñm.

Solicitā Imperatoris animā speculi in

B 4 modū

κατόπιν δίκην ἀποσμήχεται χρῆ', ἵνα ταῖς
 θέαις ἀνυγαῖς αἰ καταστράπηται, καὶ τῆν πραγμα-
 μάτων τὰς κρίσεις ἐκείθεν διδάσκηται. ἔδερ
 γὰρ ἔτω ποιῆ τὰ δέοντα καθορᾶν, ὡς ἂν φυ-
 λάσσειν ἐκένω Διὰ παντὸς καθαράν.

10 Ὡσαύτῃ ἐπι τῷ πλεόντων, ὅταν μὲν ὀνά-
 της σφαλῆ, μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέξοι βλά-
 βῶν. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργά-
 ζεται τὰ πλοῖα ἀπώλειαν. ἔτω καὶ ἐν ταῖς
 πόλεσιν, ἂν μὲν τις τῆν ἀρχομένων ἀμαρτία,
 ἔῃ κοινὸν τοσούτων, ὅσοι ἑαυτὸν ἀδικεῖ. ἂν δὲ
 αὐτὸς ὁ ἀρχων, πάσης ἐργάζετῃ τῆς πολιτείας
 πῶν βλάβῶν. ὡς ἔμ μεγάλας ὑφέξων ἐυθυσίας,
 εἴ τι παρίδοι τῆν δέοντων, μετὰ πολλῆς ἀκρι-
 βείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πράττειτω.

11 Κύκλῳ τις τῆν ἀνδρωπίνων πόριτζέ-
 χει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων ἀν-
 τὰ, καὶ πόριφέρων. καὶ τούτοις ἀνισότης ὄβη,
 τό μὴδὲμ τῆν παρόντων ἐν ταυτότητι μνίειν.
 δεῖ οὖν σε κράτισε βασιλεῦ, ἐν τῆ τέτῳ ἀγ-
 χιστρόφω μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὴν
 εὐσεβῆ λογισμόν.

12 Ἀποσρέφει τῷ κολάκων τῶν ἀπατηλῶν λό-
 γων, ὡσαύτῃ κοράκων τῶν ἀρπακτικῶν τῶν
 πρὸς. οἱ μὲν γὰρ τῶν σώματος ἕξορῆσιμ ὀφ-
 θαλμῶν.

modū abstergi oportet, ut diuinis splē-
dorib. semper coruscet, rerumq; distin-
cta iudicia inde condiscat, nihil em̄ adeò
facit quæ peragenda sunt conspicere,
atq; custodire eam perpetuò sinceram.

Sicuti fit apud nauigantes, quū nauta
errat modicū, affert nauigātib. nocumē-
tū: quū uero ipse gubernator, totius effi-
cit nauigij p̄niciē. sic et in ciuitatibus, si
quis ex subditis peccet, nō tā remp. q̄ se-
ip̄ū lædit: sin uero ipse princeps, uniuers-
sæ infert reipub. detrimentū, is igit̄ ut nō
exiguā redditurus rationē, si qd negle-
xerit eorū quæ factō opus sunt, cū exq̄-
sita diligētia et dictitet cūcta, et factitet.

Circulus quidam humanarū reuoluit
rerū, q̄ modo sic, modo aliter agitāt ip-
sas, & circūfert, atq; in his inæqualitas
est, eo q̄ nihil ex p̄sentibus in eodē statu
maneat, oportet igit̄ te potētissime Im-
perator in hac rerū uersatili mutatione,
imutabilē habere pietatis cognitionē.

Auersare adulatorū pellaceis sermo-
nes, ut coruorum rapaceis mores. Illi
nanq; corporis effodiunt oculos, isti autē

θαλμούς, οἱ δὲ τοῦς τῆς ψυχῆς Ἰξαμβλιώσασι λογισμούς, μὴ συγχωροῦντες ὁρᾶν πῶ τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐπαινοῦσιν ἐσθ' ὅτε τὰ φύγου ἀξία, ἢ φέγουσι πολλακίς τὰ ἐπαίνων κρείττονα, ἵνα δυοῖν θάττορον αὐτοῖς ἀμειψάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

13 Ἴσος εἶναι χρὴ πάντοτε τῆ βασιλείας τὸ φρόνημα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίως περὶ μῆριον γίνεται. τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐρηρεῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν ἐσθίηται κρείττος, καὶ μὴ τε πρὸς ἀλαζονείαν ὑπεραίρεσθαι, μὴ τε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ὅστιν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἔχοντων πῶ ψυχῶ.

14 Εἴ τις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ ἐσθιδανὸν τῆς ἐαυτῆ φύσεως, τότε, τε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν σιωπευγμένον τῆ σαρκὶ ῥίπον, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας ἐκ ἐμπεσεῖται κρημνὸν, καὶ ἐν ἀξιώματι ὑπάρχει ὑψηλῶ.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἐνδοξα, τῆς εὐσεβείας τὸ δέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ, ὁ γὰρ

animæ hebetat cogitatus, quā nō pmit-
tāt p̄spicere rerū ueritatē: uel eñ cōmē-
dant nōnunq̄ que reprehensione digna
sunt, uel reprehendunt plerūq̄ que om-
ni laude sunt maiora: ut de duobus alte-
rum ab ipsis committatur, uel prauo-
rum laus, uel contumeliosus bonorum
contemptus.

Aeq̄lē oportet semp esse Impatoris
animū: mutari eñ pro rerū uarietatib.
mētis instabilis argumentū efficit. Fir-
miter aut bonis inherere, qua firmitate
piū uestrū corroboratū et fixū est impe-
riū, et neq̄ usq̄ ad insolentiā extolli, neq̄
usq̄ ad animi consternationem deñci, in-
tuta ueluti basi stabilitorū est hominū,
animamq̄ inconcussam habentium.

Si q̄s purū habet cogitatū humanæ
deceptionis, p̄spicitq̄ suę naturę utilita-
tē, breuitatēq̄ uelocifato obnoxie p̄sen-
tis uitæ, tū carni cōiunctas insitasq̄ for-
des, ad supbie nūq̄ illabet p̄cipitiū, q̄uis
in excelsa dignitatis fastigio cōsistat.

Sup oīa p̄clara q̄ regnū habet, pietatis
cultusq̄ diuini corona regem exornat.

Diuitiæ

ὁ γὰρ πλοῦτος ἀπέργεται, καὶ ἡ δόξα μετέρχεται. ἢ δὲ κλέει τῆς ἐνθέου πολυτείας ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρεκτένεται, καὶ λήθης ἐπέκεινα, τῶς ἔχοντας ἴσησι.

16 Σφύδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλούσιοι καὶ πένητες ἄνθρωποι, ὅς ἀνομοίωμ πραγμάτων βλάβῃ πάχουσιν ὁμοίωμ. οἱ μὲν γὰρ ἕως τῆς κόρης διαρρήγνυται, οἱ δὲ ἕως τῆς λιμῆς διαφθείρονται. καὶ οἱ μὲν κατέχουσι τῆς κόσμου τὰ πέρατα, οἱ δὲ ἐκ ἔχουσι πῶς σῆσαι τὰ πέληματα. ἵνα τοίνυν ἀμφω τῆς ὑγείας τύχουσιν, ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τούτους θέρραπυτέον, καὶ πρὸς ἰσότητα πρὸς ἀνισότητα μετενεκτέον.

17 Εφ' ἡμῖν ἀνεδείχθη τῆς εὐζωΐας ὁ χρόνος, ὃν προσεῖπέ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, καὶ γὰρ φιλοσοφοῦντες, ἠξιώθητε βασιλείας. καὶ βασιλεύοντες οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ ἢ φιλοσοφίαν ποιῆτε φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὅτι θεὸς φόβος, ὃν ἐν τοῖς σένοις ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὐδελον ὡς ἀληθὲς ἢ παρ' ἐμῶν λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν ὀρίζομαι, ὡς βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἠδονῶν διακείμενον.

Diuitię nanq̃ euanesçũt, uulgi fauor & aura transit. Sola uitæ deo placētis gloria immortalibus seculis coextendit̃, & trās obliuionis tenebras collocat possidēteis. Vehemēter mihi uideť absurdissimũ esse, q̃ diuites & paupes hoies ex dissimilibus rebus detrimentũ simile patiunt̃. Illi nãq̃ à copia rerũ perumpunt̃, hi uero fame pereũt. Itē illi occupāt ultimos mundi terminos, hi nō habēt ubi callosa pedũ uestigia sistāt. Ut igit̃ utraq̃ ps sanitatis fiāt cōpotes, aufe rēdo et diminuēdo istos regere oportet, atq̃ ad æq̃litatē ineq̃litas trāsferēda est.

Nostris t̃pib⁹ oñsum ē prospere uitę t̃ps q̃ p̃dixit q̃dã ex ueterib, futurũ, cũ uel philosophi regnabũt, uel reges philosophabũt. nã tũ philosophãdo digni habiti regno estis, tũ uero regnãdo à philosophia nō desciiuistis. Si. n. amare sapiētĩã efficit philosophĩã: p̃rĩcipiũ aut̃ sapiētię dei est timor, quē i pectorib. uestris iugiter habetis: clarũ q̃ uerũ sit q̃ à me dicit̃.

Tereuera Imperatorē asserimus, q̃ p̃pe q̃ & impare ac dñari uoluptatib. uales, &

νομ. καὶ τὸν σέφανορ τῆς σωφροσύνης ἀναδὴσ
 σάμενορ, καὶ τὴν πορφύρα τῆς δικαιοσύνης
 ἀμφισάμενορ. ἡμεν γὰρ ἄλλη ἕξοσία, τὸν θάνατον
 ἔχει διαδοχίω. ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία,
 τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονίω. καὶ ἡμεν ἐν ζωῆ
 αἰῶνι τούτῳ λύεται, ἡ δὲ τῆς αἰωνίης κολάσεως
 ῥύεται.

19 Εἰ τὴν ἐκ πάντων βέλει καρπῶσαι τιμῆ
 μίω, γίνε τοῖς ἀπάσιμ ἐυδργέτης κοινός. οὐδέμ
 γὰρ ἔτω πρὸς ἔννοια μὲ φέλλεται, ὡς ἐυποιίας
 χάρις διδομένη τοῖς χρήσουσιμ. ἡ γὰρ διὰ φόβου
 γινομένη θοράπεία, κατεχρηματισμένη
 ὅτι θοράπεία, πεπλασμαμένης τιμῆς ὀνόματι φε
 νακίζουσα τῆς αὐτῆ προσανέχοντας.

20 Σεπῆ δικαίως ὅτιμ ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτε
 τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἕξοσίαν, τοῖς ὑ
 πηκίοις δὲ νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐ
 κείνης τῆ δυνάμει τῶν ὀπλων, τῆ ἀόπλω ἀ
 γάπη τῶν οἰκείων ἠτῆται. ὅσοιμ γὰρ θηρίη καὶ
 προβάτη τὸ μέσοιμ, τοσοῦτον ἀμφοτέρων ἡγεί
 ται τὸ διάφορορ.

21 Τῆ μὲν οὐσίᾳ τῶ σώματι, ἴσθ παντὶ
 ἀνθρώπῳ ὁ βασιλεὺς, τῆ ἕξουσία δὲ τῶ ἀξιώ
 ματι ὅμοιθ ὅτι ζωῆ ἐπὶ πάντων θεῶ. ἐκ
 ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν αὐτῶ ὑψηλότοτρον. χρῆ
 τοίνυν

les, & tū corona castitatis reuinctus, tū
 purpurā iustitiæ indutus incedis. Alijs
 nanq; potestatibus mors ipsa succedit;
 huiuscemodī uero regnū immortalē ser-
 uat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in seculo
 soluntur, hæc autē à perpetuo suppli-
 cio liberatur.

Si honore qui ab omnibus profiscit̃
 p̃frui uis, p̃sta te com̃em oīm benefacto-
 rē. nihil em̃ adeò attrahit ad beneuolen-
 tiā, ut bñficij gratia. q̃ deĩ indigētibus, q̃
 em̃ ob metū p̃stāt obsequiū, fucata figu-
 rataq; est adulatio. ficti honoris titulo
 fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū,
 quia hostibus quidē suę demōstrat po-
 testatis aculeos, subditis uero exhibet
 humanitatē. Et quū illos uincat amorū
 ui, inermi charitate uincit̃ à suis. Quan-
 tū em̃ feræ & ouis interstitium est, tantū
 esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis eq̃lis est cui libet ho-
 mini Imperator, potestate aut dignitatis
 cunctorum præfidi deo. Non em̃ habet
 in terris se quenquā altiozem. Oportet
 igitur

τοίνω κύνῃ καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς
 θνητὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεῖῃ
 πετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοιρῇ συμπέπλεκται,
 δι' ἧς ἐκιδάσκειται τὴν πρὸς πάντας
 ἰσότητά.

22 Αποδέχου τὰς τὰ χρῆσά συμβουλεύειν
 ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τὰς κολακίειν ἐκάστοτε
 ἀπεύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον σωροῶσιν
 ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατῆ-
 σιν ἀφοροῦσι, ὅτι τῶν σωμάτων τὰς σκιάς μιμῶ-
 μνοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις σιμάδουσι.

23 Τοιοῦτο γίνεσθαι πρὸς τὰς οἰκέτας, οἷον
 εὐχῆ σοὶ τὸν δεωότιον γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκού-
 ομεν ἀκουσθήσομεθα, καὶ ὡς ὀρώμεν ὀραθη-
 σόμεθα ἕως τοῦ θεοῦ καὶ παντοφύρου βλέμα-
 τος. προσενέγκωμεν δὲ τῷ ἐλέῳ τὸν ἔλε-
 ον ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡσαύτως τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπτρων τοιο-
 ῦτα δείκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις,
 οἷά περ ἐστὶ τὰ πρωτότυπα, φαίδρα μὲν τῶν
 φαιδρευομένων, σκυθρωπά δὲ τῶν σκυθρωπα-
 ζόντων. ἔτω καὶ ἡ δικαία τῶν θεῶν κρίσις, ταῖς
 ἡμετέραις πράξεσιν ἕξομιᾶται. οἷά περ γὰρ ἂν
 ἢ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν
 ὁμοίων πρᾶξει.

Igitur ipsum ut deum non irasci, ut mortalem non efferi. Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere tamen terreno conexus est: quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui bonorum te consiliorum admonitum uolunt, non eos qui adulari sæpe numero student. Illi enim quod reuera expedit, prospiciunt. Hi uero ad ea que placet potentibus respiciunt, corporumque umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talem te præsta tuos erga famulos, qualē optas erga te dominum esse. Prout enim audimus, audiemur, & ut respiciamus, respiciemur à diuino cunctaque obtuente aspectu. priores igitur nos misericordiam misericordiam conferamus, ut pari par recipiamus.

Sicut exquisita specula tales monstrant uultum apparētias, quæ ipsa sunt archetypa, nitidas uidelicet nitentiū, tristes autem tristantiū. Eodē pacto iustum dei iudiciū nostris actionibus assimilant. Quæ illa enim sunt quæ à nobis præstatur, talia ipse nobis par pari referens exhibet.

25 Βουλεύσθω τὰ πρακτέα βραδέως, εἰς
τέλη δὲ τὰ κριθέντα σωδαίως. ἐπεὶ λίαν ὄσι
σφαλδρόν, ὅ ἐν τοῖς πράγμασι ἀπόρρισκε
πῶν. εἰ γὰρ τὰ ἕξ εὐβλίας τίς ἐννοήσει κακά,
τότε γνώσεται καλῶς τῆς εὐβλίας τὰ χήσι
σιμα, ὡς καὶ τῆς ὑγείας τὴν χάριν, μετὰ τὴν
πείραν τῆς νόσου. δεῖ τοίνυν εὐφρονέσαστε βασι
λεῦ, καὶ βουλῆσι σωτέρεα, καὶ εὐχῆσι σωτο
τέρεα, ἕξ δρευνᾶν ἀκριβῶς τὰ σωοίσαντα τῷ
κόσμῳ.

26 Αἰρετα διοικήσεις τὴν ἀγαθὴν σου βασι
λείαν, εἰ πάντα σωδαίσεις ἐφορᾶν, καὶ μηδὲν
ἀνέχῃ πρόρῃ. οὐ γὰρ μικρὸν ἐπὶ σοὶ, ὅπερ μι
κρὸν εἶναι δοκῆ ἐν συγκρίσει τῆν σῶν. ἐπειδὴ
καὶ ῥῆμα βασιλείως φιλόν, μεγάλῳ ἔχει πα
ρὰ πᾶσι ἰσχύ.

27 Σαυτῶ τὴν τῆ φυλάτῃ τῆς νόμος ἐπί
θες ἀνάγκῳ, ὡς μὴ ἔχορ ἐπὶ γῆς τῶν διωσάμε
νον ἀναγκάζειν. οὕτω γὰρ καὶ τῆν νόμων ἐπι
δείξει ὅ σέβας, αὐτὸς πρὸ τῆν ἄλλων τέτρε
αὶ δὲ μένθ, καὶ τοῖς ὑπηκόοις φανήσεται ὅ
πράνομῃ ἐν ἀκίνδυσον.

28 Ἴσορ τῶ πλημμελεῖν, ὅ μὴ κωλύειν τῆς
πλημμελοῦστας λογίζου. καὶ γὰρ τις πολι
τεύεται μὴ ἐνθέσμως, ἀνέχεται δὲ τῆν βίβου
των

Cōsulta quę agēda sunt cūctāter, exequere autē q̄ decreueris mature. Quoniā periculosum est admodū inconsiderata in rebus temeritas, Si quis em̄ quę ex in- cōsulta mēte proueniūt mala, cōceperit animo, facile cōperiet boni cōsilij comoda : ut q̄ sanitatis dotē post ægrota- tionis experimentū p̄sentiscūt. Debes igit̄ cordatissime rex, tū cōsilio pruden- tiorē, tū precib. ad deū impensiorib. ex- quirere diligenter, q̄ mūdo sunt expedia-

Optimē reges egregiū tuū im- (tura. periū, si oīades operā p̄spicere, nec ne- gligere patiare q̄c̄q̄, necq̄ em̄ parū est in te, q̄ puū esse apparet comparatione tu- orū: q̄niā uel exile imperatoris uerbū & minimū, ingētē obtinet apud oēis uim.

Tibi ipsi custodiēdi leges impone ne- cessitatē, quū nō habeas in terris q̄ te pos- sit cogere. Sic em̄ tū legū p̄ te feres cultū ipse, ante alios eas reuerēdo: tū subditis cōstabit, legū p̄uaricationē piculi nō esse

Peccare et nō cohibere peccā- (imūnē. teis iuxta estima. Si q̄s em̄ in ciuitate uita q̄dē ip̄e traducat eque, toleret autē uiuē-

τῶν ἀθέσμων, σωδργὸς τῶν κακῶν πρὸς θεῶν
κρίνεται. εἰ δὲ βούλει διτῶς εὐδοκιμεῖν, καὶ τὰς
τὰ κάλλιστα ποιοῦντας προτίμα καὶ τοῖς τὰ
χειρίστα δρῶσιν ἐπιτίμα.

29 Λίαν συμφέρει ἕω λαμβάνω, ὃ φεῖν
γαίρας τῶν κακῶν σωδρακίης. τὸν γὰρ συ-
νόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν
ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τί πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγα-
θοῖς σωδράγῳ, ἢ μίμῳ τῶν καλῶν ἐκ-
σιδάσκειται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαιδεύε-
ται.

30 Εὐκόσμιον ἕω δεῖ πισευθεὶς βασιλεί-
αν, μηδενὶ χρῶ τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν
πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνοι κα-
κῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφέξει θεῶν ὁ πῶ
ἰχῶν αὐτοῖς δεδωκῶς. μετὰ πολμῆς ἔρ ἕξε-
τάσεως αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθω-
σαν.

31 Ἰσορνομίζω κακῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶ-
σθαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων θέλγε-
σθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρους
γενναίως ἀνθίστασθαι, καὶ τὰ πρέποντα μη-
δαμῶς ἀφίστασθαι, μήτε πῶ ἀλόγισον ἐκείνων
δυσμλίειαν ἀμυνόμενον, μήτε πῶ ἐπίπλασον
τῶν ἐνμλίειαν ἀμειβόμενον.

teis iniquè, socius malorū apud deū iudicāt. Quod si uelis bifariā approbari, ut pulcherrima quæq; gerēteis honora, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodū arbitror, effugere prauorū cōtubernia. Qui enim cum hominib. improbis semper uersat, eū uel pati uel discere malū aliquid necesse est. Qui uero unā cum bonis degit, uel imitationē honestorum edocetur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū concreditum tibi sit regnū, caue ne aliq; utaris ex prauis ad rerū administrationes. Quæ em̄ illi p̄perā fecerint, eorū rationē reddet deo, q; peccādi facultatē ipsis indulserit. Magna igit̄ & diligentī cū p̄scrutatione magistratuū promotiones fiāt oportet.

Aequale reor esse malū, & inimicorum excandescere flagitijs, & amicorū permulceri blanditijs. Oportet enim utrisq; resistere, nec usquam à decoro discedere; neq; irrationabilē eorū maleuolētiam ulciscendo, neq; fictitiā horū beneuolentiam remunerando.

32 Ἦγὺς τούτους εἶναι φίλους ἀληθεσάτους, μή
 τῶς ἐπαινῶντας ἅπαντα τὰ παρὰ σὲ λεγόμενα,
 ἀλλὰ τῶς κρίσει δίκαια πάντα πράττειν
 ὡσαύδοντας. καὶ σωηδομλίας μὲν ἐπὶ τοῖς
 χησοτέροις, ἐπισυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναν-
 τίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως ἀψευδесаίτης φιλίας
 δεικνύουσι τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τὴν μεγαλόφρονα
 γνώμην τῆς ἐπιγίγται ταύτης δυναστείας ὁ ὄγ-
 κος, ἀλλὰ ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχῆν, ἀτρεπῆρον
 ἔχε τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπῆροις, μήτε ἐν
 ταῖς ἐνθυμίαις ἐξηφάνημένος, μήτε ἐν ταῖς ἀθυ-
 μίαις ταπεινέμενος.

34 Ὡσαύτῃ χρυσοῦς ἀλλοτε ἀλλοις ἔσθῃ τῆς τέ-
 χνης μετατυπέμενος, καὶ πρὸς διάφορα
 κοσμίωμείδη μεταποιέμενος, ὅπερ ἐστὶ διαμέ-
 νει, καὶ τροπῶν ἐχέτω ὑπομλίας, ἔτω καὶ αὐτὸς ἐν-
 κλεέσεται βασιλεὺς, ἀλλῶν δὲ ἀλλῆς ἀμείβων
 ἀρχῆν, φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω
 τιμῶν, ὁ αὐτὸς διαμλίας ἐκ ἐν ταῖς αὐτοῖς πρά-
 γμασι, ἀναλμοιώτορ ἔχωρ ἐν τῷ καλῷ τὸ
 φρόνημα.

35 Νόμιζε τότε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν
 ἐκόντων ἀνάσῃς τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκροί-
 ρως ὑποτατῆόμενον, σασιαῖζῃ καὶ ἔλαβόμενον.

Existima uerissimos amicos, nō q̄ lau-
dēt omnia quæ dicāt abs te, sed q̄ nihil
nō integro iudicio facere cōtēdūt. Sic ut
gratulent̄ tibi, si bene; tristētur contra si
p̄perā dixeris fecerisue. Hi em̄ reuera ab
omni fraude abhorrentis amicitiaē prae
se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentē,
terrenæ huius potestatis moles, sed ut
fragilē fatoq̄ obnoxium regēs principas
tū, immutabilē habeto intellectū in reb.
mutabilib. nimia neq̄ lætitia sublimē te
extollens, neq̄ mœstitia uilescens.

Sicuti aurū q̄uis modo sic, mō aliter
ab arte trāfiguret̄, atq̄ ad uarias ornamē
torū species trāsformet̄, p̄manet tamē
id q̄ est, nec mutationē patit̄: sic ipse q̄q̄
inclytissime Imperator, licet aliud ex a-
lio p̄ gradus obtinueris regimē, p̄uen-
risq̄ ad ip̄m supremū honorē, idē tñ p̄-
manes nō ī eisdē rebus, inalterabilē cō-

Existima tūc (tinēs in officio animū.
demū te tutō regnare, cū uolētib. impas
hoībus. Quod em̄ inuito anō subijcit̄,
seditionibus fluctuat capta occasione.

ἢ δὲ τοῖς θεομοῖς τῆς ἐννοίας κρατῆμιον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατῆρ πλὴν εὐπέθειρ.

36 Ἰνα τὸ κρατῆρ τῆς βασιλείας ποιήσης ἀσπίδα, ὅστω ἔχεις κτ' τῆν ὑπνικώων ἀμαρτανούτων ὀργῶν, ποσάντιω ἔχειρ καὶ κατὰ σαυτὸς πλημμελοῦντ' ἀξίου. ἔδεις γὰρ ἰχθυεῖ τῆρ ἐρ ἔξουσία τηλικαύτη παιδεύειρ, εἴ μὴ λογισμὸς οἴκῃ τ' ἔξ αὐτοῦ τοῦ πλημμελοῦτ' κινῆμι.

37 Ο μεγαλῆς ἔξουσίας ἐπιλαβόμεν, τῆρ δοτῆρα τῆς ἔξουσίας μιμείθω κατὰ διώαμιρ, εἴ γὰρ πως πλὴν εἰκόνα φέρει τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ κατέγει πλὴν ἐπὶ πάντων ἀρχῶν. ἐρ τούτῳ δὴ μάλιστ' ἔρ θεοῦ μιμῆσεται, ἐρ μηδὲρ ἠγαθῶν τοῦ ἐλεῆρ προτιμῶσ τὸρον.

38 Ὑπὲρ χρυσοῖον καὶ λίθον τίμιον, τῆς ἐννοίας τῆρ πλοῦτον ἑαυτοῖς θησαυρίζωμεν, τῆρ καὶ ὧδε κατευφραίνοντα τῆ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, καὶ κτ' καταγλυκαίνοντα τῆ πέρα τῆς ἐλπίδι τῆς μακαριότητ'. τὰ δὲ νῦν πρὸς ἡμᾶς ὡς ἔδεις πρὸς ἡμᾶς, μὴ τὸρπέτω ἡμᾶς.

39 Σπῆδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τῆς μετ' ἐννοίας ποιουῶντα τὰ πρῶτα πρὸς

Quod uero uinculis beneuolentiæ regit,
stabilē seruat erga rectorē obedientiā.

Vt dominiū imperij tui facias decātabile,
quantam habes aduersus subditos
peccanteis irā, tantā habendam esse tibi
aduersus te ipsum peccantem censeo.
Nemo enim ualet tanta pollentem po-
testate corrigere, nisi ratio propria, que
ex ipso peccante moueatur.

Magnā qui potestati adeptus est, la-
gitorē potestatis imiteat pro uiribus. Si
eū imaginē gestat rerū p̄sidis dei, atq; p̄
ipsum cōtinet rerū principatū, in eo ma-
xime imitabit deū, ut nō existimet quic-
quam misericordia preciosius.

Sup̄ aurū & lapidē preciosum, bene-
ficentię diuitias nob̄is ueluti thesaurum
recondamus. Illæ nanq; tum in præsen-
ti uita oblectant spe future fruitiōnis, tū
in futura dulcedinē afferunt, experimē-
to gustuq; speratæ beatitudinis; que ue-
ro nūc circa nos apparent, tanq; nihil ad
nos pertinentia, ne nos nimīū allecēt.

Da operam ut eos splendidiorib. de-
merearis remunerationib. qui cū bene-

C S uolens

προσαπρόμνη. τὸ τῶ τῷ τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγα-
θῶν ἐπαυξήσεις τὴν προθυμίαν, καὶ τὰς πονη-
ρὰς διδάξεις μεταμαθεῖν τὴν κακίαν. ὃ γὰρ
τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι τὰς μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦν-
τας, ἀγαρῶσιν ἀθέμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ὄσιον ἢ βασιλεία.
τότε δὲ μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν, ὅταν ὁ τοῦτο
πρόκειμεν ὃ καὶ κράτῳ, μὴ πρὸς ἀυθάδειαν
ῥέτη, ἀλλὰ πρὸς ἐπιείκειαν βλέπῃ, ὃ μὲν
ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς θεριώδες ἀποσσεφόμενον,
ὃ δὲ ἐπιλάττωσθαι, ὡς θεοεικέλον ἐνδεικνύμε-
νον.

41 Ἴσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθρούς ποιου-
τάς κρίσεις, μήτε τοῖς εὖνεσι χαριζόμενον ἀλλ'
τὴν εὐνοίαν, μήτε τοῖς δυσμενέσιν ἀνθιστάμενον
δι' ἀπέχθειαν. ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἀτοπία,
καὶ δικαιῶν ἔρ' ἀδίκον, εἰ καὶ φίλῳ ὑπάρ-
χει, καὶ ἀδικῶν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγ-
χάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἐμ' ἀμφοτέροις ὅμοιον, καὶ
ἐμ' τοῖς ἐναντίοις εὐρίσκηται.

42 Νυνεχῶς ἀκροῶσθαι δεῖ τὰς τῶν πραγ-
μάτων κριτάς. δυναθῆρατῳ γὰρ ἐστὶν ἢ τὸ δι-
καίον εὐρεῖς, ῥαδίως ἐκφεύγῃ τὰς μὴ λίαν
προσέχοντάς. ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν λεγόντων ἀφέντες
δεινότητά, καὶ τῶν λεγομένων πρῆντες πιθα-

σότητά,

uolētia capessunt q̄ mādan̄ abste. Hoc
em̄ pacto & bonorū augebis alacritatē,
& malos docebis ut dediscant malitiā.
Eisdem enim censerī dignos, qui non
eadem faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimū oīm est imperiū. Tunc
uero uel maxime huiuscemodi est, quū
hac qui circumdatus est potestate, nō ad
pertinacē & temerariā s̄auitiā propen-
sus sit, sed ad æquitatem respiciat, in-
clementiam ut ferinā auersando, huma-
nitatem ut deo similem præ se ferendo.

Aequal lance tā ad amicos q̄ ad inimic-
cos uergēs iudicādi munus obito, neq̄
bñ sentientib. de te gratificās ob bñuo-
lētia, neq̄ maleuolis resistēs propter ini-
micitias: qm̄ eiusdē est absurditatis, &
secūdū iniq̄ petētē dare litē, etsi sit ami-
cus, & iniuriā iusto inferre, etsi sit inimi-
cus malū em̄ utrobicq̄ simile est, tametsi
ī cōtrarijs iueniat. Intēta mēte auscul-
tare debēt rerū iudices. Difficilis nāq̄ ca-
pti est iusti iuētio, facileq̄ effugere solet
nō admodū attēdēteis. q̄ si p̄termissa di-
cētū eloquētia, dictorūq̄ neglecta ueri-
similitudine

νόητα, εἰς τὸ βάθος τῶν νοημάτων ἐαυτῶν
 ἐμβάλλωσιν, ἕως ἀνιμῆσονται τὸ παρ' αὐτῶν
 ζητούμενον, καὶ διπλῶς ἁμαρτίαν ἐκφεύξον-
 ται, μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προδιδόντες, μήτε ἄλλο-
 τοις τὸτο δρᾶν συγχωροῦτες.

43 Ἰσάριθμα τοῖς ἄστροις ἀρ κτήσῃ τὰ κατὰ
 θώματα, οὐδέποτε νικῆσεις τῶν τῶ θεῶ ἀγαθότη-
 τητά. ὅσα γὰρ ἀρ τις προσκένεγκῃ θεῶ ἐκ τῆς
 αὐτῆς, τὰ αὐτῶ προσφέρει αὐτῶ. καὶ ὡς οὐκ ἔστι
 ὑπερβίῳαι τῶ ἰδίᾳ ἐν τῶ ἡλίῳ σκιά, προ-
 λαμβάνουσαν αἰεὶ καὶ τὸν λῖαν ἐπειγόμε-
 νοι. οὕτως εἰ τῶ ἀνυπέβλητο τῶ θεοῦ χρη-
 σότητά ταῖς εὐποιίαις ὑπερβῆσονται ἀνθρώ-
 ποι.

44 Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιίας ὁ πλου-
 τῶ. ἐν τῶ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῶ
 σκορπίζην σωάγεται. τῶτορ ἔχωρ ἐν τῆ ψυχῆ
 σου πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαφι-
 λῶς τοῖς αἰτουῖσι πρὸ σου. ἀπειροπλασίας γὰρ
 ἔξῃς τὰς ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὰς, ὅταν ἔλθῃ ὁ
 καιρὸς τῆς τῶ ἔργων ἀντιδόσεως.

45 Νεύματι θεῶ τῶ βασιλείαν λαβῶν, μί-
 μῃσαι ἀντὶ δι' ἔργων ἀγαθῶν. ὅτι τῶ εὐποι-
 ἦν δωκαμείων ἐγένε, ἀλλ' εἰ τῶ εὐπαθείη δε-
 σμείων. τὸ γὰρ ἔτοιμον τῆς τῶ χρημάτων δα-
 ψιλίας

Similitudine ad penitissimā intentionū
 profunditatē penetrauerint, sic demū
 haurient, q̄ ab ipsis quærit̄, geminiq̄ in-
 fontes erūt delicti, neq̄ ipsi honestū pro-
 dēdo, neq̄ alijs id ut cōmittāt cōcedēdo.

Aequalia numero sideribus etsi edis-
 deris bona opera, nō tamen ob id super-
 rabis dei bonitatē. Quæcunq̄ em̄ quis
 sp̄iā obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis
 Et sicuti transilire uel anteire nulli dat̄
 suā in sole umbrā, p̄uenientem semper,
 uel nimis properantem: ita insuperabi-
 lem dei bonitatem nulli bonis operibus
 homines excedent.

Inexhaustæ sunt beneficentiæ opes.
 Nam largiendo acquirunt̄, & dissipando
 colligunt̄. Has tuo insitas animo ha-
 bens munificentissime Imperator, lar-
 gire oībus affatim petētibus abs te. In-
 finiticiplas em̄ pro suis habebis remu-
 neratiōes, quū t̄ps reddēdi uicē uenerit.

Nutu dei regnū adeptus, imitare eum
 bonis operib. q̄a inter eorū numerū na-
 tus es, beneficio qui afficere possunt, nō
 q̄ affici postulāt. paratæ em̄ rerū copię
 nullum

φιλέας ἀνεμπόδιστόν ἐστι πρὸς τὰς τῶν πονη-
τῶν εὐποιίας.

46 Ὡσὺρ ὀφθαλμὸς ἐνπέφυκε σώματι, ὥ-
τω βασιλεὺς τῷ κόσμῳ ἐνήρμοςαι, ἕως τοῦ
θεῶς δεδομένης εἰς σωβρῆγίαν τῶν συμφερόν-
των. χρὴ οὖν αὐτὸν, ὡς οἰκίῳ μελῶν, ἕτω
πάντων ἀνθρώπων προνοῆν, ἵνα προκόψω-
σιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκοπήσιν ἐν κα-
κοῖς.

47 Ασφαλεσάτιω ἢ γέ τῆς σωτηρίας σφυ-
λακίω, τὸ μηδὲ ποτέ τινα τῶν ὑπνικῶν ἀδικ-
κῆν. ὁ γὰρ τινα μὴ ἀδικῶν, οὐχ ὑφορεῖται τι-
νά εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλεια προξενῆ, το
εὐδρυετῆρ πολλῶν πλέον. τὸ ἀσφαλές γὰρ δία-
δωσι, καὶ τὸ προσφιλές ἔπροδίδωσι.

48 Γίνετοῖς ὑπνικόοις εὐσεβέσατε βασιλεῦ,
καὶ φοβρός Δία πῶν ὑπδροχίω τῆς ἰσχύος,
καὶ ποθενός Δία πῶν προχίω τῆς εὐποιίας. μὴ
τετὲ φόβος καταφρονῶν Δία τὸν πόθον, μήτε
τετὲ πόθος πρᾶμελῶν Δία τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ
ἥμδρον ἔχωρ ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ εὐκατα-
φρόνιτον ἔχωρ ἀνήμδρον.

49 ἀτοῖς ὑπνικόοις νομοθετεῖς διὰ τῶν λόγων,
ταῦτα προλαβῶν ὑπέδφεξας διὰ τῶν ἔργων. ἵνα
φίς λόγοις οἷς πείθεις, καὶ χρῆσός σωκωνίζηται
βίβη

nullū impedimentū esse potest, quo mi-
nus cōferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus inatus est corpori, ita Im-
perator mūdo adaptatus est, à deo da-
tus pro administratione eorū quæ usui
sunt. Oportet igit̃ eū hoībus quasi pro-
prijs mēbris prospicere, ut proficiāt in
bonis, neu malorū offensaculo illidant̃.

Tutissimā arbitrare salutis tuæ custo-
diā, nulla quenq̃ ex subditis afficere in-
iuria: qui enī offendit neminē, suspicio-
ni habet neminē. q̃ si nulla quenq̃ affi-
cere iniuria tutelā cōciliat, lōge benefi-
cijs collatis magis id p̃stabit. Nā ut tute-
lā exhibet, ita charitatem non prodit.

Esto subditis, piētissime Imperator &
formidabilis ob excellentiā ptātis, & as-
mabilis ob largitionē beneficētię. Neq̃
formidinē cōtēnēs propter amorē, nec
itē amorē negligēs ob formidinē. Sed tā
māsuetudinē p̃ te ferēs haud asp̃nabilē,
q̃ nimīā & asp̃nabilē familiaritatē imiti
seueritate castigās. Quę subditis uer-
bo q̃ si lege p̃scribis, hęc tu p̃ueniēs re ip̃a
p̃stitisti, ut uerbis, q̃b. p̃suades itēgra q̃q̃

uita

βίβ. ἔγω γὰρ εὐδόκιμον ἀποφανῆσαι ἔκρά-
 τῶ, ἢ λέγων πρακτικῶς, καὶ πράττων λο-
 γικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαλιλώτατε,
 τῆς λαμβάνειν πρὸ σε χάριτας ἰκετεύοντας,
 ἢ πρὸ τῆς ἀσπάζου τὰς δωρεάς σοι προσφέ-
 ρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέτης ἀμοιβῆς καθίστα-
 σαι. οἱ δέ σοι ἔμ θεὸν ὀφειλέτω ποιῶσι ἔμ οἱ-
 κειόμενον τὰ εἰς αὐτοῦς γινόμενα, καὶ ἀμειβο-
 μένον ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσι ἔμ θελόθεον, καὶ
 θελάνθρωπόν σου σκοπόν.

51 Ηλὶς μὲν ἔργον ὅτι, ἔ καταλάμπειν ταῖς
 ἀκτίσι πῶ κτίσιν. ἀνάκτῶ δὲ ἀρετῆ, ἔ ἐλε-
 εῖν τοῖς θεομένοις. καὶ κείνου δὲ φανώτερον, ὁ
 εὐσεβῆς βασιλεὺς. ὁ μὲν γὰρ ἔδοχωρεῖ τῆ δια-
 δοχῆ τῆς νυκτὸς. ὁ δὲ οὐ παραχωρεῖ τῆ σωμα-
 παγῆ τῶν κακῶν, ἀλλὰ τῶ φωτὶ τῆς ἀληθεί-
 ας ἔξελέγχει τὰ κρυπτὰ τῆς ἀδικίας.

52 Τοὺς μὲν πρὸ σου βασιλεῖς ἢ ἀρχὴ κατε-
 κόσμησε, σὺ δὲ ταύτῳ κράτιστε φαιδρότεραν
 ἐποίησας, ἡμδρότητι κιστῶν τῆς ἔξουσίας ἔμ
 ὄγκον, καὶ χρηστότητι νικῶν τῶν προσιόντων
 σοι ἔμ φόβον. ὅθεν τῶ λιμνὴ τῆς σῆς γαλιλώ-
 τικτος πάντες προσορμῶσι οἱ ἔλεος θεόμενοι,
 καὶ τῶν κυμῶν τῆς πενίης ἀπαλαττόμε-

uita ad stipulet, sic em̄ cōmendabile tuū
 asseuerabis imperium, si & ratiocineris
 nō sine opere, & opereris non sine rōe.

Eos plus ama serenissime Imperator,
 accipe abs te bñficia q̄ supplicāt, q̄ tibi q̄
 cōtēdūt offerre mūera. His em̄ debitor
 referēdi gratiā efficeris, illi uero deū dāt
 tibi uadē, uēdicātem sibi p̄tinere q̄ ad se
 putātē, q̄cūq̄ erga supplices cōtuleris,
 & remunerātē bonis retributionib. tuā
 tam piā, q̄ per humanā intentionem.

Solis profectō p̄tes sunt, illustrare ra-
 dijs orbē, principis uero uirtus est ege-
 norū misereri. Porro ijs clarior est impe-
 rator q̄ pius est. Ille nāq̄ cedit succedēti
 nocti, hic aut rapacitati prauorū nō cō-
 cedit indulgetue q̄cūq̄, sed lumine uerita-
 tis, iniquitatis occulta coarguit.

Priores q̄dē te Impatores principatus
 adornauit. Tu uero eū p̄stātissime, illu-
 striorē reddidisti māsuētudine tēperās
 diluēs q̄ austerā potestatis molē, bonita-
 tēq̄ uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
 propter tuę serēitatis portū subeūt oēs
 q̄ misericordia indigēt, fluctibusq̄ pau-

D pertatis

νοι, εὐχαριστῶν ὕμνος σοι ἀναπέμπεται.

53 Ὅσοι τῆ δωδεκά πόντων ὑπὲρ ἀνέχουσιν
 τοσούτοις τοῖς ἔργοις ὑπὲρ λάμπει ἀγῶνις.
 ἀναλογεῖται γὰρ τῷ μεγέθει τῆς δωδεκά πόντων
 ἐργασίαν τῶν καλῶν ἀπαιτῆσαι προσδύκνη-
 σον ἵνα φήσω πρὸ θεῶν ἀνακηρυχθῆς, μετὰ τῆ
 σεφάου τῆς ἀληθείας βασιλείας, κτῆσαι καὶ τὸ
 δέμα τῆς τῶν πονήτων εὐποιίας.

54 Σκέψου περὶ ἐπιτάξεων ἀθέλων, ἵνα προ-
 σάτης ἐμφρόνως ἀθέλεις. εὐόλιθον γὰρ τὸ τῆς
 γλώττης ὄργανον, ὅτι μέγιστον πρὸς ἀμε-
 λουσι κίνδυνον. εἰ δὲ τὸ εὐσεβὴ λογισμὸν ὡς
 μουσικῶν ἐπισήσεις αὐτῷ, τὸ παναρεμόνιον τῆς ἀ-
 ρετῆς ἀνακρέσσεται μέλι.

55 Ὁξυμὲν εἶναι χρὴ πᾶσι πάντα τὸ ἀνα-
 κτα, καὶ μάλιστα πᾶσι τὰς κρίσεις τῆς δυσχε-
 ρῶν πραγμάτων, βραδύ δὲ λίαν εἰς ὄργην
 ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ τὸ πάντη ἀόργητον
 εὐκτα φρόνητον, καὶ θυμῶν μετρίως, καὶ μη-
 θυμῶν τὸ μὲν, ἵνα τῆ φάυλων τὰς ὀρμὰς
 ἀνασέλη. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῶν χησῶν
 ἀίχνην.

56 Ἐμὲ ἀκριβῆ τῆς καρδίας σου βυλευ-
 τηρίω, ἐπιμελὲς κητάνοι τῆ σωόντων σοι
 τοὺς τρόπους, ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶς καὶ τοὺς
 ἐμὰ ἀγάπῃ

ptatis liberati gratiarū actores hymnos

Quātū potestate cæ: (ad te missitāt. teris antecellis, tantū factis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissimū em habe, eā abs te postulari honestorū opationē, q̄ magnitudini uiriū proportionē respōdeat: ut igit̄ a deo q̄ si p̄ p̄conē uictor declareris, corona iuicti imp̄ij tuo capiti īposita, coronā etiā ex promerēdis pau.

Cōtēplator bene priusq̄ (p̄ib. acq̄rito. mādes q̄ fieri uelis. Sic fiet ut semp̄ prudēter iubeas q̄ fas est. Lubricū em̄ est instrumentū lingue, maximūq̄ affert negligētib. piculū. q̄ si piū intellectum ueluti musicū illi p̄feceris, oīb. harmoniæ numeris cōcinnatū modulabitur melos.

Acutū q̄dē esse oportet principē, cū in alijs, tū uel maxime ī afferēdo de reb. difficillimis iudicio: lētū aut̄ ad irascendū. Et qm̄ om̄imoda irē absentia aspnabilis est, & irascat̄ mediocriter & nō irascat̄ oportet. Illud ut prauorū impetū cōprimat, hoc ut propēsiones bonorū p̄uesti:

In exquisita tui cordis curia dili: (get. gēter perspicito cōuersantiū tecū mo: tes, ut pernoscas examussum, & quos

ὡς ἀγάπη θόρακείοντα, καὶ τοὺς ἐν ἀπάτη
τῆ κολακείοντα. πολλοὶ γὰρ ἐνοεῖν ὑποκρι-
νόμνοι, μεγάλα τὴς πειθέοντα καταβλά-
πῆσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι δυνάμην,
μὴ μόνον ἀκοῆ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέ-
χου. ὄντω γὰρ τό του βασιλείας ἀγλαίεται
κράτῃ, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτῶ τὰ δέοντα σω-
ρῶ, ἢ παρ' ἄλλω εὐρεθέντα, μηδαμῶς παρορῶ,
ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαμειβύτως, ἐπιτελεῖ δὲ
ἀνυπόθετως.

58 Ακρόπολις μὲν ἀπορθητοῖς τείχεσιν ἡσ-
φαλισμένη καταφρονεῖ τῆν πολιορκιόντων ἀν-
τιπὸ πολέμιων, ἢ εὐσεβῆσ δὲ βασιλεία ἡμῶν ἐλε-
ημοσύνας τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς πε-
ριπυργουμένη, ἀήτητῃ γίνεται τοῖς τῆν ἐχ-
θρῶν βέλεσιν αἰοῖσμα κατ' αὐτῶν ἐγείρουσα
τρόπαια.

59 Χρηῖσαι δέοντως τῆ κάτω βασιλεία, ἵνα
κλίμαξ σοι γένηται τῆς ἀνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ
ταύτῃ καλῶς διοικουῦτες μετὰ ταύτης κα-
κείνης ἀξιολύται, ταύτῃ δὲ διοικοῦσι καλῶς,
οἱ παρρηκὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύοντες πό-
θον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνου-
τες φόβον. ἀπειλαῖς μὲν τὰ πῆγματα προ-

charitas te colere cōpellit, & q̄ tibi per fraudē adulā. Pleriq̄ em̄ beneuolentiā simulantes, magno credentibus detrimento sunt.

Sermonē cū audis iuuare ualentē, ne auribus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Imperatoris exornat̄ decoraturq̄ dominiū. quū uel ex se cōsiderat quorū indiget usus, uel ab alio reperta non despicit, sed tum discit sine uerecundia, tū exequitur sine cunctatione.

Arx q̄dē inde populabilibus muris munita cōtēnit obsidēteis se hostes. Piū aut̄ uestrū imperiū quū & liberalitate erga miseros ueluti muro cinctū, et prescū turribus corroboratū sit, inuictū nullisq̄ hostiū telis peruiū fit, præclara & celebra contra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala tibi fiat superioris claritatis. Qui em̄ hāc recte gubernāt, illa q̄q̄ postmodū digni cēsent. Hāc aut̄ recte gubernāt, q̄ paternā subditis ostēdūt charitatē, & principi debitum ab ipsis recipiunt timorem. Itaq̄ minis quidē uitia compe-

ἀνασέλλουτες, τιμωρίας δὲ πείραμ αὐτοῖς ἔ-
προσάγοντες.

60 Ἰμῆτιορ ἀπαλαίωτόρ ἐσι Ἦ τῆς εὐποιΐ-
ας πόριβόλαιορ. καὶ ἀδύχ φθοροσ σολή, ἢ πρὸς
τῆς πένητας σοργή. δεῖ οὖν Ἦμ βουλόμειορ
εὐσεβῶσ βασιλεύειμ, τοιούτοις ἐνδύμασι τῷ ψυ-
χῶ καλωπίζειμ. φιλοπῶχίας γὰρ ἡμῶσ
μὴ ὁ πορφύραμ, καὶ οὐρανίου βασιλείας κα-
ταξιούται.

61 Σκηπῆρορ βασιλείας παρὰ θεῶ δεξάμε-
νῶ, σκῆπῆρορ πῶσ ἀρέσεισ ἕσθ ταύτῳ σοι δεδω-
κότι, καὶ ὡσ πάντωρ ἀνθρώπωρ ὑπ' αὐτῶ προ-
τιμηθείσ, πλέορ πάντωρ ἐπέγου καταγυβαί-
ρειμ αὐτόρ. τῶτο δὲ γέρας ἡγείται μέγισορ, ἄμ
ὡσ αὐτῶ τῶσ ὑπ' αὐτῶ διαπλαθέντας ὀραῖσ,
καὶ ὡσ χρεῶρ καταβολῶ τὰσ εὐποιΐας πλη-
ροῖσ.

62 Τρέχειμ μὴ εἰσ τῷ ἀνώ βοήθειαμ πᾶσ ἀν-
θρώπο ὀφείλα, ὁ σωτηρίας γλιχόμενῶ. ὁ
βασιλεὺσ δὲ πρὸ πάντωρ, ὡσ μεριμνῶρ ὑπὲρ
πάντωρ. ἕσθ τῶ θεῶ γὰρ φυλατῆόμενῶ,
καὶ τῶσ πολεμίους καταγωνίζεταί, θυναίωσ,
καὶ τῶσ οἰκείους κατασφαλίζεταί, παρδαίωσ.

63 Ο μὴ θεὸσ οὐδενὸσ δᾶται, ὁ βασιλεὺσ δὲ
μόνορ θεῶ. μιμοῦ τοίνω Ἦμ οὐδενὸσ δεόμενορ,

καὶ

scant: supplicij autem sensum ipsis ne
tquam infligent.

Vestimentū inuetustabile est benefi-
centiæ amictus, & incorrupta stola est
charitas erga pauperes. Eū igit oportet
q̄ piè regnare uult, taliū indumētorum
pulchritudine animā exornare. Amoris
em̄ in egenos q̄ indutus est purpura, cœ-
lestis quoq̄ regni compos efficitur.

Sceptrū imperij quū à deo suscepis,
cogitato quib. nam modis placebis, q̄ id
tibi dedit, quoc̄q̄ oibus hominibus ab eo
sis prælatus, magis oibus eū honestare
festina. Porro id ipse honestamentū ar-
bitratur maximū, si quasi te ipsum, fa-
ctos à se tuearis: atq̄ ut debiti exolutio-
nem, benefaciendi munus adimpleas.

Recurrere ad supnū auxiliū cū homo
quiuis debet, salutē qui expetat: tū ante
oēs Imperator, ut pote q̄ pro omnib. so-
licitus est, quū enim à deo custodiatur,
tā hostes generosa manu debellat, quā
suos sedulo communit.

Deus nulla re indiget, Imperator so-
lo deo. Imitare igit nullius indigū, petēs

καὶ δαφιλένου τοῖς αἰτούσι ἔμ' ἔλεον, μὴ ἀκριβολογούμενος πρὸς τοὺς σούς οἰκέτας, ἀλλὰ πάνσι παρέγωρ τὰς πρὸς τὸ ζῶν αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κρηττόν ἐστι Δεῖν τοὺς ἀξίους ἐλεῆν καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποσβεῖν Δεῖν τοὺς ἀναξίους.

64 Συγγνώμῃ αἰτούμενος ἀμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἀφεις. καὶ τῆ πρὸς τοὺς ὁμοδούλους ὑμῶν καταλαγῆ, ἢ πρὸς θεὸν φίλια καὶ οἰκείωσις.

65 Δεῖν ἔμ' ἀμέμπως ἀνάσσειν ἐσωδακότες, καὶ τὰς τῆν ἔξωθεν ἀδοξίας φυλάττεσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων ἀιχμύεσθαι, ἵνα καὶ τοῦ φανόρως ἀμαρτάνειν δι' ἐκείνους ἀπέχνηται, καὶ τὸ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτὸν κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδούσης ἀξιοὶ φαίνονται, πολλῶν πλέον ὁ βασιλεὺς ἀξιόταντος γίνεται.

66 Ἰδιώτης μὲν εἶναι κακίαν φημί, τὸ πρᾶττερ φάυλα καὶ κολάσεως ἀξία. ἀρχοντος δὲ πονηρία, τὸ μὴ ποιῆν τὰ καλὰ, καὶ σωτηρίας πρόσχενα. ὃ γὰρ ἢ τῆν κακῶν ἀποχὴ δικαιοῖ τὸν κρατῆντα, ἀλλ' ἢ τὴν καλῶν πρόχῃ σεφανοῖ τὸν τσιούτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι

θα

tibusq̄ facuberē misericordię copiã, nō exacta et ad uiuū refecāte rē rōne impēsarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib. satisfaciēs. Lōge em̄ fatius est merito dignorū etiã indignis misereri, q̄ indignorū uitiō dignos ijs defraudare quæ merētur.

Veniã quū delictorū tuorū petas, ip̄e q̄q̄ te offēdētib. ignosce, qm̄ remissioni retribuit̄ remissio, nostręq̄ cū conseruis nostris reconciliationi, dei amicitia et fa:

Qui inculpabiliter prin̄s (miliaritas, cipē agere studet, cū notas cauere debet, q̄ forinsecus inurūt, tū seip̄m ante alios uerecūdari, ut & apte delinq̄re abstineat propter alios, et à seip̄o cohibeat̄ q̄ minus priuata seorsum flagitia cōmittat. Si em̄ ex subditis sunt, q̄ reuerētia digni habēt, multo magis ea dignus Impator

Priuatū uitiū esse assero, patra: (efficit̄. re praua supplicioq̄ digna: pricipis uero culpā, nō facere q̄ honesta sunt, salutēq̄ pariūt. neq̄ em̄ malorū abstinentia iustificat potētē, sed bonorū editio coronat eūdē. Ne igit̄ malitia dūtaxat ab:

ἴθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης αὐτῆς
χεσθαι ὑποδαζέτω.

67 Ἀξιωματῶν λαμπρότητας οὐ δυσωπῆται
ὁ θάνατος. κτ' πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τῆς
παμφάγους αὐτῆς ὀδόντας. ἔκ οὖν πρὸ τῆς ἐκείνης
ἀπαραιτήτου παρυσίας, μεταθῶμεν εἰς
ἔρανον τὴν τῆν χρημάτων πόρισίαν. ἔδειξεν
γὰρ ἅ ἐν κόσμῳ σιμάγει, ἐκείσε ἀποδημίας
ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς
γυμνὸς λογοθετῆται ἔν βίῳ αὐτῆς.

68 Κύριος μὲν πάντων ὄσις ὁ βασιλεὺς, δεξι-
λος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεός. τότε δὲ μά-
λισα κληθίσεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτῆς
θεωόζη, ἢ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δελεῖται,
ἀλλὰ σύμμαχος ἔχωρ ἔν ευεβῆ λογισμῶν, ἔν
αἰτήτορ αὐτοκράτορα τῆν ἀλόγων παθῶν, τῆς
πανδαμάτορας ἔρωτας τῆ πανοπλία τῆς σω-
φροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οἱ τρόποι αἰσικαὶ τοῖς σώμασι μῆ εἴπονται.
ἔτως αἰ ἁμαρτία ταῖς ψυχαῖς ἀκολου-
θοῦσι, ἐναργῶς τὰς πράξεις ἕξεικονίζουσι. δια-
τῆτο ἔκ ἐστὶν ἐν τῆ κρίσει ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ
ἐκαστὸν καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα, ἔφω-
βίω ἀφείντα ἀλλὰ τοιαῦτα φαίνετα, οἷα παρ-
ἡμῶν ἐπράχθησαν.

stinere cogitet, sed iustitiam etiã capere
sere contendat.

Dignitatũ splẽdores mors haud re-
formidat, omnibus em̃ uoraces suos de-
tes infligit. Ergo ante illius ineluctabilẽ
aduẽtũ, opũ copiã trãsportemus in cœ-
lũ. Nemo enim quæ colligit in mundo,
illuc profectus abducit, sed oĩb. in terra
derelictis, nudus de uita sua reddit ratio-
-

Imperator ut est omniũ dominus, (nẽ.
ita cũ oĩbus dei seruus existit. Tũ igitur
demũ uocabit̃ dominus, quum ipse sibi
dominari, nec illicitis uoluptatib. famu-
lari patietur, tum adiutricem piã ratio-
nem assumens, inuictam scilicet impe-
ratricem animi perturbationũ rationis
expertium, indomitas cupiditates ar-
matura castimonix debellabit.

Quẽadmodũ umbre corpora sectãt,
sic animas flagitia comitant̃, euidenti ef-
figie actiones exprimentia: ideo nõ dat̃
in iudicio negare. Ipsa enĩ uniuscuiusq̃
opera obtestabuntur haud sanẽ uocẽ e-
mittendo, sed talia prorsus sese rep̃sen-
tando, qualia iam à nobis patrata sint.

Nauis

70 Νηὸς ποντοπόρου μιμῆται διάβασιν ἢ
 βραχυτελὴς τῆ παρόντ' ὄβις κατάσασις,
 ἡμᾶς τῆς αὐτῆς πλωτῆρας λαυθάνουσα, καὶ
 καταμικρὸν παρασύρουσα δρόμον, καὶ πρὸς
 ἴδιον ἐκάσθ' παραπέμπουσα τέλος. εἰ τοίνυν
 ταῦθ' ἔτ' ἔχει, πᾶδράμωμεν τὰ πᾶτρεῖ=
 χοντα τῆ κόσμου πράγματα, καὶ προσδρά=
 μωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μίσησιν.

71 Ο σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρος ἄνθρωπος, μὴ
 ὡς ταῦτ' ὄψιν ὄρωσ' ἐπαυρέσθω, ἀλλ' ἐννοεῖτω
 τῆς σαρκὸς τὴν ὑπόσασιν, καὶ πανέτω τῆς
 καρδίας τὴν ἔπαυσιν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρ=
 χωρ' ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπάρχων ἐκ τῆς γῆς
 ἀποχοῶς ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὸν
 μετὰ χρόνον καταβαίνων.

72 Σπέδαζε διαπαντὸς ἀπῆτητε βασιλεῦ. καὶ
 ὡς πᾶρ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμε=
 νοι, οὐ πρόπερον ἴσανται τῆς ἐπὶ τὰ ἄνω φο=
 ραῖς, πρὶν ἄρ τῆς ἀκρας ἐφίκωνται βαθμίδος,
 ἔτω καὶ αὐτὸς ἔχου τῆς τῶν καλῶν ἀναβά=
 σεως, ὅπως ἄρ τῆς αἰῶ βασιλείας ἀπολαύ=
 σεις, ἢ σοι παράχοι χριστὸς μετὰ τῆς ὁμοζύ=
 γου, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλεύοντων, καὶ βασι=
 λευομλίωμ, εἰς τῆς αἰῶνας, ἀμὴν.

Σ Ε Λ Ο Σ.

ἵππο=

Nauis p̄ mare cōmeantis imitat̄ trās-
sitū cōpēdiosa prēsētis uitæ cōditio, q̄
sanē nos nauitas fallēs suos, et pedetētim
cunctātī raptās cursu, tandē ad suū cuius
uscq̄ exitū p̄ducit. Si igit̄ hęc ita se habēt,
prætercurramus præcurrētia mūdi ne-
gocia, adcurramusq̄ his quæ ad secula
seculorum permanent.

Fastuosus & superciliosus homo, ne
ut taurus alticornis eleuet̄, sed animad-
uertens carnis subsistentiā, sedare debet
cordis tumorē. Nā etsi fact⁹ est princeps
in terra, ne tñ ignoret sese ortū ex terra,
quū ex puluere ad solū cōscendere, atq̄
in puluerem tandem descendere possit.

Studeto semper inuictissime Impera-
tor: & sicuti scalas qui scandūt, nō prius
desistunt, aut ad superiora ferri desinūt,
q̄ ad supremū perueniāt gradum: ita tu
quoq̄ iugiter honestorū ascensum con-
tinuato. Sic fiet ut cœlestis quoq̄ regni
fructum aliquando percipias, quod uti-
nam & tibi tribuat & coniugi Christus
rex omnium & qui regnant & qui re-
gnantur in secula, Amen.

Hippo

Ι Π Ρ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Κ Ο Σ

Ο Μνυμι απόλωνα ἰατρὸν, καὶ ἀσ-
 κληπιὸν, καὶ ὑγείῳ, καὶ πανάκει-
 αρ, καὶ θεοὺς πάντας τε καὶ πάσας ἴσο-
 ρας ποιούμενθ', ἐπιτελεῖς ποιήσῃμ κατὰ δύ-
 ναμιρ καὶ κρίσιρ ἐμὸν ὄρκον τὸν δε, καὶ ξυγ-
 γραφῶ τλώδε. ἠγήσασθαι δὲ τὸν διδάξαντα
 μὲ πῶν τέχνῳ ταύτῳ ἴσα ἐὶ γενέτησι ἐμοί-
 σι, καὶ βίῃ κοινώσασθαι, ἐὶ χρεῶν χρηίζοντι με-
 τὰδοσιρ ποιήσασθαι, ἐὶ γένθ' ὅ ἕξ ἑωντέε-
 ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρινέειρ ἄρρεσι, ἐὶ διδάξειρ
 πῶν τέχνῳ ταύτῳ ἢ χρηίζωσι ἄνευ μισθῶ ἐὶ
 ξυγγραφῆς, παραγελλῆς τε, ἐὶ ἀκροήσιθ',
 ἐὶ τῆς λοιπῆς ἀπάσης μαθήσιθ' μετὰδοσιρ
 ποιήσασθαι ὑοῖσι τε ἐμοῖσι ἐὶ τῶ ἐμὲ διδάξαν-
 τῶ, ἐὶ μαθηταῖς συγγεγραμμείοις τε ἐὶ ὠρ-
 κισμείοις νόμῳ ἰητρικῶ, ἄλλῳ δὲ ἕδενί. Δια-
 τήμασί τε χρῆσομαι ἐπ' ὠφελῆκ καμνόντων
 κατὰ δύναμιρ ἐὶ κρίσιρ ἐμῶ, ἐπιδήλησι δὲ ἐὶ
 ἀδίκη ἐίρξῃμ. ἕδῶσω δὲ ἕδενί φάρμακον αἰ-
 τηθεῖς θανάσιμον, ἕδὲ ὑφῆγήσομαι συμβεβλή-
 τω τλώδε. ὁμοίως δὲ ἕδὲ γυναικὶ πεσόν φθόριον
 δώσω. ἀγνάς δὲ καὶ ὀσίως διατηρήσω βίον
 τὸν ἐμὸν, καὶ τέχνῳ πῶν ἐμῶ. ἕτεμέω δὲ
 ἕδὲ μῶ λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτη-
 σιρ ἀνδράσι πρῆξιθ' τῆςδε, εἰς οἰκίαν δὲ ὀκό-

HIPPOCR. IUSIURANDVM.

T Estor Apollinem medicum & Aesculapium
 Hygiamq; & Panaceam Aesculapij filios,
 & deos ac deas omnes: me quantum in me erit, &
 quantum ingenium meum ualebit, hæc omnia obser-
 uaturum quæ hoc iureiurando, atq; ijs tabellis conti-
 nentur. Tributurum me præceptori meo à quo hanc
 artem edoctus sum, non minus quàm parenti, à quo
 sum genitus: uitam cum eo cõmunicaturum: res om-
 nis quas illi necessarias esse intelligam, pro uiribus
 meis ministraturum: Progeniem eius fratrum loco
 habiturum. hanc artem sine mercede & sine pactio-
 nibus edocturum. Præcepta omnia libere & fideli-
 ter traditurum meis & præceptoris mei liberis, cæ-
 terisq; discipulis, qui se legibus medicinae astrinxe-
 rint, atq; iurati fuerint, alij præterea nemini. In cu-
 randis agrotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus
 necessarijs usurum: nemini ægritudinem dilaturum,
 nihil per iniuriam facturum. Rogatum lætale uene-
 num nemini daturum, neq; id cuiquam consulturum:
 neque mulieri prægnanti ad interficiendum con-
 ceptum fœtum pessum porrecturum: uitam meam
 atque artem meam puram atque integram seruatu-
 rum. Laboranteis lapillo haudquaquam excisurum,
 sed expertis huius artis hoc negocium permissurum:
 quancunque domum ingressus fuero, duntaxat libe-
 randis agrotis operam daturum. Omnem iniuriam,
 omne

σας ἄν ἐσίω, ἐσελεύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ καμνόντων, ἐκτὸς ἐὼν πάσης ἀδίκης ἐκουσίης καὶ φθορίης τῆς τε ἄλλης, καὶ ἀφροδισίων ἔργων. ἐπί τε γυναικείων σωμάτων καὶ ἀνδρείων, ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, ἅδ' ἄν ἐν θόρακί μ' ἴδω ἢ ἀκούσω, ἢ καὶ ἄνευ θόρακῆς καταβίον ἀνθρώπων. ἂ μὴ χρῆ ποτε ἐκλαλέω θάλαξω, σιγήσομαι, ἀρρήτα ἢ γέυμεν ὅτι εἶναι τὰ τοιαῦτα. ὄρκον μὲν οὖν μοι τόνδε ἐπιτελέα ποιέοντι, καὶ μὴ ξυγχείοντι, εἴη ἐπαύραθαι ἐν βίῃ καὶ τέχνῃς δοξαζομένω παρὰ πάντων ἀνθρώποις εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον, παρβαίνοντι δὲ ἐπιόρκουσι τάναντία τούτων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

omnem corruptelam, omne genus turpitudinis, res etiam ueneras sponte mea euitaturũ, siue muliebria corpora curauero, siue uirilia, siue hominis liberi, siue serui. quæ inter curandum uel uidero uel audiero, uel etiam extra curam in uita hominum cognouero, quæ reticenda esse intelligam, nemini aperturum, sed intemeratam taciturnitatem seruaturum. Præsens igitur iusiurandum integrè atq; incorrupte seruanti mihi, omnia tam in uita quàm in arte mea prospera feliciaq; succedant, & gloria in æternum parata sit; transgredienti uero atq; periuro contraria omnia eueniant.

FINIS.

E

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΦΡΟΣΤΟ

ΛιΘ ἰδροδράκονΘ τοῖς ἐντευξο

μύοις χαίρειν.

ΟΜηρΘ μὲν ὁ τῆν ποιητῶν γονιμώτα
 τΘ, τῶν τε χίου παίδων ἐαυτῶ πα
 ρατεθέντων παιδεύεσθαι, βαρβαχομνομαχίαν
 τε καὶ ἐπικιχλίδας, καθάπερ ἠρόδοτΘ ἰσο
 ρεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀνάμεσα τοῖς τε
 παισὶν ἐκείνθ, καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις χαριζόμε
 νΘ, σωετίθεσθ. ἵνα τῆν μαθημάτων ἀρχόμε
 νοι, τούτων ἡδύον ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῆν τὰ παί
 δων ὅσα δεικναίειν θιλουύτων. τῆν μετα
 θνεσέρων δὲ τίς ἔρ ποιητῶν ἀπομιμείθθ βα
 λόμηνΘ, πόλεμόν τινα γαλῆς πλασάμενος
 καὶ μυῶν, εἰς κωμῳδίας τάξιν παρήγαγε, μέ
 τρω ἰαμβεῖα χρησάμενΘ. τούτου δὲ μοι ταῖς
 χροσίμ ἐμπεσόντΘ, ἔδοξεν ἅμα μὲν ἴσθθ θι
 λομαθέσι τῶν νέων ἔργον ἀπὸργάσασθαι κα
 ταθύμιον, εἰ τῶν ὡσπερ τινα νέων ἀοιδῶν τυ
 πῶντες ἀποπέμφομεν. ἅμα δὲ καὶ οἶόν τι
 να κήρυκα προεκπέμψαι τῆς οὐ μερῦ πολὺ τυ
 πωθσομένης ἰωνιάς. ἐφ' ἧν πολλῶν αὐδῶν
 ὁ ἐμὸς πατὴρ κατεβάλετο, τὰς γὰρ διατριβὰς
 εἰ ῥῶ μὴ πάλαι ποιούμενΘ, γκαῶαρι τῶ αἰ
 δεσιμωτάτῳ ἐπισκόπῳ τῶ ὅσθθ συναγωγῶν
 παρομιῶν σωθῆναι ὑπέχετο, ἀρξάμενΘ δὲ
 τῶν

τῶν παροιμιῶν, σιωπευμένην καὶ γυναικῶν,
 ἀποφθεγμάτων τε ὅτι Ἑσπεθικῶν ἀρχαιοτά-
 των ὅτι σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλή-
 λήλοις εἰσὶ, παροιμία καὶ γυνῶμαι, καὶ Ἑσπεθῆκαι
 καὶ ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς ἑλι-
 λομαθεῖσι τῆν νέων, ὅτι πλείω πρέξειν γε τῶν
 ὠφέλειαν. ἃ γὰρ ἂν διὰ πολλῆς αἰουδῆς τε ὅτι
 ἀναγνώσεως ἠρανίσαντο, εἴγε τῆν βιβλίον ἠυ-
 πόρησαν, ταῦτά γε πάντ' ἐκείσε σιωπηγυμνία,
 καθάπερ ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίσσαις τὰ ἄνθη, ἴζε-
 σαι τοῖς πασίῃ ἀνιδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι. τῶν
 μὲν οὖν γαλεωμομαχίαν, καὶ ὁ σιωθεῖς, ὅς τις
 ἂν ἴω, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως σιωθεῖτο, τα-
 νῶ τοῖς ἑλιλομαθεῖσι ἐκπέμπομεν. οὐ μετῴ-
 πολὺ δὲ καὶ τῶν ἰωνίαν ἐκδώσομεν ἐντυπώ-
 σαντες, παρ' ἧς ἔχ' ὅπως εὐφροσιώω, ἀλλ-
 λά καὶ μεγίστω ὠφέλειαν οἱ αἰου-
 δαῖοι καρπώσονται.

Τοῦ μυῶν κυριεύοντος ἐν ὁπῆτινὶ ζοφώδει
 ἢ κατεσκιασμένη προσμένοντος, κρείλλο
 λυκατωνομασμοίς, καὶ τῆς γαλήνης τῆσδε κα-
 κείσε δρομαίως πῶριβλεπτόσης, καὶ ἔμ τῶδε
 σωήθως δρόμον ἀπὸ χνευομένης, ὁ κρείλλο μὴ
 φέρων ταύτης τῶ δῆλωκῆ πῶριβλεπτοίσι, τῶ
 τῶδε ὁμαίμονι προσελθῶν, ὅς τῶ τῶ τυροιλῶ
 πρὸ ἀξίαν αὐτῶ πῶριέφερε, καὶ τῶδε συμβῆ-
 λω χρυσάμην, ὅτινι τῶδε τῶδε κατὰ
 τῶδε γίνεται, πόλεμον ἀσπονδον κατ' αὐτῆς
 δεδρακέναι μεμελετήκασι, καὶ πλείον μῶν
 ἀθροισμὸν σωηθροικότες ἀμφότεροι, ἢ τῶδε
 νεκροθηκότες, καὶ πᾶσι πλείον προξυῶντες,
 ἢ βηδὸν παρευθὺ πρὸς αὐτῶ ἀντεξήεσαμ. καὶ δὴ
 προσκεκρυκότες ἐκίτδροι, ἔμ τῶ κρείλλο ἢ ὄμ
 ἢ γαλήνη κρατήσασα, ἐπὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης ἀγρί-
 ως παρὰ ξέσασα, παρὰ αὐτῆκα ἔμ νεανίαμ εἰσβέ-
 βρωκεν. ἀγγελῶ δὲ τῶ μῶν καθεωρακῶς ἔμ
 γινόμενον, εὐθέως πρὸς τῶ δάμαρτα τῶ κρείλλο
 λου ὑπέστρεψε, μίωσων αὐτῆ ἔμ τῶ προσβῆ-
 λεσάτῃ παιδὸς χαλεπώτατον θάνατον. τῶδε
 τῶν φίνω ἐπιπολὺ μαχομένων ξύλον κα-
 τελθὸν σεσυμμένον ἔμ ὑπὸ τῆς σέγης, τὰ νεῦ-
 ρα τῆς γαλήνης κατέθλασε, ἐπὶ νικηταὶ τῆς μά-
 χης οἱ μῶν ὡς ἀθήσαν.

Κρεῖμ. τυροκλόπ. Κῆρυξ. Χορός Θε-
ραπαινίδων. Ομευνέτης κρεῖμ. Αγγελ.
Προλογίζει δὲ ὁ Κρεῖμ.

Γ Α Λ Ε Ω Μ Υ Ο Μ Α Χ Ι Α.

Τὶ ἄρ' τοσῶτον ἀνδρικώτατοι χρόνον.
μνόντες εἴσω τῆν ὀπῶν ἀκιννάως,
δειμῶ σιώεσμεν καὶ φρίκη καὶ δειλία.
καὶ δυσμόρως δέμεν οἰκῆον βίον,
μὴ δὲ προκύψαι τῆς ὀπῆς ἠρημεῖοι,
αἰμ' οἰκτρῶτατοι καὶ φόβος πεπλησμεῖοι,
βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις
ζῶμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμεῖοι,
καὶ νύκτα ἄρ' σύμπαντα τῶ χρόνῳ δρόμον
μακρὰν δοκῶμεν καὶ σκιάμ τῶ θανάτῳ,
ὡς οἱ ζοφώδεις κιμέριοι τῶ λόγῳ,
οἱ ποντιαῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαμ.
ζοφωσι μὲξ ἀμύμον εἰλικὸν τῶ βίῳ
καὶ μὴ θέλαμεν, ἐσμεν ἔρ' μυωξίαις. **τυρ.**
εἰ γὰρ προσελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
τολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
τάχισ' ἄρ' ἐμπέσοιμεν αἰπεῖ κινδύνῳ,
καὶ πρῶμμάτῳ ἴδοιμεν οἰκῆον μόρον,
καὶ ἄρ' σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατοσύνης.
πῶς γὰρ πρῶεμπέσομεν, ὡς φῆς, κινδύνῳ, **κρε.**

- καὶ ἔρ βίον βλέπωμεν ἀθλίω μόρω.
 τυρ. ληφθείτες εἶσω τῆν φρικωδῶν χειλέων,
 τῆς ἀρπαγῆς κρείλλε τῆς δολοπλόκου.
 κρε. τίς ἔστιν αὕτη, μὴ φθουρήσῃς τὸ λέγειν,
 ὃ γὰρ προχείρως τῷ σκοπῷ πόριζέφω.
 τυρ. ἰὼ γαλλῶ ὠνόμασεν ἀνθρώπων γένος,
 αὕτη γὰρ αἰὶ χηραμόν πόριβλέπει,
 καὶ μῦς ἐρευνᾷ, καὶ καθώσδρ οἱ κινῶες
 ἰχνηλατῶσι τῆς λαγωγῆς ποικίλως
 ἔρ αὐτῶν αὕτη σκανδαλοπλόκως τρόπον
 ἡμᾶς διίχνηι λυγγικῶν βλέπασά τι.
 κρε. οἶδ' ἦν πόρ ἡμιώενσας ἀκριβεσάτως,
 καὶ γὰρ πρὸ καιρῶ τῷ ἐμῷ θυγατέρα,
 λυχνουγλύφῳ δὲ φημί, τῷ πεφιλμῆν
 οἰκρῶς κατημάμαξε φεῦ μοι πρὸ ἔμμάτων,
 τυρ. κάμῃ ἔ τέννον τῷ φίλῳ χορδοκόπον.
 καὶ ἔρ ποθενὸν σιτοδάρπῳ καὶ φίλον,
 εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀδελφῆς ἢ ἐλθόντα.
 κρε. τί γὰρ κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρία,
 καὶ πρέδομεν ἔρ φόνον τῆν φιλτάτων;
 τυρ. καὶ τί προσῆκον ἐργάσαθαι τυγχάνεις;
 κρε. εἰς ἀντάμωσιν ἀπιδεῖν τῆς παμφάγῃ,
 καὶ τῆν θανόντων ἐκδικῆσαι ἔρ μόρον.
 τυρ. ποίω τρόπον κάτειπε σὺ σαφλίωσει.
 κρε. μόρον πρὸς αὐτῷ ἀτρώως τετευχότες.
 τυρ. δέδοικα ἔ πῆφρικα μὴ ἔσφαγισμένοι,
 χ' ἡμεῖς φανῶμεν, καὶ καταβεβρωμένοι,
 καὶ

καὶ κῦρμα γαλῆς φεῦ χενάμεθα ζένορ.

κρε. καὶ τὸ δῶχ' ἐκῆτι τῶρ τεθνηκότωρ.

καὶ γὰρ γινώσκεις τὰς γραφεῖς αἰνυμένους

τῶρ συγγενῶρ ἐκῆτι καὶ τῶρ γνωρίμων,

παίδων, ἀδελφῶρ, γνωρίμων, φυτοπόρων

θανόντας ἀπλήρωτορ ἔλκοντας κλέθ.

τυρ. ἴσημι πάντως, ἀλλὰ δεινὸρ τυγχάνει

λιπεῖρ ἢ λαμπρὸρ σάδορ τῆς ἡμέρας,

καὶ τῶ σκοτεινῷ συγκαλυφθῆναι τάφω.

κρε. ἔκ οἶδας ἢ μέγιστορ ἄρωμεν κρᾶτθ.

καὶ πικροτάτω τινὸς δώσομεν μόρω.

τυρ. ὅ τω τρόπῳ σιώαιμε σαφινίξέ μοι.

κρε. αὐτῆ μαχισμὸρ συσάδλω δεδρακότες.

τυρ. κρεῖττορ μοι δοκῆ συμβαλεῖρ λαθριδίως.

κρε. ποία δ' ὄνησις λάθρα τὸ προσιέναι;

τυρ. εἴ γ' προσγνώσει τῶ δόλοισι προσανέχειρ.

ὡς εἰς μαχισμὸρ αἰρετῶρ σιωεσάναι,

καὶ συμμαχῶρ ὀμιλορ εἰς αὐτῶ λάβη;

καὶ συμβαλεῖσα, τίωικαῦτα ἢ σέφθ

ἀρεῖ πᾶσάσασα τῶ ἡμῶρ ἴλλω.

κρε. χ' ἡμεῖς κατ' ἴσορ συμμαχῶρ ὀμηγύρει

λάβωμεν εἰς ἀρεῖν ὡς εἰθισμένωρ.

τυρ. ἔκ οἶδα πῶς πεῖρ σιωισῶντες ἢρ μόθορ

πρὸς ἢ σράτευμα τῶρ γαλῶρ βασιλέων,

καὶ συμμαχῶρ εἴχομεν κρᾶτισορ νέφθ;

κρε. ἴσημι πῶς κᾶκισορ, εἰδομεν μόρω,

παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτοπόρων,

μικρὸ δ' ἀπολώλα μιν ἡμεῖς τῷ τότε.
 τυρ. δέδοικα κῆ νυῶ μὴ θάνω μιν τῷ βόδρα.
 κρε. ἔ νη θεῶν πλήρωμα τῶν ἐνυπνίων
 ἄελπίς εἰμι, καὶ γὰρ ἔξ ὄνειράτων.
 τυρ. τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς ἐώρακας;
 κρε. ὁ ζεὺς γὰρ ἄφθνη κατ' ὄναρ κνώσονται μοι.
 καὶ θάρσθ' ἐντέθεικε τῆ μὴ καρδία.
 καὶ χαῖρε. λήψῃ προσεφώνηκε κράτθ'.
 τυρ. τίνι προσωμοίωτο καὶ τὸτο φράσασθ,
 κρε. ἴσθ' τυρολείχα, τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ.
 τυρ. πῶς δ' ἔκ' ἐπ' ἄλλοι ὠράθη σοι τὸν χρόν;
 κρε. ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὠράθη πῆοια λέθ'. (νομ)
 τυρ. τι γὰρ ἐπηπέλησας αὐτῷ τῷ πόλομ.
 οἰκοῦντι, καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοισ,
 σερᾶν μεγίστω ἔξανᾶσαι τὸ πόλῃ.
 καὶ πάντα εἰλξαι χειρὶ πανορθνεσάτη;
 κρε. Καὶ τῆτες ἠπέληκα τὸτω μυρία.
 καὶ γὰρ καθ' αὐτὸν ἴσορῶν μὲ τῶν βίον.
 ὅπως μλίωρ ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅλως σκοτεινός εἰμι, καὶ ζόφθ γέμων,
 καὶ δῆμα δεινὸν δέδειμαι ναὶ καὶ τρέμα
 ζῶον πανιχρόν ἐμπλεῶν ἀηδίας,
 ὠμοζον, ὠλόλυζον, ἠθύμην, μέγα,
 ἔκοπθον, ἐσπάρατθον εἰκείων γένων,
 καὶ τῶν θεῶν ὑπάτομ ὑβρίζον δία.
 καὶ προσέθεικα τοῖς σαναγμοῖς σὺν χόλῳ,
 δειναῖς ἀπειλαῖς παντελῶς δειμαλέως.

τυρ. τί γὰρ ἐπὶ Πείληκας; εἶπε καὶ τόδε.

κρε. ὡς εἶπερ ἔθῃσει με νικητῶ μέγαρ,
καὶ παγκράτισον τῆ μάχῃ σεφανίτω,
τάχα προσελθῶρες ναὸν τῆν θυμάτων.
ἅπαντα θήσω πρὸς τροφῆν τῆς κοιλίας.

τυρ. καὶ γὰρ σωέλθω σωὶ σωεύνω ὦ τέκνοις.
ἄλλ' ὡς εἶοικε ἔρμ μῦθον καθισόρεις.

κρε. Ναὶ δῆτα ὦ σύμπαντας ἀρτίως μύας
κεκλημέναι προῦμελομεῖς ἐκκλησίαι.

τυρ. ἔνω ἔπει δένοιτο τῶ φοιτημίῳ,
ἀπαμαγῶναι τὸ σκοτοκρύπτου βίβ.
ἐλευθέρωθῶναι τε γαλῶν τὸ φόβου,
τῶς μύς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον.
καὶ πρῶτον εἰς κἄταρ ξιρῖτέον λόγων,
ἐπιτρεπόντων τρῶσφ' ἐρμ' ἐντολμίαι.
ἢ καὶ στρατῶν στρατηγῶν ἐργακότες,
καὶ ταξίαρχας καὶ λοχαγῶν, ὡς θέμις,
λογχηφόρους τὸ καὶ κραταιοὺς ὀπλίτας,
ἀντεξίωμεν εἰς μόθον τεταγμένοι.

κρε. καλῶς προσέφης ὦ σοφῶς ὦ κοσμίως.
καὶ γὰρ ἔρμ γῆρας νυθετεῖ, ὦ σοφρόνως.
κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας.

κῆρυξ. ἴδου πάρεσι μύαρχοι σωνηγμῆοι,
καὶ σῶ πρὸς ἡκασί βυλευτηρίῳ.

κρε. ἐγὼ μὲν ὦ σῶταγμα γενναίων φίλων,
ἐνεκτορ' ἐνόμιλον ἐκ πολλοῦ χρόνου,
πομπῶν καταγῶν τῆν πάλαι πεφυκότων

πῶ ἀσθένειαν ἢ κακίστω δαλάρ,
 ἀνθ' ὧν πορ εἶσω φωλεῶν μυχαιτάτων,
 μλίνοντες ἐκ ἀτολμορ εἶχορ καρδίαρ.
 ἀλλ' ὡς κλινηρσι, καὶ μέλη πρημλίοι
 ἐπῆσαν ἐλθεῖρ εἰς μάχῃω ἐναντίωρ,
 ἤδη στρατεύειρ ἰσορῶ θάρραλέως.
 ὃ γὰρ προσῆκορ μὲ δέδοκτο καὶ φίλορ
 ὀθένθ' φέροντι, καὶ κρατῶντι μυρίωρ
 πομπὰς τελῶντι καὶ κρότοις ἠνὴμλίορ,
 πρῆμειρ προσελθεῖρ τῆσ' ἐμῆσ' μυοξίασ.
 ὑμῆσ' δ' ἐτοίμως τῆρ λόγορ δεδεγμλίοι,
 ὡς εὐγενῶρ πέλοντες ἐκ φυτοσώρορ,
 καὶ πανοθενῶσ' ἔχοντες ἀντῶρ τῶ πόνω,
 μὴ νόχελεῖσ' γένησθε πρὸσ τὰ πρακτέα,
 μήδ' ὀκνήσῃτε μηδαμῶσ' ὠγεννάδα.
 ἀλλ' ὡσ' τάχιθ' ἀπαντες ὠθεῖοι μῦεσ
 ἴτε προθύμως εἰσ νέαρ στρατηγίαρ,
 ζῆλορ λαβόντες τῆσ' ἐμῆσ' ὕψοσιασ.
 ἐγὼ γὰρ ὅκινῃσα πώποτ' εἰσ μόθορ,
 ἀλλ' ὡσ' ἀληθῆ ἐκ νέασ' ἡλικίασ,
 εἰσ τῶ στρατηγείρ ἀνδρικῶσ' ἐτραπόμελω.
 πάσαισ δ' ἐπάντη προσβολαῖσ' ἐπεικράτῃμ.
 γένεσ' γὰρ φυεῖσ' εὐγενεσ' ὕδ' ὄσφύθ',
 ὡσ' ἴσεσ' πάντεσ τὰ πάλαι θρυμλέμνα,
 ἐπὶ δωάμει καὶ φρονῶρ γύρσοια.
 ἐμῆσ' γονεῖσ' ἔλκοντασ ἀπλετορ κλέθ',
 τῶσ' χαρτοδάπῃασ' ὀνομασμοσίσ' λέγω.

ἔκ' ἠθέλησα ζῶν ἔρ' ἄπονον βίον,
 ἀλλ' εἰς μάθοισιν τῶν στρατηγικωτάτων
 ἀπείδορ' εὐθύς ἐκ νέεσ' ἡμερακίε,
 ἠσκησα κοντόν καὶ σπᾶθλιν σὺν ἀσπίδι,
 βᾶνερ' ἐφ' ἵππους, καὶ σρέφεσθαι ποικίλως,
 βάλλειν ἔρ' ἐχθρορ' εὐσόχως καὶ καιρίως,
 τείνειν ἔρ' τόξον καὶ ἔρ' ἰορ' ἰέναι,
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνῳ,
 μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται.
 μόθωρ δ' ἐπολλῶν ἐγκρατῆς δεδειγμένῳ,
 καὶ πλεῖστα δ' ἔλα τῆς ἐμῆς ἐμπειρίας
 ἔθνη δεδειχῶς, ἠλθον εἰς μοναρχίαν.
 πάντων ἀριστῶ καὶ μέγας κεκρημένῳ,
 καὶ νῦν δ' ἐπαγκάκισον ἔγνωρ' τυγχάνειν
 ἔρ' ἀνθάμιλλον τ' ἐδοῖς καὶ τῆς ῥέας.
 ζῶον τρέμειν τι μικρόν ἠθλιωμένον.
 ποίνω κελεύω τῆς ἐμοῦ πεφιλμένους,
 ἅπαντας εἰς σωτάξιρ' ἐλθεῖν τῆς μάχης,
 σδρῶς, κραταιῶς, ἐνασπῶς, εὐκαρδίως,
 σοφῶς, ἐναργῶς, εὐφυῶς ὀπλισμένους.
 τανῦν δ' ἐλοιπόρ', ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
 τὴν ἀνρίορ' δ' ἔωθεν ὡς στρατηλάται,
 πάντα κινῆσαι βέλομαι θαρρῶς ἀλέως.
 δοκεῖ γὰρ ἔτω συμφέρειν πρὸς ἔρ' πέραις.
 τυρ. ἐπεὶ πόρ' ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
 ἀπῆλθον, ὥρα τ' ἐκαθευδῆσαι κλίνῃ.
 ἀπειμι καὶ γὰρ πρὸς κλίνῳ τὴν ἰδίαν.

κρε. εἴρηκας ὀρθῶς, τριγαροῦ πειρατέον.

χορ. ὦ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με @ θλίβει.

ὦ Ζεῦ τί τοῦτο τῆς προύσης ἡμέρας;

δεινὸς λογισμὸς ἔχει με ἔνδεσπότῳ,

γαλῆ προσάψαι μῶλον εἰ λαθριδίως.

δοκῶ γὰρ αὐτὸ σὺ πάσης στρατηγίας

θανεῖν, λιπόντα ἔνδεσφορον λύχνον,

ἄπολλον, ἀγνόμαντι, φοῖβε, λοξία,

τί τοῦτ' οὗτο; φεῦ, παπαί, φεῦ μοι πάλιν.

ἰαταταιχῆ ὦ πόνωρ ἰαλέμων.

αἶ, αἶ, ἰε, ἰε, ὦ κακῶν πονημάτων.

ἡμι. ἴσως κρατήσει τὴν μάχην κατακράτος.

ἄπισ' ἄπισα, καινὰ καινὰ μοι λέγεις.

ἔνδεσπος θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.

τυρ. ὄρω θεοῦσαν εἰς ὑέλων ἡμέραν.

κρε. @ μὲν καὶ γὰρ δέδορκα τὴν λαμπηδόνα.

τυρ. καὶ τριγαροῦν λίποιμεν ὑπνον @ κλίνω.

οἷς δὲ καὶ βούς τοῖς θεοῖς τεθυκότες,

πρὸς τὸν μαχισμὸν εἰζίκωμεν ἀτρώτως.

δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν τοῦς ἐν πόλει.

κρε. Ἰδοὺ θύσαντες εἰκαλοῦμεν ἔνδεσπον,

καὶ τὴν ἀθλιῶν καὶ ἔνδεσπον @ πάντα,

καὶ ἔνδεσπον, καὶ ἔνδεσπον λοξίαν.

ἡραμ σὺ αὐτοῖς, ἀρτεμι τ' ὀρεβάτιν,

πλούτωνα, λητῶ, σὺ ἀδὴ πόρσεφόνω,

καὶ πάντας ἄλλους, @ πόρουμεν τὸν πόδα.

χορ. ὦ πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ θεοὶ μόνοι,

- ὄσοι τ' ἄνωθεν Θ κἄτω κληροχίαν
 ἔχοντες, ἐς ἐ τῆν κελῶν χορηγέται.
 πρόσητε ναὶ πρόσητε καρτῶτάτως,
 τῆν δεσποτῶν μετ τῶν νέων στρατηγίαν,
 ἢ τῆν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγον γένος.
 ὁμευ. νῦν εἴθε νικήσειν ὧ ζεῦ τῶ μόθῳ
 ἐμοὶ στρατηγοὶ καὶ σωῦεν Θ Θ τέκνον.
 χορ. κελῶν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλία μ' ἔχει.
 γυνή καὶ γὰρ δέδοικα, ἢ τρέμω κατακράτος.
 χορ. δεινὸν γάρ ἐστι δυσμενῶν εὐανδρία.
 γυνή ὧ ζεῦ βασιλεῦ χρησὸν ἔργασαι μόθον.
 χορ. αἰετὸ θεῖον τῆν κελῶν ἅπαν νέμει.
 γυνή εἰ μὴ κρατήσῃ τῶν μυῶν αἰπληθύες
 ἐξισχύσσει τῆς ἐναντιομένης,
 εὐαὶ τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τοῦ βίῃ,
 καὶ τὸν φόβον εἴψαιμεν ὡς πορρῶτάτω.
 χορός ναὶ δὴ γένοιτο τέτοσιν θεῶ λέγω.
 γυνή εἰ δ' ἠήονες γένοιτο τῆς ἐναντίας,
 καὶ πρὸς φυγῶν βλέψωσιν ὡς τετραμύοι,
 ἅπαντα φρεῖδα προσληθήσεται τάχα.
 χορ. ὡς εἴθε μὴ γένοιτο, μὴ δ' ἔσοιτό μοι.
 γυνή καὶ πᾶς γένηται δόλος αἰχμαλωσία.
 χορ. εἴκ, ἀλλὰ δεινὸν βρωῖα τ' ἐναντίας.
 γυνή καὶ γὰρ δὲ δόλη παισὶ σωτοῖς αἰλτάει
 ἢ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα. (τοῖς)
 χορ. ἠκίστα δόλη σὺ ληνήσῃσιν τέκνοις,
 γυνή τί γὰρ προλίπω τὸ γλυκύτετον φάος,
 καὶ

- καὶ συγκαληφθῶ τῆ κωνει εὐζωῖ τὰ φῶ.
 χορ. σίγα σίγα δέσποινα, δὴ νόρ τι βλέπω.
 καὶ μὴ ὄρω θεόντα τίν' ἔσπασμῆνον,
 καὶ πυκνὸν αἶσθμαίνοντα @ πεπληγμῆνον,
 ἀγγ. κυρία πῶ πάρεσι, τίς δηλωσάτω;
 χορ. ἔξεσί σοι θέλοντι ταύτῳ εἰσβλέπειν.
 ἀγγ. τάλαινα παντάλαινα καὶ τρισαθλία,
 πέπρωκε τρωθεῖς ὀφιχάρπαξ εὐμάχη.
 γυνή ὦ τὸ ποθεν εὖ καὶ πεφιλμένε τέκνε,
 πέπρωκερ ἢ μὴ τὸ γήρως βακτηρία,
 ὦ τῆν πόνωρ ὦ τῆν πόνωρ ἰαλέωρ.
 παῖ παῖ τὰ πάντα δεινά τ' ἀγγελμάτων.
 ἰὸ θανῶμαι, τίς γένωμαι, πῶ φύγω,
 πῶ βῶ; πρῶμαι τῆν μελῶρ ἀρρώστιας.
 ὦ παῖ, παπαί, παῖ φιλτάτη θεωρία.
 χορ. τέτλαθί μοι τέτλαθι, πᾶσαι τ' γόωρ.
 γυνή ὦ ζεῦ ταναῶ διφρευτιτανοτρέπορ.
 χορ. αἰ αἰ τάλαινα μήτρ ἠθλιωμῆνη,
 ἐπίχεσ ἀρτι τὸς ἀπειρίτὸς γόος.
 γυνή ὦ φιλτάτη πρόσοφισ, ὦ παῖ μοι φίλε.
 χορ. φέρειν πρέπορ σοι τὴν ἀπειρορ ἀνίαρ,
 μαθῆρ δὲ λοιπὸρ τὰ πῖλοιπα τὸ μόθρ.
 γυνή ἀλλ' εὖ θείω χεῖρ τ' πόνε τὴν πικρίαρ.
 χορ. τίς νῦν ὄνησις ἐκ γόωρ ἀμετρίας;
 γυνή ἀντὶ διαχρήσαιμι, καὶ τὰ χεῖ θάνω.
 χορ. μὴ δῆτα τὸτο μῆδ' εὐσρέφειρ θέλε.

γυνή καὶ πῶς ἀνεκτῆρ μὴ πεφύρθαι κῆσενειμ-
χορ. τί δὲ σείσασα τοὺς λογισμοὺς καθίζεις.

ἴδεις θανάοντασ Ἰζεγείρα τῶ τάφω. (τῶρ;
γυνή παυθεῖσα τί πράξαμι τῆν̄ συναγματῶ
χορ. μαθεῖν θέλωσὸρ τὰπίλοιπα τῶ μόθω.

γυνή καὶ τίς κατέπη ταῦτα, κῆσαφωίση;
χορ. ὁ τῆν̄ πρόντωρ ἄγγελος ἀγγελμάτων.

γυνή καὶ πῶς πάρεστῆ; χορ. εἰσορᾶμ̄ ἔξεσί σοι.

γυνή ἐκ τῶ πάθωσ ὄλωλα καὶ σιωετρίβω,
κῆ τὰσ κόρασ ἠμβλωα τὰσ τῶρ ὀρμάτων.

χορ. ἄπαρ λέγ' ἐνκίνητορ ἀγγεληφόρε,

ὅπωσ μὲν ἐστὶ τῆσ μάχησ ἢ τραχύτησ,

καὶ πῶσ ὁ παῖσ πέπῳκε καὶ πρερῶησ;

ἀγγ. εἶπω καθεξῆσ, ἢ τέμω τὰσ ἐμφάσεισ.

χορ. ἐξῆσ ἄπαρ ἔξεπε συμβάμ τῆ μάχη,

αὐτῆσ ἀπ' ἀρχῆσ τῶ λόγωρ διενέπωρ.

ἀγγ. εἶπω τὰ πάντα, τοιγαρῶρ ἀκυσέωρ.

ἐπεὶ γὰρ εἰσ σύμμικτῆρ ἦλθορ τῆσ μάχησ,

πρῶτορ μὲν ὁ κρᾶτισ Θ' ἔθνοσα τράπησ,

ὁ ψιχολέχησ συμβαλῶρ τῆ παμφάγω

ἠτήται καὶ πέπῳκεν, οἶκτράτισ θεᾶ.

καὶ πᾶσα τέτω στρατιὰ διεφθέρη.

ἔπειτ' ἐπῆλθεν ἄλλ' Θ' ἀρχισατράπησ,

ὅσ παῖσ ὠνόμασο κωληκοιλόπ Θ'.

καὶ ταῦτορ αὐτῶ πῶμα πέπῳκε ξένορ,

ἴδ' ἔπομένασ προσβολῆν βραχυτάτῳ.

ὡσ γουῶ ἑώρα τῶσ κραταῖσ σατράπασ

ἦδη προσόντας ὁ ψυχάρπαξ, καὶ βόσιν
οἰκτὰ μφανείτα σὺν ἑρχτῶ τῆ παμφάγῳ,
ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλος βαρυτάτῃ.

θυμὸς γὰρ ἔδεν ἔστιν ἄλλη πικρία,
εἰ μὴ ζέσις τις αἵματι πρὸς καρδίαν.

λαβῶν δὲ κοντῶν χέρσιν ἐσονωμλῶν,
ἐπῆλθεν αὐτῆ τῶ τεθνατωκείαι.

ἦδ' εἰσίδ' ἔσα τῶτον ἠτοιμασμῶν,
ἐκ τῶ σὺν ἑγγυς πρὸς σφαγλῶ ἐσηκίῳτα,

καὶ κοντῶ ἐκτένοντα καρτερότατῳ.

ᾠρμησεν αὐτῶν συλλαβῆν πρᾶυτίκα,

καὶ δὴ κατεῖχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως,

καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τῶ νεανίαρ.

χορ. κῆ ταῦτ' ἐπ' ὄφει τῶ φίλῃ φυτοσπόρῳ

γυνή τὸ μῆζον αὐτὸ τυγχάνῃ μοι τῶ πάθῃς.

ἀγγ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδοικα τῶτο τὸ πρᾶγμα,

προσῆλθον ᾧ πόντια σοὶ πεφρακείαι.

γυνή ὡς εἴθε μὴ δ' ἐπῆλθες ἀγγεληφόρε,

μέγιστον ἴω μοι μηδ' ὀλως προσιέναι.

ἔκ ἄρ' γὰρ ἀκμῶν τῶν πᾶσι σιωπῆσχεθῶ.

ἀγγ. ἐγὼ μὲν ἔρ' ἀπειμι τῶν ὀπιθίαρ.

γυνή ἔλθοις κακῶν ἠκίσα μῶνυτῆς πάλιν.

χορ. κακὸς κακῶς ὄλοιτο σὺν ὁ πνεφόρος.

γυνή δέδοικεν ἡμᾶς πνεφορήσας τῶν λόγῳ.

χορ. ᾧ ποῖον ἄνθ' τῶν μῶν ἀπεκρύβη.

ἔμοι δοκεῖ κάλιστον εἶναι καὶ πρέπον

σὺν θρῶν ἄσαι πᾶσι τῶν πεπῶκότι.

γυνή

γυνή καλῶς ἔφησας, τοιγαροῦν θρήνητόν,
 ἄγγ. πρῶτις αὐ κρότησον ἄρχῳ τ' πάθος.

γυνή ἅ παπαὶ παπαὶ, παῖ παῖ, παπαὶ
 πολλάκις.

χορ. παῖ κρείμε παῖ παῖ παπαὶ δέσποτα.

γυνή ἅ ἅ πόθι παῖ πῆ ποτ' ἀπέβης τέκνον;

χορ. ποῖ ποῖ καλυφθεὶς Ἰζαπέπης τῆ βίβ.

γυνή ὦ ὦ πόθεν ποῖ τῆν πόνωρ ἰαλέωρ.

χορ. ἰαλέωρ ὦ καὶ πάλιν ἰαλέωρ,

γυνή ἅ ἅ λείλοιπα ἔρμ λύχνον τῆς ἡμέρας.

χορ. ἅπανθ' ἅπαντα τῆ βίβ, τέφρα, κόνις,

ἅπαξ ἅπαντα τῆ βίβ σικιὰ μόνον.

γυνή οἱ οἱ προήλθες ὦ ψιχάρπαξ ὦ τέκνον,

χορ. ἄρκῆ, τολοιπὸν βαῖνε μὴ πῶραιτέρω.

ἦ δὴ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

γυνή δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.

χορ. ἔκ ὡσεβασή. Γυν. πῶς γὰρ οἶδας; Χορ.

πῶς ἄρα.

Φαίδρῳ προσώπῳ ἔρμ δρόμον διατρέχων.

γυνή ὡς εἶθε χρῆσόν ἄγγελον ζεῦ μοι πρόες.

ἔδρ. ἄγγ. ἡ δεσπότης πέφυκε πῆ τις εἰπάτω.

χορ. πάρεστι, ἰδ' ὅτι θέλεις εἰπὼρ βλέπε.

ἄγγ. πᾶν χρῆσε φαίδρα μὴ τεθλιαμένη γίνε.

καί μοι βράβευε δῶρα τῆν ἄγγελμάτων.

γυνή ἔειπε, μὴ χλεύαζε κομπορημόνως.

ἄγγ. ἄρ μοι νεμῆς πρῶτις αὐ δῶρα τῆ λόγῳ.

γυνή εἰπόντι δώσω καὶ πᾶν ἔω σωτόμως.

ἄγγ.

ἄγγ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα γαλή τῷ μόθῳ.
 γυνή. ἃ ἄ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέορ.
 ἄγγ. νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τῷ ἀνίαρ.
 γυνή. ἢ φ' ἠδονῆς μέγισον ὄρχῃμαι πάνυ.
 χορ. ἢ τῷ μόθῳ πρότῳρον μάθωμεν φίλη,
 καὶ πῶς τέθνηκε δυσμενῆς ἡ παμφάγου.
 γυνή. ἴζειπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελιφόρου.
 τῷ συγκρότησιν τῆς μάχης, καὶ ἢ μῶλον
 τῆς ἀγριοπῆς καὶ κακῆς μυοκτόνυ.
 χορ. ἡ δεσπότις λέλακε τῷ γλωτῆερ κρότη.
 ἄγγ. ἴδῃ ἢ ἐρμῶ ἐυτρεπίζω τῷ λόγῳ.
 ὑμῆς δ' ἐτοίμως ὦσιν ἔσιν ὄρθίοις,
 ἐνωτίσαθε τῷ ἐφορμῶευμάτωρ.
 ὡς γὰρ ὁ δεινὸς σωματοφθόρου μόθου.
 ἔχνηκεν ἀρχῶ προσβολῆς ἐυκοσμίας,
 καὶ πρῶτον μὲν πῶ πῆκεν ἔθνοσατράπης
 ὁ φιχολίχης, εἴθ' ὁ κωληκοκλόπου,
 ἐπειθ' ὁ πάϊς τῷ καλῷ με δεσπότη,
 ἢ λυγερῷ τῷ πᾶθει τῷ καρδίαρ,
 ἴδῳρ ἢ ἢ ἢ ἢ φίλον τεθυνηότα.
 καὶ τῷ ὑπ' αὐτῷ στρατιὰρ προτρυώας,
 ἐπῆλθεν ἀπῶς τῷ φθόρω καὶ παμφάγου,
 καὶ πρὸς ἀμιλλὰρ ἀτρώμως σιωπλάκη,
 πλεῖστον δὲ καιρὸν ἀνθυπηγωνισμῶν,
 καὶ μηδενὸς φεύγοντῳ, ἀλλ' ἐσηκότες,
 ξύλον κατελθὸν τῆς ὑπὲρ ταύτης σέγης,
 ἔπει πάλαι καὶ χρόνῳ τεθροσμένορ,
ἔπληξεν

ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσῳ μεταφρένων,
καὶ νεῦρα σιωτέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα,
ὅτι πρὸς βάθην πέπρωκεν αἰδωνέως.
ἢ τὴν πρὶν ἡμῶν δυσμενῆ κατακράτῃ,
ἄσπονδον, ἀμείλικτον, ἠγριωμένον,
ἔδειξεν ἄπνευστον ἀδύω ἢ πλωμένον.

χορ. ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως,
εἰς λυκάβαντας μήπω πεπληρωμένους.
ἀνθ' ὧν πρὸς ἡλθεσ ἀγγελῶν ποθομένων,
ἢ τὸν φόνον προῦφίωσεν ἡμῖν τῆς φθόρου.
ἢ δὴ γὰρ εἶδον πᾶν ποθέμενον τέλει,
ἢ ληφὸς ἄρτι ἢ καλῶς ἠνυσμένον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X F A B V L A R V M.

A	Dolefcentuli et	Anferes & grues	207
	coquus 165.	Apiarius.	231
Aegrotus & medicus	185	Aquila	283
Aethiops	223.	Aquila & uulpes	135
Agnus & lupus	299	Aquila & scarabeus.	137
Agricola & filij	161	Aquila & cornicula	313
Agricola & asinus	131	Aquila & sagitta	315
Agricola & ciconia	317	Arundo & oliua	293
Agricola	229	Asinus et hortulanus	189
Alcedo	233	Asinus & equus	203
Anus & medicus	159	Asinus & leo	211

F 2

Asinus

I N D E X.

A	Asinus & pellis leonis	307	Caprea reprehendens pedum tenuitatem	309
	Asinus sylvestris	261	Carbonarius & fullo	151
	Asinus et uulpes	263. 265	Cassita	201. 331
	Asinus & coruus	265	Cerua	209
	Asinus gestans simulacrum	303	Cerua & leo	eodem
	Asinus & ranæ	263	Cerua & uitis	211. 305
	Asinus, sal, & spongiæ		Cicada cum locustis casta	99
	Asini	261 (317	Cicada & formicæ	285.
	Auarus	205	Citharædus	245. (325
	Auceps & uipera	173	Cocleæ	225
	Auceps & cassita	191	Columba	269
	B		Columba & cornix	eod.
	Boues & leo	315	Cornicula & cæteræ aues	313
	Bubulcus	281	Cornix & coruus	247
	Butalis	225	Cornix & canis	249
	C		Coruus & uulpes	311
	Camelus	267	Coruus	283
	Camelus & Iupiter	317	Coruus & serpens	249
	Cancer & uulpes	245	Culex & leo	299
	Canis & coquus	175	Culex & taurus	305
	Canis & lupus	177	Cygnus	221
	Canis uenat. & domest.		D	
	Canis et gallus.	177 (241	Deceptor	157
	Canis et ipsius imago	317	Diues.	271
	Caprea & leo furens	303		

Equus

I N D E X.

E

		Hircus & uitis	309
Eques & agricola	319	Hædus & lupus	243. 289
Equus & asinus	273	Homo & satyrus	275
Equus & aper.	313	Homo perfractor statuae.	

F

			277
Felis & gallus	143	Homo & canis	279
Felis & mures	169	Homo & leo	301
Fiber	175		

Filia à parète uiolata	131	I	
Formica	257	Iactator	153
Formica & columba	183	Impossibilia promittens.	
Formica & cicada	321	Inimici	167 (153)
Fortunæ biuium	95	Iupiter	253. 255

		L	
Fures	247	Leo asinus et uulpes.	179
			303

G

Galli & perdix	149	Leo & rana	179
Galli	295	Leo & ursus	181
Gallina & hirundo	267	Leo & lupus	217
Gallina auripara	287	Leo & uulpes.	287

311.

H

Hercus & canes	163	Leo dormiens & mus	301
Hinnulus	201	Leo, aper et uultures	303
Hirundo & cornix	223	Lepores & ranæ	203
Hirundo & prætorium.		Lepores	257 (187)
	315	Lignator & Mercurius	
Hirundo & philomela.		Lupus & ouis	255
	323	Lupus & uetula	289
		Lupus & agnus	319

F

3

Lupus

I N D E X

Lupus & asinus	319	O	
Lupus & grus	295.321	Olitor & canis	213
Lupi bellum ouibus infe-		P	
rentes	97	Pastor	271
M		Pastor & mare	195
Malignus	155	Pastor & lupus	217
Maritus & uxor	241	Pauo & monedula	199
Medicus & egrotus	173	Philomela & accipiter	
Mercurius & Statuarius	139		
237		Piscator & cerrus	273
Mercurius & Tiresias		Piscatores.	151 155
239		Piscator	235. 281
Mercurius	253	Pulex	207
Monedula	251	Puer & scorpius	307
Monedula & columbæ		Puer & mater	193
249		Puer comedens intestina	
Morsus à cane	165	305	
Mulier & gallina	eod.	Pugna ferarū ac uolucrū	
Mulier et arans ad sepul-		& struthionum	315
chrum	123	Punica & malus	197
Mulier & ancillæ	225	R	
Mulier uenefica	227	Ranæ	157. 231. 297
Mulier & uir ebrius	219	Ranæ & Sol	311
Mulus	291	S	
Muscæ	237	Senex & mors	159. 297
Mus & rana	125	Serpens et cancer	215 (321
Mustela	227	Serpens & agricola	291.
		Ser=	

I N D E X

Serpens & agricola	307	Vespertilio rubus et mera	
Serpens	269	gus	185
Simius & delphis	235	Vespertilio & mustela.	
Singularis & uulpes	199		259
Stellarum speculator	311	Vespæ & perdices	197
Sus & canis	213. 215	Vir, felis & uxor	309
Sus & mus	307	Vir mysticapillus & duæ	
T		amica	313
Talpa	197	Viatores	229. 259
Tubicen	293	Vulpes	145
Taurus & hircus	321	Vulpes et crocodilus	147
Testudo & aquila	207	Vulpes & hircus	141
Thunnus & delphin	171	Vulpes & leo	143
V		Vulpes & lignator	277
Vates	183	Vulpes et rubus	147. 305
Viator	191	Vulpes & simius	169
Venator & pastor	319	Vulpes & uua	309
Vermis & uulpes	285	Vulpes & larua	149

E R R A T A.

Fo. 241. linea. 8. pro dominum, lege, domum.

Fo. 424. linea 11. pro πρὸς, lege πρὸς.

Fol. 410. lin penul. lege, πρὸς ἔχοντα.

la propria sermo & rumor populi, & res passim dimulgata, etiam
vera sit. 2. stat orationem similitam quidem, sed q' erroribus
adhibet, & magis proferat veritatis.

Interest inter fabulam & Apologum. Nam in posteriori significatio
nomen fabula recte tribuitur. Apologus vero a fabula ut spes a greco
differt, & stat sermo fabulose de irrationalibus repositum, cum
bruta introducuntur loqui, vel sentire aut facere ea q' natura
rationalis propria sunt, quales sunt plerumq' illa q' variis auctoribus
multi Hesopum esse tribuunt, reclamantibus nonnullis, qui eum
primum auctorem Hesopum esse censent. Ut Suidas ait
Hesopum primum omnium fabulas scripsisse, utq' q'nt
etiam 130 annis Hesopo prior fuit. Et nota e' fabula
eius de arripitro & Philomela, q' inter alias Hesopi
fabulas enumeratur, inde facile colligi potest nomina Hesopi
de Hesopum suis inuenisse.

Apologorum utilitas non e' exigua, continent enim ad
delectandum & adhortandum, sunt p' suadendum. Ut sunt
lib: 5. Cap: 11 inquit. Illa quoq' fabula, q' etiam ab Hesopo
originem non accipit. Nam videtur eam prius
auctor Hesopus nonnulli tamen Hesopi maxime
celebrantur, et inter animos plerumq' principum rusticorum
& imperitorum, qui de simplicibus quae facta sunt au-
diunt, & capte inculcatis, facile res quibus delectate
reseruant. Siquidem & Mentesius Agrippa, plerumq'
cum prius in eorum tractatu redidisset, nota illa
de matris humanis aduersus serpentes & terda-
tibus fabula.

Fabularum contra Calius Rhodiginus lib: 10. Cap:
7 ponit. $\rho\omicron\gamma\iota\gamma\omicron\varsigma$ i. rationalis, sibi agere hominem
quippiam committimus. $\eta\theta\iota\gamma\omicron\varsigma$ i. moralis, in
quo brutorum exprimitur mores. Mixta e' op
interq' satirarum

5. $\epsilon\tau\iota\mu\upsilon\theta\iota\omicron\upsilon$ i. affabulatio e' sententia $\eta\delta\iota\gamma\eta$
i. moralis, q' fabulae addi solent, ad explicanda eorum
utilitate. Calius. $\epsilon\tau\iota\mu\upsilon\theta\iota\omicron\upsilon$, inq' p' dicitur
mentum quo significati aduersionis, & eius latine
utilitas, ut e' $\epsilon\tau\iota\mu\upsilon\theta\iota\omicron\upsilon$, Hesopi $\eta\delta\iota\gamma\eta$ appella-
bitur vestitus

1	Cardo f.	225
2	Hardus & Lupus	289
3	Leo & rana	178
4	Cervus & Leo	209
5	Sus & canis	214
6	Senex & mors	295
7	Asinus & vulpes	262
8	Canis & cornu	174
9	Mulier & Gallina	164
10	Gallina auripera	285
11	Testudo & aquila	205
12	Faciops	222
13	Gallina & Hirudo	255
14	Corvus	282
15	Vulpes & Leo	142
16	Cicada & formica	284
17	Jupiter	254
18	Fures	245
19	Adolescentuli & Copey	154
20	Agricola & filij ipsiq	151
21	Herns & Canes	162
22	Vulpes	144
23	Mercurius & Statuarius	235
24	Lupus & grus	294
25	Piscator	234
26	Lupus & netula	288
27	Canes	241
28	Homo pfractor statua	277
29	Mulier & aurilla	224

31	Lactator	1	5	12
32	Malignus	1	5	4
33	Puer & mater	1	9	2
34	Vulpes & hircus	7	4	1
35	Homo & canis	2	7	8
	Lignator & Mercurius	1	8	6

Handwritten flourish or signature

84349

